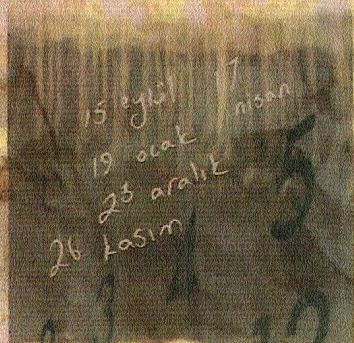

DEAN

KOONTZ

6

14

13

21

20

19

26

ICEHANE

DEAN
KOONTZ

KEHANET

Roman

İngilizceden Çeviren
Mine Atafırat

Sayfa6 Yayın No: 7

KEHANET

Dean Koontz

Özgün adı: Life Expectancy

© 2004, Dean Koontz

Lennart Sane Agency AB aracılığı ile

Türkiye'de yayın hakkı

© 2011, **Sayfa6**

Beşinci sayfa resmi,

"Hasat", Tim Davis © **Sayfa6**, 2011

Her hakkı saklıdır. Yayıncının yazılı izni
alınmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Sertifika No: 10614

Editör: Senem Davis

Yayıma hazırlayan: Esra Etleş

Kapak tasarımı: Didem Gürçan

Sayfa tasarımı: Şirin Kazındır

11 12 13 14 7 6 5 4 3 2 1

ISBN: 978-975-10-3077-1

Baskı ve Cilt

İnkılâp Kitabevi Baskı Tesisleri

Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8

34196 Yenibosna – İstanbul

Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)

Faks : (0212) 496 11 12

e-posta: editor@sayfa6.com

Sayfa6 Yayınları, İnkılâp Kitabevi Yay. San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

MANDOLİN

www.mandolin.com.tr

İNKILÂP

www.inkilap.com

Sayfa6

www.sayfa6.com

Mine Atafırat

Robert Koleji ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde eğitim gördü. 1978-1987 yılları arasında özel bir kuruluştaki çevirmen olarak çalıştı. 1987 yılından beri İngilizceden roman çevirileri yapmaktadır. Elliden fazla yayımlanmış çevirisi vardır.

*Gülü tutmak isteyen
Dikenini de göze almalıdır.*

ANNE BRONTE, "The Narrow Way"

*Beni sevenler için ah ediyorum,
Benden nefret edenler için de;
Beni bekleyen cennet nasıl olursa olsun,
Kaderim için cesaretim var.*

LORD BYRON, "To Thomas Moore"

BİRİNCİ BÖLÜM

HOŞ GELDİN JIMMY TOCK

Doğduğum gece babamın babası Josef Tock, hayatımı biçimlendiren on kehanette bulundu. Annemin beni doğurduğu anda Josef Dede ruhunu teslim etti.

Josef daha önce falcılıkla hiç ilgilenmemişti. O bir pastacıydı. Kehanette bulunmaz, ekler ve limonlu tartlar yapardı.

Zarafetle sürdürülen bazı hayatlar bu dünyayı sonsuzluğa taşıyan güzel kıvılcımlardır. Otuz yaşındayım ama hayatımın nereye doğru gittiğini tam olarak bilmiyorum. Zarif bir kıvılcıma benzemek yerine bir krizden diğerine sıçrayan dengesiz bir hayatım var.

Ben ahmağın biriyim ama *aptal* olduğumu kastetmiyorum. Sadece olduğumdan iri görünüyorum ve ayaklarımın nereye gittiğinden her zaman emin olamıyorum.

Bu gerçeği, ne kendimi aşağılamak için ne de alçak gönüllülüğümden açıklıyorum. Aslında ahmak olmak sizin de göreceğiniz gibi çekiciliğimin bir parçası, neredeyse hoş bir özelliğim.

Hiç şüphe yok ki 'olduğumdan iri görünüyorum' sözüyle ne demek istediğimi merak etmişsinizdir. Otobiyografinin düşündüğümden daha güç bir iş olduğunu anlamaya başlıyorum.

İnsanların zannettiği kadar uzun boylu biri değilim. Aslında profesyonel basketbolcu standardına göre uzun

boyly bile sayılmam. Tombul değilim. Bedenine sürekli demir yükleyen bir spor fanatiği gibi kasly da değilim. En iyimser bir deyişle, iri yapılı olduğum söylenebilir.

Yine de benden uzun boyly ve benden daha iri yapılı adamlar beni 'koca adam' diye çağırırlar. Okuldaki lakabım ise 'koca geyikti'. Çocukluğumdan beri herkesten ailemin mutfak masrafının ne kadar fazla olması gerektiği konusunda şakalar duyarım.

Gerçek boyutlarım ile insanların benim hakkımdaki izlenimleri arasındaki fark beni hep şaşırtmıştır.

Hayatımın temel direği olan karım, insanlarda bıraktığım izlenimin fiziğimden büyük olduğunu iddia ediyor. Ona göre insanlar benim boyutlarımı onlar üzerinde bıraktığım etkiye göre değerlendiriyorlarmış.

Ben bu görüşü saçma buluyorum. Sevgiden kaynaklanan bir saçmalık.

Eğer insanlar üzerinde iriyarı ve boyly boslu bir insan izlenimi bırakıyorsam, bu genelde ya üstlerine dştğmden ya da ayaklarına bastığımdandır.

Arizona'da yere bırakılan bir topun yerçekimini yenip yukarıya doğru yuvarlanır gibi göründüğü bir yer vardır. Gerçekte ise bu efekt sadece -olağandışı bir manzaranın unsurlarının elbirliğiyle oluşturduğu bir algı hatası ve bakış ağısından kaynaklanan bir göz yanılgısıdır.

Sanırım ben de bu tür bir hilkat garibesiyim. Büyük bir olasılıkla bendeki ışık olması gerekenden farklı yanıyor ya da beni özel bir biçimde sarmalıyor ve ben olduğumdan iri görünüyorum.

Colorado'daki Snow Kasabası'nda bulunan Snow County Hastanesi'nde doğduğum gece, büyükbabam bir

hemşireye elli santim sekiz milimetre boyunda ve üç kilo dokuz yüz gram doğacağımı söylemiş.

Bu öngörü karşısında hemşirenin şaşırmasının nedeni, yeni doğan bir bebeğin elli santim sekiz milimetre boyunda ve üç kilo dokuz yüz gram ağırlığında doğması ya da büyükbabamın bir falcı gibi kehanetlerde bulunmaya başlayan bir pastacı oluşu değildi. Büyükbabam dört gün önce ağır bir felç geçirmiş ve sağ tarafı tutmaz olmuştu. Konuşamıyordu. Hemşireyi şaşırtan onun yoğun bakım servisindeki yatağında, duraklamadan, lafları ağzında gevelemeden duru bir sesle kehanetlerde bulunmaya başlamasıydı. Büyükbabam ona ayrıca gece on bire on dört kala doğacağımı ve sindaktilili olacağımı da söylemiş.

Durumu gören hemşirenin babama anlattığı kadarıyla sindaktili, bir bebeğin, iki ya da daha fazla el veya ayak parmağı yapışık olarak doğması anlamına gelen bir engellilik durumuydu. Ciddi vakalarda kusurlu parmakların kemikleri bile yapışık olabiliyor, yapışık iki parmağın tek bir tırnağı olduğu dahi görülebiliyordu.

Bu illele doğan çocuğun bundan kurtulabilmesi ve kendisiyle alay eden herkese "ha s..tir" anlamında orta parmağını gösterebilecek duruma gelmesi için bir dizi ameliyat geçirmesi gerekiyordu.

Benim durumumda ise sorun ayak parmaklarımın yapışık olmasıydı. Sol ayağымda üç, sağ ayağымda ise iki parmağım yapışıktı.

Babamın zaman zaman sevecenlikle 'Maddy'* ya da 'Mad One'*** diye çağırıldığı annem Madelaine ameliyatı es geçip benim adımlı 'Flipper' koymayı düşündüklerini söyler.

* Maddy: Çılgın, *** Mad One: Çılgın (çev.)

Flipper, bu adı taşıyan bir yunusun başrol oynadığı, 1960'ların sonuna doğru yayınlanan bir televizyon dizisidir. Başroldeki yunusun adı Flipper olduğu için diziye de doğal olarak bu ad verilmişti. Annem programı 'tadına doyum olmaz, harika ve son derece eğlenceli bir saçmalık' olarak tanımlar. Ben doğmadan bir yıl önce de yayından kaldırılmış.

Flipper bir erkek yunustur ve onu Suzi adında eğitilmiş bir dişi yunus oynamıştır. Bu durum büyük ihtimalle televizyondaki ilk transvestizm olayıdır.

Aslında transvestizm doğru kelime değil çünkü o bir erkeğin cinsel tercihleri sonucu kadın kıyafetleri giymesi anlamına gelir. Oysa Suzi'nin, nam-ı diğer Flipper'in giysileri yoktu.

Yani bu program dişi yıldızın sürekli çıplak olarak görüldüğü ve erkekmiş gibi davrandığı ilk programdı.

Daha iki gece önceki akşam yemeğinde annemin berbat, peynirli ve brokolili böreklerinden birini yerken o, bize cevabı içinde saklı bir soru sordu. Bu soru, Flipper ile başlayan yayıncılık standartlarındaki korkunç yozlaşmanın günümüzdeki şaşırtıcı ölçüde uçuk kaçık, sıkıcı televizyon programlarına öncülük etmesinin doğal olup olmadığıydı.

Onun oyununa katılan babam, "Aslında bu Lassie ile başladı. O da bütün bölümlerde çıplaktı," dedi.

Annem, "Lassie'yi daima erkek köpekler oynadı," diye cevap verdi. Babam, "İşte," diye vurguladı.

Bir dizi başarılı ameliyattan sonra ayak parmaklarım normale dönünce Flipper olarak adlandırılmaktan kurtuldum. Benim durumumda yapışıklık sadece derideydi, kemikler ayırdı. Parmakları birbirinden ayırma işlemi nispeten kolay olmuştu.

Yine de olağanüstü bir fırtınanın hüküm sürdüğü o gece, büyükbabamın sindaktili ile ilgili kehaneti gerçekleşmişti.

Eğer hava koşullarının sıradan olduğu bir gecede doğmuş olsaydım, aile efsanesi onu ürkütücü bir durgunluğun hüküm sürdüğü boğucu havada yaprak kırıdamayan, gece kuşlarının suskun bir beklenti içinde olduğu bir geceye dönüştürecekti. Tock ailesinin olayları dramatize etme konusunda gurur verici bir geçmişi vardır.

Birazcık abartıya izin verirse, o geceki fırtına Colorado Dağları'nı kayalık temellerine kadar sarsmış, gökyüzü göksel ordular ile savaşa tutuşmuş gibi yarılmış ve aydınlanmış olmalıydı.

Ben hâlâ annemin karnında olduğum için gök gürültülerinin farkında değildim. Doğduktan sonra da büyük bir olasılıkla tuhaf ayak parmaklarım dikkatimi dağıtmış olmalıydı.

O gece, 9 Ağustos 1974, aynı zamanda Richard Nixon'ın da ABD başkanlığından istifa ettiği geceydi. Nixon'ın başkanlıktan çekilmesinin benimle olan ilgisi o yıllarda John Denver'ın "Annie's Song" şarkısının listelerde bir numara oluşundan daha fazla değildir. Bundan sadece tarihsel bir perspektif oluşturmak için söz ediyorum.

Nixon olsun ya da olmasın, benim için 9 Ağustos 1974 gününün en önemli olayı kendi doğumum ve büyükbabamın kehanetleridir. Perspektif duygumun benmerkezcilik gibi bir kusuru vardır.

O gece, aile fertleri tarafından öylesine canlı bir biçimde anlatılmıştı ki, babam Rudy Tock'un, County Has-

tanesinde bir yandan oğlunun yaklaşan doğumuna sevinirken, bir yandan da sevgili babasının gittikçe yaklaşan ölümüne üzülererek doğumhane ile yoğun bakım servisi arasında beş aşağı beş yukarı gidip gelişini, büyük bir olasılıkla orada olsaydım bu kadar net göremezdim.

Mavi muşamba yer kaplaması, açık yeşil yarım lambri kaplı pembe duvarlar, sarı tavan ve turuncu beyaz leylek desenli perdeleriyle müstakbel babaların bekleme odası fazla renk kullanımının getirdiği negatif enerjiyle yüklüydü. Bu, baltalı katil olarak sürdürdüğü gizli bir hayatı olan bir çocuk programı sunucusu hakkındaki bir karabasan için sinir bozucu bir dekor olabildi.

Peş peşe sigara içen palyaçonun da ortama olumlu bir katkısı olmuyordu.

Rudy, bekleme odasında oğlunun doğumunu beklerken bu kasabadan olmayan bir adamla yalnızdı. Bu adam, Halloway Çiftliği'ndeki bir çayırda bir hafta süresince gösteri yapmak üzere bir sirkle birlikte için gelmişti. Adının Beezo olduğunu söylemişti. Tuhaf ama bu adamın sahne adı değil, gerçek adıydı: Konrad Beezo.

Bazıları kader diye bir şeyin olmadığını, olup biten her şeyin bir amaç ya da anlamı olmadan kendiliğinden gerçekleştiğini söyler. Konrad'ın soyadı ise bunun tam tersini savunuyor.

Beezo, sirk dünyasının soyluları sayılan ünlü bir akrobat aileye mensup Natalie adında bir trapezci ile evliydi.

Natalie'nin ne annesi ne babası, ne erkek ve kız kardeşleri ne de kendini beğenmiş kuzenleri, Beezo ile hastanedeydi. O gece gösteri vardı ve her zaman olduğu gibi gösteri devam etmeliydi.

Aslında akrobatların gelmemelerinin bir nedeni de aralarından birinin bir palyaçoyla evlenmesini onaylamamalarıydı. Her alt grubun ve etnik kökenin kendine özgü sınırları vardır.

Beezo gergin bir halde karısının doğum yapmasını beklerken, eşinin annesiyle babası hakkında hoş olmayan şeyler mırıldanıyor, onlardan "kendini beğenmişler", "ikiyüzlüler" diye söz ediyordu.

Palyaçonun sürekli söylenmesi sesindeki öfke ve küskün tavır Rudy'yi rahatsız ediyordu.

Bir palyaçoya göre fazla şiirsel olan, "boşlukta kaygısız ve mutlu ruhlar ayakları yere bastığında hain insanlar" ya da "düzenbazlar", "entrikacılar" gibi öfke dolu kelimeler Beezo'nun ağzından asitli dumanlar gibi fışkırıyordu.

Kostümünün tamamını giymemişti. Ama kıyafeti Ringling Kardeşler palyaçosunun iri parlak benekli, sıradan giysisinden çok Emmett Kelly'nin üzgün surat geleceğine uygundu. Yine de tuhaf bir görüntüsü vardı.

Üstüne bol gelen kahverengi takım elbisesinin arkasında parlak kareli kumaştan bir yama vardı.

Ceketinin kolları komik bir şekilde kısaydı. Yakasının bir tarafında ekmek tabağı büyüklüğünde yapma bir çiçek vardı.

Karısıyla birlikte hastaneye gelmek üzere yola çıkmadan önce palyaço ayakkabılarını spor ayakkabılarla değiştirmiş, kırmızı burnunu çıkarmıştı. Gözlerinin çevresinde beyaz boyalar duruyordu.

Yanakları kıpkırmızı boyanmıştı ve başında tepesi düz ve kenarları yukarı doğru kalkık bir şapka vardı.

Beezo'nun kanlı gözleri de boyalı yanakları kadar kırmızıydı. Bu büyük bir olasılıkla ağzından dökülen zehirli dumanların kafasının içinde halkalar halinde dönmesindendi ama Rudy onun fazla içki içmiş olduğundan da şüphelenmişti.

O günlerde sigara içmek her yerde, hatta birçok hastanenin bekleme odasında bile serbestti.

Müstakbel babaların bir kutlama jesti olarak puro dağıtması da bir gelenektir.

Zavallı Rudy can çekişen babasının başında olmadığı zamanlarda o bekleme odasına sığınabilmeli, üzüntüsünü doğacak bebeğinin sevinciyle dağıtabilmeliydi.

Maddy de Natalie de doğumhanede uzun süre kaldılar. Rudy, yoğun bakım ünitesinden her dönüşünde, odada öfke içinde söylenip duran ve paket paket *Lucky Strike* marka filtresiz sigara içen, gözleri kan çanağına dönmüş bir palyaço buluyordu.

Gök gürültüleri göğü sarsar, şimşeklerin yankısı titreyerek pencerelerden içeri süzülürken, Beezo doğumhane katındaki bekleme odasını bir sahneye dönüştürmüştü. Mavi muşamba döşemenin üzerinde daireler çizerek bir pembe duvardan diğerine sinirli sinirli gidip geliyor, bu arada burnundan tüttürerek sigara içiyordu.

"Yılanların uçabildiğine inanır mısınız, Rudy Tock? Elbette inanmazsınız ama *uçabilirler*. Ben onları sirkin gösteri alanında uçarken gördüm. Bu kobralar, engerekler ve bu iğrenç yılanlar iyi para kazanıyor, hatta alışılanıyorlar."

Zavallı Rudy bu sövüp saymalara teselli sözcükleri mırıldanarak, dilini şaklatarak ve hafifçe başını sallaya-

rak karşılık veriyordu. Beezo'yu kışkırtmak istemiyor ama onun duygularını paylaşmazsa nefretinin hedefi olacağını hissediyordu.

Beezo fırtınanın yıkadığı bir pencerenin önünde durakladı. Camın üzerinde aşağı doğru akmakta olan yağmur damlalarının şimşek ışığında oluşturduğu desenler boyalı yüzüne vuruyordu. "Neyiniz olacak Rudy Tock, kızınız mı oğlunuz mu?" diye sordu.

Beezo, Rudy'nin adını ve soyadını sürekli, sanki bu ikisi birleşikmiş gibi söylüyordu: *Rudytock*.

Rudy, "Burada yeni bir ultrason cihazı olduğu için bize bebeğin kız mı oğlan mı olduğunu söyleyebilirlerdi ama öğrenmek istemedik. Biz sadece bebeğin sağlıklı olup olmadığıyla ilgilendik ve sağlıklı olduğunu öğrendik."

Beezo dikleşti ve başını kaldırarak, yüzünü pencereye döndü. Fırtınanın titreşen ışığında ısınmak ister gibiydi. "Bildiğim şeyi bana söylemesi için ultrasona ihtiyacım yok. Natalie bana bir erkek çocuğu verecek. Böylece Beezo adı ben öldüğümde de devam edebilecek. Ona ilk ve en büyük palyaçolardan birinin adını koyacağım," dedi. "*Punchinello*."

Rudy, *Punchinello Beezo*, diye düşündü. *Vah zavallı çocuk.*

Beezo, "O türümüzün en iyisi olacak," dedi. "En büyük soytarı, en büyük şaklaban, tam bir maskara. Ünü dört bir yana yayılacak. Her kıtada tanınacak."

Rudy, yoğun bakım ünitesinden doğumhane katına yeni dönmüştü ama fırtına ateşli gözlerini her çakışında, karanlık enerjisi artan bu soytarının kendisine esir aldığı hissediyordu. "O sadece ünlü biri olmakla kalmayacak. Ölümsüz olacak."

Rudy, Maddy'nin durumu ve doğumun gidişatıyla ilgili bilgi edinmek istiyordu. O günlerde babalar, çocuklarının doğumunu görmek için nadiren doğumhaneye alınırdı.

"O kendi çağının sirk yıldızı olacak. Rudy Tock ve onu seyredenler onun palyaçoların atası olan Konrad Beezo'nun oğlu olduğunu anlayacaklar."

Doğumhane katının hemşirelerinin düzenli olarak gelip babaya gelişmelerle ilgili bilgi vermeleri gerekirdi ama pek görünmüyorlardı. Bu öfkeli herifin varlığından rahatsız olmuşlardı.

Beezo, "Babamın mezarı üstüne yemin ederim ki benim Punchinello'm asla trapezci olmayacak," dedi.

Beezo'nun sözü iki korkunç gök gürültüsünün ilkiyle noktalandı ve pencere camları davul derisi gibi titredi. Işıklar sönecekmiş gibi karardı.

Beezo, "Akrobatların insanlığın gerçekleri ile ne ilgisi var?" diye sordu.

Rudy hemen, "Hiçbir ilgisi yok," dedi. Rudy saldırgan bir adam değildi. Aksine çok kibar ve alçakgönüllü bir insandı. Henüz babası gibi pastacı olmamıştı. O, şu anda sadece baba olmak üzereyken bir palyaçodan dayak yemek istemeyen sıradan bir fırıncıydı.

Beezo, "Palyaçonun sanatının başlıca gereçleri komedi ve trajedidir. İşte hayatın özü aslında *budur*," dedi.

Rudy, hayatın özü olan mesleklere kendi mesleğini de katıp küçük bir şaka yaparak, "Komedi, trajedi ve kaliteli bir ekmeğe duyulan ihtiyaç," dedi.

Bu küçük şaka Beezo'yu daha da sinirlendirip bakışlarının değişmesine neden oldu; bakışlarıyla yalnız saati durdurabilmekle kalmayıp zamanı da dondurabilirdi.

"Komedi, trajedi ve kaliteli bir ekmeğe duyulan ihtiyaç," diye tekrarladı. Sanırım babamın hatasını düzeltmesini bekliyordu.

Babam, "Hey," dedi. "Sanki ben konuşuyorum."

Beezo, babamın taklidini yaparak onun sesiyle, "Sanki ben konuşuyorum," diye tekrarladıktan sonra sert sesiyle ekledi: "Sana *söyledim*, Rudy Tock, ben yetenekliyim. Hem de senin hayal bile edemeyeceğin kadar."

Rudy bu soğuk bakışlar karşısında üşüyen kalbinin daha yavaş atmaya başladığını hisseder gibi oldu.

"Benim oğlum asla akrobat olmayacak. O iğrenç yılanlar tıslayacak ve atıp tutacak ama *Punchinello asla akrobat olmayacak!*"

Yeni bir gök gürültüsü dalgası hastanenin duvarlarına çarparak kırıldı ve ışıklar yine kararır gibi oldu.

O sırada ışıklar kararmışken Rudy, Beezo'nun sağ elindeki sigaranın sanki bir hayalet bu sigaradan hızlı nefesler çekiyormuş gibi gittikçe daha fazla parladığına yemin edebilirdi. Oysa Beezo'nun eli yanında duruyordu.

Rudy kısa bir süre Beezo'nun gözlerinin de sigara kadar parlak ve kırmızı olduğunu düşündü ama buna yemin edemezdi. Bu, içten gelen bir ışık olamazdı elbette ama bir şeyin yansıması olmalıydı.

Gök gürültüsünün yankıları uzaklaşınca voltaj ve kararır ışıklar normale döndü. Oda aydınlanınca Rudy de ayağa kalktı.

Buraya kısa bir süre önce dönmüş ve karısıyla ilgili henüz bir haber alamamış olmasına rağmen Conrad Beezo'nun yanında üçüncü bir kıyamet gümbürtüsü yaşamaktansa yoğun bakım ünitesindeki acımasız ortama

dönmeye hazırды.

Yoğun bakım ünitesine döndüğünde iki hemşire babasının yatağının yanında duruyordu. Rudy olabilecek şeylerin en kötüsünün olduğunu sanıp korktu. Babasının can çektiğini biliyordu ama sonun geldiğini düşününce, yine de boğazı düğümlenmiş, gözleri dolmuştu.

Josef'i yan oturmuş, yatağın iki yanındaki demir çubuklara sımsıkı tutunarak daha önce bir hemşireye söylediği kehanetleri heyecan içinde tekrarlarlarken bulunca şaşırdı.

"Elli santim sekiz milimetre... üç kilo dokuz yüz gram... bu gece 22.46... sindaktili..."

Josef oğlunu gördüğünde doğrulup dimdik oturdu ve hemşirelerden biri yatağın başını onun yeni oturushuna göre ayarlamak için kaldırdı.

Yeniden konuşabildiği gibi felcin bütün etkileri de geçmişti. Rudy'nin sağ elini avucuna alıp sıktı, hatta acıttı.

Rudy bu gelişme karşısında Önce babasının bir mucize sonucu iyileştiğini düşündü. Ama sonra can çekmekte olan bir adamın çaresizlik içinde önemli bir mesaj iletmeye çabaladığını anladı.

Josef'in yüzü çökmüş, küçülmüş gibiydi. Sanki ölüm günler önce sinsi bir hırsız gibi onun tözünü dirhem dirhem çalmaya başlamıştı. Buna karşılık gözleri koskocaman görünüyordu. Gözlerini oğluna diktiğinde bakışları korkudan keskinleşmişti.

Josef'in çektiği acı boğuk sesine yansyordu. "Beş gün," dedi. "Beş korkunç gün Rudy onu, "Sakin ol, baba. Kendini zorlama," diye uyardı. Ne var ki, kalbi gözlemleyen elektronik cihazın ekranındaki ışıklı grafikte kalp atışlarının düzenli ama hızlı olduğunu gördü.

Hemşirelerden biri doktor çağırmak için dışarı ıktı. Diğeri yataktan biraz geri çekilip hasta kriz geçirirse ona yardım etmek üzere hazırlandı.

Josef kurumuş dudaklarını yalayarak ıslattıktan sonra beşinci kehanetini yaptı: "James. Adı James olacak ama kimse onu James ya da Jim diye ağırmayacak. Herkes ona Jimmy diyecek."

Rudy bunu duyunca irkildi. O ve Maddy bebeğin adını erkek olursa James, kız olursa Jennifer koymaya karar vermişler ama bundan kimseye bahsetmemişlerdi.

Josef bunu bilemezdi ama biliyordu.

Josef gittikçe artan bir telaşla, "Beş gün," dedi. "Onu uyarmalısın. Beş korkunç gün."

Rudy, "Sakin ol baba," diye tekrarladı. "İyileşecek-sin."

Josef kesilmiş bir ekmeğin i yüzü kadar beyazdı ve giderek daha da beyazlaşıyordu. şimdi undan daha beyazdı. "İyi değilim, *lyorum*," dedi.

"lmyorsun. şu haline bak. Konuşuyorsun. Artık felçli değilsin. Sen..."

Josef, "lyorum," diye ısrar etti. Boğuk sesi gittikçe yükseliyordu. Nabzı şakaklarında atıyor, oğlunun güven verici sözleri arasında, onun dikkatini çekmek için çaba gösterirken monitörde kalp atışlarının gittikçe hızlandığı görülüyordu. "Beş tarih. Bunları yaz. şimdi yaz. *şİMDİ*"

Rudy'nin kafası karışmıştı. Babasının inatılığının yeni bir krize neden olmasından korkarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Hemşireden bir kalem aldı. Hemşirede kâğıt yoktu ve Rudy'nin karyolanın ayak ucunda asılı duran hasta

kartına yazı yazmasına izin vermedi.

Rudy cüzdanından bulduğu üzerine yazı yazabileceği boş bir alan olan ilk şeyi çıkardı. Bu, Beezo'nun gösteri yaptığı sirke giriş kartıydı.

Bunu bir hafta önce Snow Kasabasında polis olarak görev yapan Huey Foster'dan almıştı. İkisi çocukluktan beri arkadaşlıklar.

Huey de Rudy gibi pastacı olmak istiyordu ama bu alanda kariyer yapmak için gerekli yeteneği yoktu. Pişirdiği kekler insanların dişlerini kırıyor, limonlu tartları dillerini yakıyordu.

Huey'e görevi nedeniyle sirke giriş kartları, karnavalda deste deste bedava şehir turu biletleri, cephane üreticisi olan firmalardan kutu kutu mermiler gibi şeyler verildiği zaman onları Rudy ile paylaşırdı. Buna karşılık Rudy de ona, iştahı kapamayan, hoş kokulu, insanı kusturmayan tartlar, meyveli kekler verirdi.

Sirke giriş kartı kırmızıydı. Üzerinde siyah harflerle yazılmış yazılar, fil ve aslan resimleri vardı. Arkası boştu. Katlanmadığı zaman yediye on iki santim boyutlarında, yani bir kartoteks kartı büyüklüğündeydi.

Yağmur yakındaki bir pencerenin camlarını döver ve koşuşan ayak sesleri gibi bir gürültü çıkarırken, Josef uçup gitmekten korkarmış gibi karyolanın iki yanındaki demir çubuklara sıkı sıkı tutundu.

"Bin dokuz yüz doksan dört. Eylül'ün on beşinci günü. Bir perşembe. Yaz bunu."

Yatağın yanında duran Rudy pasta tarifi kartlarına yazarken kullandığı el yazısıyla '15 Eylül, 1994, Perş' yazdı.

Josef sinsi bir kurdun kovaladığı bir tavşanın koca-man ve korku dolu gözleriyle, yatağın karşısındaki duvar

da yüksek bir noktaya bakıyordu. Duvarda başka bir şeyler görür gibiydi. Belki de geleceği görüyordu.

Can çekişen adam, "Onu uyar," dedi. "Tanrı aşkına onu *uyar*."

Rudy şaşkına dönmüştü. "Kimi uyarayım?" diye sordu. "Jimmy'yi. Oğlunu. Torunumu."

"Daha doğmadı ki."

"Doğmak üzere, iki dakika var. Onu *uyar*. On dokuz Ocak bin dokuz yüz doksan sekiz. Bir pazartesi."

Babasının yüzündeki korkunç ifade karşısında dona kalan Rudy, kalemi elinde hazır bekliyordu.

Josef, "*BUNU YAZ!*" diye kükredi. Bağırırken ağzı öyle bir bükülmüştü ki kuru ve soyulmakta olan altdudağı yarıldı. ince kırmızı bir çizgi çenesinden aşağı doğru uzadı.

Rudy yazarken, "Bin dokuz yüz doksan sekiz," diye mırıldandı.

Josef, karga gibi bir sesle, "On dokuz Ocak," diye tekrarlardı. Susuzluktan kurumuş olan boğazı bağırırken tahriş olmuştu.

"Bir pazartesi. Korkunç bir gün."

"Neden?"

"Korkunç, korkunç."

Rudy, "Neden korkunç olacak?" diye ısrar etti.

"Yirmi üç Aralık iki bin iki. Bir başka pazartesi."

Rudy bu üçüncü tarihi de yazarken, "Baba, bu çok tuhaf. Anlamıyorum," dedi.

Josef hâlâ yatağın iki yanındaki demir çubukları sıkı sıkı tutuyordu. Birden onları öyle gizemli bir güçle ve şiddetle sarsmaya başladı ki, demir çubuklar bağlantı yerlerinden koparcasına, sıradan bir hastane odasında

bile yüksek sayılacak ama normalde çok sessiz olan yoğun bakım servisinde bomba etkisi yaratan bir ses çıkardı.

Oracıkta beklemekte olan hemşire, önce hastayı sakinleştirmek amacıyla telaşla öne doğru bir adım attı ama Josef'in soluk yüzündeki öfke ve dehşet karışımı ifade duraklamasına neden oldu. Gök gürültüsünün neden olduğu ses dalgaları hastaneye çarpıp şiddetle kırıldığında, tavandaki akustik karolardan tozlar döküldü. Hemşire bu patlamayı davet edenin Josef olduğunu düşünmüş olacaktı ki çekiliverdi.

Josef, "YAZI!" diye emretti.

Rudy, onu ikna etmeye çalışarak, "Yazdım, yazdım," diye tekrarladı. "Yirmi üç Aralık, iki bin iki. Bir başka pazartesi."

Josef telaşla, "İki bin üç," dedi. "Kasım'ın yirmi altısı. Bir çarşamba. Şükran Günü'nden bir gün önce."

Babası yatağın iki yanındaki demir çubukları sarsmayı bıraktığı anda Rudy dördüncü tarihi de sirke giriş kartının arkasına yazmayı bitirmişti. Başını kaldırıp babasına baktı ve Josef'in yüzünde, gözlerinde yeni bir ifade gördü. Gözlerindeki korku ve şiddet kaybolmuştu.

Josef'in gözlerinde yaşlar birikirken, "Zavallı Jimmy, zavallı Rudy," dedi.

"Baba?"

"Zavallı, zavallı Rudy. Zavallı Jimmy. Rudy nerede?"

"Ben Rudy'yim baba. Buradayım."

Josef gözlerini kırptırdı. Yaşlar kayboldu ve yeni bir duygunun pençesine düştü. Bunu tanımlamak kolay değildi. Kimileri bunu büyük bir şaşkınlığa kapılma olarak tanımlayabilir, kimileri de bunun, bir bebeğin parlak bir

nesne gördüğünde duyduğu masum merak olduğunu söyleyebilirdi.

Kısa bir süre sonra Rudy bunun meraktan daha derin bir şey olduğunu anladı. Bu, beynin yüce ve tüyler ürpertici bir olay karşısında boyun eğerek duyduğu korkuyla karışık saygıydı.

Babasının gözleri şaşkınlıkla parlıyordu. Yüz ifadesinde sevinç ve endişe yarışıyordu.

Josef' in sesi giderek daha hırıltılı çıkıyordu. Sonunda iyice kısılarak fısıltıya dönüştü. "İki bin beş."

Bakışları elli yedi yıl yaşadığı bu dünyadan daha doyurucu bulduğu başka bir gerçekliğe odaklanmıştı. Rudy titreyen eliyle yine de okunaklı olarak bu beşinci tarihi de yazdı ve bekledi.

Josef sanki şaşırtıcı bir sır açığa çıkmış gibi, "Ah," dedi.

"Baba?"

Josef, "Bu değil, bu değil," diye inledi.

"Baba sorun ne?"

Hemşirenin merakı endişesini bastırmıştı. Yavaşça yatağa yaklaştı.

Bir doktor Josef'in yatağının bulunduğu bölmeye girdi. "Burada neler oluyor?"

Josef, "Palyaçoya güvenme," dedi.

Doktor, hastanın onun tıbbi güvenilirliğini sorguladığını sanarak biraz alınmış göründü.

Rudy yatağın üstüne eğilmiş babasının dikkatini diğer dünyalara ait hayallerden başka yöne çekmeye çalışıyordu. "Baba, palyaçoyu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Josef, "On altı Nisan," dedi.

"Palyaçoyu nereden biliyorsun?"

Gökyüzü bir kez daha yere çarpıp parçalanırken, Josef, "BUNU YAZ," diye kükredi.

Doktor yatağın diğer tarafına doğru yürürken Rudy sirke giriş kartının arkasına beşinci satır olarak, 2005'den sonra 16 Nisan'ı ekledi. Babası cumartesi dediğinde büyük harflerle onu da yazdı.

Doktor, Josef'in çenesinin altına elini koyup gözlerine daha iyi bakabilmek için başını çevirdi.

Josef oğluna, "O, düşündüğün kişi değil," dedi.

Rudy, "Kim değil?" diye sordu.

"O değil."

"O kim?"

Doktor onu, "Şimdi Josef," diye azarladı. "Beni gayet iyi tanıyorsun. Ben Dr. Pickett'im."

Josef, "Trajedi," dedi. Sanki pastacı değil de bir Shakespeare oyunundan fırlamış bir aktördü. Duyduğu merhamet sesine yansyordu.

Rudy endişeyle, "Ne trajedisi?" dedi.

Dr. Pickett cebinden bir oftalmoskop çıkarırken, "Burada bir trajedi yok," diye itiraz etti. "Ben sadece olağanüstü bir iyileşme görüyorum." dedi.

Çenesini doktorun elinden kurtaran Josef'in giderek huzursuz olduğu belli oluyordu.

"Böbrekler!" dedi.

Rudy büyük bir şaşkınlık içinde, "Böbrekler?" diye sordu.

Josef, "Lanet olası *böbrekler*. Neden bu kadar önemli olsun ki?" diye sordu. "Bu saçma, çok saçma!"

Josef'in kısa bir süre için berraklaşmış olan zihni bulanmaya başlar gibiydi. Rudy umutsuzluğa kapılmıştı.

Dr. Pickett hastasının çenesini tekrar tutup oftalmoskopu açtı ve ışığı Josef'in sağ gözüne tuttu.

Bu ince ışık huzmesi sanki bir şiş, Josef'in hayatı da bir balondu. Işık gözüne değer değmez Josef balon patladığında dışarı fışkıran hava gibi nefesini hızla dışarı üfledikten sonra yastığın üstüne yığılıp öldü.

Tam donanımlı bir hastanenin bütün teknik olanakları ve cihazlarıyla hasta hayata döndürülmeye çalışıldı ama sonuç alınamadı. Josef yola çıkmıştı ve geri gelmeyecekti.

Ve ben, James Henry Tock dünyaya geldim. Büyük-babamın ölüm belgesindeki saatle, benim doğum belgemdeki saat aynıydı: 22.46.

Rudy doğal olarak üzgündü ve babasının yatağının yanından ayrılmıyordu. Karısını unutmamıştı ama babasını kaybetmenin acısıyla hareket kabiliyetini yitirmişti.

Beş dakika sonra hemşireden Maddy'nin doğum sırasında bir sıkıntı yaşadığını ve derhal onun yanına gitmesi gerektiğini belirten bir not aldı.

Bunun üzerine babam, karısını ve babasını aynı saat içinde kaybetmiş olabileceği korkusu ile yoğun bakım ünitesinden telaşla ayrıldı.

Anlattığına göre, kasabamızın mütevazı hastanesinin koridorları beyaz bir labirente dönüşmüş, en az iki kez yanlış yöne sapmıştı. Asansörü bekleyecek kadar sabrı olmadığı için üçüncü kattan giriş katına inen merdivenleri koşarak inmiş ve ancak o zaman doğumhanenin bulunduğu ikinci katı atladığını fark etmişti.

Babam, müstakbel babaların bekleme odasına girerken bir silah sesi duydu. Konrad Beezo, karısının doktorunu vurmuştu.

Babam bir an için, Beezo'nun kırmızı boya fışkırtan oyuncak bir palyaço tabancası kullandığını düşünmüştü. Ama kan kokusunu duyduğunda ve doktor yere

oyunculuk yeteneğini kanıtlar gibi değil de öldüğüne şüphe bırakmayacak bir şekilde düştüğünde gerçeği anlamıştı.

Beezo, babama döndü ve silahını ona doğrulttu. Tepesi düz ve kenarları kalkık şapkasına, kısa kollu ceke-tine, pantolonunun arkasındaki parlak renkli yamaya, kırmızıya boyalı yanaklarındaki yaldızlı beyaz boyaya rağmen o anda Beezo hiç de komik görünmüyordu. Gözleri vahşi ormanlarda yaşayan bir kedinin gözlerine benziyordu. Hırıltılar çıkan ağzındaki dişlerin bir kapla-nın uzun ve sivri dişleri olduğunu hayal etmek ise çok kolaydı. Cinle veya şeytanla bağlantılı tehlikeli kişilik parçalanmasının bedene bürünmüş görüntüsü gibiydi.

Babam, onun kendisini de vuracağını sandı ama Beezo, "Yolumdan çekil, Rudy Tock. Seninle bir anlaş-mazlığımız yok, sen bir akrobat değilsin," dedi.

Beezo bekleme odası ile doğum servisi arasındaki kapıyı omzuyla açıp dışarı çıktıktan sonra kapıyı çarparak kapattı.

Babam, doktorun yanına çömeldi ve hâlâ nefes almakta olduğunu gördü. Yaralı adam konuşmaya çalışıyor ama konuşamıyordu. Boğazı kanla dolmuş, öğü-rüyordu.

Babam yavaşça doktorun başını kaldırıp nefes alabileceği bir açı oluşturmak için başının altına eski dergileri koydu. Bir yandan da fırtına gittikçe artar ve kıyamet gününe özgü gök gürültüsü dalgalarıyla geceyi sarsarken, yardım istemek için bağıırıyordu.

Dr. Ferris MacDonald, Maddy'nin doktoruydu. O gece beklenmedik şekilde doğum yapmak üzere hastaneye gelen Natalie Beezo ile de ilgilenmek zorunda kalmıştı.

Ölümçül bir yara almış olmasına rağmen korkmuş-
tan çok şaşırmış görünüyordu. Şimdi boğazını temizle-
mişti. Konuşabiliyordu. Babama, "Kadın doğumda öldü
ama benim hatam değildi," dedi.

O korkunç anda, babam Maddy'nin öldüğünü dü-
şündü.

Dr. MacDonald bunu anladı ve son sözleri, "Maddy
değil, palyaçonun karısı. Maddy... yaşıyor. Çok üzgü-
nüm, Rudy," oldu.

Ferris MacDonald öldüğünde, babamın elleri onun
kalbinin üstündeydi.

Gök gürültüleri uzak ufuklara doğru uzaklaşırken ba-
bam, Konrad Beezo'nun dışarı çıkıp ortadan kaybolduğu
kapının arkasından gelen bir silah sesi daha duydu.

Güç bir doğum sırasında yalnız bırakılmış bir kadın
olan Maddy o kapının arkasında birlerdeydi. Ben de
oradaydım ve daha yeni doğmuş bir bebektim. Henüz
bir yetişkin olmamıştım. Bu yüzden de kendimi savuna-
bilecek durumda değildim.

O sırada bir fırıncı olan babam hiçbir zaman bir ey-
lem adamı olmamıştı. Birkaç yıl sonra pasta aşçılığına
terfi ettiğinde de olmadı. Orta boylu ve normal kilolu bir
insandı. Ne çelimsiz bir adamdı ne de boks ringlerinde
boy göstermek için doğmuştu. O ana kadar kavga dö-
vüşten ve gerçek sıkıntılardan uzak, mutlu bir hayat ya-
şamıştı.

Ancak karısı ve çocuğu için duyduğu korku garip ve
kaçınılmaz bir paniğe kapılmasına neden oldu.

Görünüşe bakılırsa bunun nedeni heyecandan çok
bir öngörüydü. Ne bir silahı ne de bir planı vardı.
Ama kalbi birden bir aslan yüreğine dönüşmüştü. Kapıyı
açıp Beezo'nun peşine düştü.

Hayal gücü saniyeler içinde binlerce kanlı senaryo üretse de, babam, o geceki olayların, önümüzdeki otuz yıl boyunca olacakların, onun ve benim yaşantımızı nasıl korkunç ve dehşet verici bir biçimde etkileyeceğini tahmin edemediğini söyler.

Snow County Hastanesi'nde, müstakbel babaların bekleme odasındaki kapı kısa bir koridora açılır. Sol tarafta bir malzeme odası, sağda ise bir tuvalet vardır. Tavandaki flüoresan lambalar, beyaz duvarlar ve beyaz fayans kaplı zemin, buraya hijyen açısından kusursuz bir görünüm kazandırır.

Bu alanı ben de gördüm, çünkü benim çocuğum da kaosun hüküm sürdüğü bir başka unutulmaz gecede aynı koğuştta doğdu.

Richard Nixon'ın Kaliforniya'ya gittiğı ve Beezo'nun etrafı yakıp yıktığı 1974'teki o fırtınalı gecede babam koridorda yığılmış bir hemşire buldu. Çok yakın mesafeden vurulmuştu.

Umutsuzluk ve acıyla az kalsın dizüstü yere çökecekti. Dr. MacDonald'ın ölümü korkunçtu ama olay öyle çabuk olmuştu, öylesine rüya gibiydi ki babam henüz bunun tam olarak bilincine varamamıştı. Bu olaydan sadece birkaç dakika sonra ise altın saçları gizemli bir sükûnet içindeki yüzünü bir ışık halesi gibi çepeçevre saran genç, güzel, Tanrı'nın emirlerine karşı gelerek cennetten sürgün edilmiş bir meleğ'e benzeyen beyaz giysili ölü hemşirenin görüntüsü yüreğini parçalamış, gerçeğı ve iki cinayetin anlamını birden kavramıştı.

Malzeme odasının kapısını hışımla açıp içeri girdi ve silah olarak kullanabileceği bir şey aramaya başladı. Ama sadece yatak takımları, bezler, antiseptik temizlik malzemesi ve kilitli bir ilaç dolabı bulabildi.

Şimdi, geriye baktığında bu ona gülünç gelse de, o anda büyük bir ciddiyetle birkaç yıl içinde çok fazla hamur yoğurduğunu ve bu sayede ellerinin güç kazandığını düşündü. Eğer Beezo'yu silahından kurtulabilirse onu boğabilecek gücü kesinlikle olacaktı.

Gerçekte silah olmayıp da geçici olarak silah niyetine kullanılan hiçbir şey, öfkeli bir aşçının hamur açmaya alışık güçlü elleri kadar öldürücü olamazdı. Bu çılgınca düşünceyi üreten çıplak dehşetti; tuhaf şey ama dehşet ona aynı zamanda cesaret vermişti.

Bu kısa koridor, sağa ve sola doğru giden daha uzun bir koridorla kesişiyordu. Bu yeni koridorda üç kapı, bu kapıların arkasında ise iki doğumhane ve bir bebek bakım ünitesi vardı. Burada her biri sarılıp sarmalanmış beşiğinde yatan yeni doğmuş bebekler, ışık, gölge, açlık, hoşnutsuzluk ve külfetten oluşan bu yeni gerçekliği ölçüp biçiyorlardı.

Babam hem annemi hem de beni arıyordu ama sadece annemi buldu. Doğumhanelerden birinde, yalnız ve baygın bir durumda doğum masasında yatıyordu.

Babam, önce onun öldüğünü düşündü. Gözleri kardı ama kendinden geçmeden önce sevgili Maddy'sinin nefes aldığını gördü. Görüşü tekrar netlik kazanana kadar kansının yatağının kenarına tutundu.

Maddy, yorgun yüzü ve terden sıırılsıklam olmuş haliyle onun tanıdığı o canlı kadına hiç benzemiyordu. Çelimsiz ve kırılğan görünüyordu.

Çarşaflardaki kan lekeleri doğum yaptığını gösterse de ortada çığlık çığlığa ağlayan bir bebek yoktu.

Bir yerlerde Beezo bağıırıyordu: "Neredesiniz alçaklar?"

Babam, annemi yalnız bırakmak istemiyordu ama bir yardımım dokunabilir mi, diye düşünerek, kavganın nerede olduğunu aramak için dışarı çıktı.

İkinci doğumhanede, başka bir doğum masasının üstünde Natalie Beezo'yu gördü, ince yapılı trapezci o kadar kısa bir süre önce ölmüştü ki, yanaklarındaki göz yaşları henüz kurumamıştı.

Babamın söylediğine göre genç kadının çektiği acılardan sonra ölü haliyle bile ilahi bir güzelliği varmış. Esmer, pürüzsüz bir teni ve simsiyah saçları varmış. Parlak yeşil gözleri açkımış ve cennetteki çayırlara bakan pencereler gibiymiş.

Yüzündeki yaldızlı boyalarla hiç de yakışıklı görünmeyen, önemli bir maddi varlığa sahip olmayan karakteri de normal koşullar altında bile oldukça korkutucu olan Konrad Beezo için Natalie, beklentilerin ötesinde bir ödüldü. Bu nedenle onun ölümüne tepki olarak yaptıkları bağışlanamasa da anlaşılabilirdi.

Babam doğumhaneden çıkınca gözü dönmüş katil palyaçoyla burun buruna geldi. Beezo aynı anda bebek bakım ünitesinin kapısını açıp koridora fırlamıştı. Sol koltuğunun altında battaniyeye sarılmış bir bebek vardı.

Bu kısa mesafeden Beezo'nun elindeki silah bekleme odasında olduğundan iki kat daha büyük görünüyordu. Sanki nesnelerin hiçbir mantıklı nedene ya da hiçbir fizik kuralına dayanmadan büyüyüp küçüldüğü Alis'in Harikalar Diyarında idiler.

Babam hamur açmaya alışık güçlü elleriyle Beezo'nun bileğini yakalayıp silahı almak için onunla boğuşabilirdi ama bebeği tehlikeye atacak bir şey yapmaya cesaret edemediği için bundan kaçındı.

Bebek kırıksık alnı ve pençe pençe kızarmış yüzüyle öfkeli ve küskün görünüyordu. Sanki bağırmak istemiş de babasının çılgın bir palyaço olduğunu anlayıp dehşete kapıldığı için sesi çıkmamış gibi ağzı açıktı.

Babam sık sık, "*Neyse ki bebek vardı. Yoksa kendimi öldürtecektim, sen de babasız büyüyecektin. Hiçbir zaman da mükemmel bir crème brûlée yapmayı öğrenemeyecektin,*" derdi.

Beezo, bebeği özenle kucağında tutarken tabancayı sallayarak babama, "Neredeler, Rudy Tock?" diye sordu.

Babam da, "Kim nerede?" diye sordu.

Gözü dönmüş palyaço hem acının kısıkcındaydı hem de öfkeden kudurmuş görünüyordu. Gözyaşları makyajının üzerinde izler bırakmıştı. Dudakları istemeden hıçkırmaya başlayacakmış gibi titriyor, dişleri ağzına öyle vahşi bir ifade veriyordu ki babamın içinde ürpertiler dolaştı.

Beezo onu, "Aptalı oynama," diye uyardı. "Başka hemşireler ve belki bir doktor daha olmalı. Onu kurtarmayı başaramayan bütün o.... çocuklarının ölmesini istiyorum."

Babam hastane personelini kaçarken gördüğü yalanını söylemeyi, kimseyi göremediğini söylemeye tercih ederek, "Kaçtılar; arkandan senin geldiğin yoldan bekleme odasından geçerek çıktılar. Çoktan gittiler," dedi.

Sanki öfke devlerin gıdasıymış gibi Konrad Beezo, öfkesinden beslenerek daha büyük görünüyordu. Yü-

zünde Barnum&Bailey* hokkabazlarına özgü bir aydınlık olmadığı gibi, gözlerindeki zehirli nefret kobra yılanının zehiri kadar güçlüydü.

Babam, Beezo'nun artık kolayca yetişemeyeceği hastane personeline yararlı olmak için Beezo'ya tehdit etmek değil de yardım etmek ister gibi, "Polis yolda. Bebeği senden almak isteyecekler," dedi.

Beezo öyle bir hırsla, "Oğlum, benim!" dedi ki giysilerinden yayılan sigara kokusu onun ateşli duygularına mal edilebilirdi. "Onun, o akrobatlar tarafından yetiştirilmesini engellemek için her şeyi yaparım!"

Babam kendini koruma isteği ile Beezo'yu akıllıca yönlendirme arasındaki ince çizgide dolaşıyordu. "Oğlun türünün -palyaçoların, soytarıların, hokkabazların, maskaraların- en büyüğü olacak," dedi.

Katil, "Şaklabanların," diye düzeltti. Sesinde düşmanlıktan eser yoktu. "Evet, en büyüğü olacak. Evet. Kimsenin, oğlumun kaderini elinden almasına izin veremeyeceğim."

Beezo, bebek ve tabancayla birlikte babamı iterek yanından geçti ve kısa koridor boyunca hızla ilerlemeye başladı. Bu arada yerde yatan ölü hemşireye bir hademenin kovasıyla paspasına göstereceği ilgiyi bile göstermeyecek basıp geçti.

Babam heyecan içinde bebeğe zarar vermeden palyaçoğu etkisiz hale getirmenin yolunu ararken onu çaresizce seyrediyordu.

Beezo müstakbel babaların bekleme odasına açılan kapıya ulaştığı zaman durakladı. Arkaya bakıp, "Seni asla unutmayacağım Rudy Tock," dedi.

Babam bu sözlerin zayıf bir anda dile getirilmiş duygusal bir sevecenlik ifadesi mi yoksa bir tehdit mi oldu-

* Barnum & Bailey: BirAmerikan sirk zinciri (çev.)

ğunu anlayamadı.

Beezo kapıyı itti ve içeri girip gözden kayboldu.

Babam ise telaşla birinci doğumhaneye döndü çünkü önceliği bebeği ve karısıydı. Bu anlaşılmayacak bir şey değildi.

Annem hâlâ tek başına babamın onu dakikalar önce bulunduğu doğum masasındaydı. Hâlâ ter içindeydi ve yüzünde yorgun bir ifade vardı ama kendine gelmişti.

Acıyla inledi ve şaşkınlık içinde gözlerini kırptırdı. Annem o anda sadece şaşkın mıymış yoksa bilinçsizce sayıklamış mı, bu konu ikisi arasında sürekli bir çekişme sebebidir.

Babam, annemin "Eğer akşam yemeğine *Reuben* sandviçleri istiyorsan, markete gidip peynir almalıyız," dediğini iddia eder ve o anda onun için korktuğunu söyler.

Annem ise, aslında, "Bundan sonra, bana bir daha dokunabileceğini aklının ucundan bile geçirme, seni gidi o... çocuğu!" dediği konusunda ısrarlıdır.

Onların sevgisi tutkudan, şefkatten, saygıdan daha derindir. O kadar derindir ki, onun kaynağı mizahtır. Mizah, umut çiçeğinin bir yaprağıdır ve umut, güven ağacının dallarında açan bir çiçektir.

Onlar birbirlerine ve hayatın bir anlamı olduğuna inanırlar. Birbirlerine ve bana en büyük armağanları olan kusursuz mizah bu güvenden kaynaklanır.

Ben kahkahalarla dolu bir evde büyüdüm. İlerideki günlerde başıma ne gelirse gelsin, geçmişimde bu kahkahalar olacak. Bir de harika pastalar ve hamur işi tatlılar.

Bu kez hayatımı anlatırken her dönemeçte eğlenceli olaylara sığınacağım çünkü kahkaha, acılı bir kalbin en

iyi ilacı, kederin ise merhemidir.

Ama sizi aldatmayacağım. Sizi dehşet dolu, kederli görüntülerden korumak için kahkahayı perde olarak kullanmayacağım. Birlikte güleceğiz ama kimi zaman bu acı bir gülüş olacak.

Yani...

Annem sayıklamış ya da akli karışmış, doğum sırasında çektiği acılar için babamı suçlamış ya da peynir almak gerektiğini söylemiş olabilirdi ama daha sonra olanlar konusunda aşağı yukarı aynı fikirdeydiler.

Babam kapının yanındaki duvara monte bir telefon bulup yardım istemişti.

Bu cihaz bir telefondan çok bir interkom -dahili telefon-olduğundan üzerinde standart bir tuş takımı yoktu. Sadece üzerlerinde PERSONEL, ECZANE, BAKIM, GÜVENLİK yazan dört tuş vardı.

Babam üstünde GÜVENLİK yazan tuşa bastı ve cevap veren görevliye insanların vurulduğunu ve palyaço kılığındaki saldırganın şu anda binadan kaçmak üzere olduğunu, Maddy'nin de acil tıbbi yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi.

Daha önce akli başında değilse de şu anda tamamen kendine gelmiş olan annem yataktan, "Bebeğim nerede?" diye feryat etti.

Telefon hâlâ kulağında olan babam aptallaşmıştı. Korku içinde ona döndü, "Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Annem doğrulmaya çalışırken acıyla yüzünü buruşturarak, "Nereden bileyim? Kendimden geçmiştim.

Ya da ona benzer bir durumdaydım. Biri vuruldu derken ne demek istiyorsun? Tanrı aşkına, kim vuruldu? Neler oluyor? Bebeğim nerede?"

Doğumhanenin penceresi olmadığı, çevresinde koridorlar ve başka odalar bulunduğu için dışarıdan gelen sesler buradan duyulmazdı ama annem ve babam uzaktan gelen siren seslerini duydular.

Babamın hayalinde sağ elinde silah, sol kolunun altında bebekle, Beezo'nun koridordaki iğrenç görüntüsü canlandı. Midesi bulandı ve acı safra zehir gibi boğazını yaktı. Hızla çarpmakta olan kalbi daha da hızlandı.

Beezo'nun hem karısı hem de bebeği doğumda ölmüş olabilirlerdi. Belki de kucağındaki bebek kendi çocuğu değil küçük James - ya da Jennifer - Tock'tı.

O anı hatırladıkça babam, *"Kaçırıldı, diye düşündüm,"* der. *Frank Sinatra Jr. ve Lindberglerin bebeğinin fidye için kaçırıldığını, Rumpelstiltskin ve Tarzan'ın maymunlar tarafından büyütüldüğünü düşündüm. Bütün bunların hiçbir anlamı olmadığı halde bir anda hepsi aklıma geldi. Bağırarak istedim ama bağıramadım. Kendimi tıpkı ağzı açık ama sesi çıkmayan o kırmızı suratlı bebek gibi hissediyordum. Bebek aklıma gelince de, ah o zaman onun sen; benim Jimmy'm olduğunu anladım.*

Babam çaresizlik içindeydi. Beezo'yu bulup onu durdurmak için telefonu bırakıp kapıya seğirtti.

Koridora fırladığında neredeyse kucağında bir bebekle gelen hemşire Charlene Coleman'la çarpışacaktı.

Bu bebeğin Beezo'nun fırtınalı gecenin içine sürüklediği bebeğinkinden daha geniş bir yüzü vardı. Diğer bebeğin pençe pençe kızarmış derisinin aksine, bunun yüzü sağlıklı bir pembeydi. Babama göre mavi gözleri pırıl pırıl parlıyor, şaşkınlıktan yüzü ışıldıyordu.

Charlene Coleman, "Bebeğinizle birlikte saklandım" dedi. "O korkunç adamdan saklandım. Karısıyla birlikte geldiğinde, o çirkin şapkaıyla özür bile dilemeden içeri girince sorun çıkaracağını anlamıştım. "

Keşke Charlene'i ta ilk başta korkutan şeyin Beezo'nun makyajı, karısının akrobat ailesi hakkında sarf ettiği zehirli sözler ya da birer çarkıfelek gibi fırıl fırıl dönen deli gözlerinin değil de sadece şapkası olduğuna, kendi deneyimlerime dayanarak tanıklık edebilseydim. Ne yazık ki daha bir saatlik bile değildim, henüz İngilizce öğrenmemiştim ve bu insanların kim olduklarını bile ayırt edemiyordum.

Rahatlayınca titremeye başlayan babam beni Charlene Coleman'dan alıp anneme götürmüş.

Hemşire yatağın başını kaldırıp annemin arkasına birkaç yastık daha koyunca annem beni kucağına alabilmiş.

Babam, annemin bana söylediği ilk sözlerin, "Bu kadar acıya değsen iyi olur mavi gözlü küçük çünkü eğer nankör bir çocuk olursan ben de sana cehennem hayatı yaşatırım," olduğuna yemin eder.

Charlene olup bitenlerden dolayı sarsılmıştı. Ağlamaklıydı. Beezo ateş etmeye başlayınca beni güvenli bir yere nasıl kaçırdığını anlattı.

Dr. MacDonald, beklenmedik bir anda gelen iki kadının acil ve güç doğumlarına müdahale etmek zorunda kalmış, kısa süre içinde kendisine yardıma gelebilecek bir hekim bulamamıştı, iki hastayla birden ilgilenmesi gerekmiş, bir doğumhaneden diğerine koşarken hemşirelerin desteğine muhtaç olmuştu. Işıkların sürekli azalıp çoğalması nedeniyle işi güçleşmiş, fırtınadan dolayı elektrikler kesilirse jeneratörün devreye girip girmeyeceği konusunda endişelenmişti.

Natalie Beezo doğum öncesinde hiçbir kontrolden geçmemiş, bu yüzden de gebelerde plasentadan gelen zehrin neden olduğu bilinç kaybı ile ortaya çıkan bir hastalık olan eklamzi* hastası olduğu anlaşılmamıştı. Doğum sırasında ağır bir havale geçirmiş, şiddetli ihtilaçlarla sarsılan bedeni tedaviye cevap vermemiş ve bu durum hem genç kadını hem de karnındaki bebeğini etkilemişti.

Bu arada annem de başlıca nedeni rahim yolunun açılmaması olan acılı bir doğum süreci yaşamaktaymış. Doğum sürecinin başında damar yoluyla verilen sentetik oksitosin, rahim kaslarının beni dünyaya getirmesine yetecek kadar açılmasını sağlayamamıştı.

İlk doğum yapan Natalie olmuştu. Dr. Macdonald onu kurtarmak için her şeyi denemiş, nefes almasını kolaylaştırmak için nefes borusuna bir tüp takmış, havale geçirmesini önlemek için iğneler yapmıştı.

Ama yükselen tansiyonu ve geçirdiği havaleler genç kadının ölümüyle sonuçlanan şiddetli bir beyin kanamasına neden olmuştu.

Beezo'nun bebeği ile ölü annesini birbirlerine bağlayan kordon kesildiği sırada perişan durumda olmasına rağmen hâlâ beni doğurmaya çalışan annemin rahim kasları açılmış.

Ve Jimmy Tock gösterisi başlamış.

Dr. MacDonald, Konrad Beezo'ya karısını yitirdiğini ama bir oğul kazandığını haber vermek gibi güç bir görevi yerine getirmeden önce annemi doğurtmuş ve Charlene Coleman'ın söylediğine göre bu küçük bebeğin ileride kesinlikle bir futbol yıldızı olacağını söylemiş.

**Eklamzi: Gebelikte meydana gelen, bilinç kaybı ve kasılmalarla başlayan ve koma ile sonuçlanan bir gebelik zehirlenmesidir, (çev.)*

Beni ana rahminden daha geniş bir dünyaya çıkartan annem ise hemen bayılmış. Doktorun tahminini duymadığı gibi benim şaşkınlık içindeki küçük pembe yüzümü koruyucum Charlene beni getirip babama verene kadar görememiş.

Dr. MacDonald ise, beni temizlemesi ve sonra beyaz pamuklu bir bebek örtüsüne sarması için hemşire Coleman'a verdikten, annemin ise sadece bayıldığını ve amonyak ruhu koklamasına gerek olmadan birkaç dakikaya kadar ayılacağını anlayıp tatmin olduktan sonra, lastik eldivenlerini ve ameliyat maskesini çıkarıp Konrad Beezo'yu elinden geldiğince teselli etmek için müstakbel babaların bekleme odasına gitmiş.

İşte o zaman bağrışmalar, en rezil lisanla ve hayal edebileceğiniz en öfkeli sesle dile getirilen suçlamalar, acı sözler, paranoyak ithamlar başlamıştı.

Hemşire Coleman duvarları ses geçirmeyen ve genellikle sessiz olan doğumhanede bile dışarıdan gelen gürültüleri duyabiliyordu.

Hemşire Coleman, Beezo'nun söylediklerini daha iyi duyabilmek için doğumhaneden koridora çıktığı zaman içgüdüleri ona incecik bir örtüye sanlı olan beni de yanında götürmesi gerektiğini söylemişti.

Koridorda başka bir hemşireyle karşılaştı. Bu, kucağında Beezo'nun bebeğini taşıyan Lois Hanson'du. O da palyaçonun kontrolsüz çılgınlıklarını daha iyi duyabilmek için koridora çıkmıştı.

Lois ölümcül bir hata yaptı. Charlene'i dinlemeyip bekleme odasının kapalı kapısına doğru yürüdü.

Beezo'nun yakıcı öfkesinin minik bebeğini görünce yatışacağını ve öfkesinin kaynağını oluşturan büyük acısına merhem olacağını düşünüyordu.

Oysa Charlene tacizci bir kocadan kaçmış bir kadındı. Derin bir acı karşısında şok geçirerek, gözyaşları içinde durumu reddetmek yerine öfke ve şiddet tehditleriyle tepki veren bir erkeğin hırsının, bir evlada kavuştuğu müjdesiyle bile yatışacağına hiç inanmıyordu. Üstelik bu adamın terbiye kurallarına aldırış etmeden binaya o tuhaf şapkasıyla girdiğini hatırlamıştı. Büyük bir felaketin yaklaşmakta olduğunu hissediyordu.

Benimle birlikte doğum servisinin iç taraftaki koridorundan geçip bebek odasına sığındı. Kapı arkamızdan kapanırken de Dr. MacDonald'ı öldüren silah sesini duydu.

Bu odada içinde yeni doğan bebeklerin yattığı, sıra sıra beşikler vardı. Çoğu rüya görüyor, birkaç tanesi etrafa bakıyor, hiçbiri ağlamıyordu. Mağrur babaların ve büyükannelerle büyükbabaların içeriyi seyretmesi için uzun duvarın büyük bölümünü kaplayan dev boyutlu bir pencere vardı. Ama şu anda pencerenin önünde hiç kimse yoktu.

Odada, bebeklerle birlikte iki tane de hemşire vardı. Onlar da önce haykırışları sonra, da silah sesini duymuşlar ama Charlene'in öğüdünü Lois'den daha fazla dikkate almışlardı.

Hemşire Coleman, onlara silahlı adamın bebeklere zarar vermeyeceğini ama bulabildiği tüm hastane çalışanlarını öldüreceğini kesin bir dille söylemişti. Buna rağmen iki hemşire de odadan kaçmadan önce birer bebeği kucaklarına aldılar. Bir yandan da, odada bırakmak zorunda kaldıkları bebekler için endişeleniyorlardı. İkinci bir silah sesini duyup daha da çok korkarak, Charlene'in peşine takılıp büyük görüntü penceresinin yanındaki kapıdan doğum servisinin dışındaki ana korido-

ra çıktılar.

Üç kadın, kucaklarındaki bebeklerle birlikte yaşlı bir adamın kendinden geçmiş bir halde uyuduğu bir odaya sığınmışlardı.

Düşük voltajlı gece lambası odayı pek az aydınlatıyor, ortalığın bir kararıp bir aydınlanmasına neden olan dışarıdaki fırtına, penceredeki gölgeleri titretiyordu.

Charlene ve üç kadın siren seslerini duyana kadar sessizce, nefes almaya bile korkarak birbirlerine soku-lup beklediler. Genç kadın, ona bir müjde gibi gelen sesi duyunca hastanenin önündeki otoparka bakan pence-reye koştu. Polis arabalarını göreceğini umuyordu.

Ama ikinci kattaki odanın penceresinden Beezo ile bebeğini gördü. Yağmurdan ıslanmış olan asfalt yoldan karşıya geçiyorlardı. Charlene, daha sonra Beezo'nun dünyanın sona erdiği, yeryüzünün derinliklerindeki temellerin çatırdayarak yarıldığı ve kötülük güçlerinin ortaya saçıldığı bir gecede görülen korkunç rüyalar-daki tuhaf görünüşlü, kötü ruhlu kahramanlara benzediğini söylemişti.

Charlene doğduğu topraklardan uzak düşmüş, Mis-sisipi'li ve ruhu güneyin şiirselliğiyle dolu bir Baptist'di.*

Beezo, arabasını o kadar uzağa park etmişti ki, neon ışıklarının sarı ışığı altında yağmurla beraber otomobili-nin biçimini ve gerçek rengini görmek mümkün değildi.

Charlene onun arabayla uzaklaşmasını izledi. Polisin onu şehirlerarası yola çıkmadan yakalayacağını umu-yordu ama arabanın arka lambaları gözden kaybol-muştu bile.

* *Baptist: Protestan mezhebinin ABD'de yaygın olan bir kolu (çev.)*

Tehlikenin ortadan kalkmasıyla birlikte doğumhane-
neye dönerek düşünceleri Lindbergh bebeğinin trajedi-
si, Grimm Kardeşler'in kahramanı Rumpelsitskin ile
maymunlar tarafından büyütülen Tarzan arasında gidip
gelmekte olan babama benim katil palyaço tarafından
kaçırılmadığımı tam zamanında haber verdi.

Daha sonra babam doğum saatimin boyumun ve ki-
lomun büyükbabamın ölüm döşeğinde dile getirdiği ön-
görüyü uygun olduğunu teyit etmişti.

Ancak yoğun bakım ünitesindeki olayın sıra dışı bir
şey olmayıp doğaüstü oluşunun ilk kanıtı ise, annemin
beni kucağına aldığı anda, babamın, beni saran örtüyü
açıp ayak parmaklarımın Josef'in kehanetine uygun ola-
rak yapışık olduğunu görmesiydi.

Babam "Sindaktili," dedi.

Charlene, "Bu düzeltilebilir," diye cevap verdikten
sonra gözlerini şaşkınlıkla açarak, "Bu tıbbi kelimeyi ne-
reden biliyorsunuz?" dedi.

Babam, parmaklarıma sevgi, şefkat ve şaşkınlıkla do-
kunurken, "Sindaktili," diye tekrarladı.

Sindaktili sadece doğuştan olan kusurumun adı olmayıp aynı zamanda otuz yıllık hayatımın ana temasıdır. Hayatımdaki olaylar çoğunlukla birbiriyle ilişkilidir.

Anılar, yer ve zaman kavramlarının devamlı ve aralıksız bütünlüğü, bir yerde bilinmeyen bir güç tarafından beklenmedik bir biçimde ya tuhaf bir mizah duygusuyla ya da karmaşıklığı nedeniyle gizemli bir yanı da olan bir gündem uyarınca birbirine bağlanıyor. Birbirlerine yabancı olan insanlar kaderin onları aynı deriyi paylaşan iki ayak parmağı gibi birbirlerine bağlamış olduğunu keşfediyorlar.

Cerrahlar parmaklarımı o kadar uzun süre önce düzelttiler ki, bu konuda en küçük bir anım yok.

Yürüyorum, gerektiğinde koşuyorum, çok iyi olmasa da dans ediyorum.

Dr. Ferris MacDonald'ı saygıyla ansam da bir futbol yıldızı olmadım ve bunu hiçbir zaman istemedim.

Ailem hiçbir zaman spora ilgi duymadı.

Bizler de taraftarız ama biz; keklerin, pastaların, suflelerin, peynirli brokolili böreklerin, *Reuben* sandviçlerinin ve annemin yaptığı tüm o ağır yemeklerin taraftarıyız. Biz hep birlikte yiyeceğimiz bir yemeği ve peçete-

lerimizi açtığımız andan kahvemizin son yudumuna kadar dolu dizgin devam eden sohbet ve kahkahaları insanlık aleminin bugüne kadar icat ettiği bütün maçlara ve turnuvalara tercih ederiz.

Doğduğum zaman elli santim sekiz milimetre olan boyum yıllar içinde uzayıp bir metre seksen iki santim oldu. Üç kilo dokuz yüz gramdan seksen beş kiloya çıktım. Bu da olsa olsa iriyarı bir insan olduğumu, çoğu kişiye görüldüğüm kadar dev cüsseli olmadığımı kanıtlar sanırım.

Büyükbabamın on kehanetinden beşi de doğru çıkmıştır.

İlk tanıştığımız zaman bile insanlar James'in benim için çok ciddi bir isim olduğunu, Jim'in ise fazla samimi ya da uygunsuz olacağını düşünüyorlar. Kendimi vurgulayarak James diye tanıtsam da insanlar beni yüzümün doğum sonrası kırmızılığı geçmeden ve ayak parmaklarımın henüz birbirine yapışık olduğu zamandan beri tanımış gibi büyük bir samimiyet ve rahatlıkla hemen bana Jimmy diye hitap etmeye başlıyorlar.

Büyükbabam Josef, hayatımın beş korkunç günü ile ilgili olarak babamı uyarmıştı. Bu beş korkunç günün dördünü yaşamış bulunuyorum. Şu anda bu kasetleri doldururken onları banttan yazıya geçirmeye ve düzenleyerek yayına hazırlamaya yetecek bir süre hayatta kalmayı umuyorum. Bu dört günün, benzer ve farklı olan korkunç yanları vardı. Her biri beklenmedik olaylar doluydu.

Ve şimdi...

Geriye bir korkunç gün kalmıştı.

* * *

Babam, annem ve ben, Josef'in kehanetlerinin ilk beş tanesinin doğru çıkmış olmasının diğer beşinin de doğru çıkacağı anlamına gelmediğine inanarak yirmi yıl geçirdik. Çocukluğum ve onlu yaşlarım olaysız, hayatımın kaderin ipinin ucunda sallanan bir yo-yo olduğu konusunda hiçbir ipucu vermeden geçti.

Ama bu beş günün ilki yaklaştıkça -15 Eylül 1994 Perşembe-karşı konulmaz bir biçimde endişelendik. Annemin her gün içtiği on fincan kahve, yirmiye çıktı. Annemin kafeinle ilginç bir ilişkisi vardır. Kahve, onun sinirlerini uyarmaktan çok yatıştırır.

Sabahları üç fincan kahve içmezse, öğle olduğunda pencere camında huzursuzluk içinde vızıldayan bir sinek gibi yerinde duramaz olur. Eğer uyku saatine kadar sekiz fincan kahve içmezse yatağa yatınca uyuyamaz. Zihni öylesine berraktır ki, bin tane koyun saymak bir yana, hepsine ayrı bir isim takıp, ayrı bir hayat hikâyesi uydurabilir.

Babam, Maddy'nin bu tersyüz olmuş metabolizmasının, babasının *Nö-Döz* marka kafein tabletlerini şeker niyetine yutan bir uzun yol şoförü olmasına bağlar.

Annem bazen ona, "*şikayetçi olduğun şey nedir?*" diye cevap verir; "*Flört ettiğimiz süre içinde, beş altı fincan ucuz kahve içirip beni lastik gibi yumuşatıyordun.*"

Eylül 15 yaklaştıkta, babamın endişesi de iyi pişmiş kekler, top top olmuş muhallebiler, lastik gibi ufalanan çörekler ve kum gibi *crème brûlée* her şekilde kendini gösteriyordu. Tatlı, kek ve çörek tariflerine, fırınlara odaklanamaz olmuştu.

Bana gelince bu bekleyişi oldukça sakın bir şekilde geçirdiğimi düşünüyorum. Belki bu beş uğursuz günün ilkinde yaklaşırken, son iki gün içinde merdiven çıkarken

her zamankinden daha çok tökezlemiş, kapalı kapıları açık sanıp çarpmış olabilirim. Ayrıca, büyükannem Rowena'nin evinde, onun isteği üzerine bir tablo asarken çekici elimden ayağına düşürdüğümü de itiraf etmeliyim. Üstelik, ayağım sürçerek kaydığında sadece o gün bir kereye mahsus olmak üzere düşmüş ve hiçbir şey kırmamıştım.

Josef Dede'nin bir değil de beş 'korkunç gün'den söz etmiş oluşu endişelerimizi bir dereceye kadar hafifletiyordu. 15 Eylül, ne kadar korkunç olursa olsun, besbelli o gün ölmeyecektim. Rowena Nine ise bizi uyarmak için. "Evet ama, her zaman, bir organın ciddi biçimde zarar görmesi, sakatlanma, felç ve beyin hasarı olasılığını gösterir," diyordu.

Annemin annesi olan Rowenna Nine'm, çok tatlı bir kadındır ama hayatın kırılğanlığı konusunda çok katı düşünceleri vardır.

Çocukluğumda, büyükannem beni uyutmak için kitap okumakta ısrar edecek diye korkardım.

Geleneksel masalları değiştirmedeği zaman bile, -ki çoğunlukla değiştirirdi- büyük kötü kurt, olması gerektiği gibi yenildiğinde de büyükannem, hikâyenin önemli noktalarında duraklar, üç küçük domuzcuk hain kurtla direnemeseler ya da yanlış bir strateji uygulasalar başlarına gelebilecek olan korkunç şeyleri yüksek sesle düşünür, bu felaketlerin en hafifi de sosise dönüşmek olurdu.

Ve böylece yirminci doğum gününe altı haftadan kısa bir süre kala hayatımın beş korkunç gününden ilki geldi...

İKİNCİ BÖLÜM

**UÇAMIYORSAM,
ÖLSEM DE OLUR**

14 Eylül Çarşamba gecesi, saat dokuzda, annem, babam ve ben yemekten kalkarken güçlük çekmemize neden olacak kadar ağır olmayan bir yemek yemek üzere yemek odasında toplandık.

Burada toplanmamızın bir başka nedeni de üç saat sonra başlayacak olan o kaçınılmaz günü atlatabilmem için gerekli olan en uygun stratejileri tartışmaktı. Hazırlıklı ve tedbirli bir ruh haliyle 16 Eylül gününe kurtla karşılaşmayı kazasız belasız atlatan üç küçük domuzcuk gibi yara bere almadan kavuşacağımı umuyorduk.

Rowena Nine kurdun bakış açısından konuşmak için bize katıldı. Yani şeytanın avukatı rolünü oynayarak, stratejilerimizde gördüğü boşlukları söyleyecekti.

Her zamanki gibi yemeğimizi kenarlarında altın yıldız bordürleri olan *Raynoud Limonges* marka porselen takımlarda ve *Bucelatti* marka gümüş çatal, bıçak ve kaşıklar kullanarak yedik.

Yemek takımları annemle babamın zengin olduğunu düşünmenize neden olabilir. Ama bu doğru değil.

Onlar tam anlamıyla orta sınıfa mensuptur. Babam aşçı olarak iyi bir maaş alsa da, bu maaşın yanı sıra gelen hisse senetleri ve şirket malı olan jet uçaklar yoktur.

Annem evde çalışarak sipariş üzerine evcil hayvan - daha çok, kedi köpek ama aynı zamanda tavşan ve muhabbet kuşu- tabloları yapar. Vaktinin bir kısmını ayırdığı bu işten, orta halli bir geliri vardır. Bir kere de poz vermeye gelip, gitmemekte direnen enine çizgili bir yılanın resmini yapmıştı.

Ailenin Kraliçe Victoria tarzındaki küçük evinin bu kadar samimi ve sıcak bir görüntüsü olmasa, onun mütevazı bir ev olduğu söylenebilirdi. Oysa bu haliyle ona muhteşem bir ev denebilirdi. Tavanları yüksek ve odaları da çok büyük değildir. Ama ev büyük bir özenle ve rahatlığa önem verilerek döşenmiştir.

Earl'ü, bize sığındığı üç hafta boyunca oturma odasındaki kanepenin arkasına, üst katta banyodaki pençe ayaklı banyo küvetinin altına, bir giysi sepetinin ve kilerdeki patates çuvalının içine ayrıca başka birçok yere saklandığı için suçlayamayız. Earl enine çizgili bir yilandı ve geldiği yer, paslanmaz çelik ve siyah deri mobilyaları olan soyut sanat eserleri ile bitki olarak kaktüslerin bulunduğu boş sayılabilecek bir mekandı.

Evin kitap okuyabileceğiniz, müzik dinleyebileceğiniz ya da harika kış gününde rustik pencerelerden dışarıyı seyredebileceğiniz birçok sevimli köşesi vardır. Ama hiçbir yer yemek odası kadar davetkâr değildir. Bunun nedeni ise, Tock Ailesi için yemeğin -ve her yemeğe damgasını vuran neşenin- yaşam çarkının milini hareket ettiren dişli oluşudur.

Limonges marka lüks porselenlere, *Buccellati* marka gümüş servis takımlarına sahip oluşumuz bu yüzdendir.

En az beş çeşit yemeğin bulunmadığı bir sofraya oturmadığımız ve doya doya yediğimiz ilk dördünü, be-

şinciye hazırlık olarak gördüğümüz düşünöldüğünde hiçbirimizin şişman olmayışı bir mucizedir.

Babam, bir kez en sevdiği yün takım elbisenin bel kısmının daraldığını fark etmiş ve sadece üç gün öğle yemeği yemeyince pantolonu bol gelmeye başlamıştı.

Ailemizin yiyecek ve içeceklerle olan sıradışı ilişkisinin en ilginç yanı annemin kafein direnci değildir.

Ailenin hem Tock hem de Greenwich (bu annemin kızlık soyadıdır) tarafının metabolizması her gün vücut ağırlığının üç mislini yiyebildiği halde uçabilecek kadar hafif bir ağırlığı koruyabilen bir sinek kuşunun metabolizması gibidir.

Bir kez annem, babamla birbirlerine görür görmez tutulmalarına, soylu metabolizmalara sahip olduklarını bilinçaltında hissetmelerinin neden olduğunu söylemişti.

Yemek odasının hem tavanı, hem de zemini maun kaplamadır. Hareli ipek kumaş kaplı duvarlar yukarıya kadar maun lambri kaplıdır. Yerdeki İran halısı ise ahşap hakimiyetini yumuşatır.

Tavanda, kristal sallantıları olan cam bir avize vardır ama akşam yemeği her zaman mum ışığında yenir.

1994 yılının bu özel Eylül gecesinde, yemek odasında bazıları şeffaf, bazıları al kırmızı olan küçük ama derin kristal çanaklarda bir sürü mum yanıyor, kristal mumluklar ışığı kırarak keten masa örtüsünün üstünde, duvarlarda ve yüzlerimizde çeşitli yumuşak şekiller oluşturuyorlardı. Mumlar sadece masanın üstünde değildi. Konsolların ve servis masalarının üstünde de yanıyorlardı.

Dışarıda durup pencereden içeri bakacak olsanız, yemek sofrasında değil bir ruh çağırma seansında oldu-

ğumuzu, yemeklerin ise ruhlar gelene kadar oyalanmamız için önümüze konmuş olduğunu sanabilirdiniz.

Annemle babam en sevdiğim yemekleri hazırlamışlardı. Ama ben bunun bir idam mahkûmunun son yemeği gibi bir şey olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

Beş çeşit yemeğin olduğu ve özellikle şarabın özenle seçildiği bir yemek, *McDonalds*'ın çocuk menüsü kadar çabuk bitmiyor. Hep birlikte uzun bir gece geçirmeye hazırlanmıştık.

Babam dünyaca ünlü Snow Kasabası Tatil Köyü'nün tatlı aşçısıdır. Bu görev ona babası Josef'ten miras kalmıştır. Ekmek, tatlı ve hamur işlerinin her gün taze olması gerekir. Bu nedenle haftada en az beş, çoğunluk da altı gün sabaha karşı birde işe gider. Saat sekiz olduğunda bütün gün için gerekli olan şeyler hazırlanmış, pişirilmiştir. Babam, o saatte eve gelip annemle birlikte kahvaltı yapar ve öğleden sonra üçe kadar uyur.

O Eylül ben de aynı saatlerde çalışıyordum çünkü aynı yerde fırıncı çırağı olarak iki yıldır çalışmaktaydım. Tock ailesi aile mesleğinin kuşaktan kuşağa geçmesine olumlu bakar.

Babam eğer yeteneğin varsa bunun sadece bir aile mesleği olmayacağını söyler. Bütün aşçılar için ne kadar amansız bir rakip olduğumu kanıtlamam için bana iyi bir ocak vermeniz yeterlidir.

Tuhaf ama mutfakta hiç de beceriksiz ve sakar değilim. Fırının başında Gene Kelly'yim, Fred Astaire'im, zarafetin ta kendisiyim.

Babam geç saatlere kadar sürecek olan yemeğimizden sonra, sofradan kalkıp işe gidecekti ama ben evde kalacaktım. Josef Dede'nin beş korkunç günü içeren kehanetindeki ilk güne hazırlanmak için bir hafta izin almış

tım.

Başlangıç yemeğimiz bir Ermeni yemeği olan su böreğiydi. Kâğıt inceliğinde çok sayıda yufkanın arasına aynı incelikte tereyağı ve peynir döşenmişti. Böreğin en üst tabakası ise altın renginde kızarmış yufkadan oluşuyordu.

O günlerde hâlâ ailemle yaşıyordum. Bu nedenle babam, "Bu gece yarısından, yarın gece yarısına kadar evde kalıp saklanmalısın. Dinlen, kitap oku, biraz televizyon seyret," dedi.

Rowenna Nine hayal gücünü çalıştırarak, "O zaman da," dedi. "Merdivenden düşüp boynunu kırar."

Annem, "Merdivenleri kullanma, şekerim," diye öğütledi. "Odandan çıkma. Yemeğini oraya getirebilirim."

Rowenna, "O zaman da ev yanıp kül olur," dedi. Babam, "Yok canım, ev yanmaz, Weena," dedi. "Elektrik tesisatı sağlam, kalorifer kazanı yeni, bacalar da temizlendi, çatıda paratoner var. Jimmy de kibritle oynamaz."

1994'de, Rowenna, yetmiş yedi yaşındaydı ve yirmi dört yıldır duldu. Acısını unutmuş neşeli bir kadındı ama inatçıydı. Ona şeytanın avukatı rolü verilmişti ve bu rolü oynamakta kararlıydı.

"Eğer ev yanmazsa bir gaz patlaması olur," diye açıkladı.

"Ayy, evin harabe haline gelmesinden sorumlu olmak istemem," dedim.

Babam, "Weena, Snow Kasabası'nda bu güne kadar bir evi yıkacak şiddette bir gaz patlaması yaşanmadı," diye lafa karıştı.

"O zaman, evin üstüne bir yolcu uçağı düşecek." Babam, "Aa evet, bu zaten buralarda her hafta oluyor," dedi.

Rowenna, "Her şeyin bir ilki vardır," diye ısrar etti.

"Eğer evimize bir yolcu uçağı düşmesinin bir ilki olacaksa, o zaman, bitişik eve vampirlerin taşınmasının da bir ilki vardır, ama ben bunun için sarımsaktan yapılmış kolyeler takmayacağım."

Rowenna, "Eğer yolcu uçağı düşmeyecekse o zaman kolilerle dolu bir *Federal Express* uçağı düşer," dedi.

Babamın ağzı açık kalmıştı. Başını olumsuz anlamda sallayarak, "*Federal Express*," dedi.

Annem, "Annem, kader Jimmy için herhangi bir şey planladıysa bundan kaçamaz demek istiyor," diye açıkladı. "Kaderden kaçılmaz. Onu bulur."

Rowenna, "Belki bir *UPS* uçağı olabilir," diye ekledi.

Beyaz fasulye ve tarhun ile zenginleştirilmiş dumani tüten enginar ezmesi çorbalarımızı içerken, benim işe gitmediğim herhangi bir günde yapacaklarımı -ama daha dikkatli olarak- yapmam konusunda anlaştık.

Rowenna Nine, "Tedbirli olmak da onu öldürebilir," dedi.

Babam merakla, "Haydi Weena, *tedbir* bir insanı nasıl öldürebilir?" diye sordu.

Büyükannem bir kaşık çorba içip iki yıl öncesine -yani yetmiş beş yaşına- kadar hiç yapmadığı gibi ağzını şapırdattı. Şimdi de ağzını büyük bir zevkle tekrar tekrar şapırdatıyordu.

Yetmiş yaşını geçip seksenine merdiven dayadığında uzun ömürlü olmanın ona, o güne kadar tadına bakmak hakkını kendisine asla vermediği küçük zevkleri yaşa-

mayı hoşgörüyle karşılama hakkını verdiğini düşün-
meye başlamıştı. Bunlar, ağzını şapırdatmak, burnunu -
asla sofrada olmamak koşuluyla- istediği kadar g r l-
t l  bir biçimde silmek, yemekten sonra kaşığını taba-
đın içinde arkası yukarı bakacak şekilde değil de yüzü
yukarı bakacak şekilde bırakmakla sınırlıydı. Oysa ger-
 ek bir Victoria dönemi terbiyesiyle yetişmiş ve görgü
kuralları konusunda titiz olan annesi, ona yemeğinin
bittiğini belli etmek için  atal ve kaşığını tabağa kullan-
dığımız yüzü aşağı bakacak şekilde koymasını özellikle
söylerdi. Bu yüzü aşağı bakacak şekilde konulmalıydı ki
yemeğin bittiği belli olsun.

Dudaklarını tekrar şapırdattıktan sonra dikkatli ol-
manın neden tehlikeli olabileceğini açıklamaya ko-
yuldu. "şimdi, Jimmy'nin karşıdan karşıya geçmek iste-
diğini ama bir otobüsün ona çarpmasından korktuğunu
varsayalım..."

Annem, "Ya da bir çöp kamyonunun," diye önerdi.
"O kocaman, hantal şeyler, bu yokuşlu yollarda...
frenler tutmazsa ne olacak? Nasıl duracaklar? Dos-
doğru birisinin evine *dalacak* tabii ki."

Büyükannem, "Otobüs,   p kamyonu hatta hızla gi-
den bir cenaze arabası olabilir..." diye ekledi.

Babam, "Cenaze arabası niçin hızlı gitsin ki?" diye sordu.

Rowenna, "ister hızlı gitsin, ister yavaş, bir cenaze
arabasının çarpması sonucunda ölmek tam bir kara mi-
zah olurdu, öyle değil mi?" dedi. "Hayatın içinde, tele-
vizyondaki gösterilerden çok daha farklı bir ironi var-
dır."

Annem, "İnsanlar buna dayanamazlar," dedi. Onla-
rın gerçek kara mizaha dayanma kapasitesi *Murder, She
Wrote* dizisinin bir bölümünün yarısına kadardır."

Babam, "Günümüzde, kötü yazılmış senaryolar televizyonda kara mizah olarak sunuluyor," diye ekledi.

"Çöp kamyonlarından çok, inşaatlara beton taşıyan mikser kamyonlarının dönen kısımlarının birden kamyonlardan ayrılıp yere düşmesinden ve yuvarlana yuvarlana gelip beni ezmesinden ürküyorum," dedim.

Büyükannem, "Tamam," dedi. "Demek ki Jimmy bir beton mikseriyle karşılaşmaktan korkuyor," dedi.

"Buna korkmak değil de temkinli olmak diyelim," dedim.

"Yani kaldırımda duruyor. Tedbirli davranarak ağırdan alıyor. Sola, sonra sağa, sonra tekrar sola bakıyor. Ama kaldırımda gereğinden fazla oyalandığı için üstüne bir yazar kasa düşüyor"

Babam sağlıklı bir tartışma uğruna, bazı tuhaf varsayımları kabul edebilirdi ama bu sözler sabrını taşırmıştı.

"Bir çelik kasa mı? *Nereden* düşecek o?"

Büyükannem, "Tabi ki yüksek bir binadan," diye cevap verdi.

Babam, kibarca, "Snow Kasabası'nda yüksek bina yok ki," diye itiraz etti.

Annem, "Rudy, şekerim, Sanırım Alpine Otel'i unuttursun," dedi.

"O bina sadece dört katlı."

Büyükannem, "Dördüncü kattan düşen bir çelik kasa Jimmy'yi ezer," diye ısrar etti. Bana dönerek endişeli bir ses tonuyla, "Özür dilerim. Bu seni korkutuyor mu şekerim?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır, büyükanne."

"Korkarım ki, bu gerçeğin ta kendisi."

"Biliyorum, büyükanne."

"Seni ezer, yok eder"

"Kesinlikle," diye onayladım.

"Kesin bir sonu tanımlayan bir kelime - *yok etmek*"

"İnsanın zihnini sona odaklıyor."

"Konuşmadan önce düşünmem gerekirdi. Çarpıyor demeliydim. " Yüzleri yalayan kızıl mum ışığında We-ena, Mona Lisa gibi gülümsüyordu.

Masanın üstünden uzanıp elini okşadım.

Babam pastacı olduğu için çeşitli malzemeleri belli ölçülere göre karıştırmak zorundaydı. Bu nedenle, matematik ve mantığa karşı, daha artistik mizaçlı olan ve olaylara babam kadar akılcı yaklaşmayan annemle büyükannemden çok daha büyük bir saygısı vardı. "Herhangi biri, Alpine Otel'in tepesine niçin bir çelik kasa çıkarın?" diye sordu.

Büyükannem, "içinde değerli eşyalarını saklamak için," diye cevap verdi.

"Kimin değerli eşyalarını?"

"Otelin."

Babam, bu tür tartışmalarda asla zafer kazanamaz ama yeterince direnirse mantığın galip geleceği konusundaki umudunu asla yitirmezdi.

"Büyük ve ağır bir kasayı neden zemin kata koymasınlar?" diye sordu. "Onu vinçle çatıya çıkarma zahmetine niçin katlansınlar?"

Annem, "Değerli eşyalar kuşkusuz en üst katta olduğu için," dedi.

Bu gibi durumlarda annemin, büyükannemle aynı çarpık bakış açısına mı sahip olduğunu, yoksa babamla oyun mu oynadığını hiç anlayamamışımdır.

Annemin yüzünde dürüst ve samimi bir ifade vardır. Gözlerini kaçırmaz. Bakışları her zaman duru ve berrak-

tır. Doğası gereği çok açık sözlü bir kadındır. Onun duygularını yanlış yorumlamak mümkün değildir çünkü hislerini açıkça belli eder. Bu konuda belirsizlik söz konusu değildir.

Buna rağmen babam, onun böyle hayran olunacak derecede açık sözlü ve dürüst bir insan oluşuna karşın, istediği zaman bir anda bir düğmeye basar gibi gizemli bir kişiliğe bürünebileceğini söyler.

Annemin en sevdiği özelliklerinden biri buymuş.

Sohbetimiz, armut, ceviz ve ezilmiş rokfor peynirli hindiba salatası, arkasından patates ve soğanlı krep üstünde kuşkonmaz garnitürlü file minyon eşliğinde sürüp gidiyordu.

Babam tatlı arabasını almak için mutfağa gitmek üzere ayağa kalkmadan önce, yaklaşmakta olan bu önemli günde normal bir tatil günündeki gibi davranmam konusunda anlaşmıştık. Dikkatli olacak ama bunu da abartmayacaktım.

Ve gece yarısı oldu.

15 Eylül başladı.

O anda hiçbir şey olmadı.

Annem, "Belki de bir şey olmayacak," dedi.

Büyükannem ağzını şapırdatarak, "Bir şey olacak," diye itiraz etti. "Olacak."

Yarın akşam saat dokuza kadar yok olmazsam ya da bir kaza sonucu ağır yaralanmazsam, hep birlikte yemek yemek için yine burada toplanacak, yemek sırasında doğalgaz kokusu ve evimizin üstüne doğru gelen bir yolcu uçağının sesi konularında da dikkatli ve uyanık olacaktık.

Ana tatlıdan önce yenen, tadımlık küçük bir tatlıdan ve ana tatlının arkasından gelen pötibörler ve bunlara

eşlik eden litrelerce kahveden sonra babam işine gitti. Ben de sofranın toplanıp bulaşıkların yıkanmasına yardım ettim.

Gece yarısından sonra saat bir buçukta yeni aldığım kitabı okumak üzere oturma odasına çekildim. Bu kitapla ilgili büyük beklentilerim vardı. Cinayet romanlarını çok severim.

İlk sayfada baltayla doğranıp sandığa konmuş bir kurban vardı. Adı Jim'di.

Kitabı kenara koyup sehpanın üzerinde duran yığından başka bir tane seçerek koltuğuma döndüm. Kitabın kapağından rengarenk puanlarla süslü bir Japon kimonosunun kuşağı ile boğulmuş güzel bir sarışın kadının ölüsü bana bakıyordu.

İlk kurbanın adı Dolores'ti. Tatmin olarak iç geçirip yerime oturdum.

Büyükannem kanepede oturuyor, goblen bir yastık işliyordu. Genç kızlığından beri yapa yapa goblen işinde usta olmuştu.

Yirmi yıl önce annemle babamın yanına taşındığından beri, o da aşçıların çalışma saatlerine ayak uydurmuştu. Geceleri nakış işleyerek geçirirdi. Annemle ben de bu programa uyardık. Gece yaşayan bir aile olduğumuz için annem beni okula göndermeyip evde eğitmişti.

Büyükannem, son zamanlarda nakış deseni olarak böcekleri tercih ediyordu. Duvarda asılı olan kelebekli tablosu hatta uğur böcekleriyle bezeli yastıkları hari-kaydı ama yüksek arkalı koltuk ve sandalyelerde başımın dayandığı yere konan örümcek işli örtülerden ya da hamam böceği işli yastıklardan hiç hoşlanmıyordum.

Annem kendine atölye olarak ayırdığı bitişik bölme-
de huzur içinde bir evcil hayvan portresi yapıyordu. Bu
sefer resmini yaptığı hayvan, gözleri pırıl pırıl parlayan,
Katil adında, kertenkeleye benzer bir Gila* canavarıydı.

Katil, yabancılara karşı düşmanca tavırlar sergilediği
ve halim selim bir yaratık olmadığı için onunla gurur du-
yan sahipleri annemin üzerinde çalışabileceği bir dizi fo-
toğraf vermişlerdi. Yoksa tıslayan, ısırın, ortalığı pisle-
ten bir Gila canavarı bu sakin akşamınızı gerçekten
mahvedebilirdi.

Oturma odası küçüktü ve yandaki atölye ipek perde-
lerle oturma odasından ayrılmıştı. O anda annemin
bana göz kulak olabilmesi, yanık kokusu aldığı ya da yak-
laşan bir tehlike hissettiği anda müdahale edebilmesi
için perdeler açıldı.

Yaklaşık bir saat boyunca sesimiz çıkmadı. Herkes
kendi işiyle meşguldü. Sonunda annem, "Bazen, gitgide
Addams Ailesi'ne benzediğimizden kuşkulaniyorum,"
dedi.

Hayatımdaki korkunç günlerden birincisinin ilk sekiz
saati hiçbir olumsuz olay olmadan geçmişti.

8:15'te babam, kaşları unla çalışmaktan beyazlaş-
mış olarak eve geldi, "iyi bir *crème plombières* yapmayı
bile başaramadım," dedi. "Bugün geçse ve yeniden
işime odaklanabilsem çok memnun olacağım."

Mutfak masasında hep birlikte kahvaltı ettik. Sonra
her gününün sonunda yaptığımız gibi, ama her zaman-
kinden biraz daha fazla sarılıp öpüştük ve yatak odaları-
mıza gidip örtülerin altına saklandık.

* *Gila canavarı: ABD'de yaşayan zehirli bir kertenkeledir, (çev.)*

Belki ailemde benden başka saklanan yoktu. Ama ben saklanıyordum. Onlara belli etmek istemiyordum ama büyükbabamın kehanetlerini çok önemsiyordum ve saatin her tıklayışında sinirlerim geriliyordu.

Herkesin çalışmaya başladığı saatte uyumak üzere yatağa yattığım için karartma panjurlarım, üstünde de ışık ve ses geçirmeyen kalın perdelerim vardı. Odam sessiz ve zifiri karanlıktı.

Birkaç dakika sonra acilen gece lambasını yakmak gereğini duydum. Küçüklüğümden beri karanlıktan hiç bu derece rahatsız olmamıştım.

Komidinin çekmecesinden şeffaf bir dosya çıkardım. İçinde polis memuru Huey Foster'in, yirmi yıldan fazla bir süre önce babama verdiği sirke giriş kartı vardı. Üçe beş boyutundaki giriş kartı dün basılmış gibi yepyenydi. Sadece ortasında bir kat yeri vardı. Çünkü babam onu cüzdanına koyabilmek için katlamıştı.

Kartın boş olan arka yüzüne babam dedemin ölüm döşeginde söylediklerini yazmıştı. Beş tarih.

Biletin ön yüzünde aslan ve fil resimleri vardı. Siyah harflerle **İKİ KİŞİLİK**, kırmızı harflerle de **ÜCRETSİZ** yazılıydı.

Tam ortada, yıllar boyunca birçok kez okuduğum iki kelime vardı: **BÜYÜLENMEYE HAZIRLANIN.**

Ruh halime göre bazen bu cümle ya heyecan verici harikalar vaat eder, bazen de tehditkâr bir anlama bürünüp **KORKUDAN ÖLMEMEYE HAZIRLANIN DEMEK OLURDU.**

Bileti tekrar çekmeceye koyduktan sonra bir süre uyuyamadım. Uyuyabileceğimi sanmıyordum. Sonra uyudum.

Üç saat sonra birdenbire uyandım. Yatağın içinde

doğrulup oturdum. Bir tehlike uyarısı almış gibi tetikteydim. Tir tir titriyordum.

Bildiğim kadarıyla bir kabus görüp uyanmış değildim. Böyle bir şey hatırlamıyordum.

Buna rağmen belirgin ve korkunç bir düşüncenin etkisiyle uyanmış olmalıydım. Kalbim sanki bir mengeyle sıkılıyor, kesik kesik nefes alıyordum.

Eğer hayatımda beş korkunç gün olacaksa bugün ölmeyecektim. Ancak Weena, kendine özgü bir yorum yaparak, bu Eylül ayında ölümden paçayı kurtarmamın, bir organımın ya da beynimin hasar görmemesi veya kötürüm ya da felç olmamam anlamına gelmeyeceğini söylemişti.

Bir başkasının; babam, annem, büyükannem gibi sevdiğim birinin ölebileceği olasılığını da kafamdan atmıyordum.

Eğer bugün sevdiklerimden biri hayatım boyunca unutamayacağım kadar korkunç ve acı dolu bir ölümle can verecekse, bu kişinin yerine ölmeyi tercih ederdim.

Gece lambasını açık bırakarak uyuduğuma memnun olmuştum. Yatağın kenarına oturdum. Ellerim terden yapış yapıştı ve tir tir titriyordu. Bu durumda lambanın düğmesini bulamayabilir ya da çeviremeyebilirdim.

Birbirine bağlı ve sevgi dolu bir aile Tanrının bir lütufüdür. Ama ne kadar çok insanı ne kadar çok seversek; kayıp, acı ve yalnızlığa karşı o kadar kırılgan oluruz.

Uykum kaçmıştı.

Başucumdaki saat 13.30'u gösteriyordu. Günün yarısından azı kalmıştı. Gece yarısına sadece on buçuk saat vardı.

Yine de bu süre içinde bir yaşam bitebilir, bir dünya ve umut sona erebilirdi.

Travel Channel değişiklikleri haber vermek için var olmadan milyonlarca yıl önce, yeryüzünün derinliklerindeki fırtınalar, muson denizlerinin resmedildiği bir tablodaki dalgalar gibi art arda yüzeye ulaşılıyor ve bu bölgelerdeki yolcular daima kâh yokuş yukarı, kâh yokuş aşağı ama nadiren düzlükte yürüyordu.

Snow Kasabası'nı kuşatan, çam, köknar ve ladin ağaçlarının oluşturduğu ormanlar, bu toprak ve kaya dalgaları arasında yolunu bulmuş, bütün kıyılara sokulmuş ve bu iki uç nokta arasında derin koylar bulmuştur.

Burada yıl boyunca yaşayan on dört bin kişi vardır. Bunların büyük çoğunluğu tıpkı balıkçılıkla geçinen ya da daha alçak ve ılık bölgelerde yaşayanlar gibi, hayatını doğrudan ya da dolaylı olarak doğadan kazanır.

Snow Kasabası Tatil Köyü, dünyaca ünlü kayak pistleri, oteller ve kış sporu merkezleri ile tatilciler için çok çekicidir. Öyle ki, ekim ayının ortasından marta kadar kasabanın nüfusu yüzde altmış artar. Kamp yapanlar, yürüyüşe çıkanlar, tekneyle gezenler ve rafting yapanlar ise yılın her döneminde gelmeyi sürdürürler.

Sonbahar kayalık dağlara erken gelir ama o eylül günü o serin ve kuru havadan eser yoktu. İnsana huzur

veren, okyanusun dibindeki derin sular kadar durgun ılık hava altın rengi bir akşamüstü güneşi ile birleşerek Snow'a kehribardan yapılmış bir kasaba görünümü veriyordu.

Kasabanın merkezinde yapacak birkaç işim vardı. Evimiz merkeze uzak mahallelerinden birinde olduğundan yürümek yerine arabayla gitmeyi tercih ettim.

O sırada, yedi yaşında bir *Dodge Daytona Shelby Z* arabam vardı. Annemle büyükannemi saymazsak, henüz bu üstü açık, küçük spor arabadan daha çok sevebileceğim bir kadına rastlamamıştım.

Makine ve aletlerle ilgili beceri sahibi değilim. Bunu öğrenebilecek yeteneğim de yok. Bir motorun nasıl çalıştığı benim için güveçte pişmiş ton balığının popülaritesi kadar gizemli bir olaydır.

O enerjik, küçük *Dodge*'u zarif hatları, siyah boyası, yan tarafındaki hasat mehtabı renginde sarı çizgileri yüzünden seviyordum. Bu araba gökyüzünden indirilmiş, kanıt olarak yan tarafında ay şeklinde bir vuruğu bulunan gecenin bir parçasıydı.

Genelde konu yiyecekler değilse cansız nesneler hakkında böyle romantik düşüncelere dalmam.

Dodge bu konuda bir istisnaydı.

Aşırı hız yapan bir cenaze arabasıyla kafa kafaya çarpışmadan kasabanın merkezine vardığımda kusursuz bir park yeri bulabilmek için birkaç dakika harcadım.

Kasabamızın ana caddesi olan Alpine Caddesi'nin büyük bölümünde arabalar kaldırıma çapraz olarak park edilir. O günlerde arabamı caddenin bu bölümüne park etmekten kaçınırdım. Yan tarafıma park eden araçların kapıları dikkatsizce açılırsa benim sevgili *Shelby Z'*

min üstünde bir göçük oluşturabilir ve boyasını çizebilir. Ben ise arabamda oluşabilecek en küçük bir hasarı kişisel bir yara olarak görüyordum.

Arabamı kaldırıma paralel olarak park etmeyi her zaman tercih ediyordum. Kasabanın merkezinde, kare biçiminde bir park olan Center Square Park'ın karşısındaki caddede uygun bir yer buldum.

Kayalık Dağlar'ın görkemli görünümü ne kadar süslü püslüyse, biz burada yaşayanlar da zaman zaman o kadar tok sözlü olabiliriz.

Shelby Z yi, Snow Malikanesi'nin önüne, sarı bir kamyonetin arkasına park ettim. Snow Malikanesi yılın on bir ayı açık ancak iki ana turist sezonunun arasında kalan eylül ayında kapalıydı.

Doğal olarak sürücü kapısından inmek üzereydim. Ancak o anda büyük bir kamyonet fırtına gibi yanımdan geçti. Hız sınırının iki katı bir süratle gidiyordu, arabama çok yakındı. Kapıyı birkaç saniye önce açıp adımımı dışarı atmış olsaydım sonbaharı hastanede geçirmekle kalmayıp, kışa bir kolum ya da bacağım eksik girecektim.

Başka bir gün olsa sürücünün dikkatsizliği konusunda söylenir, o geçip gittikten sonra da kapıyı açardım. Ama bu kez öyle yapmadım.

Tedbirli davranarak -ama tedbiri abartmadığımı umarak- yan koltuğa geçip, oradan da dışarı, kaldırıma çıktım.

Hemen yukarı baktım. Başıma düşmekte olan bir kasa yoktu. Her şey yolundaydı. Şimdiye kadar iyi.

1872 yılında altın madenlerinden ve demiryollarından kazanılan parayla kurulmuş olan Snow Kasabası'nın, özellikle kasaba meydanındaki büyük bir kısmı,

Kraliçe Victoria mimarisi konusunda bir açık hava müzesidir. Burada faaliyet gösteren mimari eserleri koruma derneği çok başarılı olmuştur.

Parkın çevresindeki dört parselde bulunan binalarda tuğla ve kireç taşı kullanılmıştı. Hepsinin pencere ve kapılarının üstünde, oymalı süsleri olan üçgen biçiminde alınlıkları ve süslü demir parmaklıkları vardı.

Burada sokakların iki tarafındaki üçgen biçiminde, uzun ve yaşlı karaçam ağaçları henüz yazlık yeşil giysilerini çıkartıp altın rengi sonbahar giysilerini kuşanmamışlardı.

Kuru temizlemecide, bankada ve kütüphanede işim vardı. Bunların hiçbirisi, parkın arabamı park ettiğim tarafında değildi. Bu üçü arasında beni en çok banka endişelendiriyordu. Arada sırada bankalarda soygun oluyor, olaya karışmadan bir kenarda duran kimseler de vurulabiliyordu.

Sağduyum bana bankadaki işimi ertesi güne bırakmamı söylüyordu.

Beri yandan hiçbir kuru temizlemecinin, üç parçalı, yünlü bir takım elbiseyi temizlerken bir felakete neden olduğu duyulmamış olsa bile, onların bu işlem sırasında yanıcı, zehirli ve belki de patlayıcı maddeler kullandıklarından aşağı yukarı emindim.

Aynı şekilde, kolayca tutuşabilecek kitaplarla dolu ahşap rafların arasındaki dar geçitleriyle kütüphaneler de gizli yangın tuzaklarıdır.

Kararsızlık içinde kaldırımda durdum. Üstüme güneş ve ağaçların gölgesi vuruyordu.

Josef Dede kehanetlerini sıralarken, bu beş korkunç günün özelliklerini belirtmediği için kendimi nasıl koruyabileceğim konusunda bir plan yapamamıştım. Ancak

hayatım boyunca psikolojik olarak bu günlere hazırlanmıştım.

Ama hazırlıklı olmak beni rahatlatmış değildi. Hayal gücüm bana ağır ağır sokulan ve omurgamdan aşağı süzülerek bütün uzuvlarıma yayılan sinsi bir korkuyu besleyip büyötmüştü. Evden dışarı çıkmadığım sürece evin verdiği huzur ve ailemin verdiği cesaret beni korkudan uzak tutuyordu. Şimdi ise, kendimi korunmasız, saldırıya açık ve *hedef haline gelmiş* hissediyordum.

Paranoya; casuslara, politikacılara, uyuşturucu tacirlerine ve büyük şehir polislerine özgü bir meslek hastalığı olabilir. Ama bir aşçıda bu hastalığa pek rastlanmaz. Undaki kurtlan ya da kilerde sütsüz çikolatanın bitmiş olmasını düzenbaz rakiplerimizin marifeti ya da büyük komplolar olarak yorumlamayız.

Şanslı, rahat ve olaysız geçen, mutlu yaşantım boyunca bildiğim kadarıyla tek bir düşman edinmemiştim. Yine de bana nişan almış bir keskin nişancı göreceğimden emin olarak kasabanın meydanına bakan ikinci ve üçüncü kat pencerelerini kontrol ettim.

O ana kadar bu beş günde başıma gelebilecek felaketlerin, kişilerden değil -yıldırım düşmesi, yılan sokması, beyin trombozu, meteor düşmesi gibi- doğadan kaynaklanacağını düşünüyordum. Ya da yerinden kopan bir beton karıştırıcısı, raydan çıkmış bir tren veya yanlış monte edilmiş bir propan tankı gibi insanların dikkatsizliğinden kaynaklanabilirdi.

Bir banka soygunu sırasında orada bulunup vurulmak bile sonuçta bir kaza sayılabilirdi çünkü parkta yürüyüş yaparak bankadaki işimi erteleyebilir ve soygun anında orada bulunmayabilirdim. O zaman da parkta sincapları beslerken ısırılarak kuduz kapabilirdim.

Şimdi birden herhangi birinin, sakatlamak ve acı çek-tirmek için beni seçmiş olabileceği aklıma gelince *kasıt* olasılığı karşısında donakalmıştım.

Onun tanıdığım biri olması gerekmiyordu. Büyük bir olasılıkla çılgının biri, yaşama kin besleyen, bir tüfeği ve yeterli cephanesi ile polisten kaçarken uyanık kalmak için yiyeceği yüksek proteinli enerji çubukları olan katil ruhlu bir yabancıydı.

Pencerelerin çoğu ikinci güneşinin yansımasıyla tu-runcu renge bürünmüştü. Güneş almayan pencereler ise karanlıktı. Bunlardan herhangi biri açık olabilir, arka-sındaki gölgelerin arasında o silahlı adam saklanabilirdi.

Donakalarak beklediğim bu süre içinde Josef De-de'nin son nefesinde dile getirdiği kehanetlerinin kay-nağı olan geleceği görme yeteneğine sahip olduğuma inandım. Keskin nişancı bir olasılık değildi; *buradaydı*; eli tetikte bekliyordu. Onun kurşunlarıyla delik deşik olacağımı hayal etmemiş, bir kahin gibi sezinlemiştim.

Önce ileri doğru yürümeye, sonra geri dönmeye ça-lıştım ama hareket edemiyordum. Yanlış yönde ataca-ğım bir adımın beni kurşunun hedefi haline getireceğini hissediyordum.

Doğal olarak hareketsiz durduğum sürece kusursuz bir hedef oluşturunuyordum. Ne yazık ki bu gerçek bile beni harekete geçiremiyordu.

Bakışlarım camlardan damlara kaydı. Damlar keskin nişancıların konuşlanmasına daha uygundu.

Öylesine odaklanmıştım ki sorusunu tekrarlayana kadar onu duymadım, "iyi misin?" dedi.

Keskin nişancıyı aramaktan vazgeçerek, dikkatimi kaldırımda karşımda duran genç adama doğrulttum. Si-yah saçlı, yeşil gözlü ve bir film yıldızı olabilecek kadar

yakışıklıydı.

Birden kafam karıştı. Sanki kısa bir süre için zamanın dışına çıkmıştım da yeniden içine giriyor ve hayatın hızına ayak uyduramıyordum.

Beni endişelendiren damlara baktı ve o güzel gözleriyle beni süzerek, "İyi görünmüyorsun," dedi. Dilim ağırlaşmıştı. "Ben... Sadece... Şurada bir şey gördüğümü sandım," dedim.

Bu o kadar tuhaf bir sözdü ki genç adamın yüzünde kararsız bir gülümseme belirdi. "Gökyüzünde bir şey mi gördüğünü söylemek istiyorsun?"

Damlara baktığımı söyleyemedim çünkü böyle bir şey söyleyecek olursam keskin bir nişancının orada olması olasılığıyla donakaldığımı açıklamak zorunda kalacaktım.

Onun yerine, "Evet, hımm, gökyüzünde bir şey gördüm... Tuhaf bir şey?" dedim ve o anda bu sözlerin beni en az keskin nişancı olasılığından bahsetmek kadar tuhaf göstereceğini fark ettim.

Genç adam, kendisini Tom Cruise'ın en umursamaz hali kadar çekici gösteren çarpık bir gülümsemeye, "UFO mu demek istiyorsun?" diye sordu.

Aslında bu adam, tanınmış bir sinema sanatçısı, yükselen bir yıldız olabilirdi. Eğlence dünyasından birçok kişi tatilini Snow Kasabası'nda geçirirdi.

Ünlü bile olsa onu tanımazdım çünkü sinemayla fazla ilgilenen bir insan değildim. Ailemle, hayatla ve aşçılıkla meşguldüm.

O sene izlediğim tek film Forrest Gump'tı ve şu anda bu filmin başrolündeki kahramanın zeka düzeyinde gördüğümü tahmin ediyordum.

Yüzümü ateş bastı. Biraz utanmıştım. "Belki bir UFO

olabilir. Olmayabilir de. Bilmiyorum. Kayboldu" dedim.

"İyi misin?" diye tekrarladı.

"Evet, iyiyim. Gökteki o şey de kayboldu," dedim. Saçmaladığımı fark edip utanmıştım.

Onun bana dikkatli bakışı harekete geçmemi sağladı. Genç adama iyi günler diledikten sonra uzaklaştım. Yürürken ayağım kaldırımdaki bir çıkıntıya takıldı, neredeyse düşüyordum. Dengemi kazanınca arkama dönüp bakmadım. Yüzünü aydınlatan milyon dolarlık gülümsemesiyle arkamdan baktığından emindim.

Kendimi bu kadar mantıksız bir korkuya nasıl kaptırdığımı anlayamıyorum. Bir keskin nişancı tarafından vurulmak, bir uzaylı tarafından kaçırılmaktan daha olası değildi.

Kendime hâkim olmaya kararlı olarak bankaya gittim. Ne olacaksa olacaktı. Bir soyguncu çetesi beni bel kemiğimden vurarak kötürüm edecekse, bu bir kütüphane yangınında tanınmaz hale gelmekten ya da korkunç bir kuru temizlemeci kazasında zehirli dumanları soluyup ömrümün sonuna kadar yapay akciğer makinesine bağlı olarak yaşamaktan daha iyiydi.

Banka birkaç dakikaya kadar kapanacaktı. Bu nedenle, içeride, çok az sayıda müşteri vardı ama herkes ten kuşkulandım. Hiçbirine arkamı dönmemeye çalıştım.

Başını sürekli sallayan, seksenlik felçli ihtiyar kadına bile güvenmiyordum. Bazı profesyonel hırsızlar kılık değiştirmekte çok usta olabiliyorlardı. Başının sürekli sallanması rol gereği olabilirdi. Ama çenesindeki siğil kesinlikle gerçek görünüyordu.

On dokuzuncu yüzyılda bankaların etkileyici bir görünümüne sahip olması istenirdi. Bekleme alanının zemini

ve duvarları granittendi. Oluklu sütunları vardı ve bol bol bronz kullanılmıştı. Bir banka çalışanı odanın bir ucundan diğerine giderken elindeki klasörü düşürdü. Silah sesine benzer bir ses çıktı ve duvarlara çarparak yankılandı, irkildim ama altıma kaçırmadım.

Bir maaş çekini verip, biraz para aldıktan sonra kazasız belasız bankadan çıktım. Döner kapıdan çıkarken kendimi hapsedilmiş gibi hissettim ama dışarı çıkınca ılık bir ikindiyle karşılaştım.

Kuru temizlemeciden birkaç giysi alacaktım. Bu nedenle bu işi en sona bırakıp kütüphaneye gittim.

Cornelius Rutherford Snow Kütüphanesi; böyle küçük bir kasaba kütüphanesinden beklenmeyecek kadar büyük, güzel bir taş binaydı. Ana girişin iki yanında kitap biçimindeki kaidelerin üstüne oturmuş aslan heykelleri vardı.

Aslanlar kükrerken heykele dönüşmemişlerdi. Başlarını kaldırmış, tetikte beklemekte de değildiler. Her ikisi de, bir politikacının otobiyografisini okurken içleri geçmiş gibi uyuyorlardı.

Kütüphane, Cornelius'un parasıyla yapılmıştı. Kitaplara fazla ilgi duymuyordu ama duyması gerektiğini düşünüyordu. Ona göre güzel bir kütüphane yaptırmak, insanın ruhunu geliştirmesi ve binlerce cilt kitap okumuş olmasıyla aynı şeydi. Kütüphanenin inşaatı bittikten sonra, kendisini çok kitap okumuş, bilgili bir adam olarak görmeye başlamıştı.

Kasabamız yıllık yağış türünün çoklukla kar oluşu yüzünden bu adı almamıştır. Bu isim kasabamıza, demiryolu ve madencilik yatırımları olan ve gelir vergisi zorunluluğundan önce kazandığı servetle bu yerleşkeyikuran, büyük işadamı Cornelius Rutherford Snow'un şe-

refine verilmiştir. Kütüphanenin girişinde Cornelius'un portresi asılıdır. Çelik gibi bakışları, yanaklarından çenesine doğru inen ince bir sakalı olan, bıyıklı bir adamdır. Gururlu bir yüz ifadesi vardır.

İçeri girdiğimde okuma masalarında oturan hiç kimse yoktu. Görünürdeki tek ziyaretçi kütüphane görevlisinin masasının önünde durmuş, samimi bir tavırla masaya dayanmış, alçak sesle, kütüphane müdürü Lionel Davis'le konuşuyordu.

Kürsüye doğru yürürken, ziyaretçiyi tanıdım. Beni görünce yeşil gözleri parladı. Lionel'a, "Sanırım, bu bay, uçan dairelerle ilgili bir kitap isteyecek, "dedi ama gülümsemesi alaycı değil dostçaydı.

Lionel Davis'i kendimi bildim bileli tanırım. Benim hayatımın aşçılık üzerine kurulu oluşu gibi onun hayatı da kitaplar üzerine kuruludur. Sıcakkanlı, yardımsever bir insandır. Mısır tarihinden, polisiye romanlara kadar bütün kitaplara meraklıdır.

Yüzü, sevecen bir nalbantın yıpranmış ama her zaman çocuksu bir ifadeye sahip olan yüzüne ya da Dickens romanlarındaki iyi yürekli bir papazinkine benzerdi. Onun yüzünü iyi tanırdım ama şimdiye kadar bu yüzde hiç böyle bir ifade görmemiştim.

Gülümsüyordu ama gözlerini kısmıştı. Ağzının sol köşesindeki seğirme, ruh halini gülümsemesinden çok kısık gözlerinin yansıttığını gösteriyordu.

Yüz ifadesindeki uyarıyı anlamış olsaydım bile ne onu ne de kendimi kurtarmak için hiçbir şey yapamazdım. Ben içeri girdiğim anda, bembeyaz, porselen dişli, yakışıklı adam, ne yapacağına çoktan karar vermişti.

Önce, Lionel Davis'in başına ateş etti.

Sert ve ruhsuz bir ses duyuldu. Silah beklediğim sesin yarısı kadar bile ses çıkarmamıştı.

Deli gibi, filmlerde gerçek mermi kullanılmadığını, boş kovanlarla ateş edildiğini, çekimden sonra sesin artırıldığını düşündüm.

Etrafa bakındım. Sanki gözlerim kameralarla çekim ekibini arıyordu. Ateş eden bir film yıldızı kadar yakışıklıydı ve silah sesi gerçeğe benzemiyordu. Hiç kimsenin Lionel Davis gibi tatlı bir insanı öldürmek için bir nedeni olamazdı. Bu nedenle bütün bunlar bir senaryoydu ve film bittiğinde gelecek yaz tüm ülkede sinemalarda gösterilecekti.

Katil, "Ağzın açık dolaşırken, günde ortalama kaç sinek yutuyorsun?" diye sordu. "Ağzının kapandığı hiç *olmuyor* mu?"

Benimle eğleniyor gibi görünüyordu. Lionel'i tamamen unutmuş gibiydi. Sanki bir kütüphane görevlisini vurmak, bir karıncayı ezmekten farksızdı.

Durumu kavrayamamıştım. Öfkeden kısılmış, boğuk sesimi duydum. "O sana ne yaptı ?"

Kim?"

Şimdi siz, onun şaşkınlığının oynadığı sert erkek oyununun bir parçası olduğunu düşüneceksiniz ama emin olun, öyle değildi. Sorumu az önce öldürdüğü adamla ilişkilendiremediğini hemen anladım.

Delî sözü onu tam olarak tanımlamasa da başlangıç için iyi bir sıfattı.

Sesimde korkudan eser olmayışına ve gitgide öfkeli bir sesle konuşuyor oluşuma şaşırarak "Lionel. O iyi bir insandı, nazikti," dedim.

"Haa, o."

"Lionel Davis. Şunu bil ki onun bir adı vardı. Bir hayatı, ve arkadaşları vardı. O bir insandı."

Gerçekten şaşırmıştı. Gülümsemesinde bir tedirginlik hissettim. "O sadece bir kütüphaneci değil miydi?" dedi.

"Seni manyak o... çocuğu."

Gülümsemesi gergin bir hal aldı. Yüzü sarardı, hatları sertleşti. Derisi, bir ölünün alçıdan yapılmış yüz kalıbına dönüşecek gibiydi. Silahını yukarı kaldırıp göğsüme nişan aldı ve büyük bir ciddiyetle, "Sakin anneme hakaret etmeye kalkma," dedi.

Garip bir umursamazlık içinde cinayet işlemiş olan bu adamın benim sözlerime tepki göstermesi bana acı bir şaka gibi geldi. O anda şaşkınlıktan gülseydim, eminim beni vururdu.

Silahın namlusuyla karşı karşıyaydım. Beynimin bütün koridorlarının korkuyla dolduğunu hissettim ama ona -korkuya- bütün odaların anahtarlarını vermedim.

Daha önce sokakta bir keskin nişancı olasılığıyla korkudan donakalmıştım. Ama şimdi, beni korkutan şeyin yükseklerdeki bir keskin nişancı olmadığını anlıyordum. Beni korkutan, keskin nişancının gerçek olup olmadığını

bilmeyişim ve ölümcül tehdidin binlerce şeyden herhangi birinden gelebileceğiydi.

Tehlike, hissedildiği ama tanımlanamadığı zaman her şey ve herkes, kuşku uyandırır, dünya, bir baştan bir başa size düşman görünür.

Bilinmeyen korkusu, en katıksız ve en etkili bir dehşet duygusudur.

Oysa şimdi düşmanımın kim olduğunu biliyordum. O, her türlü canavarlığı yapabilecek bir sosyopat olabirdi ama ben biraz rahatlamıştım çünkü yüzünü tanıyordum. Hayalimdeki tehditler uçup gitmiş, bu tek gerçek tehlikeyle yer değiştirmişti.

Yüzündeki ifade yumuşadı ve silahını indirdi.

Aramızda yaklaşık dört buçuk metre vardı. Ona saldırmaya cesaret edemiyordum. Sadece, "O sana ne yaptı ?" diye tekrarlayabildim.

Gülümseyerek omuz silkti, "Sen içeri girmeseydin onu vurmuyacaktım."

Lionel'in ölümü yavaş yavaş dönen bir matkap gibi, içime işliyordu. Sesim korkuyla değil kederle doluydu, "Sen neden söz ediyorsun?"

"Tek başıma iki rehineyi idare edemem. O burada yalnızdı. Yardımcısı hasta olduğu için işe gelmemişti. O anda tek bir ziyaretçi yoktu. Kalkıp kapıları kilitleyeceği sırada sen geldin."

" Bundan benim sorumlu olduğumu söylemeye kalkma."

"Ah hayır, buna hiç niyetim yok," dedi. Duygularım sanki onu gerçekten ilgilendiriyordu, "Senin suçun yok. Bu onu vurmamın nedenlerinden sadece biriydi."

Şaşıarak, "Sadece birisi," diye tekrarladım. Bir cina-yet konusunda bu kadar rahat olabilecek bir kafa yapı-

sını anlayamıyordum.

"Onun yerine seni vurabilirdim," dedi. "Ama seninle daha önce sokakta karşılaşmıştık. O karşılaşmaya dayanarak senin yaşlı ve sıkıcı bir kütüphaneciden daha ilginç bir rehine olacağını düşündüm."

"Bir rehineye niçin ihtiyacın var?"

"Bir aksilik olursa diye."

"Nasıl bir aksilik?"

"Göreceksin."

Spor ceketinin son moda kesimi çok güzeldi. Büyük iç ceplerinin birinden bir kelepçe çıkardı ve "Bunları sana takacağım," dedi.

"İstemem."

Güldü. "Eğlenceli *olacak*. Yakala. Kelepçenin birini sağ bileğine tak ve ellerin arkanda yere uzan ki işi bitireyim."

Kelepçeyi bana doğru fırlattığında yana çekildim. Kelepçe bir masanın üstüne düşüp sıçrayarak yere düştü.

Silahını yanında tutuyordu. Tekrar bana nişan aldı. O namlunun bana çevrildiğini biraz önce görmüştüm ama bu ikinci seferinde daha az korkutucu değildi.

Daha önce ateş etmek şöyle dursun, elime tabanca bile almamıştım. Benim mesleğimde silaha en çok benzeyen şey pasta bıçağıdır. Belki merdane de olabilir. Ama biz fırın aşçıları, bunları omzumuzu astığımız bir deri kılıf içinde taşımadığımız için bu gibi durumlarda genellikle savunmasız kalırız.

"Yerden al onları koca herif. "

Koca herif. O da yaklaşık olarak benim boyutlarımdaydı.

"Onları al yoksa seni de Lionel'e benzetip, yeni bir

rehinenin şu kapıdan içeri girmesini beklerim."

O ana kadar, duyduğum dehşeti bastırmak için Lionel'in ölümü karşısında duyduğum acı ve öfkeyi kullanmıştım. Korku beni zayıflatabilir ve yenebilirdi. Ama şimdi korkusuzluğun, ölümüne neden olabileceğini anlıyordum.

İçimdeki korkağa fırsat tanıdım ve eğilerek yerden kelepçeyi aldım, tekini sağ bileğime taktım.

Genç adam, kütüphane görevlisinin masasının anahtarlarını aldı ve "Henüz yere yatma. Kapıyı kilitlerken seni görebileceğim bir yerde dur." dedi.

Kütüphane görevlisinin masasıyla Cornelius Rutherford Snow'un tablosu arasındaki yolun yarısına geldiğinde kapı açıldı. Tanımadığım genç bir kadın elinde bir deste kitapla içeri girdi.

Vişne, şekerli portakal kabuğu ve çikolatalı kremayla süslenmiş bir *gâteau à l'orange* 'dan daha güzeldi.

Onun vurulduğunu görmeye dayanamazdım. Hayır.

Mum ışığında, büyük bir gümüş tabağın üstündeki *Limonjes* marka porselen kasede sunulan, kayısı ile tatlandırılmış vanilya soslu çikolatalı sufleden daha güzeldi.

O içeri girince kapı kapandı ve ancak birkaç adım attıktan sonra kütüphanenin her zamankinden farklı göründüğünü fark etti. Kürsünün arkasındaki ölüyü görmemişti ama benim sağ bileğimden sarkan kelepçeleri görmüştü.

Çok etkileyici, boğuk bir sesle konuştu. Katile fısıltıyla hitap edişi sesini daha da etkili kılıyordu. "O bir silah mı?"

"Silaha benzemiyor mu?"

Genç kadın, "Eh, oyuncak da olabilir," dedi. "Yani o gerçek bir silah mı demek istiyorum."

Adam silahla beni göstererek, "Bu silahla onu vurmamı ister misin?" dedi.

Bir anda rehineler arasında en az istenilen olduğumu hissettim.

Genç kadın, "Hay Allah!" dedi. "Bu biraz abartı olur."

"Sadece tek bir rehineye ihtiyacım var."

Kadın, "Yine de, belki sadece tavana ateş edebilirsin," dedi. Sesindeki özgüvene hayran olmuşum.

Katil, kadına bu sabah bana kaldırımda neşeyle gülümsediği gibi gülümsedi. Aslında ona, bana güldüğünden daha samimi ve daha çekici bir biçimde gülümsemişti.

"Niçin fısıltıyla konuşuyorsun?" diye sordu.

Genç kadın, "Çünkü burası bir kütüphane," diye fısıldadı.

"Her zamanki kurallar askıya alındı."

Genç kadın, "Kütüphane görevlisi sen misin?" diye sordu.

"Ben mi... kütüphane görevlisi mi? Hayır. Aslında..."

"O zaman bu kuralları kaldırmaya yetkin yok," dedi. Alçak sesle konuşuyor ama artık fısıldamıyordu.

Adam, "Bu bana yetki verir," diyerek tavana ateş etti.

Genç kadının bakışları binanın ön cephesindeki pencerelere kaydı. Yarı yarıya kapalı jaluzilerin arasından cadde şeritler halinde görünüyordu. Bana tekrar baktığında bakışlarından onun da benim gibi silah sesinin hafifliği karşısında hayal kırıklığına uğramış olduğunu anladım. Kitaplarla doludularlar sesi emiyordu. Dışarıdan ise boğuk bir öksürük sesinden fazla bir şey duyulmamış olmalıydı.

Adamın rastgele ateş edişinin onu ürküttüğünü hiç belli etmeden, "Bu kitapları bir yere koyabilir miyim?" diye sordu. "Kucak dolusu kitap!"

Genç adam tabancayla okuma masalarından birini gösterdi. "Oraya."

Kadın kitapları masaya koyarken katil de gidip kapıyı kilitledi. Bu arada gözünü bizden ayırmıyordu.

Kadın, "Amacım sizi eleştirmek değil," dedi. "İşinizi benden iyi bildiğinizden eminim ama bence sadece bir

rehineye ihtiyacınız olduğu konusunda yanılıyorsunuz."

Tehlikeli bir çekiciliği vardı. O kadar ki, farklı koşullarda herhangi bir erkeği güçlü bir şehvet budalalığına sürükleyebilirdi. Ancak ben şu anda onun bedeninden çok söyledikleri ile ilgiliydim ve aydınlık yüzünden çok cüretine hayran olmuştum.

Manyak da benim gibi büyülenmiş görünüyordu. Kıza hayran olduğu belliydi. Cani tebessümü daha aydınlık bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Onunla konuşurken sesi iğneleyici ya da alaycı değildi. "Rehinelerle ilgili bir teorin mi var? Ya da onun gibi bir şey.

Genç kadın olumsuz anlamda başını salladı. "Teori değil. Sadece basit bir gözlem. Eğer polisle karşı karşıya gelersen ve elinde sadece bir rehine varsa, onlara blöf yapmadığını ve o kişiyi öldürebileceğini nasıl göstereceksin?"

İkimiz birden, "Nasıl yani?" diye sorduk.

"Onları inandıramazsın," dedi. "Akıllarında bir kuşku kalmasını engelleyemezsin. Sana saldırabilirler. Bu durumda hem sen hem de rehine ölürsünüz. "

Adam, "Çok ikna edici olabilirim," diye onu ikna etmeye çalıştı. O kadar yumuşak bir sesle konuşuyordu ki, ona buluşma teklif etmeyi düşünür gibiydi.

"Ben polis olsaydım sana asla inanmazdım. Katil olmayacak kadar tatlısın." Sonra bana dönerek,

"Çok tatlı, öyle değil mi?" dedi.

Neredeyse onun hiç de tatlı olmadığını söyleyecektim. Kadının, erkeklerin içindeki salağı ortaya çıkarabileceğini söylerken ne demek istediğimi anlayabilirsiniz.

"Ama eğer iki rehinen olursa," diye devam etti. "Onlara şaka yapmadığını kanıtlamak için birini öldüre-

bilirsin. Ondan sonra ikinci rehine senin için güvenilir bir kalkan olacaktır. Hiçbir polis de seni ikinci kez denemeye cesaret edemeyecektir."

Genç adam, ona bir süre baktı. Nihayet, "Sen tuhaf birisin," dedi. Bunu açıkça bir iltifat olarak söylemişti.

Genç kadın biraz önce geri getirdiği kitapları göstererek, "Eh, dedi. "Okurum ve düşünürüm. Hepsi bu."

Adam, "Adın ne?" diye sordu.

"Lorrie."

"Lorrie ne?"

"Lorrie Lynn Hicks," dedi. "Seninki ne?"

Ağzını açtı ve tam adını söyleyecekken gülümsedi. "Ben gizemli bir adamım," dedi.

"Ve, görünüşe bakılırsa bir misyonun var. "

Cinayet, özgeçmişiyile ilgili olumlu bir şeymiş gibi, "Kütüphane görevlisini çoktan öldürdüm," dedi.

Genç kadın, "Ben de bundan korkuyordum," dedi.

Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim ve "Benim adım James," dedim.

Lorrie, "Selam, Jimmy," dedi. Gülümsüyordu ama bakışları üzüntülüydü. Çaresizlik içinde çözüm aradığı belliydi. Manyak, "Onun yanına git," diye emretti.

Lorrie yanıma geldi. Kokusu da görünüşü kadar güzeldi. Taze, temiz ve limon gibi.

"Kendini ona kelepçele."

Kelepçenin diğer tarafını sol bileğine takıp kapattı. Böylece kaderimizi bağlamış oluyordu. Gözlerinde gördüğüm çaresizlik karşısında onu teselli etmek için bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm ama söyleyecek bir şey bulamadım. Sadece, "Limon gibi kokuyorsun," diyebildim.

"Bütün günü evde limon marmelatı yaparak geçir-

dim. Bu akşam, kızarmış ekmeğe sürüp tadına bakacaktım."

"Ben de, acı tatlı sıcak çikolata yapar içine de tarçın koyarım. Senin marmelatlı kızarmış ekmeklerinle beraber tadına doyum olmaz," dedim.

Benim, hayatta kalacağımızdan emin oluşumu özgüvenle dile getirişime sevindiği belliydi ama gözlerindeki korku azalmamıştı.

Manyak, kol saatine bakarak, "Bu çok uzun sürdü. Patlamalar başlamadan önce bir sürü araştırma yapmalıyım," dedi.

Bütün geçmiş günlerimiz düzenli olarak raflara dizilmiş, kataloglar çekmecelere konmuştu. Haberler, kütüphanede kâğıttan mezarlarda yumuşar ve sararır.

Katil, Snow Bölge Gazetesinin yüzyıldan fazla bir zaman içindeki ölü nüshalarının burada, kasaba meydanının iki kat altındaki ikinci bodrumda saklandığını öğrenmişti. Buna "yerel tarihin paha biçilemez arşivi" derlerdi. Gazete morgunda; gelecek kuşaklar için, Kız izcilerin pasta ve çörek satışlarının, okul öğrenci komitesi seçimlerinin ve Sugar Time Donuts şirketinin faaliyetlerini genişletme niyetine karşı kısıtlama tartışmalarının ayrıntıları saklanmaktaydı. 1950'den sonraki bütün nüshaları mikrofişlerde görebilirdiniz. Araştırmanız daha önceki tarihleri kapsıyorsa, gazetenin basılı nüshasını talep eden bir istek formu doldurmanız gerekiyordu. Bunun sonucunda, bir kütüphane memurunun gözetiminde gazeteyi inceleyebilirdiniz.

Kütüphane görevlilerini hiçbir neden yokken vuran bir insansanız, elbette, sizin için bu standart prosedürlerin bir anlamı olmaz. Manyak, arşivleri sinsin dolaşıp kolaçan ettikten sonra bakmak istediği şeyi bir okuma masasının üstüne götürdü. Sararmaya başlamış

olan gazeteye yıpranmaması için hiçbir özen göstermiyor, ona USA Today gazetesinin en son nüshasıymış gibi davranıyordu.

Lorrie'yle beni çalıştığı dev gibi odanın uzak ucundaki iki sandalyeye oturtmuştu. Ona, gazetedeki hangi başlıklarla ilgilendiğini görebilecek kadar yakın değildik.

Bir kemerin altında oturuyorduk. İki sıra halinde baş aşağı monte edilmiş tepe ışıklan, ancak çocukluk-larından kalma gaz lambası anıları taze olan entelektü-eller tarafından kabul edilebilecek tozlu bir ışık saçıyordu.

Bizi rehin almış olan katil, bileklerimizdeki kelepçeleri bir başka kelepçeyle oturduğumuz iskemlelere bağladı.

Bütün arşivler sadece bu odada olmadığı için bizi yalnız bırakarak tekrar tekrar bitişik odaya gidip geliyordu. Ama onun yokluğu bize hiçbir kaçış olanağı sunmuyordu. Birbirimize kelepçelenmiş olarak birer sandalyeyi sürükleyip çabuk ve sessizce kaçabilmemiz mümkün değildi.

Lorrie, "Çantamda bir tırnak törpüsü var," diye fısıldadı.

Elimin yanında duran kelepçeli eline baktım. Bu, güçlü ama zarif bir eldi. Zarif parmaklar. "Tırnakların güzel görünüyor," dedim.

"Ciddi misin?"

"Kesinlikle. Ojenin tonu çok hoşuma gitti. Şekerlenmiş vişneler gibi."

"Adı Glaçage de Framboise."

"O zaman yanlış adlandırılmış. Bugüne kadar hiç bu renk bir ahududu kullanmadım."

"İşinde ahududu mu kullanıyorsun?"

"Ben, ileride pastacı olacak bir fırın ustasıyım ."

Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Bir pasta şefinden daha tehlikeli birine benziyorsun," dedi.

"Olduğumdan daha iri görünürüm."

"Bu yüzden mi böyle görünüyorsun?"

"Ve hamur açan aşçıların güçlü elleri olur."

"Hayır," dedi. "Gözlerin. Gözlerinde tehlikeli bir şeyler var."

Güzel bir kadının ona, gözlerinde tehlikeli bir şey var demesi her yeni yetme delikanlının istediği bir şeydir.

"Samimi bakışların var, güzel. Gözlerinin rengi güzel bir mavi. Ama onlarda çılgınca bir şey de var."

Çılgın bakışlar tehlikelidir tamam ama bu romantik bir tehlike değildir. James Bond'un tehlikeli gözleri vardır. Charles Manson'ın da çılgın bakışları vardır. Charles Manşon, Usama Bin Ladin'in; Wile E. Coyote, James Bond'un yerine geçmek için sıradadırlar ama Coyote tek bir randevu alamaz.

"Çantamdaki törpüden bahsedişimin nedeni onun metal bir törpü olması," dedi. "Bir ucu silah olarak kullanılabilecek kadar keskindir."

"Yaa." Kendimi bir budala gibi hissediyordum ve bunu tamamen onun insanı aptallaştıran güzelliğine bağlayamazdım. "Çantayı aldı," diye açıkladım.

"Belki geri alabilirim."

Çantası, katilin Snow Bölge Gazetesi'nin eski nüshalarını okuduğu masanın üstünde duruyordu.

O, tekrar odadan çıktığında sırtımıza kelepçelenmiş bir sandalyenin izin verdiği ölçüde dik durarak beraberce kızın çantasına doğru güçlkle ilerleyecek ve büyük bir olasılıkla öyle bir gürültü çıkaracaktık ki, bunu duyan katil biz hedefimize ulaşmadan geri gelecekti.

Ya da, gizli bir şey yaptığımıza odaklanarak, mayın

tarlasında yürüyen siyam ikizleri gibi yavaş yavaş ilerleyecektik. Şimdiye kadar odadan çıkıp dosyalardan başka nüshalar almak için bitişik odada kaldığı ortalama süreye göre onun yokluğunda çantaya ulaşmamız imkânsızdı.

Sanki düşüncelerimi gözlerimdeki çılgın bakışlar gibi görüyordu. "Aklıma gelen bu değildi. Kadınlara özgü acil bir durumum olduğunu söylersem çantamı almama izin verir diye düşünüyorum."

Kadınlara özgü acil bir durum.

Belki büyükbabamın kehanetinin gerçekleştiğine tanık oluşumdan belki de kütüphane görevlisinin vurulduğunu unutamadığım için bu kelimelerin anlamını bulamıyordum.

Beynimdeki sinirler arasında sıçrayarak dolaşan elektrik akımlarının farkında olduğu için şaşkınlığımı fark eden Lorrie, "Eğer ona aybaşı olduğumu ve mutlaka bir tampona ihtiyacım olduğunu söylersem kibarlık edip çantamı vereceğine eminim."

"O bir katil, "diye hatırlattım.

"Ama kaba ve terbiyesiz bir katil gibi görünmüyor."

"Lionel Davis'i başından vurdu."

"Bu onun incelikten yoksun olduğunu göstermez."

"Bundan emin değilim."

Tedirgin olmuştu. Yüzünü buruşturdu ama yine de çok güzel görünüyordu. "Umarım doğuştan kötümser olan biri değilsindir. Kütüphane görevlisini öldüren bir katil tarafından rehine olarak alıkonmak ve doğuştan kötümser olan bir adama kelepçelenmek çok fazla olur.

Uyumsuz davranmak istemiyordum. Onun benden hoşlanmasını istiyordum. Her erkek güzel bir kadının kendisinden hoşlanmasını ister. Buna rağmen onun be-

nimle ilgili yorumunu kabul edemedim.

"Kötümser değilim, sadece gerçekçiyim."

İçini çekti. "Bütün kötümser insanlar böyle söyler."

Fazla ısrarcı olmadan, "Göreceksin," dedim. "Kötümser bir insan değilim."

"Ben yorulmak bilmez bir iyimserim," diye açıkladı. "İflah olmazın anlamını biliyor musun?"

"Aşçı ve cahil kelimeleri eşanlamlı değildir," dedim. "Snow Kasabasında tek okuyan ve düşünen insan sen değilsin."

"Peki iflah olmaz ne demek?"

"Değişmesi mümkün olmayan, hiçbir şeyin değiştiremediği, ısrarcı demek."

"Bıkmak usanmak bilmeyen," diye vurguladı. "Ben bıkmak usanmak bilmeyen bir iyimserim."

"Pollyanna ile iyimser bir insan arasında ince bir çizgi vardır."

Daha önce bitişik odaya geçmiş olan katil, bir kucak dolusu sarı gazeteyle geri dönüp 15 metre ötemizdeki masaya oturdu.

Lorrie onu bir avcı gibi büyük bir dikkatle gözlüyordu. "Zamanı gelince," diye fısıldadı. "Ona, kadınlara özgü acil bir durum nedeniyle çantama ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim."

"Keskin olsa da olmasa da, törpü tabanca karşısında bir işe yaramaz," diye itiraz ettim.

"İşte yine aynı şeyi yapıyorsun. Doğuştan kötümsersin. Bu bir fırın ustası için bile iyi değil. Keklerinin kabarmayacağını düşünürsen kabarmazlar."

"Benim keklerim daima kabarır. "

Tek kaşını yukarı kaldırdı. "Sen öyle diyorsun."

"Onun kalbine o törpüyü saplayabileceğini ve onu bir saat gibi durdurabileceğini düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum. Buna inanmadığımı belli edecek şekilde konuşmuştum ama onun düşüncesini fazla küçümser görünmemeye çalıştım. Çünkü, bugünü atlatabilirsek, benimle yemeğe çıkma fikrinden uzaklaşmasını istemiyordum.

"Onun kalbini durdurmak mı? Elbette hayır, ikinci en doğru seçim boynuna saldırıp şah damarını parçalamak, ilk seçimim ise gözünü çıkarmak olurdu."

Bir rüya gibi görünüyor ama kabus gibi konuşuyordu. Büyük bir olasılıkla yine ağzım açık kalmıştı. Tükürük saçarak konuştuğumu fark ettim. "Gözünü çıkarmak mı?"

Kendisiyle karanlık bir uzlaşma içindeymişçesine başını sallayarak, "Yeteri kadar derine sokarsan beynine bile zarar verebilirsin," dedi. "Ani bir kriz geçirerek çırpınmaya başlayıp elindeki silahı düşürecek. Düşürmese bile o kadar perişan durumda olacak ki, onu kolayca elinden alabileceğiz."

"Aman Tanrım, bizi öldürteceksin."

"İşte yine aynı şeyi yapıyorsun," dedi.

Onu mantıklı olmaya ikna etmek için çaba gösterdim. "Dinle," dedim "O an geldiğinde böyle bir şey yapmaya cesaret edemezsin."

"Hayatımı kurtarmak için kesinlikle yaparım."

Onun, soğukkanlı, kararlı tavrından korkarak, "Son anda ürkersin," diye ısrar ettim.

"Ben asla ürkmem."

"Daha önce birinin gözüne bir şey sapladın mı?"

"Hayır ama kendimi bunu yaparken hayal edebiliyorum."

Alaycılığımı daha fazla engelleyemedim. "Nesin sen profesyonel bir katil filan mı?"

Kaşlarını çattı. "Alçak sesle konuş. Ben dans öğretmeniym."

"Bale öğretmenliği insanı göz çıkarmaya mı hazırlıyor?"

"Elbette hayır sersem. Ayrıca ben bale dersleri vermiyorum. Balo dansları öğretmeniym. Fokstrot, vals, rumba, tango, çaça, sving, daha ne istersen."

Şu şansıma bakın: Salon dansları öğretmeni olan çok güzel bir kadına kelepçeleniyorum ama ben dengesini sağlayamayan hantal biriyim.

"Ürkersin," diye ısrar ettim. "Tam gözüne saplayamazsın ve ikimizi de öldürür."

"Beceremezsem, bu işi yüzüme gözüme bulaştırırsam bile -ki böyle bir şey olmayacak- bizi öldürmeyecek. Farkında değil misin? Onun rehinelere ihtiyacı var."

Onunla aynı fikirde değildim. "Gözünü çıkarmaya çalışan rehinelere ihtiyacı yok," diye itiraz ettim.

Tavanın üstündeki gökyüzünü seyreder gibi yukarı baktı. "Lütfen bana hem kötümser hem de korkak bir adama kelepçelenmediğimi söyle."

"Ben korkak değilim. Sadece temkinliyim."

"Her korkak aynı şeyi söyler."

Kendimi savunmaya çalışır görünmek istemiyordum. "Aynı zamanda sorumlu ve temkinli insan da aynı şeyi söyler," diye cevap verdim.

Odanın diğer ucundaki manyak, okuduğu gazeteyi önce tek eliyle sonra ikisiyle birden yumruklamaya başladı. Öfke nöbeti geçirerek tepinen bir çocuk gibi tekrar tekrar vuruyordu.

Yüzü kasılıp korkunç bir şekil almıştı. Öfkeden anla-

şılmaz sesler çıkarıyordu. Tarih öncesine ait mağara adamlarından kalma genleri zamanın ve DNA'nın zincirlerini kırarak ortaya çıkmış gibiydi.

Gittikçe yükselen sesi önce öfke sonra düş kırıklığı sonra vahşi bir acı ve sonra yine öfke doluydu.

Kaybının arkasından uluyan bir hayvan gibiydi. İskemlesini masadan geri iterek tabancasını eline aldı. Tabancanın içinde kalan sekiz kurşunla okuduğu gazete ateş etti.

Her ateş edişinde silah sesi tonozlu tavana çarparak yankılandı, lambaların metal kısımlarında çınladı ve çelik dosya dolapları arasında birinden ötekine çarparak dolaştı. Her sarsıntının yankılarının dişlerimde vınladığını hissettim.

Yerin iki kat altındaydık. Silah sesleri sokaktan olsa olsa hafif bir cıvırtı olarak duyulacaktı.

Meşe ağacından yapılmış eski ve sağlam masadan kıymıklar püskürdü. Kâğıt parçaları döne döne uçuşuyordu. İki mermi sekerek arkalarından gelen bir duman iziyle beraber havaya uçmuşlardı.

Masanın aldığı yaralardan yayılan ham ahşap, eski gazete ve yakıcı barut kokusu birbirine karışmıştı.

O tetiği tekrar çekip sonuç alamayınca bir an için cephanesini bitirdiğini sanıp sevindim. Ama tabi ki onun yedek bir şarjörü vardı.

Silahını yeniden doldururken nefret ettiği gazetenin üstünde on delik daha açmaya niyetli görünüyordu. Ama silahını doldurduktan sonra öfkesi aniden azaldı ve ağlamaya başladı. Korkunç hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Tekrar sandalyesine çöküp silahını bıraktı. Masanın üstüne uzandı. Ateş ederek parçaladığı ve lime lime ettiği sayfaları bir araya toplamak ister gibiydi. Sanki ora-

da, onun için çok değerli olan bir hikâye vardı.

Bu ekşi barut kokusunun içinde bile taze limon kokan Lorrie Lynn Hicks başını bana doğru uzatarak, "Gördün mü? O savunmasız biri," diye fısıldadı.

Aşırı iyimserlik deliliğın bir türü olabilir mi diye merak ediyordum.

Gözlerine bakınca bakışlarında dile getirmeyi reddettiğı korkuyu gördüm. Göz kırptı.

Onun dehşet karşısındaki inatçı direnişini beni korkutuyordu çünkü çok cüretkâr ve mantıksız bir yaklaşımdı. Ama buna rağmen bu özelliğine bayılıyordum. Bir anda, ölümün kara atının ruhuna benzer bir önseziyle onun vurulacağını hissettim. Bu bir anlık öngörüyü çaresizlik izledi. Onu korumak için çırpınıyordum.

Biraz sonra önsezim gerçekleşti ve yaptığım hiçbir şey merminin yönünü değiştirmeyi başaramadı.

Manyağın yanakları gözyaşlarından ıslanmış, yeşil gözleri buruk duygulardan ve kuşkulardan arınmıştı. Bakışları dağın tepesine ulaşmış, amacını ve yazgısını bilen bir hacının bakışlarıydı sanki.

Lorrie'yle beni sandalyeden çözdü ama bizi birbirimize kelepçelenmiş olarak bıraktı.

Biz ayağa kalkarken, "İkiniz de buranın yerlisi misiniz?" diye sordu.

Bu vahşi ve abartılı duygu patlamasından sonra bizimle böyle normal bir sohbete girmek istediğine inanamadım. Sorusunun kullandığı kelimelerin ifade ettiğinden daha önemli bir amacı olmalıydı ve vereceğimiz cevapların tahmin edemeyeceğimiz sonuçları olacağı anlamına geliyordu.

Tedbirli davranmak istediğim için hemen cevap vermedim. Tereddüt ediyordum. Lorrie de aynı şeyleri düşünerek susuyordu.

Manyak, "Söylesene Jimmy," diye ısrar etti. "Burası ilçe kütüphanesi olduğu için her yerden insanlar gelir. Bu kasabada mı yaşıyorsun, yoksa başka bir yerde mi?"

Nasıl bir cevaptan hoşlanacağını bilmesem de sessiz kalmanın bana bir kurşun yarası kazandıracağını hisset-

tim. Lionel Davis'i daha önemsiz bir nedenle hatta hiçbir neden yokken vurmuştu.

"Snow Kasabasında yaşıyorum," dedim.

"Ne kadar zamandır buradasın?"

"Hayatım boyunca burada yaşadım."

"Burayı seviyor musun?"

"Kelepçelenmiş durumda kütüphanenin ikinci bodrumunda olmaktan hoşlandığımı söyleyemem," dedim. "Ama kasabanın diğer yerlerini genel olarak seviyorum."

Gülüştü gizemli ve çekiciydi. Bir insanın gözlerinin içine çevredeki ışık kaynaklarını parçalayıp yansıtan bir prizma sistemi yerleştirilmiş olmadıkça, o gözlerin nasıl böyle ışık saçabileceğini anlamakta güçlük çekiyordum. Ondan başka hiçbir manyak katil, boynunu yana eğip size çarpık bir gülüşle bakarak ondan hoşlanmanızı sağlayamazdı.

"Komik bir adamsın Jimmy," dedi.

Ayağımı yaptığım bir hata için özür diler gibi perdahlı zeminde gezdirirken, "Özellikle yapmıyorum," dedim. Sonra da, "Ama sen komik olmamı istersen olurum," diye ekledim.

"Başımdan geçen her şeye rağmen bir mizah anlayışım var," dedi.

"Bunu hissetmiştim."

Lorrie'ye "Ya sen?" dedi.

"Benim de espri anlayışım vardır," dedi.

"Elbette. Sen Jimmy'den çok daha komiksin."

Lorrie "Çok daha komiğim," diye onayladı.

Genç adam, "Ama benim asıl sormak istediğim şeydi," diye açıkladı. "Sen de mi bu kasabada yaşıyorsun?"

Lorrie, benim bu soruya olumlu cevap verip vurulmamış oluşumdan cesaret alarak, "Evet, buradan iki sokak ötede," diye cevap verdi.

"Hayatın boyunca burada mı yaşadın?"

"Hayır, sadece bir yıldan beri. "

Bu benim yirmi yıldır nasıl olup da onu hiç görmemiş olduğumu açıklıyordu. On dört bin kişilik bir kasabada uzun bir hayat sürüp kasaba halkının yüzde doksanıyla hiç konuşmamış olabilirdiniz. Buna rağmen eğer bir kez köşeyi dönerken gözüme ilişmiş olsaydı onun yüzünü hiç unutmaz, onun kim olduğunu düşünerek merak içinde uykusuz geceler geçirir, onun kim olduğunu, nereye gittiğini düşünür ve onunla tekrar karşılaşmak için planlar yapardım.

"Los Angeles'ta büyüdüm. On dokuz yıl boyunca orada yaşadım ve delirmeme çok az kaldığını hissedip oradan ayrılmaya karar verdim," dedi.

Manyak, "Burada, Snow Kasabası'nda yaşamaktan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Şimdiye kadar evet. Güzel bir yer."

Deli hâlâ gülümsüyor, gözleri hâlâ parlıyordu. Sesinde deli olduğunu belli eden bir tını da yoktu.

"Snow Kasabası uğursuz bir yer," dedi.

Lorrie, "Eh," dedi. "Elbette öyle ama bazı yerleri de oldukça güzel.

"Morinelli'nin Restoranı gibi," dedim.

Lorrie de, "Alba'da çok lezzetli tavuk yemekleri var," dedi. "Bijou ise harika bir yer."

Buraları ikimizin de çok sevdiğini öğrenince çok mutlu olmuştum. "Adı Bijou olan bir sinema düşün," dedim.

Lorrie, "Bir sürü nefis Art Deco detayları var," dedi.

"Ve orada patlamış mısırdaki gerçek tereyağı kullanıyorlar."

"Ben Center Quarter Park'ı da severim," dedim.

Manyak, "Hayır, orası uğursuz bir yer," diye itiraz etti. Biraz önce orada oturdum ve bütün kuşlar Cornelius Randolph Snow'un heykeline pisliyorlardı."

Lorrie "Bunda ne uğursuzluk var?" diye sordu. "Eğer heykelde görüldüğünün yarısı kadar kendini beğenmişse, kuşlar onun heykeline pisleyerek en doğrusunu yapıyorlar."

Manyak, "Kuşların uğursuz olduğunu söylemiyorum," diye açıkladı. "Aslında olabilirler de. Ama ben parkın kurulu olduğu bütün alanın uğursuz bir yer olduğunu söylemek istiyorum."

Lorrie'yle sevdiğimiz yerler, ortak alışkanlıklarımız hakkında biraz daha konuşmak istiyordum. Onun da bu konularda konuşmak istediğinden emindim ama ikimiz de bu güleç adamı dinlemek zorunda olduğumuzu hissediyorduk çünkü silah onun elindeydi.

Lorrie, merakla, "Yani... Bu kasaba bir Hint mezarının ya da buna benzer bir şeyin üstüne mi kurulmuş?" diye sordu.

Manyak, olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır, hayır. Toprak bir zamanlar iyiymiş ama buradaki şeytansı insanlar tarafından yapılan şeytanî şeyler yüzünden kirlenmiş," dedi.

Lorrie, "Ne mutlu bana ki buradan bir yer satın almamışım, sadece kiracıyım," dedi.

Bu gerçeğin beni bu şeytani topraklarla suç ortağı olmaktan kurtaracağını düşünerek, "Ben de ailemle yaşıyorum," dedim.

Genç adam, "Öç alma zamanı geldi," dedi. Tehdidini

vurgulamak ister gibi birden bir örümcek ortaya çıktı ve ipeksi bir lif üzerinde tepedeki lambaların birinden aşağı ağır ağır inmeye başladı. Işık huzmesinin içinden, man-yakla bizim aramıza yere vuran bir yemek tabağı büyük-lüğündeki sekiz bacaklı, eğri büğrü bir gölge indi.

Lorrie, "Kötülüğe kötülükle karşılık vermek sonuçta herkesin kaybetmesi demektir," dedi.

Sesi öfkeli değildi ama sabrı tükenmiş gibiydi. "Kö-tülüğe kötülükle karşılık vermiyorum," diye cevap verdi. "Kötülüğe adaletle cevap veriyorum."

Lorrie "Evet, bu çok farklı," dedi.

Manyağa, "Yerinde olsam adaleti sağladığımdan ve daha fazla kötülük yapmadığımdan emin olmanın yo-lunu arardım," dedim. "Kötülüğün en önemli niteliği kaygan oluşudur. Annem der ki, aslında şeytana hizmet ettiğimiz halde o, iyi bir şey yaptığımızı düşünmemizi sağlar."

"Annen müşfik bir insana benziyor," dedi.

Onunla bir bağlantı kurduğumu hissederek, "Öyle-dir. Ben küçükken çoraplarımı bile ütülerdi," dedim.

Bu itirafım Lorrie'nin endişeli bakışlarla bana bak-masına neden oldu.

Benim tuhaf biri daha da kötüsü bir anne kuzusu ol-duğumu düşünmesinden endişelenerek hemen, "On yedi yaşımdan beri kendi ütümü yapıyorum ve çorapla-rımı asla ütülemem," diye ekledim.

Lorrie'nin yüzündeki ifade değişmemiştii.

Onu ikna etmek için, telaşla, "Annemin hâlâ çoraplarımı ütülediğini söylemek istemedim," dedim.

"Artık kimse çoraplarını ütülemiyor. Çorapları ancak salaklar ütüler."

Lorrie kaşlarını çatı.

"Annemin salak olduğunu söylemiyorum," diye açıkladım. "O harika bir kadındır. Salak değildir; sadece müşfik bir annedir. Ben çorap ütüleyen *diğer* insanların salak olduğunu söylüyorum."

O anda salakça konuşarak kendimi köşeye sıkıştırdığımı fark ettim.

"Eğer ikinizden biri çoraplarını ütölüyorsa sizin salak oluşunuzu da söylemek istemedim. Eminim ki siz de annem gibi ilgili, düşünceli insanlarsınızdır. "

Lorrie ve manyağın yüzlerinde aynı ifade belirdi ve bu beni rahatsız etti. Bana bir uçan dairenin boşaltma rampasından inmişim gibi bakıyorlardı.

Bana kelepçelenmiş olmanın Lorrie'yi korkutabileceğini manyağın da tek bir rehinenin yeterli olacağına karar verebileceğini düşündüm.

Tavandan aşağı süzülmekte olan örümcek hâlâ tepemizdeydi ama gölgesi küçülmüş, bir salata tabağı boyutuna inmiş ve bulanıklaşmıştı.

Katilin gözleri buğulandı. Bunu hiç beklemiyordum. "Bu çok dokunaklıydı, yani çoraplar. Çok tatlıydı."

Çorap hikâyem Lorrie'yi duygulandırmış görünmüyor, bana hâlâ yan yan bakıyordu.

Manyak, "Çok şanslı bir adamsın Jimmy," dedi.

"Evet," diye doğruladım. Oysa şansım ters dönmeye başlamıştı.

Manyak düşüncelere dalmıştı. "İnsanın müşfik bir annesinin olması," dedi. "Nasıl bir şey olmalı?"

"İyi bir şey," dedim ama daha fazla bir şey söylemeye cesaret edemedim.

Örümcek ağını biraz daha uzatarak yüzlerimizin hizasına inmiş, orada sallanıyordu. Katil hülyalı bir sesle, "Her akşam sana sıcak kakao pişiren, yatağına yatıran,

vanağından öpen, uykuya dalana kadar sana kitap okuyan müşfik bir annenin olması..." dedi.

Okumayı öğrenene kadar her gece bana kitap okurlardı. Çünkü ailem kitaba düşkündür. Bana en sık kitap okuyan ise Büyükanne Rowenna olurdu.

Bazen hikâye, Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler'le ilgili olurdu. Yedi Cüceler ölümcül hastalıklar ve kazalar geçirirler, sonunda Pamuk Prenses kötü kraliçenin karşısında yalnız kalırdı. Şimdi hatırlıyorum da bir keresinde, Mutlu'nun üstüne iki tonluk bir kasa düşmüştü. Yine de bu, zavallı Aksırık'ın başına gelenden daha iyiydi. Kimi zaman da Weena, giydiği tehlikeli cam ayakkabı kırılıp ayağı kan içinde kalan kabaktan arabası uçurumdan yuvarlanan Kül Kedisinin hikâyesini okurdu.

Arnold Lobel'in harika *Frog and Toad* kitaplarını keşfettiğimde ise yetişkin bir adamdım. Bu kitaplarda her zaman çayırlarda yaşayan başka yaratıklar başlıca karakterlerin ayaklarını kemirip koparmazdı.

Manyak üzüntülü bir sesle, "Benim müşfik bir annem yoktu," dedi. "Benim çocukluğum katı, soğuk ve sevgisizdi."

Beklenmedik bir değişiklik olmuştu. Konu değişiyordu. Uğradığı haksızlıkları -tel elbise askıları ile dövülmüş, altı yaşına kadar kız giysileriyle dolaşmaya zorlanmış, yulaf lapasını yemeden yatmaya yollanmış olabilirdi- uzun uzun anlatarak başımızı şişirmesinden korkuyordum.

Böyle acılı bir hikâyeyi dinlemek için kaçırılıp kelepçelenmeme ve silah tehdidiyle burada tutulmama gerek yoktu. Evde oturup televizyonda gündüz kuşağını izleyebilirdim.

Allahtan dudaklarını ısırıp, dikleşti ve "Sürekli geçmi-

şı düşünmek zaman kaybıdır," dedi. "Olan olmuş zaten."

Kendine acıdığını belli eden yaşlı gözlerinde maalesef o eski, büyüleyici ışık yerine onun yerine sağlıksız bir pırıltı belirdi.

Örümcek aşağı doğru inmeye devam etmemiştir. Belki de bizim yüzlerimizi görünce heyecanlanmış ve korkudan dona kalmıştır.

Manyak, asmadan bir üzüm koparan bir bağcı gibi, tombul örümceği, baş parmağı ve işaret parmağı ile tutarak ezdi ve burnuna götürüp kokladı.

Bana da koklatmaması için dua ediyordum. Kokulara karşı çok duyarlıyım. Bu da benim doğuştan fırın aşçısı oluşumun nedenlerinden biridir.

Neyseki pis kokuyu paylaşmaya niyeti yoktu. Aksi gibi elindeki şeyi ağzına götürdü ve örümceği büyük bir zevkle yaladı. Tadına baktı ve yeterince olgun olmadığına karar verip parmaklarını ceketinin koluna sildi.

Şu anda karşımızda Hannibal Lecter Üniversitesi'nden mezun olmuş ve Bates Motel'in yeni müdürü olarak turizm ve eğlence sektöründe kariyer yapmaya hazırlanan bir insan duruyordu.

Bu örümcek tadımı bizim için yapılmış bir gösteri değildi. Bilinçsizce eliyle bir sineği kovalamak gibiydi.

Ne var ki bu kovalamanın tam tersiydi.

Örümceğin tadını merak edişinin bizim üzerimizdeki etkisinden habersizdi. "Neyse konuşma zamanı çoktan sona erdi. Şimdi eylem zamanı, adalet zamanı," dedi.

Lorrie merakla, "Peki bu adalet nasıl sağlanacak?" diye sordu. O anda neşeli, hayat dolu, umursamaz halinden eser yoktu.

Bir yetişkinin bariton sesine sahip olmasına rağmen, esrarengiz bir biçimde öfkeli bir oğlan çocuğu gibi konuşuyordu. "Bir sürü şeyi havaya uçuracağım, bir sürü insanı öldüreceğim ve bu kasabayı pişman edeceğim."

Lorrie "Çok iddialı görünüyor," dedi.

"Hayatım boyunca bunu planladım."

Fikrimi değiştirmiştim. "Aslında elbise askıları ile ilgili hikâyeyi dinlemek isterdim," dedim.

"Ne askısı?" diye sordu.

İki gözümün arasına kurşunu yememe neden olacak o cümleyi söyleyemeden, Lorrie "Çantamı alabilir miyim?" diye sordu.

Manyak kaşlarını çatı. "Neden?"

"Kadınlara özgü acil bir durum."

Bunu yaptığina inanamıyordum. Onu ikna edememiş olduğumu biliyordum ama bir daha düşünmesini sağlayacak şeyler söylediğimi sanıyordum.

Manyak, "Kadınlara özgü acil bir durum mu? O da ne demek?" diye sordu.

Lorrie utanç içinde, "Bilirsin ya," dedi.

Yarı çapı yüz millik bir alan içindeki bütün kadınları kendine çekebilecek kadar yakışıklı olan bu adam, bu konuda şaşırtıcı boyutta cahil görünüyordu. "Nereden bileyim?" dedi.

Lorrie "Ayın o zamanı," dedi.

Katil bocalıyordu. "Ortası mı?"

Sanki bulaşıcı bir şeymiş gibi Lorrie de bocalamaya başlamıştı. "Ortası mı?"

Katil, ona, "Ayın ortası," diye hatırlattı. "Eylülün 15'i. Ne demek yani?"

Lorrie, "Benim ay dönemim," diye açıkladı.

Genç adam ona şaşkın şaşkın bakıyordu.

Lorrie'nin sabrı tükenmişti. "Aybaşım var," diye açıkladı.

Manyağın çatık kaşları açıldı. Anlamıştı. "Ha, kadınlara özgü acil durum."

"Evet. Doğru. Şükürler olsun. Şimdi çantamı alabilir miyim?"

"Neden?"

O törpüyü eline geçirecek olursa seve seve bu adama saplayacaktı.

"Tampona ihtiyacım var," dedi.

"Çantanda bir tampon olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Ve sana şimdi mi lazım, bekleyemez misin?"

"Hayır, kesinlikle bekleyemem," diye ısrar etti. Şimdi manyağın öldürdüğü kütüphane görevlisine göstermediği şefkatli yanını etkilemeye çalışıyordu. Anlaşılan, Lorrie onun böyle bir tarafı olduğunu düşünüyordu. Öyle ya, büyük bir *kabalık* yapmamıştı.

"Üzgünüm. Hay Allah, çok mahcup oldum."

Bayanlara özgü durumlarda biraz kalın kafalı olabirdi ama Makyevelist dalavereler söz konusu olduğunda hemen koku alıyordu. "Çantanda gerçekte ne var, tabanca mı?"

Lorrie yakalandığını kabul edip omuz silkti. "Tabanca değil. Sadece sivri metal bir törpü."

"Ne yapacaktın? Onu şah damarıma mı saplayacaktın?"

"Gözlerinden birini çıkartabilseydim iyi olurdu."

Tabancasını yukarı kaldırdı ve her ne kadar onu Lorrie'ye doğrulttuysa da, bir kere ateş etmeye başlarsa-beni de delik deşik edeceğini biliyordum. Gazeteye ne yaptığını görmüştüm.

"Seni şu anda öldürmeliyim," dedi ama sesinde düşmanlık yoktu.

Lorrie, "Bunu yapmalısın," dedi. "Senin yerinde ben olsaydım vururdum."

Adam sırttı ve başını olumsuz anlamda salladı. "Ne tuhaf bir kadınsın."

Lorrie, "Sen de," dedi ve o da sırtıtmaya başladı.

Ben de bütün dişlerimi göstererek sırttım. Ama bu o kadar korku dolu, o kadar gergin bir sırtıştı ki yüzüm acıyordu.

Manyak, "Yıllardır bugün için plan yapıyorum," dedi. "Bunun bana vahşi bir zevk vereceğini umuyordum ama bu kadar *eğlenceli* olacağını hiç tahmin etmemiştim."

Lorrie, "Bir parti hiçbir zaman davet ettiğin konuklardan daha iyi olamaz," dedi.

Çılgın katil; Lorrie, Schopenhauer'in karmaşık felsefi bir söylemini tekrarlamış gibi düşündü. Ciddi ciddi başını salladı. Sözcüklerin pırıltısının tadına bakıyormuş gibi dilini alt ve üst dişlerinin üstünde gezdirdi. Nihayet, "Ne kadar doğru, ne kadar," dedi.

Konuşmaya katılmam, bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim. iki kişilik bir partinin üç kişilik bir partiden daha eğlenceli olacağını düşünmesini istemiyordum.

Ağzımı açtığım da -kuşkusuz, elbise askıları gibi saçma sapan bir şey söyleyecek ve kasıklarına bir kurşun yiyecektim ki- tonozlu alt mahzenin içinde büyük, kof bir gürültü duyuldu. Sanki King Kong, güçlü yumruklarıyla adanın kendisine ait olan yarısını yerlilerin yaşadığı diğer yarıdan ayıran sağlam duvara defalarca vuruyordu. Manyak bu gürültüyü duyunca yüzü aydınlandı. "Bunlar Honker'la Crinkles olmalı. Onları seveceksiniz. Patlayıcılar onlarda."

Anlaşılan Cornelius Randolph Snow, sadece Kraliçe Victoria dönemi mimarisine hayran olmakla kalmayıp, dönemin melodramlarını süsleyen ve Sir Arthur Conan Doyle'ın ölümsüz Sherlock Holmes hikâyelerinde de etkili bir biçimde kullandığı gizli kapılar, saklı odalar, hiçbir yere çıkmayan merdivenler, gizli dehlizler gibi esrarengiz karmaşaya da hayranlık duyuyordu.

El eleydik ama bunun tek nedeni çelik kelepçelerdi. Lorrie ve ben odanın diğer tarafına, manyağın eski gazeteyi delik deşik ettiği yöne doğru yürüdük. Tabancanın namlusu sırtımıza doğrultulmuş olduğu için çabuk hareket ediyorduk.

Bu duvar yerden tavana kadar raflarla kaplıydı. Etiketli kaplar içinde dergiler vardı.

Manyak, birkaç rafı yukarıdan aşağı, bir baştan bir başa gözden geçirdi. Belki Life dergisinin 1952 yılındaki nüshalarını arıyor, belki de daha sulu bir örümcek bulmayı umuyordu.

Hayır, aradığı ikisi de değildi. Gizli bir düğme arıyordu. Buldu ve kitap raflarının bir bölümü bir kapı gibi açılınca arkasındaki küçük odacık ortaya çıktı.

Küçük odacığın arkasında taş bir duvar ve duvarda, meşe ağaçından yapılmış demir menteşeli bir kapı

vardı. Kitaplarını geç getiren ziyaretçilere daha büyük cezaların verildiği dönemde kütüphaneden aldığı kitabı zamanında getirmeyen bir Jane Austin okuru, hücre cezası ve az bir miktar yulaf çorbasıyla beslenerek pişmanlık duyana kadar buraya kapatılıyor olabilirdi. Manyak, kapıya yumruğuyla üç kez vurdu. Besbelli, bu bir işaretti.

Uzaktan iki vuruş sesi geldi. Kolayca duyulan tok bir sestti.

Manyak iki kez vurarak karşılık verdikten sonra kapının arkasındaki alandan bir vuruş sesi daha geldi. O zaman manyak tek bir vuruşla cevap verdi. Bu, son derece karmaşık bir şifreydi ama manyak bu olaya bayılmıştı. Bize bakıp neşeyle gülümsedi. Gülümserken dişleri görünüyordu ama bu gülümseme daha önceki sevimlilikten yoksundu. Son derece yakışıklı bir adamdı. İnsan bunun yanlış olduğunu bile bile onun cazibesine kapılmaktan kendini alamıyor, ama bir yandan da dudaklarında ve dilinde örümceğin kara kıllı kalıntılarını arıyordu.

Son vuruştan hemen sonra kapının diğer tarafından hızla çalışan küçük bir motorun sesi duyuldu. Sonra da metalin metale sürtünmesinden çıkan ses işitildi.

Anahtar deliğinde elmas uçlu çelik bir matkap mili göründü. Hızla dönen mil, kilidi parçaladı ve metal parçaları yere saçıldı.

Ev sahibimiz sesini yükseltti ve bir çocuk heyecanıla, "Snow Kasabası Tarih Koruma Derneğinin bir üyesine işkence yaptık ama anahtarları alamadık. Aslında, anahtarların yerini bilseydi, eminim onları bize verirdi. Ama hem onun hem de bizim şanssızlığımız yüzünden işkence etmek için yanlış adamı seçtik. Bu yüzden bu yola başvurduk," dedi. Lorrie'nin kelepçeli eli benimkini

yakaladı ve sıktı. Onunla farklı bir ortamda, bir kasaba pikniğinde hatta danslı bir çay partisinde tanışmış olmayı isterdim.

Matkap sesi sustu. Parçalanmış olan kilit takırdadı, şingirdadı, tıngırdadı ve direnmekten vazgeçti.

Kapı küçük odacığın içine açıldı.

Bir an için kapının arkasında korku veren, loş bir dehliz olduğunu gördüm.

Açılan kapıdan haşin görünümlü, suratsız bir adam çıktı. Küçük odacığı geçip, kapı görevi yapan kitap raflarının yanından kütüphanenin ikinci mahzenine girdi. Aynı tipte ikinci bir adam bir el arabasını çekerek onu izliyordu.

Kapıdan ilk çıkan elli yaşlarında, kel kafalı bir adamdı. Kara kaşları o kadar gürdü ki onlardan bir çocuk kazağı örülebilirdi. Bir asker pantolonu ve yeşil bir *Ban-Lon* gömlek giymişti. Omzundaki tabanca kılıfının içinde silahı duruyordu.

Manyak, "Harika, harika. Tam zamanında geldiniz, Honker*" dedi.

Bu yeni adamın adının Bob Honker' mı, yoksa bunun koca burnundan dolayı ona verilmiş bir lakap mı olduğunu anlamama imkân yoktu. Koskocaman bir burnu vardı.

Bu burun bir zamanlar düz ve mağrur olmalıydı ama zaman içinde sünger gibi yumuşak bir yumruya dönüşmüş, üstünü örümcek ağı gibi kılcal damarlar kaplamış, bir alkol bağımlısının tipik burnu olup çıkmıştı.

Honker şu anda ayık görünüyordu ama düşünceli ve kuşkuluydu. Kaşlarını çatarak bana ve Lorrie'ye bakıp,

* *honker: Koca burunlu, (çev.)*

boğuk bir sesle, "Bu şıfıntıyla bu Koca Ayak*" da kim?" dedi.

Manyak, "Rehineler," diye açıkladı.

"Rehineye neden ihtiyacımız var?"

"Bir terslik olursa diye."

"Bir terslik olacağını mı düşünüyorsun?"

Manyak, "Hayır," dedi. "Ama onlar beni eğlendiriyorlar."

İkinci adam konuşmaya katılmak için el arabasından uzaklaştı. Yüzü bir korist çocuğun yüzünü andırıyordu ama çökmüştü. Saçları elektrik akımına tutulmuş gibiydi. Şarkıcı Art Garfunkel'e benziyordu.

Tişörtünün üstüne fermuarlı bir naylon rüzgârlık giymişti ama altında tabanca kılıfının ve tabancanın kabarıklığı belli oluyordu.

"Bir terslik olsa da olmasa da onları harcamak zorundayız," dedi.

Manyak, "Elbette," dedi.

Korist çocuk, "Bu şıfıntıyı kullanmadan öldürürsek çok yazık olur," dedi.

Sıradan bir şeyden söz eder gibi bizi öldürmekten bahsedişlerinden çok Lorrie hakkındaki bu cümle korkuttu.

Elimi öyle bir sıkıyordu ki eklemlerim acıyordu.

Manyak, "Onu aklından çıkar Crinkles**" dedi. "Öyle bir şey olmayacak."

İster gerçek, ister takma adı olsun, genellikle Crinkles adında birinin yüzünün buruş buruş ve kendisinin de

**Koca Ayak: ABD'nin kuzeyindeki ormanlarda yaşadığı söylenen dev yapılı, insansı bir yaratık,(çev.)*

***Crinkles : Kırışıklar (çev.)*

çok eğlenceli olmasını bekleriz. Ama bu adamın yüzü katı bir yumurta kadar pürüzsüz, kendisi de olsa olsa antibiyotik direnci olan bir streptokok enfeksiyonu kadar eğlenceliydi.

Crinkles, manyağa, "Onu niçin aklımdan çıkaracak mıyım? Sana mı ait?" dedi.

Ev sahibimiz, rahatsız olmuş gibiydi. "Hiç kimseye ait değil," diye cevap verdi. "Bu kadar yolu bunun için gelmedik. Amacımıza odaklanmazsak operasyon başarısız olur. "

İçimden, Lorrie'ye el sürmek için beni aşmaları gerektiği yolunda bir şeyler söylemek geliyordu. Ama gerçek şuydu ki onlar silahlı ve deliydiler, istedikleri anda beni mutfak robotu bıçaklarının pasta hamurunu karıştırdığı gibi ezebilirlerdi.

Ölüm düşüncesi beni Lorrie'yi koruyamayacağımı bilmek kadar kederlendirmiyordu.

Henüz pastacı olmamıştım ama kendi gözümde hep bir kahramandım ya da bir kriz anında kahraman olabileceğimden emindim. Çocukken krallara layık çikolatalı sufleler yaptığımı ve aynı zamanda, Darth Vader'in* kötülük güçleriyle savaştığımı hayal ederdim.

Şimdi ise gerçeğin farklı olduğunu görüyordum. Bu öfke ile bu acımasız çılgınlar Darth Vader'ı ekmek arası yer, onun ışın palasını da kürdan olarak kullanırlardı.

Crinkles, "Bir terslik olsa da olmasa da," diye tekrarladı; "onları ortadan kaldırmak zorundayız."

Manyak sabırsızlanıyordu. "Bunu konuştuk ya," dedi.

**Darth Vader: Zalimliğiyle tanınan bir Yıldız Savaşları karakteri, (çev.)*

Crinkles, "Çünkü yüzümüzü gördüler," diye ısrar etti. "İkisini de gebertmeliyiz."

Manyak, "*Anladım*," dedi.

Crinkles'in konyak rengi gözleri vardı. "Zamanı geldiğinde bu şıfıntının canını ben alacağım," dedi. Bunu söylerken, gözlerinin rengi açılmıştı.

Ortadan kaldırmak, gebertmek, canını almak. *Öldürmek* fiilinin eşanlamlıları konusunda bu adam ayaklı bir sözlüktü.

Belki de çok fazla insan öldürmüş olduğu için cina-yetten söz etmeyi sıkıcı buluyor ve konuya duyduğu ilgiyi canlı tutabilmek için daha zengin bir dile ihtiyaç duyuyordu. Ya da tam aksi, o bir kiralık katil olmak istiyordu ve bu nedenle övünüyor ve bu dili kullanıyor ama o pis işi yapmaya gelince buna cesaret edemiyordu.

Ancak onun kütüphane görevlilerini hiçbir neden yokken vuran ve örümceklerle şekerlemeler arasında fark görmeyen bir çılgınla takıldığını düşünerek, en akıllıca şeyin onun samimiyetinden kuşkulananmamak olduğuna karar verdim.

Manyak ona, "Rehinelere ihtiyacımız kalmadığında kızı öldürebilirsin," dedi. "Buna karşı değilim."

Honker, "istersen ikisini de devirebilirsin," dedi. "Benim için bir sakıncası yok."

Crinkles, "Teşekkürler," dedi. "Teşekkürler."

Honker, "*De nada**" diye cevap verdi.

Manyak bizi diğer iki tahta sandalyenin yanına götürdü. Şu anda yanında adamları olmasına rağmen bizi daha önce yaptığı gibi yine sandalyelere kelepçeledi.

Yeni gelenler el arabasındaki yükü boşaltmaya başladılar. Gri malzemedan yapılmış, her biri birer kiloluk,

**De nada: Rica ederim.*(çev.)

yaklaşık yüz tane tuğla vardı. Tuğlalar, şeffaf yağlı kağıda sarılmıştı.

Yıkım uzmanı değilim, hatta böyle şeylere ilgi bile duymam ama bunların manyağın sözünü ettiği patlayıcılar olduğunu anladım.

Honker ile Crinkles fiziksel olarak benzeşiyorlardı. İriyarı, kalın enseli ama hazırcevaptılar. Bana Beagle Boys'u* hatırlatıyorlardı.

Çocukken çok sevdiğim Varyemez Amca çizgi romanlarında, Varyemez Amca'nın içinde bir okyanusta yüzer gibi yüzdüğü ve zaman zaman greyderlerle karıştırıp altüst ettiği para fıçısını çalmak için sürekli planlar yapan, suçlu kardeşler gurubu vardı. Bu caniler ablak suratlı, yuvarlak omuzlu, geniş göğüslü, insan gibi iki ayak üstünde duran, pençe yerine elleri olan köpeğe benzer yaratıklardı. Cezaevindeki mahkûmların giydiği benzer çizgili gömlekler giyerlerdi.

Crinkles ile Honker birer cani olduklarını giysileriyle ilan etmeseler de beden olarak o çizgi romandaki kötü adamların aynısıydılar. Öte yandan, Beagle Boys bir şekilde Honker'dan daha yakışıklı olup, Crinkles kadar korkunç değildiler.

İki adam, çabuk çabuk ve yorulmak bilmeden çalışıyorlardı. Böyle yasadışı bir işe katkıda bulundukları için mutlu oldukları belliydi.

Adamları plastik patlayıcı torbalarını alt bodrumun her yanına, içinde bulunduğumuz odaya ve diğer odalara yerleştirirken, manyak, çalışma masasında oturuyor bir düzineden fazla düzeneğin üstündeki kronometreleri dikkatle ayarlıyordu. Öne doğru eğilmiş, yaptığı **Beagle Boys: Masal kahramanı olan soyguncu grubu.(çev.)*

işe odaklanmıştı. Dili dişlerinin arasındaydı. Onu hafifçe ısıırıyordu. Koyu renk saçları alnına düşmüştü, gözlerine gelenleri sürekli geri itiyordu.

Gözlerinizi kısıp bu sahneyi birazcık bulanıklaştırırsanız onu, hobi olarak Deniz Kuvvetlerine ait bir jet uçağının maketini yapmaya çalışan on iki yaşında bir çocuk sanabilirdiniz.

Lorrie ve ben alçak sesle konuşacak olursak bizi duyamayacağı kadar uzaktaydık.

Lorrie bana doğru eğilerek, "Eğer Crinkles'la odada yalnız kalırsak, ona kadınlara özgü acil durumum olduğunu söyleyeceğim," dedi.

Şu anda bir yerine üç sapığın elindeydik. Lorrie kendisinden "o" diye söz edildiğini ve çöpleri kimin dışarı çıkaracağını tartışır gibi hiç önemsemeden bizi nasıl öldüreceklerini konuştuklarını duymuştu.

Bu durumda aşın iyimserlikten kaynaklanan pervasız davranışlardan sakınması ve bu gibi şeylere kalkışmadan önce iyice düşünmesi gerekirdi. Lorrie Lynn'e göre üç psikopat sadece insanların 'kadınlara özgü acil durum' ile kandırılması için iki yeni fırsattı. Bunu yaptıktan sonra tırnak törpüsünü eline geçirip birine saplayarak özgürlüğüne kavuşacaktı.

Onu, yine, "Bizi öldürteceksin," diye uyardım.

"Saçma. Bizi zaten öldürecekler. Konuştuklarını dinlemiyor muydun?"

"Ama bizi daha çabuk öldürmelerine neden olacaksın," diye fısıldadım. Bu öylesine keskin ve acı bir fısıltıydı ki sanki aciz ve çaresiz insan rolü için özellikle eğitilip diploma almış gibiydim.

Galaksiler arası savaşa hazırlanan çocuğa ne olmuştu? O hâlâ içimde bir yerlerde miydi?

Lorrie elini kelepçelerden çıkaramıyordu ama benim avucumdan çekti. Sanki elini yıkamak istiyordu. Hem de asitfenikle.

Romantik ilişkiler konusunda başarısız sayılmazdım ama Rudolph Valentino'nun yeniden beden almış hali de değildim. Fethettiğim kızların telefon numaralarını yazmak için küçük siyah bir deftere gerek yoktu. Hatta küçük siyah bir defterin tek bir sayfasına bile ihtiyacım yoktu. Üzerinde sadece YEMEK İÇİN HAVUÇ AL yazacak kadar yer olan, buzdolabının üstüne yapıştırılan bir not kağıdının yarısı yeterli olurdu.

Şu anda aşk meleği Cupid, bana verebileceği en büyük şansı vermişti. Hayatım boyunca gördüğüm en güzel kadına kelepçelenmişim ve bu fırsattan yararlanmamış, ona kur yapamamış ve onu kazanamamıştım. Bunun çok saçma bir nedeni vardı. Yaşamak istiyordum.

"Bir fırsat çıkacak," dedim. "Bu fırsatı bulduğumuzda kullanacağız. Ama bu kadınlara özgü acil durumdan daha mantıklı bir şey olmalı."

"Ne gibi?"

"Bize avantaj sağlayacak bir şey."

"Yani?"

"Bir şey. Bilmiyorum. Bir şey işte."

"Beklemekle yetinemeyiz. "

"Evet, bekleyebiliriz."

"Ölmeyi bekliyoruz."

"Hayır," dedim. Bir mucize beklemek yerine durumu analiz eder görünmeye çalışıyordum ve seçenekleri düşünüyordum. "Bu fırsatı bekliyorum."

Lorrie, "Bizi öldürteceksin," dedi.

Ona ters ters baktım. "Bıkmak usanmak bilmeyen iyimser kıza ne oldu?" dedim.

"Onu boğuyorsun..."

Hiç vakit kaybetmeden, aynı benim ona yaptığım gibi ters ters baktı. Bu öyle sert bir bakıştı ki ne demek istediğini anlamadan kıpkırmızı oldum.

Uğursuz Snow Kasabası'nın, uğursuz sokaklarının iki kat altında, uğursuz topraklarının arasında oturmuş, Crinkles, Honker ve isimsiz manyağın patlayıcıları başlıca önemli noktalara yerleştirmelerini ve kronometreleri şarj cihazlarına takmalarını izliyorduk.

Duyduğumuz dehşetin her an arttığını düşünebilirsiniz. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki dehşeti uzun süre dorukta tutmak mümkün değildir.

Eğer akıl almaz şanssızlıklar hastalık olarak adlandırılabilirse, dehşet bunun belirtilerinden biridir. Her belirti gibi bu da her an aynı şiddette görünmez. Azalıp çoğalır. Grip olduğunuzda günün her anında kusmazsınız ve ishaliniz şafaktan güneş batana kadar sürmez. İğrenç olabilir ama uygun ve canlı bir benzetme olduğunu düşünüyorum. Bunun, Lorrie ile o sandalyelere kelepçelenmiş olarak beklerken aklıma gelmediğine seviniyorum çünkü onunla aramı düzeltmek ve o buz gibi sessizliği bozmak telaşı içinde herhangi bir şey söylemiş olmak için söyleyebilirdim..

Kısa bir süre içinde Lorrie'nin alınganlık yapacak ya da kin tutacak biri olmadığını anlamıştım, iki dakika

içinde sessizliği bozdu ve benimle yeniden arkadaş ve olası suç ortağı oluverdi.

Yavaşça, "Crinkles zayıf halka," dedi.

Gırtlaktan gelen kısık sesine bayılıyordum. Ama keşke bu sesi daha mantıklı bir şeyler söylemek için kullansaydı.

O sırada Crinkles ana kolonlardan birinin etrafına patlayıcıları yerleştiriyor, onları eline alırken, oyun hamuruyla oynayan bir çocuktan daha endişeli görünmüyordu.

Onun gönlünü almak için, "Zayıf halka gibi görünmüyor ama haklı olabilirsin," dedim.

"Bana güven, öyle."

Elleri patlayıcılarla dolu olan Crinkles dişlerinin arasında bir fünüye tutuyordu.

Lorrie, "Neden zayıf halka olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu.

"Bunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Benden hoşlanıyor."

Sesimin tartışmacı bir tonda çıkmaması için, cevap vermeden önce içimden beşe kadar saydım. "Seni öldürmek istiyor."

"Ondan önce."

"Neden önce?"

"Sırıtkan salaktan beni öldürmek için izin istemeden önce romantik bir ilişki arzusunu da belirgin bir biçimde ifade etti."

Bu kez yediye kadar saydım. "Benim hatırladığım kadarıyla, sana tecavüz etmek istiyordu," dedim.

Lorrie'nin ses tonumdan bu olayı hatırlayınca neşelendiğim sonucuna varmasını umuyordum.

"Çekici bulmadığın birine tecavüz etmezsın."

"Aslında edersin. Bu her zaman oluyor."

"Belki sen yaparsın," dedi. "Ama çoğu erkek yapmaz."

"Tecavüzün cinsellikle ilgisi yoktur," diye açıkladım. "Bir güç gösterisidir. "

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Crinkles'ın beni sevimli bulabileceğine inanmak sana neden güç geliyor?"

Ona kadar saydıktan sonra, "Sen *sevimlisin*. *Sevimliden* ötesin. Çok güzelsin. Ama Crinkles âşık olacak biri değil."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Crinkles olsa olsa nefret edebilir."

"Hayır, sözlerinin diğer kısmından söz ediyorum."

"Hangi diğer kısmından?"

"Şirin; şirinden öte çok güzel kısmından."

"Bugüne kadar rastladığım en hayran olunacak insansın. Ama..."

Lorrie, "Bunu söylemen çok şeker," dedi. "Ama ben görünüşüme o kadar da önem vermem. Her ne kadar iltifatlardan her genç kız gibi hoşlansam da uzun vadede dürüstlüğü tercih ederim. Örneğin, burnumun farkındayım."

Honker yalpalayarak yan odadan çıktı ve patlayıcıların yüklü olduğu el arabasına doğru yürüdü. O anda fırında pişmekte olan bir çocuğa, yeterince adaçayı ve tereyağı ekleyip eklemediğini düşünen bir Trollden* farksızdı.

Fünyeyi hâlâ dişlerinin arasında tutan Crinkles avucuna sümkürdü ve elini ceketinin koluna sildi.

**Troll: İskandinav folklorunda olağanüstü güçleri olan ve mağaralarda yaşayan cüce yada dev.(çev.)*

Manyak son füyüeleri de hazırlamıştı. Ona baktığını anlayınca da elini salladı.

Lorrie, "Burnum, sıkılmış gibi," dedi.

Kesin bir tavırla, "Hayır değil," dedim. Çünkü burnu bir tanrıçanın burnundan farksızdı.

"Öyle," diye ısrar etti.

Tartışmayı engellemek için, "Tamam, belki öyledir," diye onayladım ve ekledim, "Ama kusursuz."

"Ve sonra dişlerimle ilgili bir sorun var."

Onun o mükemmel dudaklarını aralayıp, dişlerine veterinerlerin yarış atlarının dişlerine baktığı gibi bakmak ve onlarla ilgili hiçbir sorun olmadığını söylemek istiyordum.

Bunun yerine gülümsedim ve sakin bir sesle. "Dişlerinde bir sorun yok inci gibi, beyaz ve düzgün dişlerin var," dedim.

"Aynen öyle," dedi. "Gerçek oldukları belli değil. İnsanlar dişlerimin takma olduğunu sanıyorlardır."

"Hiç kimse senin gibi genç bir kadının dişlerinin takma olacağını düşünmez."

"Chilson Strawberry var."

Beynimin bütün çarklarını çalıştırsam da bunu anlayamazdım. "Chilson Strawberry nedir?"

"Benim bir arkadaşım. Benim yaşımda ve bungee jumping turları yapıyor."

"Bungee turları mı?"

"Tur paketleri hazırlıyor, dünyanın her tarafından köprülerden ve bu gibi yerlerden bungee jumping yapmak isteyenleri topluyor."

"Bir insanın bungee turları düzenleyerek geçimini sağlayabileceğini tahmin edemezdim."

"İyi kazanıyor," dedi. "Yine de yerçekimiyle oynadığı

bu oyunun on yıl içinde göğüslerini ne hâle getireceğini düşünmek hoşuma gitmiyor ."

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Şu ana kadar, onunla konuşurken söyleyecek bir şey bulabildiğim için gurur duyuyordum. Konuşmaya ara vermeyi hak ettiğime karar verdim.

Lorrie, nefes almaya bile yetmeyecek kadar kısa bir süre durakladıktan sonra, "Chilson bütün dişlerini kaybetti," dedi.

İçimden ilgi duymak gelmiyordu ama, yine de merak ettim, "Nasıl yaptı bunu? Bungee yüzünden mi oldu?" diye sordum.

"Hayır, işi ile ilgili değildi. Motosiklet kazası yaptı. Uçtu, takla attı ve yüzünü köprü'nün ayağına vurdu."

Ona acı mıştım. Dişlerim öyle zonklamaya başladı ki bir an konuşamadım.

"Çenesini onardıkları zaman kırılmamış olan dişlerini de çekip yerine yeni dişler taktılar. Şu anda dişleriyle ceviz bile kırabiliyor," dedi.

Büyük bir içtenlikle, "Senin arkadaşın olduğunu düşündüğümde köprü'nün ayağına ne olduğunu merak ediyorum," dedim.

"Tahmin ettiğin kadar önemli bir şey olmadı. Hortumla yıkayarak arkadaşımın kanını temizlediler. Birkaç çizikle bir çatlak vardı."

Yüz ifadesi samimiydi. Duru bakışlarını kaçırmıyordu. Beni kandırmaya çalışıyorduydu da hiç açık vermiyordu.

"Ailemle tanışmalısın," dedim.

"Ah," dedi. "Bir şeyler oluyor."

Şaşırmış gibiydim. Gözlerimi kırpıştırarak, bayılmışım da kendime geliyormuşum gibi etrafıma bakındım.

Honker, Crinkles ve sırtıkan manyakla ilgili her şeyi tamamen unutmuştum.

Patlayıcıların yarısı hâlâ el arabasının içinde duruyordu ama Honker arabayı odadan çıkardı ve gizli kapının arkasındaki tünele geri götürdü. Honker ile Crinkles bu tünelden geçerek gelmişlerdi.

İsimsiz manyak, son fünüyeyi de ayarladıktan sonra kelepçelerin anahtarı ile birlikte Crinkles'a verdi ve "İşini bitirdiğinde fıstıkla öküzü de beraberinde getir," dedi.

Öküz. Bu herif benim kadar iriydi ama kendisini bir öküz olarak düşündüğünü hiç sanmıyorum.

Honker'ın peşinden tünele girdi.

Crinkles'la yalnız kalmıştık ve bu, cehennemin sadomazoşizm kanadında şeytanla yalnız olmak gibiydi.

Lorrie, tüneldekilerin bizi duyamayacak kadar uzaklaşmaları için biraz bekledikten sonra, "Ah, Bay Crinkles," dedi.

"Bunu yapma," diye yalvardım.

Crinkles son fünüyeyi de başka bir kolonun çevresine yerleştirdiği patlayıcıların üstüne koymak için odanın diğer tarafına gitmişti. Lorrie'yi duymamış görünüyordu.

"Eğer seni beğeniyorsa bile," dedim. "O, sana öldürdükten sonra da tecavüz edebilecek tipte biri.

Şimdi, bunun bize nasıl bir yararı olabilir?"

"Ölüsevicilikten mi söz ediyorsun? Bu bir insan hakkında söylenebilecek en kötü şey."

"O bir insan değil. Bir Morlock*"

Yüzü aydınlandı. "H. G. Wells. *Zaman Makinesi*. Sen gerçekten kitap okuyan birisin. Ya da sadece filmi izle

**Morlock: H.G. Wells'in Zaman Makinesi romanındaki hayali bir yaratık türü. (çev.)*

miş olabilirsiniz."

"Crinkles bir insan değil. O, Grendel."

"Beowulf, * " dedi. Bu, canavar Grendel'in anlatıldığı destanın adıydı.

"O, Tom Ripley."

" Patricia Highsmith'in bazı kitaplarındaki psikopat."

"Beş kitabında," dedim. "Tom Ripley, insanlar Hannibal Lecter'in adını duymadan otuz yıl önce var olan gerçek Hannibal Lecter'dır."

Odanın diğer ucundaki işini bitiren Crinkles yanımıza geldi.

Grendel'imiz yanımıza geldiğinde Lorrie'nin ona, kadınlara özgü acil durumu olduğunu söylemesini bekledim. Lorrie ona gülümsedi ve gözlerini kırıştırdı ama konuşmakta tereddüt ediyordu.

Crinkles ağzını tuhaf bir biçimde büzmüştü. Bizi sandalyeye bağlayan ikinci kelepçenin kilidini açarken sanki dilinin üstünde bir şey var gibiydi.

Hâlâ birbirimize kelepçelenmiş durumdaydık. Ayağa kalktığımızda, Lorrie saçlarını kabartmak için başını salladı. Güzel boynunu göstermek için serbest olan eliyle bluzunun en üst düğmesini açtı.

Bela.

Kadınlara özgü acil bir durumu olduğunu açıklamadan önce daha çekici görünmeye çalışıyordu.

Crinkles'a çekici görünmek bir çingiraklı yılanı öperek sakinleştirmeye çalışmaktan daha mantıklı değildi. Onun amacını isimsiz manyağın anladığından daha çabuk anlayacak ve kendisini kandırmaya çalıştığı için tepesi atıp törpüyü Lorrie'nin gözüne sokacaktı.

* *Beowulf*: İskandinavyalılardan bahseden bir Anglo-sakson destanıdır. Bu masalda, Danimarkalılar, Grendel adında bir canavarla mücadele etmektedirler, (çev.)

Besbelli benim kitap okuyan bir insan olarak güvenirliliğim ve Crinkles'ı birkaç kurgusal canavara benzetmiş oluşum duraklamasına neden olmuştu. Tereddüt ederek bana baktı.

Lorrie konuşmaya fırsat bulamadan Crinkles ağzında yuvarlamakta olduğu şeyi eline tükürdü. Bu, yuvarlak, büyük boy bir sakız boyutunda, gri renkli bir şeydi ve tükürükle parıldıyordu.

O uğursuz şey bir patlayıcı parçasından başka bir şey de olabilirdi ama onun ne olduğu konusunda hiç kuşum yoktu.

Belki de ağzında ucuna bir fitil takılsa beynini lapa halinde kafatasından dışarı fıskırtacak olan birkaç gram konsantre ölüm tutmaktan zevk alıyordu.

Ya da belki, bu, barbut masasında, zarları atmadan önce öpmek gibi uğur getirdiğine inanılan bir ritüeldi.

Belki de sadece tadını seviyordu. Bazı insanlar da krema haline getirilmiş jambon ezmesinin tadını severler. Eğer daha önce ağzına ezilmiş bir örümcek atmışsa gerçek bir lezzet şöleni yaşıyor olabilirdi.

Hiçbir yorum yapmadan elindeki gri topağı biraz önce oturmakta olduğum iskemlenin üstüne attı.

"Haydi buradan çıkalım. Çabuk olun," dedi.

Kitap raflarının oluşturduğu gizli kapının arkasındaki küçük odaya doğru ilerlerken üzerinde Lorrie 'nin çantasının durduğu masanın yanından geçtik.

Lorrie cesaret göstererek uzanıp onu aldı. Arkamızdan gelmekte olan Crinkles buna itiraz ettiğini gösterecek hiçbir şey yapmadı.

Yaklaşık iki buçuk metre genişliğinde, alçak ve tonozlu bir tavanı ve düz duvarları olan bir tünelde ilerliyorduk. Yerler balık sırtı deseninde döşenmiş, dikdörtgen biçiminde kaldırım taşlarıyla kaplıydı.

Bronz apliklerdeki yuvarlak sarı mumların puslu ışığı duvarlar boyunca parıldıyor ve gölgeler, kavisli tavanda her an değişen şekiller oluşturuyordu.

Bu dehşet verici dehliz, gölgeler arasında uzayıp giden iki ince ışık çizgisiyle sonsuz bir koridor gibi görünüyordu.

Burada Edgar Allan Poe'yla karşılaşmak beni hiç şaşırtmazdı, ama ne ona ne Honker'e ne de isimsiz manyağa ait hiçbir iz yoktu.

Soğuk ama rutubetsiz hava, şaşırtıcı bir biçimde temiz kokuyordu. Küf kokusundan eser yoktu. Sadece işlenmemiş kireç ve sıcak mum kokusu vardı. Burada yarasalara, sıçanlara, hamam böceklerine ve bir görünüp bir kaybolan gizemli yaratıklara rastlayacağımızı umuyordum ama, şu anda sadece Crinkles vardı.

Üç buçuk, dört metre kadar yürüdükten sonra Crinkles, "Orada biraz durun," dedi.

Biz beklerken önce kitap raflarından oluşan gizli kapıyı, sonra da küçük aralığa açılan demir menteşeli ah-

şap kapıyı kapattı. Büyük bir olasılıkla amacı; kütüphane-
deki patlayıcı maddeler beklenenden ve biz buradan
çıkıp güvenli bir yere varmadan önce patlarsa, patlama-
nın tünele zarar vermemesiydi.

Crinkles arkamızda kapıları kapatırken, Lorrie çanta-
sının fermuarını açıp içini karıştırmaya başladı ve metal
tırnak törpüsünü buldu.

Serbest olan sol elimle törpüyü çekip aldım. Buna
çok şaşırdı.

Onu atacağımı sanmıştı ama ben atmayınca, "Bana
ver," dedi.

"Bu Excalibur'u taştan ben çıkardım ve sadece be-
nim onu kullanma gücüm var," diye fısıldadım. Edebi-
yattan alıntılar yaparak hayranlığını kazanmayı ve bu
yolla dediğimi yapmasını sağlamayı umuyordum.

Bana bir yumruk atmak ister gibi gözüküyordu. Eli-
nin çok ağır olacağını tahmin ediyordum.

Crinkles tekrar yanımıza gelip önümüze geçti. Ken-
dine o kadar güveniyordu ve bizim ona teslim olduğum-
uzdan o kadar emindi ki *bize arkasını dönmüştü*.
"Haydi, haydi yürüyün ve sakın arkamda gözlerim olma-
dığını düşünmeyin."

Belki de doğru söylüyordu. Onun geldiği gezegende
herkesin kafasının arka tarafında gözleri vardı.

Arkasından yürürken, "Neredeyiz?" diye sordum.

Psikopatlık içine işlemişti. Öylesine hastalıklı bir öfke
içindeydi ki, "Center Parkı'nın altında ilerliyoruz," gibi
basit bir cevap verirken bile öfkeli ve gergindi.

"Tüneli kastetmiştim. Bu nedir?"

"Bu *nedir*, ne demek? Tünel işte, beyinsiz herif."

Hiç alınmadım. "Ne zaman yapılmış, kim yapmış?"
diye sordum.

"1800'lerde yapılmış. Bu tünel yapıldığında, burada başka hiçbir Şey yokmuŐ. Cornelius Snow yaptırmıŐ... açgözlü, haris pezevenk."

"Niçin yaptırmıŐ?"

"Kasabayı gizlice dolaŐabilsin diye."

"Neymiş bu adam? Kraliçe Victoria döneminin Batman'i falan mıymış?"

"Tüneller onun, o pis sürüngenin, o kapitalist domuzun- meydanın çevresindeki dört binasını birbirine ba lıyor."

Bu konuşma boyunca Lorrie bana anlamlı bakışlarla bakıyordu. Bir an önce, Crinkles'a Excalibur'la saldırمامı istediği belli oluyordu.

Sihirli kılıçlarla mukayese edilecek olursa tırnak t rp s n n eksiki çoktu. T rp n n büyük kısmı avucumun içindeydi. Metal sert ama bir bıçak kadar kalın olmayıp, ucu ise parma ımı kesmeme yetecek kadar bile keskin değildi.

Lorrie beyaz tenis ayakkabıları yerine sivri topuklu ayakkabılar giymiş olsaydı, Crinkles'a onlardan biriyle saldırmayı tercih ederdim.

Eriyen mumların ışığında, gölge oyunları arasında ilerlerken, Crinkles'a, "Peki... bu tüneller hangi dört binayı birbirine ba lıyor?" diye sordum.

Crinkles'ın öfkesi gittikçe artıyordu. "Cornelius'un abartılı bir zevksizlik  rne i olan evi." Batılıların edebiyat adını verdikleri o kokuşmuş kitaplardan oluşan kütüphanesi. Onun çıkarı için halkı ezen zehirli yargıçların yuvası olan Adliye Sarayı ve fakirlerin paralarını  aldı ı ve dulların hakkını yedi i banka."

"Kendi bankası mı varmış?" diye sordum "Ne güzel."

Crinkles, "O kan emici, kötü kalpli köpek bazı Şeyle-

rin çoğuna ve her şeyin birazına sahipti. Onun sahip olduklarını yüz adama dağıtsan; her biri yaşamasına izin verilemeyecek kadar zengin olurdu. Onun döneminde yaşamayı isterdim. O emperyalist domuzun başını kesip, onunla futbol oynardım," dedi.

Bir azalıp bir çoğalan mum ışığında bile Lorrie'nin yüzünün kızardığını ve kasıldığını, görebiliyordum. Öfkelerini -hatta buna bir isteri nöbeti bile diyebilirdiniz- güçlkle saklayabiliyordu. Yüzündeki ifadeyi yorumlaması için bir beden uzmanına ihtiyacım yoktu: *Hadi, Jimmy, hadi, Jimmy, hadi, hadi, hadi! Şu alçağa sapla törpüyü! Bummm!*

Onun istediğini yapacağıma, doğru zamanı beklemeyi seçtim.

Sanırım sivri topuklu ayakkabılarını giymiş olmayı ve onları ayağından çıkarıp başıma dövme yapmak için kullanmayı isterdi.

Biraz sonra başka bir tünelle kesişme noktasına geldik. Burada yine hafif olmakla beraber biraz daha şiddetli bir esinti vardı. Sağ ve sol tarafta içlerinde yuvarlak sarı mumlar olan aplikler yine uzayıp gidiyor, karanlığın içinde dalga dalga yayılan ışık perdeleri oluşturuyorlardı. Bu kesişen tünellerin kasabanın merkezindeki alanın altında olduğunu anlamam gerekirdi çünkü Crinkles'in nefretle saydığı dört yapının her biri farklı yerlerde, parkın kuzeyinde, güneyinde, doğusunda ve batısında ydılar.

Buna rağmen, bu yeraltı dehlizlerinin henüz çözdüğüm gizeminden elimde olmadan etkilenmişim. Sağa sola, öne arkaya bakarak, eski filmlerdeki mumya mezarlarının çevresindeki taş dehlizleri ve meşalelerle aydınlanan odaları düşünüyordum, içinde bulunduğumuz

korkunç ve tehlikeli duruma rağmen bir macera heyecanıyla ürperdim.

Crinkles, "Bu taraftan," diyerek sola döndü.

Onun arkasından sola dönmeden önce Lorrie çantasını yere koydu ve kütüphaneden bu tarafa doğru önünden yürüdüğümüz duvarın dibindeki gölgelerin içine itti.

İsimsiz sırtıkan herif, çantayı onun elinde görecektense foyamız meydana çıkacaktı -tabi eğer tırnak törpüsü ile ilgili zavallı planımıza 'foyamız' denebilirse-.

Çantasını bırakmak istemediği belliydi. Kuşkusuz onu uydurma silahlarla dolu bir cephanelik olarak görüyordu. Crinkles'ı pudra ponponuyla boğabilir ya da çantanın içinde Lorrie'nin saç fırçası varsa onunla Crinkles'ı evire çevire dövebilirdik.

Yine rehberimizin arkasından yürümeye başlamıştık. "Niçin bu kadar çok mum var?" diye sordum.

Sorularım karşısında, Crinkles'ın sabrı giderek tükeniyordu. "Karanlıkta etrafı görebilelim diye, sersem."

"Ama yeterli değiller."

"1870'lerde sadece bunlar ve zeytinyağı kandilleri vardı, gerizekalı."

Lorrie bana yine törpüyü saplama zamanının geldiğini gösteren işaretler göndermeye başlamıştı. Gözlerini deviriyor, yüzünü tuhaf bir şekilde buruşturuyordu.

Crinkles öylesine gözümünden düşmüştü ki, neredeyse onu kemik ya da fildişi gibi oymaya hazırdım.

"Evet, ama 1870'lerde değiliz," dedim. "El fenerleri, pilli lambalar kullanılabilir."

"Bunları bilmediğimizi mi sanıyorsun beyinsiz herif? O zaman otantik bir ortam olmazdı."

Sessizce birkaç adım yürüdük. Sonra, dayanamayıp, "Ortaman niçin otantik olması gerekiyor?" diye sordum. "Patron öyle istiyor."

Henüz görmediğimiz bir Bay Büyük Ağabey yoksa, patronun isimsiz manyak olması gerektiğini düşündüm.

Burası yapıldıktan sonraki bir tarihte bu koridorun sonundaki yaklaşık üç metrelik bir bölüm duvarla kapatılmıştı. Bu duvarın yapımında normalden iki kat daha enli betonarme bloklar ve inşaat demirleri kullanılmıştı.

Yakın bir zamanda tuğlaların yarısı kırılmış, demirler demir kesme makinesi ile kesilmişti. Koridorun yan tarafında bir moloz yığını vardı.

Crinkles'ın peşinden bu duvardaki delikten geçip koridorun son bölümünde ilerlemeye başladık. Geçidin sonunda, meşe ağacından yapılmış demir menteşeli bir ahşap kapı daha vardı.

İleride, tünellerin yapıldığı tarihten onlarca yıl sonra eklenmiş olan tavandan sarkan elektrik lambalarının aydınlattığı, kalın sütunları olan, taş duvarlı, geniş bir oda vardı. Zemin, çakıl taşlarıyla balık sırtı döşenmişti. Süslü demir parmaklıkları olan iki taş merdiven karşılıklı duvarlarda bulunan iki cilalı paslanmaz çelik kapıya çıkıyordu. Çelik kapılar olmasaydı, insan burayı gizli bir tapınağa benzetebilirdi.

Odanın yarısı boştu. Diğer yarısında ise, yeşil dosya dolapları ve aralarında koridorlar vardı. Honker ve kütüphaneci katili el arabasının yanında mini mini konuşuyorlardı. El arabası boşalmıştı.

Burası daha aydınlık olduğu için ışığın gereğinden fazla şeyi gözler önüne sereceğinden korkup tırnak törpüsünü cebime koydum.

Sırıtkan ev sahibimiz, bizi görünce evindeki bir kokteyl partisine gelen eski dostlarımızı gibi gülümseyerek bize doğru yürüdü. Koluyla havada bir kavis çizerek, "Güzel bir yer, öyle değil mi?" dedi. "Kurumun eski kayıtları bu katta saklanıyor."

"Hangi kurum?" diye sordum.

"Bankanın altındayız."

Lorrie, "Olur şey değil. Burayı soyacaksınız değil mi?" dedi.

Manyak omuz silkti. "Bankalar bunun için değildir?"

Beagle Boys, sütunlardan ikisinin çevresine patlayıcıları yerleştirmeye başlamıştı.

Manyak böbürlenerek, odanın bir köşesinde duran hantal bir aygıtı gösterdi. "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

Lorrie, "Zaman makinesi?" diye tahminde bulundu. Sohbetlerde mantıksız sözlerin, zamirler kadar sık kullanıldığı bir aileden geldiğim için genç Bayan Hicks'in tarzına kısa bir süre içinde uyum sağlamıştım.

Manyak onun cazibesine kapılmıştı ama onun konuşma tarzına benim gibi kolayca ayak uyduramıyordu. Yeşil gözleri donuklaştı ve gülümsemesi hafif bir şaşkınlık ifadesine dönüştü.

"Nasıl bir zaman makinesi olabilir?" diye sordu.

Lorrie, "Bilim fantastik bir hızla ilerliyor," dedi. "Uzay mekikleri, bilgisayarlı tomografi ile alınmış görüntüler, kalp nakli, bilgisayarlı fırınlar, şimdi de istediğiniz yere götürebileceğiniz cep telefonları ve bulaşmayan dudak boyaları... Demek istediğim bu hızla gidilirse eninde sonunda bir zaman makinesi olacak ve eğer olacaksa neden şimdi burada olmasın?" dedi.

Manyak önce bir süre Lorrie'ye baktı sonra köşede duran aygıtı, sanki onun ne olduğunu yanlış biliyormuş ve o gerçekten bir zaman makinesi olabilirmiş gibi merakla süzdü. Eğer aynı konuşmayı ben yapmış olsaydım

benim ya bir deli ya da alaycı bir ukala olduğumu düşünür, rahatsız olduğu ya da sözlerimi hakaret saydığı için beni vururdu.

Fakat güzel bir kadın istediği kadar saçma bir şey söyleyebilir ve erkekler durup o konu hakkında ciddi ciddi düşünürler.

Lorrie'nin yüzündeki yapmacıksız ifade, duru bakışları ve masum gülümseyişi zaman makinesi -ya da başka saçma şeyler-hakkındaki sözleri inanarak mı yoksa dalga geçmek için mi söylediğini anlamama engel oluyordu.

Çoğu insanlar tutsak olduklarında ve Crinkles gibi caniler tarafından ölümle tehdit edildiklerinde pek eğlenmezler. Ama Lorrie Lynn Hicks'in bunu yapabileceğinden şüpheleniyordum.

Onu ailemle tanıştırmak için sabırsızlanıyordum.

Birçok insan eğlenceli bir partide bile eğlenemez çünkü bu insanların mizah anlayışları yoktur. Herkes mizah duygusuna sahip olduğunu iddia eder ama bunların kimisi yalan söyler, kimisi de kendini kandırır.

Bu, birçok komedi dizisinin ve filminin başarılı oluşunu açıklar. Bu yapımlar hiç de komik olmayabilirler ama insanlar onları seyrederken kükrercesine gülerler çünkü başlık komedidir. Mizah duygusundan doğuştan yoksun insanlar gülmeye izin verildiğini hatta gülmelelerinin beklendiğini bilirler.

Bu tarzda bir eğlence programı, mizah duygusundan yoksun insanlar için kol ve bacak protezleri üreten bir fabrikanın kol ya da bacaklarını kaybetmiş talihsiz insanlar için verdiği türden bir hizmet vermektedir. Onların işi açları doyurmaktan daha önemli olabilir.

Ailem, sadece mutlu günlerimizde değil sıkıntılı zamanlarda, hatta kayıp ve felaket karşısında bile işin komik yanını bulmakta ısrarcıdır. Belki de her koşulda eğlenmemizi ve komik olmamızı sağlayan bir genimiz olabilir. Ya da belki, sadece yediğimiz harika tatlılar yüzünden şeker düzeyimiz sürekli yüksektir.

İsimsiz manyak, "Hayır," dedi. "Bu bir zaman makinesi değil, bankanın acil durum jeneratörü."

Lorrie, "Çok kötü," diye sızlandı. "Onun bir zaman makinesi olmasını tercih ederdim."

Hüzünlü bakışlarla jeneratöre bakan manyak içini çekti. "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum."

"Yani siz bankanın acil durum jeneratörünü devre dışı bıraktınız," dedim.

Sözlerim onu zaman içinde yolculuk fantezisinden uzaklaştırdı. "Nereden biliyorsun?"

Elimle göstererek, "Yere dağılmış parçalar bir ipucu oldu," dedim.

Beğeniyle, "Hızlısın," dedi.

"Mesleğim öyle olmamı gerektiriyor.."

Ne iş yaptığımı sormadı. Son on yıl içinde psikopatların belli aralıklarla içe kapandıklarını öğrenmiştim.

İyi yürüyen bir plan yaptığı için gurur duyduğu belliydi. Bunu paylaşabildiği için memnundu. "Banka bir saat önce kapandı," dedi. "Veznedarlar, çekmecelerindeki paranın sayımını bitirip evlerine gittiler."

Kasa on dakika önce kapatılacaktı. Müdür ve güvenlik görevlileri daima en son çıkar."

Lorrie, "Sanırım kasaba meydanının elektriğini kesmek için bir güç transformatörünü havaya uçurmaya hazırlanıyorsun," diye tahmin yürüttü.

Ben de, "Ve elektrik kesildiğinde jeneratör devreye girmeyecek, kasa saldırılara açık olacak," diye ekledim.

Manyak, söylediklerimi onayladığını belli eden bir tavırla, "İkiniz de çok hızlısınız," dedi. "Bunları nereden biliyorsunuz? Daha önce bir silahlı soygun mu planlamıştınız?"

Lorrie, "Bu hayatımda değil," diye cevap verdi. "Ama bu başka bir hikâye."

Sırıtkan herif bize uzak olan merdiveni gösterdi. "Bu, bankanın bozuk paralarının ve paketlenmiş banknotlarının depolandığı, gelen havalelerin karşılığının olup olmadığının kontrol edildiği ve gönderilen transferlerin hazırlandığı bölüme çıkar. Kasanın ön kapısı da bu alanda."

Son söylediklerine inanamamıştım. "Kasanın arka kapısı da mı var?" diye sordum. Bu onu eğlendirdi.

Sırıtarak başını salladı ve bize yakın olan merdiveni gösterdi. "Bu merdivenin başındaki kapı doğrudan kasanın içine açılıyor," dedi.

Benim yaşadığım hayatta hiç rastlanmayan bu ayrıntı, tamamen manyağın dünyasının çarpık gerçeklerine ait olmalıydı.

Şaşkınlığım onu sevindirmişti. "Cornelius Snow bu binayı yaptırdığında bankanın tek sahibiydi. Binayı kendi istediği gibi kendisine kolaylık sağlayacak şekilde yaptırdı," dedi.

Lorrie merakla, "Burada üçkâğıtçılıktan mı bahsediyoruz?" dedi. Bu sorunun cevabının olumlu olması durumunda sevinecek gibiydi.

Manyak, "Hayır, asla," diye vurguladı. "Her şey Cornelius Snow'un dürüst, kamu yararını düşünen bir adam olduğunu gösteriyor."

Crinkles, başka bir patlayıcıya fünüye takmaya uğraşırken öfkeyle, "O, doymak bilmeyen, açgözlü bir domuzdu," diye itiraz etti.

"Müşterilerin parasını kötüye kullanmaya ihtiyacı yoktu; zaten bankadaki paranın yüzde sekseni onundu."

Crinkles'ın muhasebeyle ilgili olan bu gerçekleri umursadığı yoktu. Olaya duygusal olarak yaklaşıyordu. "Onu şiş kebab yapıp köpekler yedirmek isterdim."

Manyak, "1870'lerde günümüzdeki gibi banka ağları ve bankaların işlemlerinin denetlenmesi yoktu."

Crinkles acı acı, "Gerçi köpekler o zehirli pisliği yemeyecek kadar akıllıdır," diye ekledi.

"Yeni yüzyılın başlangıcını izleyen yıllarda o basit ve sade dünya kaybolmaya başladı."

Crinkles, "Domuz yağına bulasan da açlıktan kıvranan lağım fareleri bile o aç gözlü pisliği yemezdi," dedi.

"Cornelius öldükten sonra, gayrimenkul varlığının büyük bölümü bir hayır kurumuna verilmiş, onlar da bankanın yeraltındaki girişini bir duvar örerek kapatmışlar."

Yol üstünde gördüğümüz deliği hatırladım. Anlaşılan, Beagle Boys burada çalışmışlardı.

İsimsiz manyak, "Kasaya açılan, merdivenlerin başındaki, çelik kapı çalışır durumda değil," diye devam etti. "Eski meşe kapı, 1930'larda çelik bir kapıyla değiştirilmiş ve kaynak yapılarak sabitlenmiş. Diğer tarafta ise betonarme bloklardan oluşan bir duvar var. Alarmı hallettikten sonra iki saat içinde bütün bunları aşabiliriz.."

Lorrie, "Bu odada alarm olmamasına çok şaşırdım," dedi. "Ama bana kalırsa bu aygıt bir zaman makinesi olsaydı burası alarmla korunurdu."

"Kimse buna gerek görmemiş. Görünüşüne rağmen, burası soyulmaya değecek kadar önemli bir banka değil. Üstelik, yeraltı bağlantısının kesildiği 1902'de arkadan giriş kaldırılmış. Snow Malikanesinin sahibi olan hayır kurumu da, bankanın güvenliğini göz önünde tutarak Cornelius'un tünelleri konusunda kamuya açıklama yapılmamasına onay vermiş. Tarih kurumundaki birkaç kişi ancak bu antlaşma imzalandıktan sonra bu tünelleri görmüş.

Manyak, daha önce tarih kurumundan birine işkence edildiğinden söz etmişti. Kuşkusuz o da kütüphane görevlisi gibi öldürülmüştü. Bir avukat, herhangi bir şeyin gizli kalmasıyla ilgili bir paragrafı, ne kadar büyük bir dikkatle hazırlarsa hazırlasın daima bir boşluk kalır.

Bu açıklamalarla yıldırım çarpmışa döndüğümü söyleyemem ama kesinlikle çok şaşırdığım bir gerçektir. Snow Kasabası'nda doğup büyümüştüm ve çok sevdiğim güzel kasabamın tarihini de iyi bilirdim ama kasaba meydanının altındaki bu tünellerle ilgili hiçbir şey, bir dedikodu bile duymamıştım.

Manyağa şaşkınlığımı belirttiğimde, gözlerindeki o sıcak ışıltı donup; yerini Gila canavarının, Katil'in ve süt yılanı Earl'ün gözlerindeki o soğuk pırıltıya bırakmıştı.

"Bir kasabayı sevebilirsin ama onunla ilgili her şeyi *bilemezsin*, dedi. "Onu sevdiğinde yüzeysel şeylerden etkilenirsin. Bir kasabayı tümüyle derinlemesine bilebilmek için ondan nefret etmeli, bitip tükenmeyen bir tutkuyla iğrenmelisin. Onun bütün gizli kalmış utanç verici yanlarını ona karşı kullanabilmek için öğrenmek, gizli kanserlerini metastaz yapana, her şeyi mahvedecek tü-

mörler haline gelene kadar beslemek için bulup çıkarmak arzusuyla yanıp tutuşmaksın. Taş taş üstünde kalmayacak olan, kasabanın yeryüzünden silineceği o gün için yaşamalısın."

Bu konuşmadan, bir zamanlar bizim küçük turist cennetimizde, onun başına kötü bir şey geldiği sonucuna vardım. Ama bu, ona, bir otelde kral dairesine layık olduğu halde küçük, sıradan bir oda verilmesi ya da kışın kalabalık bir hafta sonunda bir ski lift bileti alamamak gibi bir şey değildi.

Lorrie, "Ama, doğru söylemek gerekirse," dedi. "Bu serüven, daha önce dediğin gibi nefretle ya da adaletle ilgili değil. Banka soymakla ilgili. Sadece parayla ilgili."

Manyağın yüzü sinirden öylesine morardı ki, saçlarının dibinden çenesine, bir kulağından diğerine kadar kocaman bir çürüğe benzedi. Gülümsemesi de düz bir çizgi haline gelmişti.

"Para benim için önemli değil," dedi. Ağzı öğle bir yumulmuştu ki, kelimeler bu sımsıkı kapalı dudakların arasından güçlükle çıkar gibiydi.

Lorrie, "Bir süpermarketten havuç ve sultani bezelye çalmaya gitmiyorsun, bir banka soymak üzeresin," dedi.

"Şehri yok etmek için bankayı çökertiyorum," dedi. Lorrie, "Para, para, para," diye ısrar etti.

"Bu *intikamla* ilgili bir şey. Hak edilmiş ve çok gecikmiş bir intikam. Bana göre bu adaletle çok yakın."

Crinkles, konuşmaya doğrudan katılmak için, elindeki işi bırakarak, "Bana göre öyle değil," diye söze karıştı. "Bu parayla ilgili çünkü servet sadece servet değil aynı zamanda gücün kökü, sapı ve çiçeğidir. Güç, güçlüyü özgür kılarken güçsüzü ezer ve buna karşılık, ezeni ezmek için ezilenlerin ezeni ezmesi gerekir."

Bu cümleyi hafıza bankamda tekrarlamak için hiç uğraşmadım, çünkü eğer bunu yapmaya çalışırsam beynimin çatlayacağından korktum. Bu, Abbott ve Costello merceğinden geçmiş bir Karl Marx cümlesi gibiydi.

Bakışlarımızdan konuyu anlamadığımızı fark eden Crinkles, daha basit bir şekilde ve kısaca açıklamaya koyuldu. "O pis domuzun parasının bir kısmı bana ve sömürdüğü diğer insanlara ait," dedi.

Lorrie, Crinkles'a, "Hay Allah! Saçmalamaya bir an için ara ver," dedi. "Cornelius Snow seni hiç sömürmedi. O, sen doğmadan çok önce öldü."

Lorrie 'nin ağzından çıkanı kulağı duymuyor, heyecana kapılmış konuşuyor, bizi öldürebilecek güce ve bunu yapmak için geçerli nedenlere sahip olan insanlara hakaret ediyordu.

Kelepçeli elimi salladım. Kendi elimi sallayınca davet ettiği kurşunların beni de öldüreceğini hatırlatmak için onun elini de sallamış oldum.

Crinkles'ın ince telleri andıran saçları gittikçe sertleşiyor ve adam Art Garfunkel'e giderek daha az benziyordu.

"Bu bir siyasi bildiridir," diye ısrar etti.

Şimdiye kadar arkadaşlarına göre daha ilgisiz bir tavır içinde olan Honker da, intikam ve politikaya ilişkin konuşmaları duyunca alevlenip onlara katıldı. Birer tırtılı andıran kaşları bir elektrik akımına tutulup hareketlenmiş gibi seğirmeye başladı.

"Para," dedi. "Benim için hepsi bu. Cebimdeki para. Parayı alıp kaçmak için buradayım. Eğer bir banka söz konusu olmasaydı, bu işe asla girmezdim. Gerisi beni ilgilendirmiyor. Siz beyler, konuşmayı bırakıp bu işi bitirmezseniz, ben giderim ve kendi başınıza kalırsınız."

Honker, bu soygun için diğerk ikisinde olmayan yeteneklere sahip olmalıydı çünkü bu tehdit ortaklarını susturdu.

Ama öfkeleri geçmemişti. Zincirlerle bağlanmış saldırgan köpeklerle benziyorlardı. Dışa vuramadıkları öfkeleri yüzlerinden belliydi. Gözleri vahşibir tutkuyla ateş saçıyordu ve öfkeleri ısırmalarına izin verilmeden geçmeyecekti.

Yanımda onlara vermek için birkaç kurabiye -belki Alman yapımı *lebkuchen*, ya da lezzetli, gevrek, şekerli İskoç kurabiyesi, ya da çukulatalı cevizli tart- olmasını isterdim. Şair William Congreve, "Müzik canavar kalpleri bile yatıştıracak büyüye sahiptir," der. Oysa ben küçük, lezzetli bir kekin daha etkili olduğukanısndayım.

Honker, ortaklarının tehdidine boyun eğmelerinin çalışmaya başlamalarını sağlamadığını anlamış gibi onlara birer kemik atmaya karar verip, buna, Crinkles'dan başladı. "Zaman geçiyor ve yapmamız gereken bir yığın iş var. Bunu söylüyorum. Ve eğer bu işi yaparsak siyasi bildiriniz büyük bir gürültüyle duyulacak ve anlaşılacaktır. "

Crinkles, genç cumhurbaşkanımızı hatırlatan bir hareketle üst-dudağını ısırdı ve gönülsüzce başını salladı.

Honker yeşil gözlü manyağa, "Bunu annenin ölümü için adalet istediğinden planladın. Öyleyse, işi yapalım ve adaleti sağlayalım," dedi.

Kütüphaneci katilinin gözleri tıpkı annemin çoraplarını ütülediğini söylediğim zaman içi sızladığında olduğu gibi buğulandı. Honker'a, "Hikâyeyi anlatan gazete kupürlerini buldum," dedi.

Honker ona acıyarak, "Okuman kolay olmamıştır," dedi.

"Bir el kalbimi söküp alıyor sandım. Çok zor oldu... Okuyabilmek için kendimi zorladım," dedi. Duygulanmış, sesi kalınlaşmıştı. "Ama sonra çok öfkelen dim."

Honker onun haline acımıştı. "Anlaşılmayacak bir yanı yok," dedi. "İnsanın bir tek annesi vardır."

"Beni öfkelen diren sadece onun öldürölmesi değil. O yalanlar *Honker*. Gazetenin yazdığı her şey *yalandı*."

Honker, kol saatine baktı ve omuz silkerek, "Yani gazetelerden ne bekliyorsun ki?" dedi.

Crinkles da, "Hepsi kapitalist köpekler," diye yorum yaptı.

"Annemin doğumda öldüğünü, babamın da sinir krizi geçirip doktoru vurduğunu yazmışlar. Bunun hiçbir anlamı yok. "

İsimsiz manyak benim yaşımda olabilirdi ama güne, saatine hatta dakikasına kadar mı? Eğer yeşil gözlerini ve yakışıklılığını annesinden almışsa...

Şaşkınlık içinde düşünmeden konuştum. "Punchinello?"

Honker alnını buruşturdu ve çalı gibi kaşlarının kuşku dolu gölgesi gözlerinin üstüne düştü.

Crinkles sağ elini rüzgâr ceketinin içine sokup kılıfının içindeki tabancasının kabzasını kavradı.

Gazetelere ateş eden adam ise adını bilmeme şaşıarak bir adım geriledi.

"Punchinello Beezo?" dedim.

Üç hokkabaz son patlayıcıları da yerleştirdiler ve fitilleri taktılar. Onlar palyaço giysileri içinde olmasalar da birer hokkabazdılar. *Honker ve Crinkles*: Eğer 58 numara ayakkabı ve benekli bol pantolonlar giyiyor olsalardı, bu isimler onlar için çok uygun birer sahne adı olacaktı. Punchinello, sahne adı olarak kendi adını kullanıyor olabilirdi ya da belki sirk çadırında Squiggles veya Slappy olarak tanınıyordu.

Sirk ringinde ya da burada, bu taşralılar dünyasında Nutsy ismi de ona uyardı.

Lorrie ile ben, taş zemine oturup sırtımızı içinde bankanın ilk yüzyılına ait belgeler bulunan, bir sıra yeşil dosya dolabına dayamıştık. Çevremizdeki hazırlıklardan, binanın, ikinci yüzyılını tamamlamaya yetmiş sekiz yıl kala çökeceğini anlıyorduk.

Karamsarlığa kapılmıştım.

İradeyi yok edip, insanı felç eden dehşetin pençesine henüz düşmemiştim ama hissettiklerim kuruntu ve endişenin çok ötesindeydi. Duyduğum endişenin yanı sıra, kaderin bana adil davranmadığını hissediyordum, iyi yürekli, sevecen bir pastacı ailesi, Beezolar'ın iki kuşağı yüzünden sıkıntı yaşamamalıydı. Bu, Churchill'in II. Dünya Savaşını kazanmasından bir hafta sonra Hitler'in

çatlak kız kardeşinin yirmi altı kedisiyle beraber bitişik eve taşınması gibi bir şey olurdu.

Doğru, mükemmel bir betimleme yada anlamlı bir şey değil belki ama o anda hissettiklerimi ifade ediyor. Ezilmişti. Acımasızca kurban edilmişti. Çıldırılmış bir dünya için masum bir şamar oğlanı olmuştu.

Endişeliydim ve derin bir adaletsizlik duygusu içindeydim. Buna ek olarak sınırlan belirsiz bir kararlılık yüzünden işkence çekiyordum. Bu şekilsiz bir kararlılıktı çünkü kararlılığın, insanın içinde hareket edeceği sınırlara gereksinimi vardır. Ama ben bu sınırları tanımlamıyor, ne yapacağımı, ne zaman ya da nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Başımı arkaya atıp asabiyetten avaz avaz bağırmak istiyordum. Bunu yapmamı engelleyen tek şey, bağırarak olursam Honker, Crinkles ve PUNCHINELLO'nun da benimle birlikte vahşi çığlıklar atıp, ısıkl çalmalarından, boru öttürmelerinden, osuruk sesi çıkaran lastik torbaları mıncıklamaya başlamalarından korkmamdı. Bu korku, cesaretimi kırıyordu.

Bu ana kadar, palyaçolardan korkmuyordum. Doğduğum gecenin hikâyesini ise pek çok kez duymuştum. Bu, sigaranın birini söndürüp birini yakan katil bir sirk kaçkını hikâyesiydi. Ama Konrad Beezo'nun cinayetleri, asla bütün palyaçolardan tedirgin olmama neden olmamıştı.

Çılgın oğul, iki saatten kısa bir süre içinde babasının yapamadığını yapmıştı. Onun ve çırağı olan iki soytarının patlayıcılarla uğraşmalarını izliyordum. Bana birer *yaratık* gibi göründüler. Tıpkı "İstila" filmindeki insana benzer sürü gibi insan görünümünde idiler. Ama insanların asla anlayamayacağı karanlık ve tuhaf amaçları

vardı.

Söylediğim gibi karamsarlığa kapılmıştım.

Tock ailesinin komik durumları hemen fark etme geni faaliyeteydi. Durumun saçmalığının ve tuhaflığının farkındaydım ama hiç *eğlenmiyordum*.

Delilik, kötülük demek değildir ama kötülük daima çılgınlık içerir. Kötülük asla eğlenceli değildir ama delilik kimi zaman eğlenceli olabilir. Kötülüğün mantıksızlığına gülmemiz gerekir çünkü böyle yaparak üzerimizdeki gücünü reddetmiş, dünyadaki etkisini ortadan kaldırmış ve bazı insanlar için geçerli olan çekiciliğini karalamış oluruz.

Burada, bankanın ikinci mahzeninde, reddetme, etkisini ortadan kaldırma ve karalama görevlerimi yerine getirmekte başarısız olmuşum. Kader tarafından rencide edilmişim, endişeli ve öfkeliydim. Lorrie Lynn Hicks bile bütün güzelliğine rağmen moralimi düzeltmiyordu.

Tahmin edebileceğiniz gibi Lorrie'nin cevap beklediği birçok soru vardı. Genellikle, doğduğum gecenin hikâyesini anlatmaktan zevk alırdım ama bu sefer öyle olmadı. Buna rağmen o Konrad Beezo hakkındaki gerçekleri ağızımdan aldı. O ısrarcı ve yorulmak bilmez bir kızdı.

Büyükbabamın kehanetlerinden hiç bahsetmedim. Eğer bu konuya girecek olsam, ister istemez kütüphanedeki gazete morgu haline gelen odada bir önsezi anına benzer bir şey yaşadığımı ve o anda onun vurulacağını gördüğümü söyledim.

Onu kokutarak hiçbir şey kazanmayacağımı biliyordum. Üstelik aniden ortaya çıkan altıncı hissim aşırı faaliyet gösteren hayal gücümün eseri olabilirdi.

Kostümsüz soytarılar, patlayıcıları hazırlamayı bitirince, elektrik kesildiğinde odayı aydınlatсын diye bir dizi *Coleman* marka feneri yaktılar. Bu büyük odanın tamamını aydınlatacak kadar fenerleri olmadığı için onları kasaya girmeye çalışacakları köşeye koydular.

Lorrie ve ben uzak bir köşede oturuyorduk. Elektrik kesildiğinde karanlıkta kalacaktık.

Lorrie, hikâyemi dinledikten sonra bir süre düşündü. Sonra, "Bütün palyaçolar bu kadar öfkeli midir?" diye sordu.

"Çok fazla palyaço tanımıyorum."

"Bu üçünü ve Konrad Beezo'yu tanıyorsun.."

"Konrad Beezo ile hiç tanışmadım. Yollarımız kesiştiğinde ben doğalı beş dakika filan olmuştu. "

"Onu da tanımak sayıyorum. Palyaçolar ve öfke ile ilgili olarak, dörde dört. Kendimi berbat hissediyorum. Gerçek Noel Babayla tanışıp onun bir alkolik olduğunu anlamak gibi bir şey. Bıçak sende mi?"

"Ne bende mi?" diye sordum.

"Bıçak."

"Törpüyü mü kastediyorsun?"

"Eğer öyle demek istiyorsan," dedi.

"Öyle zaten."

"Ne dersen de. Ne zaman harekete geçeceksin?"

Sabırla, "Zamanı geldiğinde," dedim.

"Umarım biz parçalanmadan harekete geçmenin zamanı gelir."

Beş gaz lambasını dizmeyi bitirmişlerdi. Biri merdivenin dibinde, biri uzun merdivenin ortasında, üçüncüsü merdivenin tepesindeki geniş sahanlıkta kasaya açılan arka kapının önündeydi.

Punchinello, iki büyük bavuldan aletler, kaynak maskeleri ve uzaktan tanımlayamadığım başka gereçler çıkardı.

Honker ve Crinkles tekerlekli bir demir kesme makinesini yukarıya, sahanlığa çıkarıyorlardı.

Lorrie, "Punchinello nasıl bir isim?" diye sordu.

"Babası ona ünlü bir palyaçonun adını vermiş. Anlarsın ya, Punch ve Judy gibi. "

"Punch ve Judy kukladır."

"Evet, ama Punch aynı zamanda bir palyaçodur. "

"Bilmiyordum."

"Bir tür soytarı şapkası giyer."

Lorrie, "Ben Punch'ı otomobil satıcısı sanıyordum," dedi.

"Bunu nereden çıkardın?"

"Sadece bir izlenim... hep öyle düşünürdüm."

"Punch ve Judy gösterileri on dokuzuncu yüzyıldan hatta belki on sekizinci yüzyıldan beri var. O zamanlar otomobil yoktu," dedim.

"Eh, kim iki yüzyıl boyunca aynı işi yapmak ister? Otomobiller ortaya çıkmadan önce belki mum yapıyordu ya da nalbanttı."

Bu kız bir büyücüydü. Size büyü yaparak dünyayı onun bakış açısından görmenizi sağlıyordu.

Punch, "O mum yapacak ya da nalbant olacak tipte biri değil. Bunlar *ona* uymaz. O tarz bir iş onu tatmin etmez. Üstelik o bir soytarı şapkası giyiyor."

"Şapka hiçbir şeyi kanıtlamaz. Değişik bir tarzı olan havalı bir nalbant olabilir." Kaşlarını çattı. "Her zaman, öfkeye kapılıp Judy'yi döver öyle değil mi? Bu da beş eder."

"Ne beşi?"

"Beş öfkeli palyaço! Biri bile mutlu değil,"

"Doğru söylemek gerekirse," dedim. "Judy de onu her zaman eşek sudan gelene kadar döver."

"O da mı palyaço?"

"Bilmiyorum. Belki."

"Hmm, Punch onun kocası. Demek ki en azından o da eşinden dolayı palyaço sayılır. Bu da hepsi öfkeli altı palyaço eder. Bu önemli bir keşif."

Kasabanın bir yerlerinde bir trafo patladı. Yeraltında bir yerde olmalıydı. Çünkü bankanın ikinci mahzeninin duvarlarından yatay olarak gelen boğuk bir gümbürtü duyulmuştu.

O anda elektrikler kesildi. Odanın diğer ucu fenerlerle aydınlatılmıştı ama Lorrie ve benim oturduğumuz yer gölgede kalıyordu.

Honker ve Crinkles, merdivenin başındaki geniş sahanlıktaydılar. Maskelerini takmış, yanmaz tulumlarını ve geniş manşetli asbest eldivenlerini giymişlerdi. Honker, demir kesme makinesinin aleviyle açılmamak üzere duvara çelik kapıyı kesiyordu.

Punchinello gülümsedi ve başını sallayıp, Lorrie ile benim önümde tek dizini yere dayayarak çömeldi.

"Gerçekten Jimmy Tock musun?"

"James," dedim.

"Rudy Tock'ın oğlu."

"Evet."

"Babam, Rudy Tock'un onun hayatını kurtardığını söyler."

"Babam bunu duyunca şaşırarak," dedim.

"Rudy Tock, cesur ve aynı zamanda alçakgönüllü bir adamdır," diye açıkladı. "Ama o düzmece hemşire elinde zehirli bir hançerle büyük Konrad Beezo'ya, yani babama, arkadan yaklaştığında baban onu vurmasaydı benim babam ölmüş olacaktı."

Şaşkınlık içinde kalakalmıştım. Lorrie, "Hikâyenin bu kısmını duymamıştım," dedi.

Punchinello bana dönüp, "Ona söylemedin mi?" dedi.

Lorrie. Punchinello'ya "O da babası kadar alçakgönüllü," dedi.

Sıcak çelik ve erimekte olan kaynağın kokusu odaya yayılırken Lorrie, "Düzmece hemşire diyordun," dedi.

Punchinello önümüzde yere oturup bağdaş kurmuştu. "O, hastaneye büyük Konrad Beezo'yu, annemi ve beni öldürmesi için gönderilmişti," dedi.

Lorrie merakla, "Onu kim göndermişti?" diye sordu.

"Virgilio Vivacamente." Gölgelemin arasında olduğu halde dişlerini sıkarak konuşurken güzel gözlerinde beliren nefret pırıltılarını görebiliyordum.

Bu gergin ortamda onun kelimelerin gerektirdiğinden daha tiz sesler çıkartarak verdiğı cevabı sadece kulağı hoş gelen anlamsız heceler olarak duydum.

Anlaşılan Lorrie de benden fazla bir şey anlamamıştı çünkü, "*Gesundheit*,*" dedi.

Acı bir sesle, "Hain akrobatlar," dedi. "Dünyaca ünlü Uçan Vivacementeler. Trapez artistleri, yüksek tellerde yürüyen, yüksek ücretlerle çalışan primadonnalar. İşlerinde en küstah, en şımarık, en kibirli olanı, hak ettiğinden en fazla değer biçileni, en aşırıları aile reisi, annemin babası Virgilio'dur. Domuzların domuzu Virgilio Vivacamente."

Lorrie, "Dur, dur," dedi. "Bunlar, büyükbaban için söylenecek sözler değil."

Bu uyarı Punchinello'nun itirazıyla karşılaştı. "Onun büyükbabalık hakkını kabul etmiyorum. Onu red ediyorum ve tanımıyorum. O şişirme pisliği inkar ediyorum!"

**Gesundheit*: Birisi hapsirdiğı zaman, Almancada, 'çok yaşa' yerine söylenen söz. (çev.)

Lorrie, "Çok kararlı görünüyorsun," dedi. "Şahsen ben büyükanne ya da büyükbabalara ikinci bir şans verilmesinden yanayım."

Punchinello açıklama isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Ona doğru eğilerek, "Annem babamla evlendiğinde ailesi çok şaşırılmış ve çok öfkelenmişti. Uçan Vivacemente bir palyaço ile mi evlenecekti! Onlara göre, akrobatlar sadece sirkin soyluları değil aynı zamanda yarı tanrıydılar. Palyaçolar ise onlara göre daha aşağı yaratıklardı. Sirk çadırının süprüntüleriydiler," dedi.

Lorrie, "Eğer palyaçolar bu kadar öfkeli olmasalardı," dedi; "Sirkteki diğer insanlar onları daha çok sevebilirdi."

Manyak, annesinin ailesini kötülemeye o kadar odaklanmıştı ki Lorrie'yi duymamış gibiydi.

"Annem, büyük Konrad Beezo ile evlendiğinde akrobatlar önce ondan uzaklaştılar sonra onu aşağıladılar en sonunda onu evlatlıktan reddedip mirastan mahrum ettiler. Çünkü o, aşk için ailesine göre kendisinden daha aşağı sınıftan bir adamla evlenmişti. Artık onların kızı değil değersiz bir pislikti."

Lorrie, "Yani," dedi. "Durumu netleştirelim. Hepsi aynı sirkteydiler ve annen babanla birlikte kampın palyaçolara ayrılmış olan en ucunda yaşarken Vivacemente ailesi kentin zenginler mahallesinde oturuyordu. Yolda beraberdiler ama aynı zamanda ayırdılar. Geriğim rahatsız edici olmalıydı."

"Tahmin edemezsin! Her gösteriden önce, Vivacementeler, Büyük Beezo'nun top arabasından fırlatılırken omurgasını kırması ve hayatının sonuna kadar felçli kalması için İsa'ya dua ediyorlarmış. Babam da, her gösteriden önce bütün ailenin hep birlikte trapezden yere

düşüp korkunç bir ölümle can vermeleri için dua ediyormuş."

Lorrie, bana bir bakış attı. "Onların e-postalarını okurken İsa'nın yüzünü görmek istemez miydin?" diye sordu.

Hikâyenin ivmesiyle nefes nefese kalan Punchinello, "Snow Kasabası'nda doğduğum gece Virgilio, hemşire kılığında hastaneye gelen bir kiralık katil tuttu." dedi.

Lorrie, "Bir an içinde nasıl kiralık katil bulunabileceğini biliyor muymuş?" diye sordu.

Punchinello nun sesi acı bir nefret ile berbat bir korku arasında gidip geliyordu. "Virgilio Vivacemente, insan olduğunu söyleyen o canlanmış pislik... Onun ilişkileri var. O, kötülük ağının merkezinde oturuyor. O bir tele dokunduğunda dünyanın diğer yarısındaki caniler titreşimi hisseder ve anında ona cevap verirler. O kendini beğenmiş bir şarlatan ve budaladır. Ama aynı zamanda, hızlı hareket eden kötü ve son derece tehlikeli, zehirli bir kırkayaktır. O ve namussuz ailesi gösteri yaparken, yani cinayet anında nerede oldukları konusunda sağlam bir kanıtları varken bizim öldürülmemizi ayarlamıştı."

Bu, doğduğum gecenin sarhoş bir çılgının hayal gücü tarafından yaratılmış hikayesiydi.

Punchinello anne sütü ve sevgisi yerine bu hikâyeyle yetiştirilmişti. Aynı hikâyeyi binlerce kez dinlemiş ve paranoyak fanteziler ve nefret dünyasında büyütülmüş bu saçma hikâyeye bir zamanlar putlara tapan insanların som altından yapılmış ineklerin ve taş levhaların ruhları olduğuna ve kutsallığına inandıkları gibi inanmıştı.

"Ve müstakbel babaların bekleme odasında," dedi; "Kiralık katil babama arkadan yaklaştığında tam o anda

Rudy Tock içeri girmiş ve iblisi görüp silahını çekerek, o, Virgilio'nun emirlerini gerçekleştiremeden onu vurmuş."

Zavallı Lois Hanson! Gençti ve kendisini mesleğine adanmıştı ama psikopat bir palyaço tarafından öldürülmüştü. Üstelik aynı psikopat palyaço tarafından katil bir Ninja ile Kral Herod'un bebek katili bir adamının karışımına dönüştürülmüştü.

Şaşkınlıktan kendimden geçmiş gibiydim. Lorrie kendime gelmemi sağlamak için dizimi okşayarak, "Babanın silahı varmış, öyle değil mi?" dedi. "Ben onun sadece pastacı olduğunu sanıyordum." "O zamanlar sadece aşçıydı," dedim.

"Aman Tanrım! Şimdi pasta şefi olduğuna göre yanında ne taşıyor, makineli tüfek mi?"

Kederli hikâyesine devam etmekte ısrarlı olan Puncinello, "Rudy Tock babamı kurtarınca, babam, annemle benim de büyük bir tehlike ile karşı karşıya olduğumuzu anlamış. Doğum koğuşuna koşmuş, doğumhaneyi bulmuş ve doktor beni boğarken yetişmiş."

Lorrie, "Doktor da mı düzmeceymiş?" diye sordu.

"Hayır. MacDonald gerçek bir doktormuş ama frengili bir sansarın bağırsaklarından dökülen o kurt, Virgilio Vivacemente tarafından satın alınmış."

Lorrie, merakla, "Sansarlar frengi kapabiliyorlar mı?" diye sordu.

Manyak, bunu, cevabı içinde saklı bir soru olarak algılamayı seçti ve, "Dr. MacDonald'a annemin güya doğumda ölmesi ve benim de ölü doğmam için büyük bir para, adeta bir servet ödenmiş. Virgilio, o çok değerli Vivacemente kanının büyük Konrad Beezo tarafından kirletildiğine inanıyordu. Annem ve ben kirlenmiştik ve

yok edilmeliydik," diye devam etti.

Lorrie, söylenenlere gerçekten inanmış gibi, "Ne iğrenç bir adam," dedi.

Punchinello, "Size *söylemiştim!*" diye haykırdı. "O, şeytanın kışında cerahat toplamış bir çıbandan daha iğrençtir."

Lorrie, "Alçağın biri," diye tasdik etti.

"Konrad Beezo, Dr. MacDonald'ı, beni boğmaya çalışırken vurmuş. Ama annem, benim güzel annem çoktan ölmüş."

"Ne hikâye!" dedim çünkü eğer uzun zaman önce cereyan etmiş olan olayların, bu tımarhane tiyatrosu senaryosundaki saçmalıklara dikkat çekmeye çalışırsam, beni de Virgilio'nun satın aldığı adamlardan biri sanmasından korkuyordum.

"Ama Virgilio Vivacemente, o cadının kubura dök-tüğü yumurta..."

Lorrie, "Hey, bunu beğendim," diye onun sözünü kesti.

"O köpek kusmuğunun beden almış şekli, bu kasabanın ne kadar kokuşmuş olduğunu, gerçeği kolayca saklayabileceğini biliyordu. Polise ve yerel gazetecilere rüşvet verdi. Gazetedeki hikâye tamamen yalandı."

Onun anlattıklarını anlayışla karşılamış görünmeye çalışarak, "Sen gerçekleri bildiğine göre, okuduklarının uydurma olduğunu hemen anlamışsındır," dedim.

Başını hırsla salladı. "Rudy Tock yıllar boyunca sessiz kalmak zorunda bırakıldığı için çok öfkelenmiş olmalı."

Telaşla, "Babam, Virgilio'dan para almadı," dedim. Onun daha sonra babamı, annemi ve Weena'yi vurmak için kasabayı dolaşıp onları arayacağından korkmuştum. "Tek bir peni bile."

Punchinello, "Hayır, hayır, elbette almadı," dedi ve böyle bir suçlamada bulunmadığı halde benim öyle zannettiğimi düşünerek coşkuyla özür dilemeye başladı. "Babam Konrad Beezo, bana, ısrarla, Rudy Tock'un çok cesur bir adam olduğunu söylediler. Onu susturmak için çok vahşi yöntemlere baş vurduklarından eminim."

Punchinello'nun ruhsal durumunu ve onun ancak çılgın aşırılıkları ve alı pullu yalanlar gerçek olarak kabul edeceğini anlamıştım. "Yıllardan beri babamı haftada bir döverler," dedim.

"Bu uğursuz kasaba."

"Ama sadece bu onu susturmaya yetmezdi," diye ekledim. "Onu, eğer konuşursa büyükannem Rowenna'yi öldürmekle tehdit ettiler."

Lorrie, "Onu da dövdüler," dedi.

Yardım etmek mi istiyordu yoksa muziplik mi yapıyordu, anlamamıştım.

"Ama onu sadece bir kere dövdüler," dedim.

Lorrie, büyük bir öfkeyle, "Onun dişlerini döktüler," dedi.

Telaşla, "Sadece iki tanesini," diye düzeltmeye çalıştım. Yalanın dozunun aşırıya kaçabileceğinden korkmuştum.

Lorrie "Kulağını kopardılar," dedi.

Hemen, "Kulağını değil, şapkasını," dedim.

Lorrie, "Ben kulağı sanıyordum," dedi.

Ses tonumla, 'Artık yeter' der gibi, "Şapkasıydı," dedim. "Onun şapkasını yırttılar ve yere atıp ezdiler."

Punchinello Beezo elleriyle yüzünü örttü. Boğuk bir sesle, "Yaşlı bir hanımın şapkasını yırtmak ha. Yaşlı bir hanımın şapkasını. Bu canavarlar hepimize acı çektirdiler," dedi.

Lorrie, Virgilio'nun adamlarının Rowenna Nine'nin parmaklarını kestiğini söylemeden, "Baban bu yirmi yıl boyunca neredeydi?" diye sordum.

Ellerini yüzünden çekerek, "Kaçıyordu, hep yer değiştiriyordu," dedi. "Daima, yasaların iki adım, ama Vivacemente'nin özel dedektiflerinin bir adım önündeydi. Beni bir düzine farklı yerde büyüttü. Büyük bir kariyeri bırakmak zorunda kaldı. Büyük Konrad Beezo... Küçük gösterilerde palyaçoluk yapacak, çocuk partilerinde hokkabazlık edecek, araba yıkayan palyaço olacak, karnavallarda su dolu bir bidona girerek halkı eğlendirecek duruma düştü. Cheeso, Giggles, Clappo, Saucy gibi sahte isimlerle yaşadı," dedi.

Lorrie, "Saucy mı?" diye sordu.

Punchinello kızarak, "Bir süreliğine striptiz kulübünde palyaçoluk yaptı. Gururu çok kırıldı. O tarz yerlere giden erkekler, onun dehasını anlayamadı. Onların hepsi sadece memelerle ve popolarla ilgileniyorlardı," dedi.

Bunu anlayışla karşılayarak, "Cahil ve zevksiz insanlar," dedim.

"Kederli ve çaresizdi. Her an Vivacementeler'in adamlarından biri tarafından bulunma korkusuyla, git-tikçe artan bir gerginlik içinde yaşıyordu. Buna rağmen bir baba olarak bu koşullar altında yapabileceğinin en iyisini yaptı. Oysa Konrad Beezo, annem öldüğünde tüm sevmeye kapasitesini yitirmişti."

Lorrie, "Hollywood'da, bu hikâyeden çok acıklı bir film yapılabilir," dedi.

Punchinello, "Babam kendisini Charles Branson'ın oynaması gerektiğini düşünüyor," diye ona katıldığını belirtti.

Lorrie, "Acıklı filmlerin tartışmasız kralı," dedi.

"Çocukluğum soğuk ve sevgisizdi ama bunu telafi edecek şeyler de vardı. Örneğin, on yaşıma geldiğimde o güne kadar geçen zaman içinde Virgilio Vivacemante'yi yok edeceğim güne hazırlanırken silahlar, bıçaklar ve zehirlerle ilgili çok fazla şey öğrenmiştim."

Lorrie, "Diğer on yaşındaki çocukların aklında da yararlı bir şey bulunmaz," dedi. "Sadece beyzbol, video oyunları ve Pokémon kartlarını düşünürler."

"Bana sevgi vermedi ama hiç değilse beni o kötü kalpli Virgilio'dan korudu... Ve bana, onu, kendi mesleğinde bir efsane haline getiren teknikleri ve hüneleri öğretti."

Uyumsuz bir çan sesini andıran sert bir çınlama odanın sessizliğini yırttı.

Merdivenin tepesinde Honker ve Crinkles kapıyı demir kesme makinesiyle keserek çıkarmış ve yere atmışlardı.

Punchinello, "Şimdi ben de kendi işimi yapmalıyım," dedi. Kızgınlığı ve öfkesi, elektrik akımının şiddetini azaltıp çoğaltmada kullanılan bir aygıtla ayarlanmış gibi yavaş yavaş kaybolmuş, yüzünü sevecen bir aydınlık kaplamıştı. "Ama korkma. Bu iş bittiğinde seni koruyacağım, Jimmy. Sana güvenebileceğimi ve senin bizi ele vermeyeceğini biliyorum. Rudy Tock'ın oğluna hiçbir şey olmayacak."

Lorrie, "Bana ne olacak?" diye sordu.

Punchinello'nun gülümsemesi soldu. Yüzünde bir robot ifadesi belirdi. Bu kibar ama soğuk bir yüz ifadesiydi. Gözlerindeki sevecenlik birden kaybolmuştu. Tereddüt etmeden, "Seni öldürmek zorundayız," dedi.

Bütün kötölükler çılgınlıktır ve bazı çılgınlıklar güvenli bir uzaklıktan bakıldığında eğlencelidir ama çok az çılgın mizah anlayışına sahiptir. Punchinello'nun mizah anlayışı olsa bile, böyle bir cümleyi söyleyecek kadar çarpık bir anlayış değildi. Onun ciddi olduğunu hemen anladım. Beni serbest bırakacak ama Lorrie'yi öldürecekti.

O ayağa kalkıp uzaklaşırken kısa bir süre şaşkınlıktan konuşamadım. Sonra, "Punch, dur! Sana bir sır vereceğim," diye seslendim.

Bana döndü. Karanlık duyguları, kuşların yeni bir rüzgâr dalgasıyla yön değiştirmesi kadar hızlı bir şekilde aydınlanmıştı. Robot ve onun soğuk bakışları kaybolmuştu. Şimdi göz kamaştırıcı bir dosttu. Yakışıklı, güzel saçlı, gözleri parlayan bir arkadaştı.

"Lorrie," dedim. "Benim nişanım." Yüzünde, o milyon dolarlık gülümsemelerinden biri belirdi. "Mükemmel! Harika bir çiftsiniz," dedi.

Ne demek istediğimi anladığından emin değildim. "Kasımda evleniyoruz. Eğer mümkün olursa düğüne gelmeni isteriz. Ama tabi eğer onu öldürürsen bir düğün olmaz," dedim.

Ben heyecanla nefesimi tutmuş onun cevabını beklerken gülümseyerek ve başını sallayarak düşündü. Sonunda, "Babamın ve benim kurtarıcım olan Rudy Tock'ın oğlu için sadece mutluluk istiyorum. Honker ve Crinkles'ı ikna etmem kolay olmayacak ama hallederiz," dedi.

"Teşekkür ederim." Bu kelimeler ağızımdan bir patlama sesi gibi çıkmıştı.

Bizden ayrıldı ve merdivene doğru yürüdü.

Lorrie zayıflık göstermek istemiyordu ama rahatladığı belliydi. Ürpermekten kendini alamadı. Dişleri birbirine çarptı.

Punchinello bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında, "Bir konuda anlaşalım genç aşçı," dedi. "İlk bebeğin adını ne Konrad ne de Beezo koyacağım."

Punchinello elindeki balyozu savurarak beton blokları parçaladı. Çelik kafes ortaya çıkınca Honker onu kesti. Crinkles, molozları merdivenin dibine taşıyıp kenara çekerek yolu açtı. Üç palyaçodan oluşan bir ekip oldukları göz önüne alındığında son derece verimli ve koordine çalışıyorlardı.

Punchinello dinlenmek için durduğunda Honker, çelik izgaraları kesmek için demir kesme makinesini kullanıyor, kendisi de, etrafa saçılan kıvılcımlardan korunmak için arkadaşından mümkün olduğu kadar uzaklaşıyor her seferinde de kol saatine bakıyordu.

Besbelli elektrik şirketinin arızayı ne kadar zamanda giderebileceğini hesaplamışlardı ve elde ettikleri sonuçtan emindiler. Hiç endişeli değillerdi. Sinirli görünmüyorlardı.

Saatim sol kolumdaydı. Bu yüzden sağ koluma kelepçeli olan Lorrie'yi rahatsız etmeden saate bakabiliyordum.

Lorrie'yi rahatsız etmek istemeyişim onun çelik dolaplara dayanmış, kestirmekte olduğundan kaynaklanmıyordu. Tamamen uyanıktı ve -eminim bu sizi şaşırtmayacaktır- konuşuyordu. Dalgın dalgın, "Babamın bir palyaço olmasını isterdim," dedi.

"Niçin her gün böyle bir öfkeyle yaşamak istiyorsun?"

"Benim babam öfkeli bir palyaço olmazdı ki. O çok iyi huylu bir adamdır; sadece sorumsuzdur."

"Sen onunla çok fazla beraber olmadın değil mi?"

"O sürekli dışarıda hortum kovalar," dedi.

"Neden?" diye sormaya karar verdim.

"O hortum avcısıdır. Geçimini öyle sağlıyor. Motor gücü yükseltilmiş Chavrolet Suburban arabasıyla Orta Batı'da dolaşıp durur."

1994 yılındaydık. Twister filmi 1996'ya kadar gösterime girmeyecekti. Hortum kovalamanın bir meslek olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Bunun bir oyun olduğunu düşünerek hemen katıldım. "Şimdiye kadar hiç yakaladı mı?"

"Düzinelerle."

"Onlarla ne yapıyor?"

"Satıyor elbette."

"Hortumu bir kere yakalayınca onun mu oluyor? Satmaya hakkı oluyor mu?"

"Elbette. Telif hakkı var."

"Yani bir hortum görüyor, onu takip ediyor ve yeterince yaklaşıncı-"

"Onlar korkusuzlar," dedi. "*İçine* girerler."

"Yani *içine* giriyor ve ne? Bir kasırgaya Afrika bozkırlarında bir aslana ateş eder gibi ateş edemezsin ya."

"Elbette edebilirsin," dedi. "Hemen hemen aynı şey."

Bu artık bir oyundan çok Punchinello'nun dört elle sarılacağı türden bir çılgınlığa dönüşmeye başlıyordu. "Baban bana da bir tane satar mı?"

"Eğer paran varsa."

"Paramın bir hortumun tamamını satın almaya yeteceğini sanmıyorum. Pahalı olmalı."

"Eh," dedi. "Ne için kullanmak istediğine göre değişir."

"Chicago'yu onunla tehdit edip, on belki de yirmi milyon dolar isteyebileceğimi düşünüyordum."

Bana sabrı tükenmiş gibi biraz da acıyarak baktı. "Bu saçma şakayı milyonlarca kez duydum."

Bir şeyleri atladığımdan kuşkulanmaya başlamıştım. "Özür dilerim. Öğrenmek istiyorum. Gerçekten."

"Bak, kısmen ne kadar süre görüntü alacağına göre fiyat belirler -bir dakika, iki dakika, on dakika."

Görüntü. Film. Elbette. Gidip oralarda kasırgalara kement atmıyordu ya. Onun saçma konuşmalarına o kadar alışmıştım ki babasının kasırğa kovaladığını söylediğinde, söylediklerinin gerçek olabileceğine inanamamıştım.

"Eğer bir bilim insanıysan," diye devam etti; "Senden, televizyonculardan ya da sinema yapımcılarından aldığından daha az bir ücret ister."

"Aman Tanrım! Bu çok tehlikeli bir iş."

"Evet, ama görünüşe bakılırsa, eğer palyaço olsaydı bu da kolay bir iş olmayacaktı." iç geçirdi. "Sadece çocukken yanımda daha fazla kalmasını isterdim."

"Hortum sezonu bütün yıl boyunca sürmez ki."

"Hayır, sürmez. Ama o aynı zamanda girdapları da kovalar."

"Sanırım kendini buna hazır hissediyordur."

"Aynen öyle. Bir sezon bittiğinde diğeri başlar. Babam da, Gulf Körfezi'nden Atlantik kıyılarına kadar olan alanın hava raporlarını takip eder."

Merdivenlerin başındaki üç soytarı, kasaya girmelelerine olanak sağlayacak büyüklükte bir delik açmışlardı.

Punchinello ve Crinkles duvardaki deliğın içinde kayboldular. Elllerinde fenerler vardı. Honker, bizi sahanlıktan gözetlemek için bu tarafta kalmıştı.

Lorrie, "Elektrik kesildiğinde jeneratör çalışmayınca otomatik bir alarm telefon hattından devreye girmiş olabilir. Belki polis şu anda bankadadır," dedi.

Onun sarsılmaz iyimserliğinin bu sefer doğru çıkmasını umuyordum. Ama yine de, "Bu adamlar onu da kapatmanın bir yolunu bulmuştur. Her şeyi düşünmüş gibi görünuyorlar," dedim.

Sustu. Ben de sustum.

Aynı endişeyi paylaştığımızdan kuşkuluydum. Punchinello sözünü tutup bizi bırakacak mıydı?

Suç ortakları sorun çıkaracaktı. İkisi de akılı başında insanlar gibi görünmüyorlardı ama onlar, büyük Konrad Beezo'nun oğlu kadar çılgın değillerdi. Ayakları Punchinello'dan daha çok yere basıyordu. Honker bu işe açgözlülük yüzünden bulaşmıştı, Crinkles ise açgözlülük ve kıskançlık yüzünden. Onlar, Rudy Tock'un oğlunun duygusal yaklaşımlarını asla kabul etmezlerdi.

Sessizlik berbattı. Bu sessizlikte endişelerim gittikçe artıyordu.

Lorrie konuştuğu zaman kendimi daha iyi hissediyordum. Bu nedenle onu tekrar konuşturmaya çalıştım. "Annenle senin, babanla birlikte seyahat etmemenize şaşırdım. Eğer ben, her zaman evden uzaklarda olan bir kasırga avcısı ile evli olsaydım, kocamla birlikte olmak isterdim. Yani karımla."

"Annemin iyi bir işi var. işini çok sever ve eğer L.A.'dan ayrılacak olsa işini bırakması gerekir."

"Ne iş yapıyor?" diye sordum.

"Yılan terbiyecisi."

Bu ümit verici görünüyordu.

Lorrie, "Yılan terbiyecisi bir anneyle sahip olmak tahmin edeceğin kadar eğlenceli değil," dedi.

"Gerçekten mi? Çok hoş olur diye düşünmüştüm."

"Kimi zaman evet. Ama çoğu zaman evden uzakta çalışırdı. Yılanlar, yavru köpekler kadar kolay eğitilemezler."

"Sen bir yılanı terbiye edebilir misin?"

"Tuvalet eğitimi vermekten söz etmiyorum. Onlara özel numaralar öğretmekten bahsediyorum. Köpekler bu tarz şeyleri öğrenmeye bayılır ama yılanlar çabuk sıkılır. Sıkıldıklarında da kaçmaya çalışırlar ve kimi zaman *çok hızlı* hareket edebilirler."

Punchinello ve Crinkles kasadan çıkıp Honker'ın onları beklediği sahanlığa döndüler. Ellerindeki kutuları yere koyup kapaklarını açtılar.

Honker kutuların içindekileri görünce sevinçle çığlık attı. Üç adam güldüler ve birbirlerine *çaaak!* yaptılar.

Kutuların yılanlardan ve tatlılardan daha heyecan verici şeylerle dolu olduğunu anlamıştım.

Kasadan on altı kutu çıkarıp merdivenden aşağı taşıdılar ve daha önce patlayıcıları taşıdıkları el arabasına yerleştirdiler. Bunlar kapakları olan, evden eve eşya taşıyan şirketlerin kitapları koymak için kullandıklarına benzer karton kolilerdi.

Punchinello, Lorrie'yi ve beni ayağa kaldırıp kutuların yanına götürürken, "Üç milyondan fazla nakit var," dedi.

Onun daha önce söylediği bir şey aklıma geldi. *Görünüşüne rağmen burası soyulmaya geçecek kadar önemli bir banka değil*, demişti.

Punchinello, "Büyük şehir bankalarının çoğunda bu kadar nakit para bulunmaz," dedi. "Burası Hazine Dairesi'ne bağlı olarak eskimiş paraları toplayan merkez. Bütün bankalar yıpranmış paraları tedavülden çekerler. On iki vilayeti kapsayan bölgedeki bankalar yıpranmış paraları buraya yollar ve karşılığında yeni basılmış banknotlar alırlar."

Honker, "Bunların üçte ikisi yıpranmış para; geri kalan bir milyonu ise taptaze basılmış banknotlar. Fark etmez. Hepsi harcanabilir," dedi.

Crinkles, "Az önce bir kapitalist sülükten biraz kan

emdik," dedi. Ama yaptığı zayıf benzetme fiziksel tükenmişliğini yansıtıyordu. Fırça gibi saçları terden yapış yapış olmuş sanki azalmıştı.

Punchinello saatine bakarak, "Patlamalar başlamadan uzaklaşmak istiyorsak acele etmeliyiz," dedi.

Bankanın bodrumundan ilk çıkanlar Crinkles ve Honker oldu. El arabasını biri iterken diğeri çekiyordu. Onları Lorrie ve ben izledik. Punchinello arkamızdan geliyordu.

Cornelius Snow'un gizli yeraltı koridorlarında tom-bul sarı mumlar yarıya inmişti. Titrek alevler dehlizleri biraz öncekinden daha az aydınlatıyordu. Işığın oluşturduğu yılsanş şekillerle gölgelerin pençeleri, taş duvarlar ve tavanda iyilikle kötülük arasında geçen bir savaştaki ruhlar gibi sessizce savaşıyorlardı.

Bu, Teksas Chainsaw Massacre'daki Leatherface, bir köşeden fırlayıverip, kendi amblemini taşıyan silahını çekse hiç de şaşırmayacağınız bir yerdi. Belki de bu katil palyaçoların arasında kendine uygun bir rakip bulurdu.

Sağâ dönünce kütüphaneye giden koridora sapmış olacağımız yol ayırımına yaklaşıyorduk.

Punchinello, "Babamı her konuda hayal kırıklığına uğrattım ama bu gece benimle gurur duyacak," dedi.

Lorrie, "Yoo tatlım," dedi. "Kendine karşı bu kadar acımasız olma. Silah-bıçak-zehir konularında insanı şaşırtacak kadar bilgilisin."

"Bu onun için önemli değildi. Benden tek istediğı bir yıldız ve tüm zamanların en iyi palyaçosu olmamdı. Ama bu konuda hiç yetenekli değilim."

Lorrie, "Hâlâ gençsin," dedi. "Öğrenmek için çok zamanın var."

Honker, "Hayır, o haklı. Hiç yeteneği yok," dedi. Samimi olduğu belliydi. "Bu gerçek bir trajedi. Babası ünlü Konrad Beezo; yani işi en iyisinden öğrendi ama o poposunun üstüne usturuplu bir biçimde düşmeyi bile beceremiyor. Seni severim Punch, ama bu gerçek."

"Alınacak değilim, Honker. Bu gerçekle uzun zaman önce yüzleştim."

Yol ayrımına gelince ne sağa ne de sola saptık. Şu anda nerede olduğumuzu biliyordum. Hiçbir yere sapmadan dümdüz yürürsek kasaba meydanında, bankanın tam karşısında olan, Snow Malikanesi'ne varacaktık. *Shelby Z*'mi onun önüne park etmişim.

Crinkles, "Daha önce Punch'la birlikte sirkte gösteri yaptım," dedi. "İkimiz, patlayan palyaço arabası, kovaya giren ayak, hatta kimsenin berbat edemeyeceği pantolon içinde fare numaralarını yaptık, şemsiye altında yağın yağmur skeçini oynadık."

Punchinello üzgün bir tavırla, "Ama ben hepsini berbat ettim," dedi.

Honker, "Seyirciler ona gülüyor," diye açıkladı.

Lorrie, "Palyaçolara zaten gülünür, öyle değil mi?" diye sordu.

Punchinello, "Bu hoş bir gülüş değil," dedi.

Honker Lorrie'ye, "Gerçekten küçük hanım, bu acımasız bir gülüş. Yaptığı numaralara değil ona gülüyorlar," dedi.

Lorrie merakla, "Aradaki farkı nasıl anlıyorsun?" diye sordu.

Crinkles, "Ah hanımefendi," dedi; "Eğer bir palyaçoysanız bunu anlarsınız."

Center Square Park'ın altında yürürken bu iki adamın tavırlarındaki değişiklik beni çok şaşırtmıştı. Bize

karşı eskisi kadar düşmanca davranmıyorlar, bizimle sohbet ediyorlar, daha önce o' diye söz ettikleri Lorrie'ye, *küçük hanım* ve *hanımefendi* diye hitap ediyorlardı.

Belki de üç milyon dolar onların moralini düzeltmiş daha olumlu bir tavır almalarına neden olmuştu. Punchinello onlarla konuşmuş benim kim olduğumu açıklamış da olabilirdi. Bu durumda belki onlar da artık bizi birer rehineden çok, fahri palyaçolar olarak görüyorlardı.

Ya da belki de birkaç dakika içinde bizden kurtulacaklardı ve aralarında bir bağ oluşmuş olan kişileri vurmayı tercih ediyorlardı. Bir psikopat gibi düşünmeye çalışarak kendime *tamamen yabancı birini vurmak ne kadar eğlenceli olabilirdi ki?* diye sordum.

Punchinello kendisini aşağılamak ister gibi, "Bir seferinde o lanet olası kovaya ayağımı sıkıştıracağıma, başımı sıkıştırmıştım," diye açıkladı.

Lorrie "Kulağa gayet komik geliyor," dedi.

Honker, "Onun yaptığı şekilde değil," diye cevap verdi.

Punchinello, "Yuhladılar beni," dedi. "O gece sirkten kovuldum."

Honker el arabasını iterken Crinkles önden çekiyordu. Hırıltılı bir sesle, "İyi bir çocuksun Punch," dedi. "Önemli olan bu. Eğer benim oğlum olsaydın seninle gurur duyardım."

"Çok iyisin Crinkles. Bunu söylemen çok güzel."

Honker, "Palyaço olmanın neresi güzel ki zaten?" dedi. "Köylüler bile senin yaptıklarına gülerken aynı zamanda sana da gülüyorlar. Üstelik fazla bir şey de kazandırmıyor."

Koridorun sonunda yine elik çubuklarla sağlamlaştırmış çok büyük bir ahşap kapı, bu kapının arkasında da Snow Malikanesi'nin bodrumu vardı.

Üç adam el fenerlerinin güçlü ışığıyla bu alanı aydınlattılar. En göze batan ayrıntı bu geniş odanın içindeki taşıyıcı kolonların dibine yerleştirilmiş patlayıcılardı. Patlayıcıların hepsinin üstüne fitiller ilıştırılmıştı.

Meydandaki dördüncü nokta olan adalet sarayının da havaya uçurulmak üzere patlayıcılarla donatıldığını tahmin ediyordum. Küçük sessiz Snow Kasabası, büyük bir haber olacaktı.

Aşçılar, meraklı insanlardır. Özellikle de tarifte bir şey bize yanlış geliyorsa onun doğru olup olmadığını ya da yanlışın nerede olduğunu merak ederiz. Bu yüzden Punchinello'ya, "Aydınlatma için neden tünellerde mum kullanıldı da burada fener kullanılıyor?" diye sordum.

"Orada mumlar otantik bir ambiyans oluştuyordu," diye açıkladı. "Mümkün olduğunda otantik ortamlar yaratmak konusuna çok ustayımdır. Bu, günümüz dünyasının giderek daha fazla plastik ve polyesterden oluşan ortamında daha güç oluyor."

"Anlayamadım. "

Punchinello acımaya benzer bir ifade içeren bakışlarla baktı. "Anlamıyorsun çünkü sen bir sanatçı değilsin."

Bu sözler benim için bir açıklama olmaktan uzaktı ama tam o sırada akordeon tipi piriñ kapısı olan doku-zuncu yüzyıldan kalma büyük bir servis asansörüne doğru yürüyorduk. Makara ve denge ağırlıklarıyla çalışan asansör, içinde para dolu kutular bulunan el arabasını taşıyabilecek büyüklükte ve güçteydi.

Dört kat merdiveni tırmanıp binanın giriş katının arka tarafında bulunan mutfağa ulaştık. El fenerlerinin ışıkları beyaz fayans tezgahlardan, parlatılmış bakır kapılardan ve mutfak dolaplarının Fransız tipi kapaklarının perdahlı camlarından yansyordu.

Köşede fayans bir tezgahın üstüne yerleştirilmiş granit bir satıh gözüme ilişti. Kek ve turta hamuru yoğurmaya son derece uygun görünüyordu. Bu amaçla yapılmış olmalıydı. Eğer Cornelius, Crinkles'ın dediği gibi açgözlü, insanları sömüren, kanlarını emen, kara kalpli, zenginlere dalkavukluk eden bir yalaka ve bebek yiyen bir domuz olsaydı bile hamur işine bu kadar düşkün olduğuna göre tam anlamıyla kötü bir insan olamazdı.

Honker, "Şu kocaman eski demir fırına bakın," dedi.

Crinkles, "Bu bebekte pişen yemekleri kim bilir ne kadar lezzetliydi," diye cevap verdi.

Punchinello da, "Çünkü o *otantik*" dedi.

Honker el fenerini bir köşeye koyup servis asansörünün kontrol mekanizmasını çalıştırdı ve banka soygunundan elde edilenleri mutfağa getirdi.

Crinkles da el fenerini kenara bıraktı ve el arabasını asansörden çıkardı.

Punchinello, Honker'ı göğsünden, Crinkles'ı ise arkasından vurdu ve iki adam çılglık atarak yere yığılırken ikisine de ikişer kez daha ateş etti.

Bu beklenmedik ve vahşî cinayetler karşısında Lorrie sessizleşmişti ama sanırım ben bağırıyordım. Emin olamıyorum çünkü kurbanların çığlıkları kısa olmasına karşın benim ağzımdan çıkmış olabilecek o feryattan daha dehşet dolu ve daha gürültülüydü.

Neredeyse kusacaktım. Bunu hatırlıyorum. Müthiş bir mide bulantısı hissettim ve birden midemden gelen safradan önce ağzıma acı salyalar doldu.

Dişlerimi sıkarak art arda derin nefesler alıp cesaretimi topladım ve öfkemin kapağını açarak mide bulantısını büyük ölçüde engelledim.

Bu cinayetler, kütüphanecimiz Lionel Davis cinayetinden daha çok midemi bulandırmış, beni daha çok korkutmuş ve öfkelendirmişti. Bunun niçin böyle olduğu konusunda kesin bir şey söyleyemem.

Bu kurbanlara fiziksel olarak vurulduktan hemen sonra masanın arkasına düşüp görüş alanımdan çıkan Lionel'den daha yakındım. Belki de neden buydu-, bu yakınlık yüzünden ölümün kokusuyla sadece kan kokusuyla değil aynı zamanda kurbanlardan birinin aldığı öldürücü yaradan kaynaklanan acı sonucu, bağırsaklarının gevşemesiyle çıkan pis kokuyu duymuştum.

Ya da belki, beni bu kadar güçlü bir biçimde etkileyen, katil ve suç ortaklarının çok kısa bir süre önce sevgi dolu, samimi konuşmalar yaparken, katilin aniden ikisini birden vurmasıydı.

Kurbanlar aşağılık insanlardı; buna hiç şüphe yok ama Punchinello da öyleydi. Ne kadar aşağılık ya da kayıp bir ruh olsa da her insan kendi çevresinde güven içinde yaşamayı hak eder.

Kurtlar, kurtları öldürmez. Engerek yılanı, engerek yılanını sokmaz.

Sadece insan topluluklarında, kardeşler birbirlerinden korunmalıdır.

Bu dersi altı kurşunla birlikte beni dövülmüşten beter eden bir şekilde öğrenmiş, soğuk gerçekle karşı karşıya kalmıştım. Bu şokla, ciğerlerimdeki hava boşalırken ruhumdan başka bir soluk çıktı. Böylece iki kez nefessiz kalmış oldum.

İçinde dört kurşun kalan şarjörü yenisiyle değiştiren Punchinello tepkimizi yanlış anladı. Sırıttı. Memnundu. Bizim de memnun olduğumuzu düşünüyordu.

"Sizi şaşırttım, öyle değil mi? Bahse girerim onları, kutuları kamyonete yükleyip kasabadan çıktıktan sonra vuracağımı sanıyordunuz. Ama bana güvenin, bu en doğru zamandı."

Belki de Lorrie ve ben rastlantısal olarak bu işe bu laşmış olmasak da Punchinello ortaklarını yine burada öldürecekti. Üç milyon dolar bunu yapması için güçlü bir nedendi.

Eğer onun için birer amca gibi olan bu iki adamı bu kadar soğukkanlı bir şekilde öldürebiliyorsa bize verdiği sözden dönmesi de onun için kırmızı ışıktaki ya da yaya geçidi olmayan bir yerden karşıya geçmekten fazla bir

şey ifade etmeyecekti.

Sanki bize tost makinesi ya da çay takımı hediye etmiş de bizden el yazısıyla yazılmış bir teşekkür notu bekliyormuş gibi, "Size düşün hediyem," dedi.

Ona çılgın ya da kötü bir insan olduğunu söylemek, acımasızlığı karşısında tiksinti ya da öfke duyduğumu göstermek, hızlı bir ölümü davet etmek demekti. Bir şişe nitrogliserini bir kılıcın ucunda tutmaya çalışırken step dansı yapmaya çalışarak durumu karmaşık hale getirmek gerekmez.

Sessizliğimizden neler hissettiğimizi anlayacağından korksam da söyleyecek bir şey bulamadığım gibi sesim de çıkmıyordu.

Ne ilk ne de son kez olmak üzere Lorrie yine hayatımızı kurtardı. "İlk oğlumuzun adını Konrad koyarsak duyduğumuz minneti yeterince göstermiş olur muyuz?"

Bu öneriyi dalkavukluk olarak algılayıp Lorrie'nin onu yönlendirmek isteyişine sinirleneceğini düşündüm ama yanılmıştım. Lorrie onun hassas noktasına dokunmuştu.

Punchinello duygulanmış, el fenerlerinin ışığında gözleri belirgin bir biçimde buğulanmıştı. Alt dudağını ısırды.

"Bu çok şeker," dedi. "Çok lütuflukârsın. Babamı, büyük Konrad Beezo'yu, Rudy Tock'ın torununa onun adının verilmesinden daha çok sevindirecek bir şey düşünemiyorum."

Lorrie bu cevabı aydınlık bir gülümsemeyle karşıladı. Leonardo da Vinci bu gülümsemeyi resmetmek için sol ayağını vermeye razı olabilirdi. "Bu durumda geriye kalan tek şey bebeğin vaftiz babası olmayı kabul ederek beni ve Jimmy'yi sevindirmen."

Deliler aleminden bir prensin huzurunda, insan güvenliğini ancak kendisini aynı alemden aynı soylu aileden biri olarak tanıtarak sağlayabilir.

Yine dudağını ısırdı. Arkadan duygusal bir cevap geldi. "Bunu bir borç bilirim. Küçük Konrad'ın koruyucusu olacağım. Ona yanlış yapan herkes beni karşısında bulacak. "

Lorrie, "Bunun bir anneye ne büyük bir huzur verdiğini bilemezsin," dedi.

Emir verir gibi değil de arkadaşlarından bir şey rica eder gibi bizden el arabasını eski ve harap binanın içinden geçirerek ön kapıya götürmemizi istedi. Ben arabayı iterken Lorrie el feneriyle bana yolu aydınlatıyordu.

Punchinello bir elinde el feneri diğer elinde tabancayla bizi takip ediyordu.

Onun arkamda olmasını istemiyordum ama seçeneğim yoktu. Eğer duraklasaydım, duygusal bir U dönüşü yaşayabilirdi.

"İronik olan nedir biliyor musun?" dedi.
"Evet biliyorum... *kuru temizlemeciye* gitmekten ürküyordum."

Benim ironimle hiç ilgilenmedi. "İronik olan şu ki, palyaçolukta ne kadar başarısızsam, telde yürümek konusunda o kadar başarılıyım ve trapezin üstünde kendimi evimdeymişim gibi hissediyorum..."

Lorrie, "Annenin yeteneğini almışsın," dedi.

Mutfaktan yemek odasına geçerken, "Gizlice eğitim aldım," diye itiraf etti. "Eğer bu derslere palyaçoluğa verdiğim emeğin yarısı kadar emek verseydim şu anda bir yıldız olurdu."

Lorrie "Hâlâ gençsin," dedi. "Çok geç değil."

"Hayır. Bunun için ruhumu bile satsam, *onlardan* biri yani bir akrobat olamam. Virgilio Vivacemente akrobatlar dünyasında yaşayan bir tanrıdır ve hepsini tanır. Eğer gösteriye çıkarsam haber alır. Beni görmeye gelir. Yüzümde annemin yüzünü görür ve beni öldürür."

Lorrie, "Belki de seni bağrına basar," dedi.

"Asla. Ona göre benim kanım kirlenmiştir. Beni öldürür, parçalar, benden geriye kalanlara gaz döküp yakar, küllerime çişini yapar, ıslak külleri bir kovaya koyar ve onları bir çiftliğe götürüp domuz ahırındaki çamurların arasına döker."

Dar bir sahanlıktan daha geniş bir sahanlığa doğru yürürken, "Onun kötülüğünü abartıyor olabilirsin," dedim.

Punchinello, "Bunun aynısını daha önce yaptı," dedi. "O kibirli bir canavardır. Eski Romanın çılgın imparatoru Caligula'nın soyundan geldiğini iddia ediyor."

Punchinello'yu iş başında gördükten sonra böyle bir soydan geldiğine itiraz etmekten kaçındım.

İçini çekti. "Bunlar böyle bir intikam çılgınlığıyla hayatımı telef ettişimin nedenidir. Uçamıyorsam, ölebiliyim."

Büyük bir merdiven girişteki süslü salondan yukarı tırmanarak gölgeler arasında kayboluyordu. Yerler siyah granit döşeli olup üstünde toprak rengi desenler vardı. Bu desenlerdeki harmani giymiş insanlar ve mitolojik yaratıklar eski Yunan vazolarının üstündeki resimleri hatırlatıyordu.

El fenerlerimizin ışıklan gözü aldatarak yerdeki sahneleri ve tören alayını, sanki onlar üçümüzün dünyası kadar gerçek olan iki boyutlu bir dünyada yaşıyormuşçasına hareketlendiriyordu.

Yerdeki desenlerden çok, iki adamın mutfakta öldürölüşüne gecikmiş bir tepki olarak bir an başımın döndüğünü hissettim. Yürürken de hafifçe yalpalıyordum çünkü Lorrie'nin öldürölüşeceği konusundaki öngörümü hatırlamıştım ve tetiğin çekileceği yerin burası olup olmadığını merak ediyordum.

Ağzım kurumuş, ellerim yapış yapış olmuştu. Güzel bir ekler pasta yemek istiyordum.

Lorrie sağ elimi yakalayıp sımsıkı tuttu. Zarif parmakları buz gibiydi.

Punchinello el fenerini söndürerek yüksek giriş kapılarının iki tarafındaki pencerelerden birinin brokar perdesini aralayıp geceyi taradı. "Meydanda hiç ışık yok."

Malikanenin bodrumundaki patlayıcıların fitilleri sıfır noktasına doğru ilerliyordu. Altımızdaki her şeyin, bir patlamayla paramparça olmasına ne kadar zaman kaldığını merak ediyordum.

Punchinello sanki benim düşüncelerimi okumuş gibi pencereden bize doğru dönüp, "Yaklaşık yedi dakikamız var ama hepsi bu," dedi.

El fenerini söndürüp yere koydu. Ceketinin cebinden bir kelepçe anahtarı çıkararak yanıma geldi.

"Senden el arabasını öndeki merdivenlerden indirmeni ve kaldırımın kenarına park etmiş olan sarı minibüse kadar götürmeni istiyorum."

"Tamam sorun olmaz," dedim ve sesimdeki uysal tonlamadan ürktüm. Ama kesinlikle *'Bunu kendin yap, soytarıçocuk'* demeyecektim.

Kelepçelerimi çözerken elinden silahı almayı denemeyi düşünüyordum. Onun beden dilindeki bir şey, bana bunu beklediğini ve eğer böyle bir şey yaparsam çok şiddetli ve vahşi bir şekilde karşılık vereceğini söyle-

di.

Eğer Lorrie vurulacaksa benim düşünmeden yapacağım bir hareket onun ölümüne neden olabilirdi. İhtiyatlı davranmanın daha akıllıca olacağına karar vererek silahı elinden almayı denemedim.

Lorrie'yi de serbest bırakacağını umuyordum ama bir sihirbaz hızıyla onu kendine kelepçeledi ve tabancayı sağ elinden sol eline geçirdi. Silahı o kadar güvenli bir şekilde tutuyordu ki, iki elini de aynı ölçüde kullanıyor olmalıydı.

Kendini Lorrie'ye kelepçelemişti.

Bunu görmüştüm ama gerçeği kabul etmem için bir dakika geçmesi gerekti. Kurtuluş umutlarımızın bu kadar ani ve kesin bir şekilde yok olduğuna inanmak istemiyordum.

Lorrie ve ben birbirimize kelepçeliyken açık havaya çıktığımızda özgürlüğümüze kavuşmak için kaçmayı deneyebilirdik. Şimdi Lorrie onun rehinesiydi ve bunu sadece polisler gelirse onların kendisine yaklaşmasını önlemek için değil benim de kendisine itaat etmemi sağlamak için kullanacaktı.

Bana gelince... Punchinello bir terslik olursa beni de harcayabileceğine karar vermişti.

Kendini neden Lorrie'ye kelepçelediğini sormak, aynı zamanda bizi bırakacağı konusunda verdiği sözünün içtenliğini sorgulamak olacaktı. Bu da işlerin daha çabuk kötüye gitmesine neden olabilirdi.

Bu nedenle ne Lorrie ne de ben, onun bu hareketinin bize garip geldiğini belli etmedik. Yeni doğmuş bebekler kadar saf ve tecrübesiz görünmek gerekiyordu.

Aman Tanrım, çok eğleniyormuşuz gibi sırtıyorduk. Lorrie'nin yüzünde donuk bir gülümseme vardı. Bu gü-

lümseme, Miss Amerika yarışmasında adaylara kişilik testi yapılırken sunucu karşı tarafı tuzağa düşürmek için, *'Miss Ohio, eğer tren yolunda bir kedi yavrusu ile bir yavru köpeğin oynadığını görürseniz ve tren gelmeden önce sadece birini kurtaracak kadar zamanınız varsa hangisini kurtarıp, hangisini korkunç bir ölüme terk edersiniz?'* sorusunu sorarken adayların yüzünde oluşan gülümsemeye benziyordu.

Benim yüzüm ise kolalanmış dibiydi. Dudaklarım da gerilerek çamaşır ipine asılmış ve iki ucundan mandallanmış gibiydi. Bu da bir başka Miss Ohio gülüşüydü.

Ön kapının iki kanadından birini açtım ve el arabasını iterek verandaya çıkardım.

Çam kokulu serin hava ensemdeki teri soğuttu.

Ay henüz doğmamıştı, ince bir bulut tabakası yüzünden yıldızlar puslu görünüyordu.

Parkın içinde tek bir ışık yoktu, sokak lambaları da sönmüştü. Meydanın çevresindeki binalar da karanlık ve sessizdi. Kaldırımla cadde arasındaki dev çam ağaçları kasabanın büyük bir bölümünün görünmesini engelliyordu. Buna rağmen dalların arasından meydanın yarım parsel kuzeyindeki Alpine Bulvarı'nda, elektrik şirketinin onarım araçlarının yanıp sönen sarı lambalarını görebiliyordum.

Şu anda caddede trafik yoktu. Ağaçların sarkan dallarının izin verdiği ölçüde görebildiğim kadarıyla kaldırımda yürüyen yayalar da yoktu.

Punchinello ile Lorrie benim arkamdan verandaya çıktılar.

Punchinello el fenerini içeride bırakmıştı. Gölgelemin arasında yüzünü tam olarak göremiyordum.

Bu işime yarayabilirdi. Eğer onu daha iyi görebilseydim belki de yüzünde anlam veremediğim delice bir ifa-

de bulacak ve ne yapacağımı şaşıracaktım.

Lorrie'yi ise daha iyi görebilmek isterdim. Sadece gülümsemesinin kaybolduğunu görebiliyordum. Benimki de kaybolmuştu.

Kaldırıma inen merdiven on basamaktan oluşuyordu ve taştan yapılmış tırabzanları vardı. Çok dik görünüyordu.

"Kolileri birer birer ya da ikişer ikişer kamyonete taşımam gerekecek," dedim. "El arabasının altı basamaklara takılabilir."

"Hayır, takılmaz," dedi. "Bunu düşünerek büyük lastikleri olan arabayı getirdik. Kolayca hiçbir yere takılmadan iner aşağı."

"Ama-"

Punch beni, "Altı dakikadan daha az kaldı," diye uyardı. "Arabanın elinden kaymasına ve paraların ortalığa saçılmasına izin verme. Bu büyük bir... aptallık olur."

Doğrusunu isterseniz bu uyarı, içimdeki sakarı dürtüklemiş ve harekete geçirmiş oldu. Bu da, ayağımın kayması ve üç milyon doların tepemde uçuşmasına neden olabilirdi.

El arabasının önüne geçtim, onu merdivenlere çekip basamakları yerçekiminin etkisiyle inmesini sağlarken hızlanmasını bedenimle önledim ve bir felaket olmadan aşağı indim. Bu bir mucizeydi.

Punchinello ve Lorrie de arkamdan indiler.

Yayaların ortaya çıkivermesi için dua edip etmemekte kararsızdım. Punchinello'nun ruhsal dengesi o kadar hassastı ki, tamamen rastlantısal bir karşılaşma yeni cinayetler işlemesine neden olabilirdi.

Akıllıca hedefe ayarlanmış bir kasa neden ona ihtiya-

cın olduğuunda düşmezdi ki?

El arabasını minibüsün arkasına doğru itmeye başladım.

Güzel ve savunmasız arabam *Dodge Daytona Shelby Z*'den birkaç adım uzaktaydım.

Punch arkamdan gelip birkaç adım ötede durarak, "Kamyonetin kapılan kilitli değil," dedi. "Kolileri bagaja koy, ve çabuk ol!" diye bağırdı.

Her ne kadar mayanın nerelerde kullanılacağı ve suf-
lenin kabarmasına neden olan yumurtayla ilgili kimya-
sal süreci bilsem de güçlü patlayıcılarla ilgili eğitimi ih-
mal etmişim. Patlayıcılar patladığında tam olarak ne
olacağını bilmiyordum.

Kamyonetin arkasındaki kapıları açarken Snow Ma-
likanesi'nin ön tarafının patlama sonucu yıkılacağını ve
tonlarca tuğla ve kireç taşının altında kalacağımızı düşü-
nüyordum.

Kolileri el arabasından kamyonetin bagajına taşıırken
patlamanın şiddetiyle bir anda paramparça olacağımızı
düşündüm.

Altı kutu, sekiz kutu, on kutu...

Rowenna Nine'nin söyledikleri yüzünden kendimi
ezilmiş, berelenmiş, patlamadan sonra etrafa saçılan
molozlardan alev almış, kör olmuş ve her yanıma kana
bulanmış, saçlarım alev alev yanar durumda koşarken
hayal ediyordum.

Son kolileri de kamyonetin arkasına koyduktan
sonra Punchinello, "O kapılan şimdilik açık bırak" dedi.
"Biz arkada paranın yanında oturacağız. Sen sürebilir-
sin."

Biz her nereye gideceksek oraya vardığımızda ve
arabayı park ettiğimde, o arkamda yani beni vurmak

için en uygun pozisyonda olacaktı. Vuracağını da biliyordum.

Bu adamın davranışlarına bakılırsa küçük Konrad için başka bir vaftiz babası bulmamız gerekecekti.

"Yakala," dedi.

Arabanın anahtarlarını bana atacağını anlayınca, "Hayır! Dur. Eğer yakalayamazsam kanalizasyona düşer. O zaman yınarız," diye haykırdım.

Aramızda bir buçuk metreya bir metre büyüklükte bir demir ızgara, çubukların arasında da yaklaşık iki buçuk santimetre eninde bir mesafe vardı. Ona doğru yürürken aşağıdaki acı suyun kokusunu duydum.

Anahtarları uzattı. Her ne kadar tabanca bana doğrultulmuş olmasa da ona yaklaştıkça anahtarları almak için uzandığımda beni vuracağını hissettim.

Sol elimle anahtarları alırken, hızlı bir hamle yaparak, sağ yumruğumu apış arasına çaktım. Bu durumda tırnak törpüsünü de oraya saplamıştım. Punch'un erkeklik organları eşi benzeri görülmemiş bir konuma girmiş olmalıydı. Karanlıkta yüzünün bembeyaz olduğunu göremedim ama bu süreci sanki duymuştum.

Mutfakta çalışırken hiçbir zaman göstermediğim -ya da göstermeye ihtiyaç duymadığım- bir acımasızlıkla kendimi de şaşırtarak tırnak törpüsünü bir burgu gibi çevirdim.

Jack'in fasulye sırgının dibindeki deve, buna benzer bir şey yaptığını hayal meyal hatırlamıştım. Ancak o tırnak törpüsü yerine bir saman tırnığı kullanmıştı.

Silahımı bırakarak hemen tabancaya sarıldım.

Törpü darbesini alırken nefesini yüksek sesle dışarı üflemişti. Bu yarı hırıltı yarı da ciyaklamayı andıran bir sestti. Törpü içinde kalmıştı. Nefes alamıyor, almaya ça-

lıştığında boğulur gibi kuru sesler çıkarıyordu.

Silahı elinden düşüreceğini ya da en azından silahı tutan elini şaşkınlıktan gevşeteceğini ummuştum ama amansız bir kararlılıkla silahı sımsıkı tutuyordu.

Lorrie, ayaklarını dans eder gibi kaydırarak döndü. Ateş hattından uzaklaşmaya çalışıyordu. Dönerken de boştaki eliyle İsviçre yapımı, hareketli duvar saatlerinde bir çingırağa çekiç sallayan adamın kararlılığıyla, Punchinello'ya tekrar tekrar vurmaya başlamıştı. Her tokatta ıkınır gibi sesler çıkarıyordu.

Silah için boğuşuyorduk. Benim iki elim onun tek elini devre dışı bırakmaya çalışıyordu. Namlu parladı, patlama sesi duyuldu ve mermi yüzümde iz bırakan birkaç beton parçası püskürterek kaldırımdan sekti, metale -belki kamyonete, belki de benim tatlı *Shelby Z'* me çarpıp çınladı.

Tam silahı elinden alacağım sırada, Punch tekrar te-tiğe asılmayı becerdi ve babamın, babasına yaptığı bütün iyiliklere rağmen nankör beni vurdu, iki kere.

Eğer bacağı bir balta ile yarılıyorsa bile bundan daha büyük bir acı duyamazdım.

Filmlerde kahraman vurulur ama Tanrı için, ülkesi için ya da sevdiği kadın için yürümeye devam eder. Onun ürküp gerilemesine neden olabilecek bir kurşun genelde onu sadece Öfkeliendirir ve daha büyük kahramanlıklar yapmasını sağlar.

Daha önce de söylediğim gibi çocukluğumdan beri gerektiğinde kahramanlık yapabilecek güce sahip olduğumu düşünürdüm. Şimdi ise bu iş için gerekli olan temel unsurlardan en az birinin bende olmadığını fark ediyordum: Yüksek bir acı eşiği.

Haykırarak *Shelby Z* ile kamyonetin arasından kaldırıma düştüm. Başım yerdeki gider ızgarasına çarparak onu takırdattı ya da belki de ızgara benim başımı takırdattı.

Silahın benim elimde olduğunu anlayana kadar beni başımdan vuracağından korkuyordum.

Bacaklarının arasına uzanarak tırnak törpüsünü apış arasından çıkarmayı denedi ama törpüye dokunmak bile kasabın bıçağını gören bir domuzdan daha acı bir çığlık atmasına neden oldu. Duyduğu acıyla dizlerinin üstüne düştü. Sonra Lorrie'yi de kendisiyle birlikte aşağı çekerek, yana doğru devrildi.

Punchinello ile ben, ikimiz de yere yatmış bağıryorduk. Eski bir Jamie Lee Curtis filminde kesik baş görmüş onlu yaşlarındaki iki genç kız gibiydik.

Lorrie'nin bağırarak bana seslendiğini ve zamanla ilgili bir şeyler söylediğini duydum.

Acıdan onun söylediğine odaklanamıyordum. Kuşkusuz hafif bir hezeyan geçiriyordum. Kendimi Lorrie'nin ne diyor olabileceğini hayal ederken buldum: *Zaman hiçbir insanı beklemez. Zaman ve nehir, çok hızlı akar. Zaman her şeyi alıp götürür.*

Ama bu durumda bile Lorrie'nin, böyle bir anda felsefi bir havaya girmeyeceği hemen aklıma geldi. Sesindeki telaşı fark ettiğimde asıl söylemek istediğinin, *'Zaman geçiyor. Bombalar!'* olduğunu anlamıştım.

Sol bacağımdaki acı, coşup köpürerek gittikçe artıyor ve beni şaşırtıyordu. Etin içinde bir şeylerin kirpi gibi dikleştiğini hissettim. Bunlar parçalanmış kemiklerim olabilirdi ama bacağımyı hareket ettiremiyordum.

Aynı anda hem büyük bir korku içinde hem de yorgunluktan uyuyakalmak üzere; acıdan perişan ve aynı zamanda uyuyabilecek durumda *olmak* çok tuhaftı. Kaldırım şimdi bana bir yastık gibi geliyor, yatak hafifçe katran kokuyordu.

Bu çekici uyku elbette ölüm uykusuydu. Bunu fark etmiştim ve karşı koyuyordum.

Ayağa kalkmaya çalışmadan sanki ben Sisifosmuşum* kaldırım da sonsuza dek tekrar tekrar aşmak zorunda olduğum taşmış gibi büyük bir çaba harcayarak, hareket ettiremediğim bacağımyı kaldırımın üstüne çektim ve sürünerek Lorrie'ye doğru ilerlemeye başladım.

* *Sisifos: Yunan Mitolojisi'nde, yeraltı dünyasında sonsuza kadar bir kayayı yuvarlamaya mahkûm edilmiş bir kraldır, (çev.)*

Punchinello yan yatmıştı. Bir eli arkasındaydı; hâlâ Lorrie'ye kelepçeliydi. Boştaki eliyle tırnak törpüsünü apış arasından çıkardı ve üstüne kustu.

Bu, onun kendisini benden daha kötü hissettiğinin kanıtıydı ve buna sevinmişim.

Şu son birkaç saat içinde yirmi yıllık hayatım boyunca ilk kez kötülüğün var olduğuna inanmışım. Birdenbire sadece kitaplarda ve filmlerde, alt edilmesi gereken bir rakip, bir düşman olarak bulunması gereken ya da anne babalar tarafından dışlanma, aşırı şımarılma veya toplumsal haksızlıklar sonucunda ortaya çıkan kötülüğe değil ama kötülüğün dünyadaki varlığına inanmışım.

Bu varlık, yorulmak bilmeden insanlarla flört eder ve akıllarını çeler ama çağırılmadıkça hiçbir zaman kimseyle tam anlamıyla bir ilişki kuramaz. Punchinello kötü bir adam tarafından yetiştirilmiş olabilirdi, kötülükle ilgili her türlü eğitimi almış olabilirdi ama sonuçta nasıl yaşayacağıyla ilgili seçim tamamen ona aitti.

Onun çektiği acı karşısında benim memnun olmam ahlaksızca ve yoz olabilirdi ama bunun ufak çapta bir kötülük olduğuna, bile inanmıyorum. O anda, duyduğum bu memnuniyetin adaletli olduğuna inanıyordum. Şimdi de aynı fikirdeyim. Çünkü, durumumuz kötülüğün kendisine uyanlara ödettiği bedelin daha ağır olduğunun kanıtıydı.

Biraz kusmuğun bu kadar felsefeye neden olması tuhaf.

Bir adamın kusması hafif bir pişmanlığa neden olsa da tek bir patlayıcının zamanlayıcı sayacını bir saniyeliğine bile durduramaz. Cornelius Rutherford Snow'un bütün eserlerinin neredeyse bir enkaz yığına dönme-

sine, en fazla, bir ya da iki dakika vardı.

Lorrie, "Ver," dedi.

"Neyi?"

"Tabancayı. "

Silahın hâlâ bende olduğunu fark etmemiştim.

"Neden?" diye sordum.

"Anahtarı hangi cebine koyduğunu bilmiyorum."

Pantolonunun ceketinin ve gömleğinin ceplerini arayacak kadar zamanımız yoktu. Kusmuğu da düşünecek olursak bunu yapmak istediğimiz de söylenemezdi.

Tabancanın kelepçe anahtarıyla ne ilgisi olduğunu anlamamıştım. Kendine zarar vermesinden korkarak silahı ona vermeme kararı aldım.

Sonra silahı çoktan elimden almış olduğunu fark ettim.

"Zaten elimden almışsın," diye geveledim.

Beni, "Başını öte yana çevirsen iyi olur," diye uyardı. "Şarapnel sıçrayabilir."

Kelimenin ne anlama geldiğini hatırlayamamıştım. "Sanırım şarapnelden hoşlanıyorum," dedim.

Karanlıkta gözlerini kısmış tabancaya bakıyor onu eliyle yoklayarak inceliyordu.

"Sanırım önceki kadar canım yanmıyor," dedim. "Şu anda daha çok üşüyorum."

Endişelenerek, "Bu kötü," dedi.

Onu sakinleştirmek için, "Daha önce de üşüdüğüm oldu," dedim.

Punchinello inledi, ürperdi ve yeniden üstüne kusmaya başladı.

"Biz içki mi içtik?" diye sordum.

Lorrie bu kez daha sert bir sesle, "Başını çevir," diye tekrarladi.

"Benimle bu kadar sert konuşma. Seni seviyorum."

Bir tutam saçımı avuçlayarak yüzümü kelepçelerden uzaklaştırırken, "Evet ama her zaman sevdiklerimizin canını yakarız," dedi.

Her zaman sevdiklerimizin canını yakmamızı kastederek, "Bu üzücü," dedim ve sonra kaldırımdaya yatmakta olduğumu fark ettim. Düşmüş olmalıydım. "Sakar."

Bir silah patladı. Lorrie'nin silahın namlusunu iki kelepçe arasındaki zincire dayadığını ve tetiğe tek bir dokunuşla kendisini Punchinello'dan kurtardığını o ana kadar fark etmemiştim.

Beni, "Ayağa kalk," diye zorluyordu. "Haydi, haydi."

"Ayılana kadar burada kalacağım."

"Orada ölene kadar kalacaksın."

"Hayır, bu çok uzun olur."

Beni tatlı sözlerle kandırmaya çalıştı, bana lanet okudu, emretti, itti, çekiştirdi ve çekti. Sonra ayağa kalkmış, ona dayanarak kamyonetle Shelby Z' min arasından caddeye doğru yürür olduğumu fark ettim. Malika-neden uzaklaşıyorduk.

"Ayağın nasıl?"

"Ne ayağı?"

"Ağrıyor mu demek istiyorum?"

"Bence onu kaldırımın orada bıraktık."

"Tanrım, ne kadarda iri yarısın," dedi.

"Ben sadece biraz iriyim, hepsi bu."

"Tamam, tamam. Bana yaslan. Hadi."

İngiliz kreması kalınlığında bir sesle, "Parka mı gidiyoruz?" diye sordum.

"Doğru."

"Piknik mi yapacağız?"

"Evet doğru. Ama biraz geç kaldık; hadi hızlanalım."

Yaklaşan bir motor sesi duyunca o yana baktım. Arabanın farlarının ışığı üzerimizden geçti. Üstünde dönüp duran polis arabası ya da uzay gemisi olduğunu gösteren sarı ve mavi ışıklar vardı.

Araba patinaj yaparak durdu. Kapılar hızla açıldı ve on beş fit kadar ötede iki adam arabadan indiler.

Bir tanesi "Burada neler oluyor?" dedi.

Lorrie onlara, "Bu adam vuruldu," dedi. Kimden söz ettiğini merak ettim. Ben bunu sormadan, "Bir ambulansa ihtiyacımız var," diye ekledi.

Polisler ihtiyatlı davranarak, acele etmeden yaklaşıyorlardı. "Ateş eden nerede?" diye sordular.

"Orada, kaldırımda. O da yaralı, silahı da yok artık." Polisler, Punchinello'ya doğru ilerlemeye başlayınca Lorrie, "Hayır! Yaklaşmayın. Bina havaya uçacak," diye bağırdı.

Durumum nedeniyle söylediklerine hiçbir anlam verememiştim. Polisler de onun ne demek istediğini anlamamışlardı. Arabanın geriye vuran ışıklarında az da olsa görünen Punchinello'ya doğru hızlıca ilerlemeye devam ettiler. Lorrie inatla beni parka doğru sürüklemeye devam etti.

"Hava piknik yapmak için çok soğuk," dedim. "Çok soğuk."

"Piknik ateşi yakarız. Sadece yürü."

Dişlerim birbirine vuruyor, kelimeler ağzımdan parça parça çıkıyordu. "P...p...patates salatası da olacak mı?"

"Evet. Bol bol patates salatası olacak."

"T...turşulu mu?"

"Evet, turşulu. Hadi devam."

"Turşulu p...p..atates salatasından nefret ederim."

"İki çeşit de var."

Bir başka kaldırım kenarı beni neredeyse yenilgiye uğratacaktı. Kaldırım yumuşak ve davetkâr görünüyordu.

"Piknik için ç...ç...çok soğuk," dedim, "ve ç...ç...çok karanlık. "

Ve bir saniye sonra aynı zamanda çok gürültülü olmuştu.

Tam aynı anda duyulan dört büyük patlama -malikane, banka, adalet sarayı, kütüphane- aklımı başıma getirdi. Bir an için zihnim aydınlandı durumu net bir biçimde görebildim.

Yer sarsılır, parktaki çamlar yalpalayarak ölü iğnelerini yere dökerken ve ilk patlamalar, yerlerini yıkılan binalardan yükselen çılgın tanrılar bowling oynuyormuş gibi bir gümbürtüye bırakırken, taş binalar yıkılırken, iki kere vurulduğumu ve iki seferinde de bundan hiç hoşnut olmadığımı hatırladım.

Acı, belleğimle birlikte geri dönmedi ve şimdi bacağımı hiç hissetmemenin ilk baştaki korkunç acıdan daha kötü olduğunu anlayabilecek kadar sağlıklı düşünebiliyordum. Bacağımı hiç hissetmeyişim onun asla iyileşmeyecek kadar hasar gördüğünü, ölüp gittiğini, bedenimden ayrıldığını gösteriyordu.

Bitkindim. Yer sarsıldığında tökezledim. Lorrie çimenlere oturmama yardım etti. Meydan son patlamalarla sarsılırken sırtımı bir çınar ağacına dayadım.

Vurulmanın anısıyla birlikte, Punchinello'nun gözümün önünde işlediği üç cinayet birbirine karışarakhayalimde bir karabasan olarak canlandı. Bu kanlı görüntüler

cinayet anında olduğundan daha canlıydılar. Sanırım o sırada sadece benim ve Lorrie'nin hayatta kalmamıza odaklandığımdan dehşete düşüp hareket kabiliyetimi yitirmekten korkarak korkunç ayrıntılara dikkat etmeye cesaret edememiş olabilirdim.

Midem bulanarak, bu anıları kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım ama onlar bana işkence etmeyi sürdürüyorlardı. Bütün hayatım boyunca kafamın içinde daima huzurlu olmuştum. Ama şimdi içerideki manzara kana bulanmış ve uğursuz bir gölge yüzünden kararmıştı.

Biraz önceki zihin bulanıklığının geri dönüp beni bu görüntülerden kurtarmasını istediğim anda, o bulanıklık gri bir dalga halinde geliverdi; caddedeki polis arabasının ışıklarını silip süpürdü, ardından da köpürerek rüzgârın önüne katıp sürüklediği sis dalgaları gibi ağaçların arasına süzüldü. Rüzgârsız bir gecede böyle bir şey olması çok tuhaftı.

Toz.

Daha sonra bu hareketli kitlenin ne sis ne de zihinsel bir bulanıklık olmayıp; Cornelius Snow'un malikanesinin yıkılarak görkemli bir yapıdan bir enkaza dönüşürken çevreye yaydığı ince toz bulutları olduğu anlaşıldı. Un ufak olmuş kireçtaşları, pudra haline gelmiş tuğlalar ve ezilmiş alçı, binlerce koku ve tat içeren toz üzerimizden geçti.

Bize doğru gelirken solgun görünen bulut üzerimize çöktüğünde karanlığı da birlikte getirdi. Işıksız geceden de daha derin ve kasvetli bir karanlıktı. Dayandığım çınar ağacının gövdesinden aşağı kayıp sağ yanımın üzerine devrildim ve gözlerim kapadım. Boğucu tozdan korunmak için gömleğimi ağızla burnumun üstüne çektim.

Uzanıp bir elimle hissiz sol bacağıma dokundum. Hâlâ orada olduğundan emin olmak istiyordum.

Elim, ılık bir kan tabakasına bulandı. Bacağıma dokunan elime kaygan ve ılık kan bulaştı.

Kısa bir süre içinde, toz elime bulaşmış olan kanı pıhtılaştırdı ve elimin çevresinde tüyler ürpertici bir sıva oluştu.

Önce Lorrie'nin de benimle birlikte çimenlere çöktüğünü ve tozdan korunmak için yüzünü örttüğünü sanmıştım. Sonra, üstümde onun sesini duydum ve onun ayakta durmaya devam ettiğini anladım.

Ambulans çağırmak için telefon ediyor, öksürerek nefes almaya çalışırken hırıltılar çıkartarak hiç durmadan yardım istiyordu; bir adam vurulmuştu.

Uzanıp ona dokunmak onu aşağı çekmek istedim ama kolumu kaldıracak gücüm yoktu. Bütün bedenime korkunç bir güçsüzlük hakimdi.

Rahatlatıcı zihinsel sis geri dönmüştü. Lorrie için müthiş endişeleniyor, bu kaçıışı artık istemiyordum ama direnmek olanaksızdı.

Düşüncelerim, gizli kapılar, mumların aydınlattığı tüneller, ölü yüzler, silah sesleri, yılan terbiyecileri, kasırgalar ve palyaçolardan oluşan abuk sabuk bir hikâye örüyordu. Kısa bir süre sonra kendimden geçmiş rüya görüyor olmalıydım. Çünkü trapezci olmuştum ve yükseklerle gerilmiş bir telde, dengemi sağlamak için uzun bir sıruk kullanarak yürüyor, güvensiz ve ürkek adımlarla, Lorrie'nin beni beklediği bir platforma doğru ilerliyordum.

Ne kadar ilerlediğimi görmek için arkama döndüğümde Punchinello Beezo'nun peşimde olduğunu gördüm. Onun da elinde bir denge sıırı vardı ama bu sırı-

ğın her iki ucu da keskin birer bıçaktı. Kendinden emin bir şekilde gülümsüyordu ve benden daha hızlıydı. Bana, *"Ben bir yıldız olabilirdim, Jimmy Tock. Ben bir yıldız olabilirdim,"* diyordu.

Ara sıra sirk çadırı rüyalarından ve ruhumun gizli dehlizlerinden sıyrılıyor bir yere götürüldüğümü hissediyordum. Sedyeye taşınıyor sonra gürültülü bir ambulansın içindeki tekerlekli bir sedyeye yatırılıp bağlanıyordum.

Gözlerimi açmaya çalışıp da açamadığımda kendime onların gözyaşı ve tozla yapıştığını söyledim.

Bunun bir yalan olduğunu biliyordum ama yine de beni rahatlatıyordu.

Sonunda biri, "Bu bacak kurtarılamaz," dedi.

Bu kişinin rüyamdaki biri mi, yoksa gerçek bir doktor mu olduğunu bilmiyordum ama ancak kurbağa prens olsam benim sesim olabilirmiş gibi gelen bir sesle, "İki ayağıma da ihtiyacım var. Ben bir kasırga avcısıyım," diye cevap verdim.

Bundan sonra tabaka tabaka derinleşen dipsiz bir boşluğa düştüm. Burada rüyalar, rüya olamayacak kadar gerçektir. Dev yaratıklar beni korumak için nöbet tutuyor ve daima görüş alanımın kenarlarında dolaşıyorlardı. Hava, alkollü olarak hazırlanmış vişneli pasta kokuyordu.

Altı hafta sonra Lorrie Lynn Hicks, bize akşam yemeğine geldi.

Pommes à la Séuilliane'den daha güzel görünüyordu. Ondan gözlerimi alamadığım için tabağımdaki yemeği hayranlıkla seyretmeye kısa bir zaman ayırdım.

Yakut kırmızısı kristal fanuslardaki mumlar; ipek muare duvarlarda, titreşen, yumuşak geometrik şekiller; maun kaplama oymalı tavanda da kehribar rengi daireler oluşturunuyordu.

Lorrie mumların ışığından daha fazla parlıyordu.

Ön yemek olan fırında pişmiş susamlı yengeci yerken babam, "Annesi yılan terbiyecisi olan biriyle hiç tanışmamıştım," dedi.

Lorrie, "Birçok kadın eğlenceli olacağını zannettikleri için bu işe başlıyor," dedi. "Ama - bu iş onların düşündüklerinden çok daha zor. Zaman içinde vazgeçiyorlar."

Annem, "Ama yine de mutlaka eğlencelidir," dedi.

"Ah evet! Yılanlar müthiştir. Havlamazlar, mobilyaları tırnaklamazlar ve hiçbir zaman kemirme gibi bir sorun yaşamazsınız."

Annem, "Ve onları yürüyüşe çıkarman gerekmez," diye ekledi. "

Aslında istersen çıkarabilirsin ama komşuları korkutuyor. Maddy bu yengeç harika."

Babam, "Bir yılan terbiyecisi bu işten nasıl para kazanır?" diye sordu.

"Annem üç ana gelir kanalı oluşturdu. Cins yılanları filmlere ya da televizyonlara kir alıyor. Bu yüzden bir süre bütün kliplerde yılanlar vardı."

Annem buna bayılmıştı. "Demek yılanları kir alıyor," dedi.

Babam, "Saatlik mi, gündelik mi, haftalık mı?" diye sordu.

"Genellikle gündelik olarak. Bol yılanlı bir filmde bile en çok dört beş gün için ihtiyaçları oluyor."

Rowenna Nine, "Bu günlerde canlı yılanlar sayesinde daha ilginç hale gelmeyecek film yok," dedi.

"Özellikle Dustin Hoffman'ın son filmleri."

Lorrie buruk bir sesle, "Yılanları saatliğine kiralayanlar pek saygıdeğer şirketler değil," dedi.

Bu bana ilginç gelmişti. "Yılan kiralayıp da adı kötüye çıkmış bir şirketten söz edildiğini hiç duymadım."

Lorrie yüzünü buruşturarak, "Aaa yeteri kadar, var," dedi. "Çok b...tan şirketler. Hiçbir şey sormadan yılanları saatliğine kir alıyorlar."

Babam, annem ve ben şaşkın bakışlarla birbirimize baktık ama Weena anlamıştı, "Erotik amaçlar için."

Babam, "İgh...", annem, "Tüyler ürpertici," dedi. Ben de, "Büyükanne, bazen beni korkutuyorsun," dedim.

Lorrie bir şeyi açıklığa kavuşturmak için, "Annem hiçbir zaman yılanları bireylere kiralamaz," dedi.

Weena, "Ben çocukken," dedi; "Yan komşumuz küçük Ned Yarnel'i bir çingiraklı yılan sokmuştu."

Babam, "Serseri bir yılan mı, yoksa kiralık bir yılan mı?" diye sordu.

"Serseri bir yılan. Küçük Ned ölmedi ama kangren oldu. Önce başparmağını ve başka bir parmağını, en sonunda da bileğe kadar elinin hepsini kestiler."

Annem, "Jimmy şekerim." dedi. "Senin ayağını kesmek zorunda kalmadığımız için çok mutluyum."

"Ben de."

Babam şarap kadehini kaldırdı. "Hadi Jimmy'mizin bacağına kesilmemiş olmasına içelim," dedi.

Şerefe kadeh kaldırdıktan sonra Weena, "Küçük Ned, olimpiyatlarda ok atma dalında şampiyon olan ilk tek elli sporcu oldu."

Lorrie çok şaşırmişti. "Bu imkânsız," dedi.

Weena, "Sevgili kızım eğer olimpiyatlarda ok atma dalında şampiyon olmuş birçok tek elli şampiyon olduğunu sanıyorsan bu spor dalı hakkında fazla bir şey bilmiyorsun demektir," dedi.

Babam, "Elbette altın madalyayı kazanamamıştır," dedi.

Weena, "Gümüş madalya kazandı," diye itiraf etti. "Ama iki gözü de görebiliyor olsaydı altını da kazanırdı."

Şaşkınlığını belirtmek için çatalını masaya bırakan Lorrie, "Tek gözlü müydü?" dedi.

Annem, "Hayır," dedi. "iki gözü vardı ama birisi görmüyordu."

Lorrie merakla, "Ama sizce ok atma gibi bir sporda başarılı olmak için derinlik algısına ihtiyaç duyulmaz mı?" diye sordu.

Weena çocukluk arkadaşıyla gurur duyuyordu. "Küçük Ned derinlik algısından daha önemli bir şeye sahipti. Onda yürek vardı. Küçük Ned'i hiçbir şey alt edemezdi," dedi.

Çatalını yeniden alarak tabağındaki son yengeç parçasını da yiyen Lorrie, "Küçük Ned'in aynı zamanda cüce olduğunu öğrenirsem çok heyecanlanırım," dedi.

Annem, "Ne kadar tuhaf ama aynı zamanda ilginç bir düşünce," dedi.

Büyükannem, "Bana göre sadece tuhaf," diye itiraz etti. "Küçük Ned on birinci doğum gününde bir metre seksen üç santimdi. Sonunda bir metre doksan üç santim oldu. Bizim Jimmy gibi iriyarı bir adamdı."

Büyükannem böyle düşünse de küçük Ned'den birkaç santim kısaydım. Büyük bir olasılıkla da ondan daha hafiftim. Ama tabi bu mukayese el ağırlığı açısından yapılırsa benim daha ağır olduğum su götürmez bir gerçektir.

İki ayağımı karşılaştırırsam, iki metal plaka ve uyluk kemiğini tutan bir sürü çivi artı kaval kemiğimdeki çelik plaka yüzünden sol ayağım sağ ayağımdan daha ağır gelirdi. Bacağıma kapsamlı bir damar cerrahisi uygulandı ama bunun bir gramlık bir katkısı bile olmadı..

1994 Kasım ayının başlangıcındaki bu yemek sırasında yaralarımındaki drenler artık yoktu ve bu daha iyi kokmamı sağlıyordu. Ama bacağımda hâlâ fiberglas bir alçı vardı. Alçılı ayağımı, büyükanneme çelme takmak ister gibi yan tarafa uzatmış olarak masanın sonunda oturuyordum.

Weena yengecini bitirdi. Ağzını onun yaşındakilerin bunu yapmasında bir sakınca olmadığına inanarak gözümüze sokar gibi şapırdattı. "Annenin yılanlardan üç şekilde para kazandığından bahsettin," dedi.

Lorrie, o kusursuz dolgun dudaklarını peçeteyle sildi, "Çıngıraklı yılanları sağlıyor," dedi.

Babam dehşetle, "Hangi süpermarket böyle bir şeyi

satar ki?" dedi.

Annem, Lorrie'ye, "Bizim de küçük, şirin bir süt yılanımız vardı," dedi. "Bir süre bizimle yaşadı. Adı Earl'dü ama ben hep Bernard'ın ona daha çok yakışacağını düşünmüşümdür."

Rowenna Nine, "Bana kalırsa Ralph adı ona daha çok yakışır," diye itiraz etti.

Annem, "Earl bir erkekti," dedi. "ya da en azından biz hep öyle düşündük. Eğer dişi olsaydı onu sağmamız mı gerekirdi? Sonuçta bir ineği sağmadığın zaman bunalıma girer."

Akşam çok güzel başlamıştı. Ağzımı açıp bir şey söylemem bile gerekmiyordu.

Babama baktım. Bana gülümsedi. Çok eğlendiği belliydi.

Lorrie, "Süt yılanının aslında sütü yoktur," dedi. "Çingiraklı yılanın da yoktur. Annemin sağdığı şey süt değil zehir. Yılanın başının arkasından tutup, zehir bezlerine masaj yapar. Zehir, çingiraklılarda deri altında olan dişlerden fışkırarak geniş ağızlı şişelere dolar."

Yemek odası babam için bir tapınak sayılır. Bu nedenle dirseğini çok nadir olarak masaya dayar. Şu anda ise bir dirseğini masaya, çenesini de eline dayamıştı. Sanki Lorrie'yi uzun uzun dinlemeye hazırlanıyordu. "Yani annenin büyük bir çingiraklı yılan çiftliği var öyle mi?"

"*Büyük* olduğunu söylemek abartı olur. *Çiftlik* bile çok gösterişli bir kelime. Sadece bir tek mahsulü olan bir bahçe demek daha doğru olur."

Büyükannem geçirdi ve rahatladı. Sonra, "Bu zehri kimlere satıyor? Katillere ya da Afrika'daki zehir püskürten havalı silahlar kullanan yerlilere mi?" dedi.

"İlaç firmaları yılan sokmalarına karşı serum yapımında kullanıyor. Aynı zamanda tıpta bazı başka kullanım alanları da var."

Babam, "Üçüncü bir gelir kaynağı daha var demiştin," diye hatırlattı.

Lorrie sevecen bir yüz ifadesiyle, "Annem gerçek bir yıldızdır," dedi. "Partilere çağırılır. Yılanlarla harika gösteriler yapar."

Babam merakla, "Böyle bir gösteriyi seyretmeyi kim ister?" diye sordu.

Annem büyük bir olasılıkla yaklaşan evlilik yıldönümleri için verecekleri partiyi ya da Weena'nın doğum gününü düşünerek, "Kim *istemez* ki?" dedi.

Lorrie, "Çok doğru," dedi. "Emeklilik partileri, Noel partileri gibi şirket etkinliklerine, dini görevleri yüklenebilecek yaşa gelmiş Musevi erkek çocuklar için düzenlenen partilere, Amerika Kütüphane Birliği'nin etkinliklerine ve aklınıza gelebilecek her tür toplantıya çağırılır."

Annemle babam aperatif tabaklarını kaldırdılar. Yanında peynirli cipsle beraber mısırlı tavuk çorbasını getirip tabaklarımıza koydular.

Büyükannem, "Mısırı çok severim ama gaz yapıyor. Önceden önemserdim artık umursamıyorum. Altın yıllarda böyle şeyler olur."

Babam kadeh yerine çorbasından aldığı ilk kaşığı kaldırdı ve "O alçağın tek bir duruşmada canını kurtarmamasını dilerim," dedi. "Onun elektrikli sandalyede can vermesi şerefine." dedi.

Alçak dediği tabi ki Punchinello Beezo'ydu. Ertesi sabah akıl sağlığının mahkemeye çıkmak için yeterli olup olmadığına karar verilmesi için bir ön duruşmaya çıkacaktı.

Lionel Davis'i, Honker'ı, Crinkles'ı ve gizli geçitlerle ilgili bilgi almak için işkence ettiği kasabanın değerlerini koruma derneğinin uzun süreli başkanlığını yapmış olan Byron Metcalf'ı Öldürmüştü.

Bunlara ek olarak adalet sarayında temizlik firmasının patlamalar sırasında orada bulunan iki görevlisi, kütüphanenin arkasındaki çöp bidonunda para edecek bir şeyler aramakta olan bir' serseri ve evi adalet sarayının yanında olan Martha Faye Jeeter adında yaşlı bir dul da ölmüştü.

İnsan hayatı söz konusu olduğunda sekiz kişi ağır bir bedel ama tahribatın büyüklüğü düşünülürse çok daha fazla kurban olması beklenebilirdi. Patlamaların yerin iki kat altında olması ve gücün bir kısmının yer altındaki dehlizlere dağılması birçok hayatı kurtarmıştı. Kütüphane, malikane ve banka sanki profesyoneller tarafından hesaplanmış gibi mahzen ve ikinci mahzenlerinin üstüne çökmüştü.

Adalet sarayı da büyük oranda olduğu yere çökmüştü ama çan kulesi yandaki binanın üstüne devrilmiş ve dul Bayan Jeeter'ın sakin hayatına ani bir heyecan getirmişti.

Kadının iki kedisi de ezilerek can vermişti. Snow Kasabası'nın bazı sakinleri kedilere, insanların ve mimari eserlerin kaybindan daha fazla üzüldüler.

Punchinello, yüzlerce kişi ölmediği için üzgün olduğunu söylemişti. Polise aynı şeyi tekrar yapabilseydi çok geniş bir alanı yok edecek güçte bir ateş fırtınası oluşturmak için patlayıcılara napalm paketleri ekleyeceğini söylemişti.

Sokağın ve parkın bazı bölümleri Cornelius Snow'un yeraltı tünellerinin içine çökmüştü. Benim sarı yarış çiz-

gileri olan güzel siyah spor arabam da bu çukurlardan birine düşmüştü.

Yedi yaşındaki *Dodge Daytona Shelby Z*'mden daha çok sevebileceğim bir genç bayanla tanışmadığımı söylediyimi hatırlıyor musunuz? Tuhaf, onu kaybettiğim için bir dakika bile yas tutmadım.

Gerçi Lorrie, *Shelby Z*'nin içine yakıştırdı ama belki siyah yerine onun coşkulu ruhuna daha uygun olan kırmızı ya da gümüş rengi, 1986 model bir *Pontiac Trans Am*'in içine daha çok yakıştırdı. Ya da üstü açık bir 1988 modeli *Chevy Camaro IROC-Z*.

Ne var ki benim sorunumu boğaz tokluğuna çalışan her aşçı yamağı anlayabilirdi. Yeryüzünde, Lorrie'yi bir kere gördükten sonra, haftanın her günü ona bir *Rolls-Royce* alacak adamlar vardı. Ve bunların çoğu da troll görünüşlü olmazdı.

Babam, "O alçağı bir tımarhaneye tıkıp paçayı kurtarmasına izin vereceklerini düşünmüyorsunuz değil mi?" diye sordu.

"Bunu kendisi de istemez," dedim. "Yaptığı işin bilincinde olduğunu ve bunu intikam için yaptığını söylüyordu."

Lorrie, "Kendine özgü bir deli," dedi. "Ama iyi ve kötüyü benim kadar biliyor. Maddy, bu çorba midede gaz yapsa bile olağanüstü lezzetliydi."

Rowenna Nine konuyla ilgili bir hikâyeye anlattı. "Bright Falls'un yakınlarında oturan Hector Sanchez, bir osurukla kendini öldürdü."

Büyükannemin bu açıklaması üzerine babamın içindeki akılcı kimlik harekete geçmişti. "Weena, bu imkânsız."

Büyükannem, "Hector briyantın fabrikasında çalışıyordu," diye devam etti. "Harika saçları vardı ama sağduyusu yoktu. Bu elli altı yıl önceydi, 1938'de, savaştan önce."

Babam, "*O zaman* bile bu imkânsızdı," diye itiraz etti.

"*O zaman sen* henüz doğmamıştın; Maddy de öyle. Bu yüzden, neyin imkânsız olup neyin olmadığını söyleme bana. Bunu kendi gözlerimle gördüm."

Babam bir uydurmaca sezinlemişti ama suçlama yapmaya hazır değildi. "Daha önce bundan hiç söz etmemiştin," dedi.

"Hayır," diye doğruladım. "Büyükannemin bize kendini kaynatarak öldüren Harry Ramirez'i anlattığını hatırlıyorum ama bu Hector Sanchez'i hatırlamıyorum."

"Maddy bunu daha önce duydun mu? Hatırlıyor musun?"

Annem, "Hayır şekerim," diye itiraf etti. "Ama bu neyi kanıtlar? Annemin bunu yeni hatırladığından eminim."

Babam, "insan bir adamın osurarak kendi ölümüne neden olduğunu görecektir olursa bunu kolay kolay unutmaz," dedi. Babam, Lorrie'ye, "Özür dilerim, canım," diye ekledi. "Genelde yemek masasındaki sohbetlerimiz bu kadar düzeysiz değildir."

"Yılanların yaraları ve lağım sularını kullanılabilir hale getiren bir tesisinin içindekileri emmiş olan bir hortumun kokusu hakkında konuşulanları dinlerken konserve İtalyan mantısı yemeden düzeysizliğin ne demek olduğunu bilemezsiniz."

Büyükannemin sabrı tükenmişti. "Hector Sanchez'i unutmadım," dedi. "Sadece ilk kez bugün konu kendili-

ğinden açıldı."

Annem, "Hector briyantın fabrikasında ne iş yapıyordu?" diye sordu.

Babam, "Eğer elli altı yıl önce osurarak kendisini havaya uçurduysa," dedi; "Onun ne iş yaptığı kimin *umurunda?*"

Weena, "Eminim ailesi onun ne iş yaptığına önem veriyordu," dedi. "Geçimlerini o işle sağlıyorlardı.

Her neyse zaten kendisini havaya uçurmadı. Bu mümkün olamaz."

Babam bir zafer kazanmış gibi, "Konu kapandı," dedi.

"Yirmi bir yaşına girmiştim ve kocam Sam beni ilk kez bir tavernaya götürmüştü. Bir locada oturuyorduk. Hector ise bir bar taburesinde oturuyordu. Pembe sincap adlı bir kokteyl ısmarlamıştım.

Pembe sincapları sever misin, Lorrie?"

Lorrie, "Evet," dedi. Babam ise, "Beni o kadar sinirlendiriyorsun ki, şu anda tavanda dolaşan pembe sincaplar görüyorum," dedi.

"Hector bira içiyordu. Birasının içinde limon dilimleri vardı. Vücutçu bir adamdan sadece bir tabure ötede oturuyordu. Domuz budu iriliğinde pazıları ve kolunda hırlayan bir buldog köpeği dövmesi vardı."

Annem, "Hector'un mu vücutçu adamın mı?" diye sordu.

"Hector'un en azından görülebilir bir yerinde dövmesi yoktu. Ama Pancho adında evcil bir maymunu vardı."

Annem, "Pancho da bira içiyor muydu?" diye sordu.

"Maymun orada değildi."

"Neredeydi?"

"Evde aileyle birlikteydi. Barlarda dolaşmaktan hoşlanan bir maymun değildi. Pancho aile hayatını seven bir maymundu."

Annem, babamın omzunu sıvazlayarak, "Bu maymun tam benim tipim," dedi.

"Hector barda otururken büyük bir osuruk patlattı" Babam, "Sonunda," dedi.

"Vücutçu da kokudan rahatsız oldu. Hector her ne kadar toz kelimesini kullanmasa da ona toz olmasını söyledi."

Lorrie, "Bu Hector iriyarı bir adam mıydı?" diye sordu.

"Bir yetmiş boyunda, yaklaşık altmış kilo civarındaydı."

Lorrie, "Maymun ona yardımcı olabilirmiş," dedi.

"Sonra vücutçu ona iki yumruk attı ve saçından yakalayıp yüzünü üç kere bara vurdu. Hector tabureden düştü. Ölmüştü. Vücutçu da protein için iki taze yumurta eklenmiş bir viski/bira istedi."

Babam haklı çıktığı için mutlu olmuştu. "Yani ben haklıymışım. Onun ölümüne gaz çıkarması neden olmamış. Onu sarhoş vücutçu öldürmüştü."

Büyükannem, "Eğer osurmasaydı öldürülmeyecekti," diye ısrar etti.

Lorrie çorbasını bitirmişti. "Peki Harry Ramirez kendini nasıl haşlayarak öldürdü?" diye sordu.

Yemeğin devamında dolgu malzemesi olarak kestane ve sosis kullanılmış fırında kızarmış piliç, mısır lapası ve bezelyeden oluşan ana yemek ve ardından da kereviz salatası geldi.

Gece yarısından sonra babam tatlı arabasını mutfaktan getirdiğinde Lorrie mandalina kremalı turta ile

bir dilim Fransız usulü sünger pasta arasında seçim yapamadı ve ikisinden de aldı. *Coeur à la crème*, *budino ricotto* ve kestaneli *Mont Blanc*'dan tattı ve üç katlı kurabiye tabağından dört kurabiye seçti.

Tadını almaya odaklanarak bir Alman kurabiyesi yedi. Sonra masaya bir sessizlik çöktüğünü fark etti.

Başını kaldırdığında hepimiz ona gülümsüyorduk.

"Nefis," dedi.

Gülümsedik.

"Ne oldu?" diye sordu.

Annem, "Hiçbir şey canım," dedi. "Sadece eskiden de hep buradaymışsın gibi hissettik. "

Lorrie gece birde gitti. Bu, Tock Ailesi için erken, onun için geç bir saattti. Sabah dokuzda iki öfkeli Macar'a dans dersi verecekti.

Öfkeli Macarlar apayrı bir hikâye. Eğer tekrar yazabilecek kadar yaşarsam onları başka bir kitaba saklamak istiyorum.

Ön kapıda yürüteç yardımıyla ayakta dururken Lorrie beni öptü. Eğer beni sadece yanağımdan öpmemiş olsaydı ve bütün ailem iki adım ötede gülümseyerek bizi seyrediyor ve ağızlarını böylesine şapırdatıyor olmasalardı akşam için mükemmel bir final olabilirdi.

Sonra büyükannemi, annemi ve babamı da öptü. Bunu gördükten sonra kendimi özel hissetmem mümkün değildi.

Ama tekrar benim yanıma geldi ve beni bir daha öptü. Bu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

Evden dışarı süzülüp geceye karıştığında evin oksijeninin çoğunu da alıp götürmüş gibiydi. Onun yokluğunda nefes almak hafif bir acı veriyordu.

Babam tatil köyündeki işine geç kalmıştı. Lorrie'yi yolcu etmek için özellikle gecikmişti.

Gitmeden önce, "Oğlum kendisine saygısı olan hiç-bir aşçı bu kızın gitmesine izin vermez," dedi.

Annemle büyükannem masayı toplayıp bulaşıkları iki bulaşık makinesine birden yerleştirirken ben de oturma odasındaki koltuğa yerleştim ve başımı koltuğun arkasındaki Örümcek desenli küçük örtüye yasladım. Midem rahatsızlık vermeyecek biçimde doluydu. Alçılı ayağımı bir taburenin üstüne uzatmış, kendimi kumsalda güneşlenir gibi hissediyordum.

Polisiye bir roman okumaya çalıştım. Fil Adam filmiyle ünlenmiş bir hastalık olan nörofibromatozlu bir Özel dedektifle ilgili bir serinin kitaplarından biriydi. Üzerinde çalıştığı konulardaki bilinmeyenleri çözmek için San Francisco'nun bir ucundan diğer ucuna geziyor, deforme olmuş bedenini gizlemek için kapüşonlu bir pelerin giyiyordu. Hikâyenin derinliğine-nüfuz edemedim.

Akşam yemeği bulaşıkları toplandığında büyükannem kanepeye döndü ve dantelini örmeye başladı.

Kırkayak desenli yastık kılıfına başlamıştı.

Annem kendi bölmesinde şövalyenin başına geçmişti. Koli cinsi bir köpeğin portresini yapıyordu.

Sahibi, köpeğin boynunda ekoseli bir fular ve başında bir kovboy şapkası olmasını istemişti.

Hayatımı ve biraz önceki yemeği düşünürken doğal olarak tuhaflik konusunu da biraz düşündüm.

Tock kabilesi hakkında yazarken bu ailenin fertlerinin tuhaf ve özel göründüklerini fark ediyorum.

Gerçekten de Öyleler. Onları sevmemin bir nedeni de bu.

Her ailenin, her insan gibi kendine özgü tuhaflıkları vardır. Her bireyinin ayrı bir özelliği olan Tock ailesi gibi.

Tuhaf demek normal kabul edilenden, sıradan olandan farklı demektir. Uygarlıklar uzlaşmaya vararak normal olanı belirler ama bu uzlaşının eni, sirkte trapezci-lerin üstünde gösteri yaptığı tel kadar ince değil bir nehir kadar geniştir.

Böyle olmasına rağmen hiçbirimiz her bakımdan çok normal, sıradan bir hayat sürmüyoruz. Sonuçta hepimiz insanız. Her birimiz, kendimize özgü özelliklere sahibiz. Buna, başka hiçbir türde rastlanmaz.

İçgüdülerimiz var ama bizi bunlar yönetmiyor. Akılsız sürünün bizi içine çekme isteğini ve bunun cazibesini hissediyoruz ama bu etkinin korkunç sonuçlarından kaçmak için ona karşı direniyoruz ve bunu yapmadığımızda tıpkı Hitler ya da Lenin veya Mao Tsetung gibi kendi toplumumuzu başarısızlığa uğramış ütopyaları kanlı bir enkazına çeviriyoruz. Ve bu enkazlar bize Tanrının insana bireysellik verdiğini ve onu kullanmamanın karanlık yollara sapmak demek olduğunu hatırlatır.

Kendimizle ilgili tuhaflıkları göremediğimiz zaman kendisini aşırı önemseyen canavarlara dönüşürüz.

Her aile benim ailem kadar tuhaftır. Bundan eminim. Gözlerinizi açıp bu gerçeği görürseniz, kalbinizi insanlığa açmış olursunuz.

Dickens okuyun. O bunu biliyordu.

Ailemdeki hiç kimse kendisinden başka biri olmak istemez. Onlar başkalarını etkilemek için kendilerini değiştirmezler.

Duydukları iman, birbirlerinin varlığı ve günlük hayattaki küçük mucizeler onların hayatını anlamlı kılar.

Kendilerini tanımlamak için ideolojilere ya da felsefelere ihtiyaçları yoktur. Onlar bütün duyularını kullanarak, umutla ve her an gülmeye hazır olarak yaşarlar ve bu yaşam biçimi onları tanımlar.

Kütüphanede onunla tanıştığım andan beri Lorrie Lynn Hicks'in, onun kitaplarını okumuş olsa da olmasa da Dickens'ın bildiği her şeyi bildiğinin farkındaydım. Güzelliği aslında sadece fiziksel görünüşünde değildi. Bir Freud robotu değildi ve asla onun kelimeleriyle tanımlanmaya izin vermezdi.

O kimsenin kurbanı olmaz, hiç kimse onu kandıramazdı. Başkalarının ona davranışına göre kıskançlıkla ya da ahlaki yönden üstün olduğuna inandığı için herhangi bir şey yapmaz, hayatın sunduğu *olanaklara* göre davranırdı.

Fil adam hastalığı olan dedektif hikâyesini anlatan romanı bir kenara bırakıp koltuktan kalkarak yürütemeye ulaştım. Tekerler hafifçe gıcırdadı.

Mutfağa girince kapıyı kapadım ve duvardaki telefona doğru yürüdüm.

Bir süre orada durup, terli avuçlarımı gömleğime sildim. Titriyordum. Şu anda yaşadığım sinirlilik Punchinello'nun bana doğrultmuş olduğu tabanca karşısında hissettiklerimden daha hafif ama daha derin bir duyguydu.

Bu, dünyanın en yüksek dağına rekor sürede tırmanmak isteyen, hayatının belli bir aşamasında bunu başarmak için bir pencere açılacağını, gerekli yeteneğe ve bedensel güce sahip olacağını bilen ama bürokrasinin, fırtınaların ya da kaderin, penceresi kapanana kadar onu engelleyeceğinden korkan bir dağcının duyduğu heyecandı. Ve sonra o, kim olacaktı, ne olacaktı?

Palyaçoların gecesinden beri geçen altı hafta içinde, birçok kez telefonla konuşmuştuk. Onun numarasını telefonun hafızasına kaydetmiştim.

Üç sayı tuşladım, kapattım.

Ağzım kurumuştur. Sekerek bir dolabın yanına gittim. Bir bardak aldım ve yine sekerek, musluğun önüne geldim. Bardağa, özel musluktan süzölmüş ve soğutulmuş su doldurdum.

Şimdi iki yüz gram daha ağırdım ama ağzım hâlâ kupkuruydu. Telefonun yanına döndüm.

Beş sayı tuşladım, kapattım.

Sesime güvenmiyordum. Prova yaptım: "Alo, ben Jimmy."

Kendime James demekten bile vazgeçmiştim. Evrenin temel yasalarından birine karşı savaştığınızı fark ettiğinizde, en doğrusu doğaya boyun eğmektir.

"Alo, ben Jimmy. Seni uyandırdıysam özür dilerim."

Sesim iki oktav yükselmişti ve titriyordu. On üç yaşından beri böyle bir ses çıkarmamıştım.

Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim ve tekrar denedim. Bu kez on beş yaşına kadar çıkabildim.

Altı rakamı tuşladıktan sonra kapatmaya yeltendim. Sonra hiçbir şeyi umursamaz bir teslimiyetle yedinci rakamı da tuşladım.

Lorrie sanki telefonun yanında oturuyordu. İlk çağla açtı.

"Alo, ben Jimmy," dedim. "Seni uyandırdıysam özür dilerim."

"Eve daha on beş dakika önce geldim. Henüz yatmadım."

"Bu gece çok eğlendim."

"Ben de," dedi. "Aileni çok sevdim."

"Dinle, bu telefonda konuşulacak bir şey değil ama eğer bunu söylemezsem, uyuyamayacağım. Bütün gece penceremin kapanacağını ve dağa tırmanmak için son şansımı kaybedeceğimi düşünüp gözümü kırpmayacağım."

"Tamam," dedi. "Ama bu kadar gizemli konuşacaksan not almalıyım. Böylece daha sonra oturup ne demek istediğini çözebilirim. Tamam, kalem ve kağıdım hazır."

"Öncelikle, Öyle yakışıklı biri değilim."

"Kim demiş?"

"Aynalar, aynalar, duvardaki aynalar. Üstelik çam yarması gibi, iriyarı, salak bir adamım."

"Sürekli bunu söylüyorsun ama bu gibi anlar dışında bunu doğrulayacak bir kanıt görmedim."

"Bacağıma bu metal plaklar takılmadan *önce* dans edemiyordum. Şimdi de bir baloda ancak Dr. Frankenstein'in ilk klonu kadar zarif olabilirim."

"Sadece iyi bir öğretmene ihtiyacın var. Bir zamanlar kör bir çiftte dans etmeyi öğretmiştim."

"Her neyse zaten ben bir aşçıyım ve belki bir gün hamur işi tatlı ve pastalar yapan aşçıların şefi olacağım. Bu da asla bir milyoner olamayacağım anlamına geliyor."

"Milyoner olmak mı istiyorsun?" diye sordu.

"Özellikle değil. Milyoner olsam sürekli olarak para kaybetmemek için hesap yapmak zorunda kalırım. Ama sanırım milyoner olmayı istemem *gerekir*. Bazı insanlar yeterince hırslı olmadığımı söylüyor. "

"Kim?"

"Ne?"

"Yeterince hırslı olmadığını kim söylüyor?"

"Büyük bir olasılıkla, herkes. Bir de şu var: Seyahat

etmeyi seven biri değilim. Çoğunlukla insanlar dünyayı gezmek ister ama ben evcimen bir insanım. Bakmayı bilen bir insanın bir kilometrekare içinde bütün dünyayı görebileceğine inanıyorum. Asla in'de ya da Tonga Cumhuriyeti'nde müthiş maceralar yaşamayacağım."

"Tonga Cumhuriyeti nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Tongayı hiç görmeyeceğim. Büyük bir olasılıkla Paris ya da Londra'yı da görmeyeceğim. Bazı insanlar bunun trajik bir şey olduğunu söyleyecektir."

"Kim?"

Kendimi yargılama coşkusu içinde, "Tecrübeli, görmüş geçirmiş biri de değilim," dedim.

"Tamamen değil."

"Bazı insanlar öyle düşünüyor."

"Yine onlar," dedi.

"Kimler?"

"Bazı insanlar," dedi.

"Dünyadaki en tanınmış kayak merkezlerinden birinde yaşıyorum," diye devam ettim "ve kayak yapmayı bilmiyorum. Öğrenmeyi hiç istemedim."

"Bu bir suç mu?"

"Maceracı olmadığımı gösteriyor."

"Bazı insanlar *mutlaka* bir macera yaşamalıdırlar," dedi.

"Ben yle biri değilim. Herkes ya dağa tırmanıyor, ya maraton koşularına katılıyor ya da ağırlık alışıyor. Ben asla onlardan olmayacağım. Ben kitapları, uzun sohbetlerin edildiği yemek sofralarını ve uzun yürüyüşleri severim. Bir kayak pistinden aşağı saatte elli mil hızla kayarken konuşamazsın. Maratonda da. Bazı insanlar benim çok konuştuğumu söylüyor."

"Çok önyargılılar öyle değil mi?"

"Kim?"

"Bazı insanlar. Ailen dışında, herhangi birinin senin hakkında düşündüklerini önemsiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Bu biraz tuhaf öyle değil mi? Yani, sadece sosyopat* manyaklar başkalarının onlar hakkında ne düşündüğünü önemsemez."

Lorrie, "Sosyopat bir manyak olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Belki olabilirim."

"Ben olabileceğini düşünmüyorum," diye itiraz etti.

"Büyük olasılıkla haklısın. İyi bir sosyopat manyak olmak için macerayı sevmek gerekir. Tehlikeden, risk almaktan ve değişiklikten hoşlanmak gerekir ve ben kesinlikle böyle biri değilim. Donuk bir insanım. Sıkıcıyım."

"Beni donuk, sıkıcı, geveze, maceradan hoşlanmayan, başarısız bir sosyopat olduğunu söylemek için mi aradın?"

"Şey, evet ama bunun hepsi başlangıçtı."

"Neye?"

"Telefonda değil de yüz yüzeysen söylemem gereken bir şeye başlangıçtı. Büyük olasılıkla henüz çok erken ama kendimi eğer bu gece sana bunu söylemezsem kader ya da fırtınalar yüzünden engelleneceğime ve fırsat penceresimin kapanacağına inandırdım.

Sana sormak istediğim şey şu: Lorrie Lynn Hicks, benimle evlenir misin?"

Sessizliğin şaşkınlıktan kaynaklandığını sandım. Sonra benimle dalga geçtiğini düşündüm ama sonra o, "Ben başka birini seviyorum," dedi.

* *Sosyopati: Topluma uyum sağlayamayan kişilik bozukluğu (çev.)*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

**DÜNYAYA HOŞGELDİN
ANNIE TOCK**

Kasaba meydanının hatırı sayılır bir kısmının havaya uçtuğu tarih olan 15 Eylül 1994'te olanlar Büyük-babam Josef'in kehanetlerinin geri kalanını ciddiye almak konusunda beni cesaretlendirdi.

Beş 'korkunç gün'ümün ilkinden sağ çıkmıştım. Ama sağ çıkmanın da bir bedeli vardı.

Yirmili yaşlarınızın başında bir bacağına madeni plak ve vidalarla dolu olması ve arada sırada topallamanız ancak Deniz Kuvvetleri'nde hizmet ederken bacağına saplanan şarapnellerle dolaşıyorsanız romantik olabilir. Bir palyaçonun elindeki silahını almaya çalışırken vurulmanın gurur duyulacak bir yanı yok.

Her ne kadar başarısız bir palyaço ve bir banka soyguncusu olsa da benim kahramanlık hikâyelerimi çalacak ve onları anlamsız kılacak kadar palyaçoluktan nasibini almıştı.

İnsanlar, *Silahı ondan aldın ama o, soda şişesini elinden bırakmamayı becerdi öyle mi?* gibi şeylersoruyorlardı.

Bu tarihi izleyen sekiz ya da on ay boyunca, beş uğursuz günden ikincisi üzerine düşündük ve ilkinden üç yıldan fazla bir süre sonra gelecek olan 19 Ocak 1998 Pazartesi günü için planlar yaptık.

Hazırlıklarımın bir parçası olarak bir 9 mm'lik tabanca satın aldım. Silahlardan pek hoşlanmam ama savunmasız olmak beni daha fazla rahatsız ediyor.

Ailemi, kaderlerini benim kaderime bağlayarak hayatlarını tehlikeye atmamaları konusunda ikna etmeye çalıştım. Buna rağmen, annem, babam ve büyükannem o uğursuz günün yirmi dört saati boyunca benim yanımda olmak konusunda ısrar ettiler.

Başlıca savunmaları eğer üçümüz birlikte kütüphaneye gitmiş olsaydık, Punchinello Beezo'nun benimle beraber diğer üçünü de rehin almak zorunda kalacağı için beni rehin almayacağıydı.

Benim buna cevabım ise Punchinello'nun üçünü de öldürüp sadece beni rehin alacağıydı.

Buna karşılık çok zayıf bir savunma yapıyorlardı ama *"Saçmalık! Zırva! Palavra! Mmmm! Pufff! Peh! Boş laf! Gevezelik etme! Haydi Oradan! Saçmalama! Kafadan atma!"* gibi çeşitli sözleri güçlü bir biçimde vurgulayarak tartışmadan galip çıktıklarına inanıyorlardı.

Benim ailemle tartışmak gerçekten mümkün değildir. Onlar büyük Missisisippi Nehri gibidirler. Sürekli akarlar ve kısa bir süre sonra kendinizi, güneşten ve tembel tembel akan suyla sürüklenmekten sersemlemiş bir halde Delta'da bulursunuz.

Birçok akşam yemek yerken ya da yüzlerce fincan kahve içerken, o malum günde evde dört duvarın içinde kalıp, kapıları ve pencereleri kilitleyerek evimizi bütün palyaçolara ve kapımızı çalabilecek bütün kötülöklere karşı korumanın akıllıca olup olmayacağını tartıştık.

Annem o günü kalabalık bir yerde geçirmemizin doğru olacağını düşünüyordu. Snow Kasabasında, bütün gün boyunca kalabalık olan bir yer olmadığı için Las Vegas'a uçmayı bir kumarhanede beklemeyi önerdi.

Babam, dört taraftan da bir mil ötesini kolayca görebileceğimiz büyük bir çayırın ortasında olmamızı tercih ediyordu.

Büyükannem ise gökten düşen bir meteorun Las Vegas'ta da, açık arazide de, evde kilitli kapılar arkasında beklerken de aynı derecede tehlikeli olduğu konusunda bizi uyardı.

Annem, kafası kadar büyük bir kahve fincanından içmekte olduğu kahveden kuvvet alarak, "Las Vegas'ta böyle şeyler olmaz," diye ısrar etti. "Unutma, orayı mafya yönetiyor. Her şey onların kontrolünde."

Babam onunla dalga geçerek, "Mafya!" dedi. "Maddy, mafya meteorları kontrol edemez."

Annem, "Bunu yapabileceklerinden eminim," dedi. "Onlar çok kararlı, acımasız ve kurnaz insanlar."

Büyükannem, "Kesinlikle öyle," dedi. "Bir dergide, iki bin yıl önce Sicilya'ya bir uzay aracının indiğini okudum. Uzaylılar Sicilyalılar'la karışıp çiftleşerek yeni bir tür üretmişler. Sicilyalılar, bu yüzden bu kadar güçlüler."

Babam, "Bu saçmalıkları hangi salak dergi yayınlamış olabilir?" diye sordu.

Büyükannem, "*Newsweek*," diye cevap verdi.

"*Newsweek*, milyon yılda bir bile böyle bir saçmalığı yayınlamaz!"

Büyükannem, "İşte," dedi. "Yayınladılar."

"Bunu o deli saçması bulvar gazetelerin birinden okumuştundur."

"*Newsweek*'te okudum. "

Gülümsedim. Onları dinlerken, Delta'da sürükleniyordum.

Günler, haftalar, aylar geçti ve her zaman olduğu gibi tek bir gerçek; kaderi yenmek için plan yapılamayacağı gerçeği dipdiri kaldı.

Durum, hamile kalmamızla biraz daha karmaşık bir hal almıştı.

Evet, bazı kişiler, erkeğin sadece baba olmanın ve bir bebeğin ana rahmine düşmesinin sevincini paylaşp, ikisinin arasındaki acıyı hissetmediği için "*hamileyiz*" demesini küstahça bulacağının farkındayım. Hayatımın temel direği olan karım, geçen ilkbaharda, büyük bir sevinçle ailemize, "Biz hamileyiz," diye açıkladı. O, bana bu konuda çoğul zamir kullanma iznini verince ben de buna dört elle sarıldım.

Bebeğin ana rahmine düştüğü günü saptayabildiğimiz için doktorumuz, bize doğum için en olası kırk sekiz saatlik zaman aralığını verdi. Bu, 18 ve 19 Ocak'tı.

İlk çocuğumuzun yıllar önce Büyükbabam Josef'in babamı yıllar önce uyardığı tarihte dünyaya geleceğine hemen inandık.

Riske attığımız şey öyle büyüktü ki, oyundan çıkmak istedik. Ancak iblisle poker oynuyorsanız hiç kimse ondan önce masadan kalkmaz.

Her ne kadar belli etmemeye çalışsak da müşhile gerek duymayacak kadar korkuyorduk. Zaman bizi bilinmeyenle olan randevumuza doğru sürüklerken Lorrie ile benim aileden aldığımız güç ve umut her zamankinden daha önemliydi.

Sevgili karım, "Başka birini seviyorum" diyerek beni kandırmıştı. Bu nedenle ben de sizi kandırmış oldum. Unutmayın, ben hikâyenin kurgusunu öykülere bayılan ve hayatın gizemli gerçekçiliğini iliklerine kadar hissedenden bir aileden öğrendim. Kuralları, hileleri biliyorum; başka işlerde beceriksiz olabilirim ama konu kendi hayatımı anlatmak olunca elimden geleni yapacağım ve eğer sıra pantolonun içindeki fare numarasına gelirse büyük sirkten yuhalanmadan çıkacağımdan eminim.

Yani biraz bekleyin. İlk bakışta trajik gibi görünen bir şeyi ikinci kez düşündüğümüzde komik bulabiliriz ve komik bir şey, zaman içinde insanı ağlatabilir. Hayat gibi.

Şimdi kısa bir süre için o ana geri dönersek, 1994 yılının Kasım ayında o gece ailemin mutfağında alçıdaki ayağıma yük bindirmemek için tezgaha yaslanmış olarak Lorrie'ye pek yüzüne bakılacak bir tip olmadığımı, sıkıcı, donuk ve geveze üstelik macera sevmeyen bir insan olduğumu söylesem de onun benimle evlenmek için can atacağını sanmıştım. Ama o bana, "Ben başka birini seviyorum," demişti.

Ona iyi bir hayat dileyebilirdim. Yürütecimle seke seke, mutfaktan çıkıp merdivenleri tırmanarak odama sığınıp orada kendimi bir yastıkla boğmaya çalışabiliyordim.

Bu, onu ne bu hayatta ne de ötekinde bir daha göremeyeceğim anlamına gelirdi. Buna dayanamayacağımı hissettim.

Üstelik şekerin, ölümden sonraki dünyadaki varlığı ilahiyatçılar tarafından kanıtlanmamıştı ve ben henüz öyle bir dünyayı bu dünyaya tercih edecek kadar tatlı yememiştim.

Yenilgiye uğramıştım ama hislerini belli etmeyen ve kendini boğmayı düşünmeyen biri gibi görünmeye kararlıydım. Sesimin titrememesi için çaba göstererek, "Başka birini mi?" diye sordum.

"O bir aşçı," dedi. "Kim olabilir dersin?"

Snow Kasabası, New York'tan adamakıllı küçüktü. Eğer başka bir aşçıyı seviyorsa onu kesinlikle tanıyordum.

"Onu tanıyor olmalıyım," dedim.

"Tanıyorsun. O çok yetenekli. Mutfağında cennetten parçalar yaratıyor. O, aşçıların en iyisi."

Hayatımın aşkını ve Snow Kasabasındaki tatlı aşçıları hiyerarşisindeki hak edilmiş yerimi aynı anda kaybetmeyi kabul edemezdim.

"Eh, mutlaka iyi bir adamdır ama anlarsın ya bu çevrede tatlı aşçılığı konusunda sadece babam benden daha iyidir ve ben hızla ona yetişiyorum." ."

"İşte geldi," dedi.

"Kim?"

"Aşık olduğum kişi."

"Orada mı? Onu telefona ver."

"Neden?"

"Onun nefis bir *pâte sablée* yapmasını bilip bilmediğini öğrenmek istiyorum."

"O da ne?"

"Eğer bir aşçı olarak gerçekten çok başarılıysa ne olduğunu bilir. Dinle Lorrie, dünyada krallara layık bir aşçı olduğunu söyleyen birçok adam var ama onlar sadece konuşmayı bilirler. Bu adam pişirdiği kekleri kendi yesin. Telefonu ona ver."

Lorrie, "O zaten telefonda konuşuyor," dedi. "O, diğer Jimmy, kendini yeren, ne kadar donuk ve değersiz olduğunu anlatan o mantıksız Jimmy, umarım o bir daha dönmek üzere gitmiştir."

Ah.

"Benim Jimmy'm," diye devam etti. "Övünmeyi pek sevmez ama kendi değerini bilir. Ve *benim* Jimmy'm istediği şeyi elde edene kadar mücadele eder."

Sesimin titremesini daha fazla engelleyemedim. "Yani," dedim, "Jimmy'nle evlenecek misin?"

"Sen benim hayatımı kurtardın, öyle değil mi?"

"Ama sonra sen de benimkini kurtardın."

"Birlikte bu kadar bela atlattıktan sonra neden evlenmeyelim?" diye sordu.

Noel'den iki cumartesi önce evlendik.

Babam sağdıçım oldu.

Chilson Strawberry, Yeni Zelanda'da bir bungee-jumping turundaydı. Düğünde baş nedime olmak için uçakla geldi. Ona bakınca, bir zamanlar yüzünü bir köprü ayağına çarptığını anlayamazdınız.

Lorrie'nin babası Bailey, düğünde gelini kocasına vermek için kasırğa avına ara vermişti. Hem geldiğinde hem de giderken, kiralık smokininin içinde sanki mesleği gereği rüzgârın etkisiyle saçları darmadağınktı.

Lorrie'nin annesi Alysa Hicks, güzel ve çekici bir kadındı. Ancak bir tane bile yılan getirmeyerek bizi hayal kırıklığına uğrattı.

Düğünümüzü takip eden üç yıl içerisinde ben pastacı oldum. Lorrie aşçılara özgü saatlere uyum sağlayarak yaşayabilmek için dans eğitmenliğini bırakıp internet sitesi tasarlamaya başladı.

Bir ev aldık. Öyle abartılacak bir şey değildi. Birlikte bir yaşama başlamak için iki katlı, iki yatak odalı, iki banyolu bir evdi.

Nezle olduk, iyileştik. Planlar yaptık. Seviştik. Bahçemize rakun dadandı. Annem ve babamla birçok kez iskambil oynadık.

Ve hamile kaldık.

12 Ocak Pazartesi günü Lorrie, üç saatlik uykudan sonra öğle saatlerinde karnının alt kısmında ve kasıklarında ağrıyla uyandı. Kasılmaların ne kadar arayla geldiğini anlamak için bir süre yatmaya devam etti. Kasılmalar düzensiz ve çok aralıklıydı.

Doktorun saptadığı en olası doğum tarihine tam bir hafta vardı. Bu nedenle hissettiğinin sahte doğum sancısı olduğunu düşündü.

Üç gün önce de aynı şeyleri yaşamış hastaneye gitmiş ve eve bebek hâlâ Lorrie'nin karnında olarak dönmüştük.

Ama kasılmalar ona tekrar uykuya dalmasını önleyecek kadar acı veriyordu. Beni uyandırmamaya çalışarak yataktan kalkıp duş almış ve giyinerek mutfağa gitmişti.

Düzenli kasılmalara rağmen acıkmış, mutfak masasında benim önerdiğim polisiye kitabı okurken bir dilim vişneli ve çikolatalı kek ve iki dilim kimyonlu *kugelhopf* yemişti.

Birkaç saat boyunca kasılmalar acı verici ve daha düzenli hâle gelmişti.

Pencerelerin dışında gökyüzünün beyaz kanatları tüylerini dökmekteydi. Kâr sessizce yağıyor ve ağaçlarla bahçeyi kuş tüyleri kaplıyordu.

Lorrie, önce bir süre karı düşündü. Sıradan bir ocak ayında karın yağdığı günlerle yağmadığı günlerin sayısı eşit olurdu.

O gün öğleden sonra dördü biraz geçte uyandım, duş yaptım, tıraş oldum ve kış güneşi erkenden batarken mutfağa girdim.

Lorrie hâlâ masanın başında oturuyor, elindeki polisiye romanın son bölümünü okuyordu. Onu öpmek için eğildiğimde bakışlarını okumakta olduğu sayfadan sadece bir saniyeliğine ayırıp beni öptü.

Sonra da, "Hey hamur işi tanrısı, bana bir dilim *streusel* getirir misin?" dedi.

Hamileliği süresince birçok şeye aşerdi ama listenin başında kahveli *streusel* keki ve çeşitli türlerde *kugelhupf* vardı.

"Bebek doğduğunda Almanca konuşacak," diye tahminde bulundum.

Keki getirmeden önce arka kapının camından dışarı baktım ve verandanın basamaklarını yaklaşık yirmi santim kalınlığında kar kaplamış olduğunu gördüm.

"Meteorologlar gene yanılmış gibi görünüyor," dedim. "Bu kar serpintisine benzemiyor..."

Lorrie kendini kitaba kaptırmış, hafif kar yağışının rüzgârsız da olsa yoğun bir tipiye dönüştüğünü fark edememişti.

Beyaz bir kürk gibi duran görüntüye bakıp, "Çok güzel," dedi. Yarım dakika sonra ise kasılarak sandalyesinde doğruldu. "Aaah... ahh. "

Streusel'i kesmeye başlamıştım. Onun bu tepkisinin okuduğu hikâyeye ilgili bir gerginlikten kaynaklandığını düşündüm.

Tıslayarak, nefesini dişlerinin arasından içine çekti, inledi ve kitap elinden masanın üstüne düştü.

Keki bırakıp ona döndüm ve yüzünün pencerenin dışındaki dünya kadar beyaz olduğunu fark ettim.-

"Ne oldu?"

"Sahte doğum sancıları sanmıştım."

Masaya gittim. "Ne zaman başladı?"

"Öğlen gibi."

"Beş saat önce ha? Ve beni uyandırmadın öyle mi?"

"Ağrı sadece alt karnımda ve kasıklardaydı, önceki gibi," dedi. "Ama şimdi..."

"Bütün karnında mı?"

"Evet."

"Sırtın boyunca mı?"

"Ah, evet."

Acıların dağılımı gerçek bir doğumu işaret ediyordu.

Sadece bir an için donakaldım. Sonra, korku yerini yaklaşan babalığımın heyecanına bıraktı.

Eğer evimizin izlendiğini, mutfağımıza hassas bir dinleme cihazının yerleştirilmiş olduğunu ve konuşmalarımızın bir dinleyiciye iletildiğini bilseydim korkudan kurtulamazdım.

Karnında ilk bebeğini taşıyan bir kadın için doğumun ilk aşaması ortalama on iki saat sürer. Yeterince zamanımız vardı. Hastane sadece dokuz buçuk kilometre uzaklıktaydı.

"SUV'u hazırlayacağım," dedim. "Sen romanı bitir."
"Streusel'i ver."

"Doğumun ilk aşamasında bir şeyler yemen doğru olur mu?"

"Ne diyorsun? Açlıktan ölüyorum. Doğum boyunca, sürekli bir şeyler yemeyi düşünüyorum."

Az önce kestiğim streusel dilimini ona verdikten sonra, yukarı çıkıp doğum için hazırladığımız çantayı aldım. Basamakları tırmanırken dikkatliydim. Aşağı inerken de paranoyaya benzer bir şey hissediyordum. Şu anın düşüp bacağımı kırmak için uygun bir an olmadığı kesindi.

Üç yıllık evliliğimiz boyunca daha az sakarlık yaptığım inkâr edilmez bir gerçektir. Onun zarafetine bir miktar da olsa uyum sağlamıştım.

Buna rağmen bavulu garaja götürüp çabucak *Ford Explorer*'imizin bagajına yerleştirirken şansımı zorlamadım.

Bir de 1986 *Pontiac Trans Am*'imiz vardı. Elma şeker kırmızısıydı ve döşemeleri siyahtı. Lorrie bu arabanın içinde muhteşem görünüyordu.

Garajı havalandırmak için otomatik kapıyı birkaç santim yukarı kaldırdıktan sonra *Explorer*'ı çalıştırdım ve çalışır vaziyette bıraktım. Lorrie bindiğinde arabanın içinin sıcak olmasını istiyordum.

Dört gün önceki hafif fırtınadan sonra tekerleklerle zincir takmıştım. Onları çıkarmamaya karar verdim.

Kendimi öngörölü, becerikli ve göreve hazır hissediyordum. Tahminlerim bu işin çocuk oyuncağından farklı olacağını düşünmememe neden oluyordu.

Lorrie'nin etkisiyle yumuşamış, iyimser bir insan olmuşum. Gece sona ermeden bu iyimserliğimin bedelini ödeyecektim.

Garajla mutfak arasında dışarıdan geldiğimizde ıslak ve kirli eşyalarımızı çıkarmak için kullandığımız bir oda vardı. Orada, ayakkabılarımı çıkarıp attım ve ski botlarımı giydim. Askıdan *GoreTex/Thermolite* marka parkamı alıp sırtıma geçirdim.

Lorrie için de ona benzer bir parkayı mutfağa götürdüm ve onu buzdolabının yanında ayakta durmuş inlerken buldum.

"Otururken ya da ayakta dururken değil de hareket ederken daha korkunç bir sancı hissediyorum," dedi.

"Sadece *Explorer*'a kadar yürüyeceksin. Hastaneye vardığımızda seni bir tekerlekli sandalyeye oturturuz."

Ön taraftaki yolcu koltuğuna oturmasına yardımcı olduktan ve güvenlik kemerini bağladıktan sonra mutfakla garaj arasındaki odaya döndüm. Evin ışıklarını kapattım. Kapıyı çekip kilitledim.

9mm'lik tabancamı unutmamıştım ama ona ihtiyacım olacağını düşünmüyordum.

Hayatımdaki beş korkunç günden ikincisine hâlâ bir hafta vardı. Büyükbabam Josef'in ilk kehanetinin doğru

çıktığını düşünerek, ikinci günün tarihini yanlış söylediği ya da hayatımdaki altı korkunç günden sadece beşini doğru tahmin etmiş olabileceği aklıma bile gelmemiştir.

Explorer 'in direksiyonuna geçtiğimde, Lorrie "Seni dünyadaki tüm *streusel* ve *kugelhof* 'lardan daha çok seviyorum," dedi.

Ben de ona, "Ben seni *crème brûlée* ve *tarte aux li-mettes* 'ten daha çok seviyorum," dedim.

"Beni maş fasulyeli muhallebiden daha çok seviyor musun?" diye sordu.

"Hem de iki katı kadar."

"Ben şanslı bir kadıyım." Garaj kapısı yükselirken Lorrie kasılmalarla irkildi. "Bence bu bir oğlan."

Bebeğin sağlıklı olup olmadığını öğrenmek için ultrasona girmişti ama bebeğimizin cinsiyetini öğrenmek istememiştik. Modern teknolojiyi destekliyorum ama hayatın bu tür tatlı sürprizlerini çaldığında değil.

Yola çıktım ve tipinin küçük bir fırtınaya dönüştüğünü fark ettim. Hafif bir rüzgâr çıkmıştı. Bu hafif rüzgâr, farların önünde kardan bir peçe oluşturarak geceyi maskeliyordu.

Evimiz Hawksbill Yolunun üstündeydi. Bu, Snow Kasabasını, aynı adı taşıyan tatil köyüne bağlayan iki şeritli asfalt bir yoldu. Babamla benim çalıştığımız tatil köyü, yaklaşık iki buçuk kilometre kuzeyde, kasabanın dış mahalleleri ise sekiz kilometre güneydeydi.

O sırada yolun her iki tarafı da boştu. Bu kadar kötü bir havada sadece trafik ekipleri, düşüncesiz çılgınlar ve hamileler yolda olurdu.

Hawksbill Yolu boyunca çok fazla ev yoktu. Bunun nedeni, yolun büyük bir bölümündeki kayalıkların inşaatı uygun olmayışydı.

Bizim yaşadığımız bölge inşaata daha uygundu. Burada büyük araziler üzerine inşa edilmiş beş ev vardı. Üç ev bizim tarafta, diğer ikisi ise yolun doğu tarafındaydı.

Bu evlerden dördünde oturan komşularla tanışıyor ve dostluk ediyorduk. Beşinci ev ise tam karşımızdaydı. Aramızda Hawksbill Yolu vardı. Orada uzun yıllardır bu kasabada yaşayan Nedra Lamm oturuyordu.

Nedra'nin ön bahçesinde her biri iki buçuk metre boyunda iki totem vardı. Bunları kuru ağaçlardan oyarak yapmış, geyik boynuzları ile süslemişti. Bu kazulet gibi figürler yola bakıyorlardı ve istenmeyen misafirleri korkunç bir büyü yağmuruna tutmakla tehdit ediyorlardı.

Nedra Lamm, kendi dünyasına çekilmiş içine kapalı bir kadındı ama mizah duygusu vardı. Girişteki paspasında HOŞGELDİNİZ yerine DEFOLUN yazıyordu.

Lapa lapa kar yağdığı için onun evini güçlkle, soluk bir manzara içinde soluk bir şekil olarak görebiliyordum.

Evimizin özel yolundan köy yoluna doğru ilerlerken Lamm'in evinde bir hareketlilik gözüme çarptı.

Açık duran garaj kapısının arkasındaki karanlığın içinden hızla hareket eden bir şekil çıktı. Bu uzaktan farları sönük bir kamyonete benziyordu.

Nedra otuz sekiz yıldan fazla bir süredir, büyük bir olasılıkla Detroit'de üretilen en çirkin araba olan 1960 model bir *Plymouth Valiant* kullanıyordu. Onu, bir araba tasarımı klasiğiymiş gibi galeriden aldığı haliyle saklamıştı. Yepyeni durumdaydı.

Garajdan çıkan araç, özel yolu aşır kar perdesini yararak, hızla Hawksbill Yolu'na çıkarken, onun askeri bir araç olan *Humvee*'nin sivil modeli olan siyah bir *Hummer* olduğunu fark ettim. *Hummer*, büyük, hızlı, dört çeker,

kardan ve buzdan etkilenmeyen bir araçtı. Farları sö-nüktü. Ne sağa ne de sola döndü, doğrudan üstümüze geliyordu.

Lorrie, "Bu ne yapıyor?" diye sordu.

Onunla çarpışmaktan korkarak frene basıp durdum.

Hummer, özel yolun çıkışında patinaj yaparak durdu. Yolumuzu kesmişti.

Sürücü kapısı açıldı. Bir adam indi. Elinde bir tüfek vardı.

Uzun boylu, geniş omuzlu, giydiği uzun koyun postu astarlı deri palto yüzünden iyice iriyarı görünen adamın başında kulaklarını ve alnının büyük bir kısmını kapayan bir kar başlığı vardı.

Giysileri ile ilgili diğer ayrıntıları fark etmedim çünkü elindeki avcı silahından çok askeri bir silaha benzeyen tüfeğe odaklanmıştım. Normalden uzun bir şarjörü vardı. Explorer'dan sadece beş metre ötedeki *Hummer'* in önüne geçip, tüfeğini ya korkutmak ya da öldürmek için bize doğrulttu.

Ortalama bir aşçının böyle bir durumda kafası karışır ve eli ayağı tutulur ama ben harekete geçmeye hazırıdım.

Tüfeği doğrulttuğu anda sağ ayağımla gaza bastım. Bunu o başlatmıştı ben değil. Bu yüzden ona şiddete başvurarak karşılık verdiğim için içimde hiç pişmanlık yoktu. Onu iki arabanın arasına sıkıştırmayı düşünüyordum.

Bir anda iki kaşımın arasından bir kurşun yesem de *Explorer'*ı durduramayacağını anlayınca tüfeği indirdi ve ailesinde maymun kanı olduğunu gösteren çevik bir hareketle *Hummer'* in kaputuna tırmandı.

Büyük bir olasılıkla arabanın üstüne çıkmak için ön camın üstündeki bir dizi fara uzandığında ben de gereksiz hale gelmiş olan çarpışmayı önlemek için direksiyonu sağa kırdım. *Explorer*'in tamponu sertçe *Hummer*'inkini sıyırdı, birbirine sürtünen çeliğin çığlıkları duyuldu, dans eden kıvılcımlar yağın karın arasında kısa bir süre oynadı ve biz oradan çıktık.

Ön bahçeyi boydan boya keserek yoluma devam ettim. Karın altındaki toprak haftalar önce donarak neredeyse asfalt kadar sertleşmişti. Bu çamura saplanmamıza engeldi. Şükrettim.

Lorrie "*O da* neydi öyle?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Onu tanıyor musun?"

"Sanmıyorum. Ama yüzüne iyice bakamadım."

"Onun yüzüne iyice bakmak istemem."

Büyük Himalaya sedirinin aşağı sarkan karla kaplı dalları, beyaz fonda, hayal gibi şekiller oluşturuyordu. Lapa lapa yağın kar, bir perde oluşturarak bu görüntüyü büsbütün belirsizleştiriyordu.

Kaybedecek bir saniyem bile yoktu. Direksiyonu hızla sola kırdım. Az daha ağacın gövdesine çarpıyordum.

Bir an için *Explorer*'in devrileceğini sandım ama devrilmedi. Sedir ağacını sıyırdık. Dallar tavanı ve Lorrie'nin oturduğu tarafı sıyırdı. Karlar, sarkan dallardan bir çağlayan gibi ön cama dökülerek görüşümü engelledi.

Büyük bir olasılıkla, biz adamın yanından kükreerek geçip giderken, o da *Hummer*'in üstünden aşağı inmiş ve tüfeği kapmıştı. Ben daha silah sesini duymadan kurşun arka camı parçalayıp, koltuk başlığından geçerek

kafatasımı parçalayabilirdi. Ya da Lorrie'ninkini.

Kalbim sanki bir yumruk gibi sıkılmış ve boğazıma tıkanmıştı. O kadar güçlü çarpıyordu ki yutkunmakta güçlük çekiyordum.

Ön ve arka silecekleri çalıştırdım. Biz anayola çıkarırken silecekler de camların üstündeki karı süpürdü ve geceyi yeniden görebildik. Drenaj çukurundan sarsılarak geçtik ve güneye giden yola döndük.

"İyi misin?" diye sordum.

"Sen yola bak. Ben iyiyim."

"Bebek?"

"Çok öfkeli çünkü biri annesini vurmaya çalışıyordu," dedi.

Yolcu koltuğunda emniyet kemerinin ve durumunun elverdiği ölçüde dönüp, gözlerini kısarak eve baktı.

Ben aynalarda arkamızdaki bomboş yol ve arabamızın rüzgârı yüzünden fren lambalarımızın ışığını yansıtarak helezonlar çizen kardan başka hiçbir şey göremiyordum.

"Bir şey görüyor musun?" dedim.

"Geliyor."

"Onu geride bırakacağız."

"Bunu yapabilir miyiz?"

Hummer'in motoru *Explorer*'inkinden daha güçlüydü. Ve yanında hamile bir kadın olmadığı için daha fazla risk alabilir, arabasının limitlerini zorlayabilirdi.

"911'i ara," dedim.

Cep telefonunun şarj kablosu çakmağın yuvasına takılıydı ve ikimizin arasındaki rafta bardak konacak yerde duruyordu.

Lorrie telefonu eline aldı, açtı, telefon şirketinin logosunun ve ön bilgilerin kaybolmasını beklerken sabır-

sızlanarak anlamsız sesler çıkardı.

Dikiz aynamda farlar belirdi. Yerden yükseklikleri sıradan bir SUV'unkinden daha fazlaydı. Bu bir *Hummer*'di.

Lorrie, 911 'i tuşladı. Bekledi, dinledi, KAPA tuşuna bastı ve üç rakamı tekrar tuşladı.

1998'de cep telefonu hizmetleri kırsal alanlarda şimdiki kadar iyi değildi. Fırtına bağlantıyı keserek durumu daha da karmaşık hale getiriyordu.

Hummer bize yetişmişti. Yaklaşık yirmi metre kadar arkamızdaydı.

Explorer 'ı bu kötü havada daha hızlı sürmenin mi yoksa *Hummer* bizi yakalayabilecek mi diye beklemenin mi anne ve bebeği için daha kötü olduğuna karar vermeliydim.

Şu anda zaten saatte yüz kilometre yapıyorduk. Bu bile bu hava için çok hızlıydı. Lapa lapa yağan kar yolun çizgilerini kapamıştı. Şosenin nerede bitip banketin nerede başladığını kolayca kestiremiyordum.

Bu yolda çok gidip gelmiş olduğum için banketin batı tarafında daha geniş diğer taraflarda ise daha dar olduğunu biliyordum. En dik yamaçların kenarında bariyerler vardı ama banketin ötesindeki bazı yamaçlar da yoldan yarım metre uzaklaşırsak bize takla attıracak kadar dikti.

Hızımı seksene çıkardım, *Hummer* hayalet bir gemi gibi lanetli sisin içinde gittikçe solarak karda kayboldu.

Lorrie, "Lanet olası telefon," dedi.

"Denemeye devam et."

Ansızın fırtına çıkmıştı. Hawksbill Yolunun doğusundaki engebeli araziler belli belirsiz gözüktüyordu.

Bazı fırtınalarda, rüzgâr bu yamaçlardan aşağı inip alçak arazilerde hız kazanarak yolu kamçılırdı.

Kimi zaman iş makineleri ve karavanlar gibi bazı büyük araçlar, trafik ekiplerinin rüzgârla ilgili uyarılarını dikkate almadıkları için devrilirler. Şiddetli fırtına bizi savururken ben büyük bir çaba göstererek *Explorer*'ı güneye doğru gittiğini tahmin ettiğim yolda tutmaya çalışıyordum.

Heyecan içinde beynimi bu rastgele kaçıştan daha iyi bir strateji bulması için zorladım. Ama bulamadım.

Lorrie daha yüksek sesle inledi, kenetlenmiş dişlerinin arasından havayı içine çekti. Doğmamış bebeğimize. "Ah bebeğim." dedi. "Lütfen yavaş ol. Acele etme. Acele etme."

İşıldayan beyaz karanlığın içinde *Hummer* belirdi. Kötü bir korku filminde şeytani varlıklar tarafından ele geçirilmiş bir araç gibiydi; siyah, büyük ve parlaktı.

Birkaç kilometre bile gidememiştik. Snow Kasabasının dış mahalleleri hâlâ altı kilometre ötedeydi.

Zincirler, asfaltın üzerinde çan sesleri çıkartıyor, lastiklerimiz, buzun üstünde çatırdayarak ve gıcırdayarak kayıyordu. Zincirlere ve SUV'un dört çeker olmasına rağmen, seksenin üzerindeki herhangi bir hız felakete davetiye çıkarırdı.

Dikiz aynasında farların ışığı göründü.

Lorrie telefonda çevir sesi alamıyordu. Servis sağlayıcımıza oldukça kaba bir küfür savurdu; ben de onun duygularını haklı buldum.

Bu kovalamacanın başından beri ilk defa, *Hummer*'ın motor sesini *Explorer*'inkinden ayırabildim. O sadece bir makineydi niyet sahibi olamazdı, kötü olamazdı yine de uğursuz bir sesi vardı.

Hızlanmanın riskleri vardı ama silahlı adamın bize arkadan çarpmasına izin veremezdim. Bu karlı yolda kontrolden çıkıp devrilebilir, yol boyunca kayabilir ya da takla atarak yoldan uçabilirdik.

Explorer 'ın hızını seksen sekize çıkardım. Yolun bir sonraki aşağı doğru inen kısmına geldiğimiz zaman kendimizi bir kızakla piste girmiş gibi hissedecektik.

Ben hızlandıkça *Hummer* dikiz aynasında gittikçe küçülüyordu, sonra neredeyse birdenbire tekrar bize yetişmeye başladı.

Böyle korkunç kar fırtınaları olduğu zaman şerifin adamları, kar kürekleri, vinçler ve sıcak kahve dolu termoslarla, Hawksbill Yolu'nda sorun yaşayan sürücülere yardım için devriye gezerler. Şansımız varsa bize yardım edecek birini bulmak için kasabanın içine kadar girmemize gerek kalmayacaktı. Devriye gezen bir polis ekibine rastlamak için dua ediyordum.

Arkamızda *Hummer* 'ın üstündeki farlar birden parladı, *Explorer* 'ın içine doldu. Ancak sahnede olsak çevremiz bu kadar aydınlık olurdu.

Hem arabayı sürüp hem de tüfeği kullanması mümkün değildi. Yine de ensem karıncalandı.

Yolun batı yanında zamanla aşınmış kayalar vardı. Bunlar doğudan doğa üstü bir yaratık gibi esen rüzgârın yolunda bir engel oluşturuyorlardı. Kar, bu engelin üzerine doğudan batıya doğru giderek azalan bir biçimde yığılmış, ancak yolu enine kesen aşılması bir engeli oluşturmuştu.

Fırtına elindeki bütün olanaklarla gözü yanıltıyordu. Lapa lapa yağan kar gözleri yarı yarıya kör ederken, görünenlerin de yanlış görünmesine neden oluyordu. Rüzgârın yığıldığı kar birikintisi beyazın üstünde beyaz,

beyazın içinde beyazdı. Sanki ona bir kamuflaj ustası şekil vermişti. Asfaltın üstünde hafif bir rampa gibi görünüyordu.

Ben frene basamadan karşımıza bir metre boyunda, yumuşak bir duvar çıktı ve biz bir anda hızımızın üçte birine inerek onu yarıp geçtik.

Emniyet kemerlerimizin içinde, öne doğru savrulmuştuk. Lorrie bir çığlık attı. Ve ben Lorrie'nin sarsıntı sırasında ağırlığını kemerin bel kısmına değil omuz kısmına almış olması için dua ettim.

Kar yığınının içine girdiğimizde, ön tekerlekler onun üstünden geçmeye çalıştı. Sıkışmış kar arabanın altını sıyırıyordu. Durmadan hız kaybediyorduk ama yolumuza devam etmek için de mücadele ediyorduk. Bir tekerlek boşta dönüyor, diğer üçü arabayı ileri taşıyordu. Başaracağımızı sanıyordum ama motor durdu.

Motor asla siz kırlarda arabayla yavaş yavaş gezerken ve sorunu tespit edip çözmek için yeterli vaktiniz varken durmaz. Hayır, motor fırtınalı bir havada, silahlı bir adam savaş gemisi büyüklüğünde bir araçla sizi takip ederken ve siz her şeye rağmen hamile eşinizi hastaneye yetiştirmeye çalışırken durur.

Bu bir şeyi kanıtlar. Belki hayatın anlaşılması güç bir tasarımı olduğunu belki kader diye bir şeyin gerçekten var olduğunu eğer karınız bebek bekliyorsa belki de hastanenin yanında oturmanız gerektiğini kanıtlar.

Bazen kendi hayatımı yazarken tuhaf bir hisse kapılırım. Sanki *ben kendi hayatımı yazarken, başka biri de benim hayatımı yazmaktadır.*

Eğer Tanrı bir yazarsa ve evren şimdiye kadar yazılmış olan en büyük romansa kendimi bu romanın baş kahramanı sanabilirim. Ancak aslında dünyadaki milyonlarca kadın ve erkek gibi milyarlarca ikincil senaryodan birinde oynayan bir figüranım. Figüranların başına gelenleri bilirsiniz. Genellikle üçüncü, onuncu ya da otuz beşinci bölümde öldürülüp devre dışı kalırlar. Figüranlar her zaman arkalarını kollamak zorundadırlar.

Omzumun üstünden arkaya baktığımda *Hummer* 'ın, Hawksbill Yolunun üstünde yaklaşık beş metre arkamızda durduğunu gördüm. Sürücüsü hemen dışarı çıkmadı.

Lorrie, "*Explorer* 'dan dışarı çıkarsak bizi vurur," dedi.

"Büyük olasılıkla vurur."

Kontak anahtarını çevirerek gaz pedalına bastım. Marşın sesi ve motorun feryadı ümit verici değildi.

Lorrie, "Burada kalırsak bizi vurur," dedi.

"Büyük olasılıkla vurur. "

"Lanet olsun."

"Hem de nasıl," diye onayladım.

Hummer bize biraz yaklaşmıştı. Üstündeki ışıklar *Explorer* 'ı aydınlatıyor hem gözümü kamaştırıyor hem de önümüzde uzayıp giden yolu karartıyordu.

Motoru boğmaktan korkarak dinlenmesine izin verdim.

Lorrie "Çantamı evde unuttum," dedi.

"Onu almak için geri dönemeyiz."

"Bu sefer yanımda tırnak törpüsü bile olmadığını söylemek istedim."

Hummer yaklaşırken çevremizde bir kavis çizerek kuzey yönüne doğru giden şeride yöneldi.

Anahtarı tutan elime odaklanarak motoru bir kez daha çalıştırmayı denedim. *Hummer*'dan korktuğum için değil hiç durmadan yağan milyonlarca kar tanesini kendimle özdeşleştirdiğimden başımı kaldırıp dışarı bakmaya cesaret edemiyordum. Tıpkı onlar gibi rüzgârda savrulduğumu, değişen hava akımlarından etkilendiğimi ve kendi rotamı belirlemekten aciz olduğumu hissediyordum.

Lorrie, "Ne yapıyor?" diye sordu.

Onun ne yaptığını ben de anlayamamıştım. Bu yüzden anahtar üzerinde odaklanmaya devam ettim.

Motor neredeyse çalışıyordu.

Lorrie, "Jimmy bizi buradan çıkar," diye üsteledi.

Kendimi, motoru boğma diye uyardım. Zorlama. Kıvılcımı bulmasına izin ver.

"Jimmy!"

Motor çalıştı, kükredi.

Hummer, paralel olarak değil de kırk beş derecelik bir açı oluşturarak yanımızda durmuştu. Kapımdan birkaç santim ötede parlayan ön tamponu çıkışımı engelliyor, yüksekliği pencerenin yarısına kadar geliyordu.

Yakından dev gibi görünüyordu. Bunun nedeni lastiklerinin çok büyük oluşuydu. Bu da, aracı galeride olduğundan daha yüksek gösteriyordu. Sanki sürücü canavar kamyonların yarıştığı bir ralliye katılmak istediği için arabaya bu lastikleri takmıştı.

Explorer ileri atıldı. Hızlı gitmiyordu ama kar yığınının tırmanarak onu aştı. O sırada, *Hummer* yavaşça dikey olarak bize yaklaştı. Çarpışma sonucunda çıkan madeni sesleri ezilen saçın tiz çığlığı izledi.

Hummer, büyüklüğünün ve gücünün avantajını kullanarak *Explorer'* ı batı tarafındaki banket boyunca uzanan kayalara doğru itmeye başladı, iki araç da ağır ağır ilerliyordu.

Başımı kaldırıp yan tarafımdaki camdan dışarı, *Hummer'* a baktım ve ön camın arkasındaki çılgın herifin suratını görmeye çalıştım. Sanki onun yüzüne bakıp bunu *neden* yaptığını anlamak istiyordum.

Farların ve *Hummer'* in üstündeki spotların aydınlığı yüzünden hiçbir şey göremedim.

Kar zincirlerinden bir tanesi kopmuştu ama hâlâ dönmekte olan lastiğe bağlıydı. Bir ucu serbest kalan halkalar çamurluğa ve arabanın altına çarparak silah sesine benzer sesler çıkarıyordu.

Aşmaya çalıştığım kar duvarı ile mücadele ederken bir yandan hızla *Hummer*'ın çevresini dolaşarak ondan kurtulmayı denemem mümkün değildi.

Onu atlatmak konusunda umutsuzdum ama birden ani bir direnç kaybı hissettim ve kar duvarını aştığımızı anlayıp yeniden umutlandım.

Saldırgan olacakları görmüş ve tam zamanında gaza basmış olmalıydı, ileri atıldığımız anda *Hummer* 'da öne atıldı ve bize daha güçlü bir biçimde çarptı.

Batıdaki dev kayalıklar kaybolmuş, arazi ormanın içine kaymıştı.

Lorrie kötü bir haber verdi, "Bariyer yok."

Explorer yolun kenarına doğru kayd, kesinlikle asfalttan çıkmış banketin kenarına gelmiştik.

Hızlanarak *Hummer* 'ı geçmeye ve tekrar yola çıkmaya çalışırken aksi yöne dönmek zorunda kaldık.

Yeterince döndüğümüzde geriye doğru giderek banketten aşağı yuvarlanabilirdik. Bu korkunç bir olasılıktı.

Lorrie, ya yeni bir kasılmadan ya da geri geri giderek bilmediğimiz bir araziye yuvarlanmak düşüncesi ona lunaparktaki bir eğlence trenine binmek gibi zevk vermediği için inlemeyle nefesini dışarı üfleme arası bir ses çıkardı.

Ayağımı gaz pedalından çektim. Bu dengeyi bozdu ve *Explorer* dönerek yönünü düzeltti. Ama çok geç olmuştu. Sağ ön bölüm hızla aşağı kayd ve banketin dışına itilmiş olduğumuzu anladım. *Hummer* acımasızca ittikçe *Explorer* taklalar atarak aşağıdaki belirsiz araziye yuvarlanacaktı.

İçgüdülerimin aksine direksiyonu hızla sağa, uçuruma doğru kırdım. Lorrie bunun intihar olduğunu düşünmüş olmalıydı ama ben *Hummer* 'la savaşmaya devam etmektense ondan yararlanmayı düşünüyordum. Doksan derece dönerek banketin kenarında asılı kaldık. Saldırgandan uzaklaşmıştık.

Şimdi karşımızda farların bile aydınlatamadığı bir kış karanlığına gömülmüş olan çam ağaçlarıyla kaplı, ne dümdüz ne de son derece dik, uzun karlı bir yamaç vardı.

Aşağı doğru inmeye başladık. Frene basarak yokuşun tepesinde durmamızı sağladım. Gideceğimiz yeri görebiliyorduk ama ben yine de oraya gitmek istemiyordum.

Hummer vitesi geriye aldı ve geri geri giderek bizden uzaklaştı. Kuşkusuz, bize arkadan çarparak aşağı itmeyi planlıyordu. Aşağıya doğru düz bir aç oluşturduğumuz için bizi tepetaklak aşağıdaki ormana yuvarlayabilirdi.

Seçme şansım yoktu. O bizi itmeden önce ayağımı frenden çektim.

Lorrie'ye, "Sıkı tutun," dedim.

Boşta çalışan motor ve yerçekimi bizi tepeden aşağı çekti.

Silahlı adamla aramızda mesafe koymak için aşığı inmekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Tedbirli davranarak inişimizi kontrol altında tutabilmek için frene bastım.

Kopuk zincir lastikten kurtuldu. Motorun homurusu ve diğer zincirlerin hafif çıtırtısı dışında duyulan tek ses ezilen karların hışırtısıydı.

Ormanın bu kısmında çok büyük ve yaşlı ağaçlar vardı. Yüksekteki dallar birbirine karışmış, adeta bir kubbe oluşturmuşlardı. Öyle ki yerdeki kar kalınlığı sadece otuz santim, bazı yerlerde daha da azdı.

Yine bu dallar yüzünden yere ulaşabilen güneş ışıkları o kadar zayıftı ki, burada yolumuzu kesecek çalılıklar oluşmamıştı. Ağaçların en alttaki dalları ise bizden çok daha yüksekteydi.

Burada dört mevsim yapraklarını dökmeyen daha genç ve daha güçlü ağaçlardan oluşan ormanlarda olduğundan daha az ağaç vardı. Dalları dört bir yana yayılan, gözünü güneş hırsı bürümüş dev ihtiyar ağaçlar yeni fidanları ezmiş kuruyup gitmelerine neden olmuşlardı.

Bunun sonucunda, çamlar ve aralarda bulunan köknar grupları başka bir yerde olabileceklerinden çok daha seyrekti. Onların güçlü gövdeleri bana bir katedralin yivli sütunlar tarafından taşınan kemerli tavanını

anımsattı. Ama bu katedral insanın ruhunu ya da bedenini ısıtmıyordu ve batmakta olan bir gemi gibi yan yatmıştı.

Hızımızı kontrol edebildiğim sürece arabanın ağaçların arasında ilerlemesini sağlayabilecektim. Er ya da geç bir vadiye ya da belki dar bir açık alana ulaşacaktık. Sonra kuzeye ya da güneye dönüp bizi bu kuş uçmaz kervan geçmez dünyadan çıkartacak bir orman hizmetleri yolu bulmayı umuyordum.

Şu anda inmekte olduğumuz yamaçtan tekrar yukarı çıkamazdık. Dört çekişli bir araç, karla ve arazi ile başa çıkabilirdi ama böyle sert açılı bir yamaç, kısmen de yüksek rakım, motoru fazla zorlayacağından er ya da geç aracı yenilgiye uğratırdı.

Kurtuluş umudumuz kazaya uğramadan aşağı inemize bağlıydı. *Explorer* çalışır durumda olduğu sürece bir şansımız olacaktı.

Her ne kadar kayak yapmayı hiç öğrenmemiş olsam da *Explorer*'ı yılan gibi kıvrıla kıvrılan ilerleyen bir yolda ağaçların arasında sürerken slalom yapan bir kayakçı gibi düşünmek zorundaydım. Kayarken, işaret flamalarının çok yakınından geçen kayakçılar kadar keskin dönüşler yapmaya cesaret edemiyordum çünkü bu kesinlikle SUV'u devirmeme neden olurdu. Geniş yumuşak dönüşlerle başarıya ulaşabilirdim. Bu; yeni engeller karşısında çabuk kararlar almayı ve aynı zamanda şu andaki hedefime ulaşmaya çalışırken bundan sonra ne yapacağıma karar verebilmek için önümüzdeki ormanın büyüklüğünü hesaplamayı gerektiriyordu.

Krem karamelin kıvamını tutturmaktan çok daha zordu.

"Jimmy, kayalar?"

"Görüyorum."

"Kurumuş bir ağaç kütüğü!"

"Sola kaçıyorum."

"Ağaçlar!"

"Evet."

"İki ağaç arasındaki mesafe çok dar."

"Geçeriz."

Geçtik.

Lorrie, "Güzel," dedi.

"Ama altımı ıslattım."

"Araba kullanmayı nerede öğrendin?"

"Eski Steve McQueen filmlerinden."

Hızla ama kontrollü bir biçimde ormanın içine dalmıştık. Bunu, *Explorer*'ın burnunu yamaca doğru çevirerek engelleyemezdim çünkü bazı yerlerde arazi arabanın yana dönerken dört tekerleğinin üstünde durmasına mani olacak kadar dikti. Bu nedenle *kontrollü* kelimesinin verdiği güvenle yetinmek zorunda kaldım.

Eğer araba zarar görüp çalışmazsa ve biz onu terk etmek zorunda kalırsak savunmasız durumda kalacaktık.

Lorrie'nin, bu durumda düz bir arazide bile kilometrelerce yürümesi mümkün değildi. Üstelik çizme de giymemişti. Ayağında spor ayakkabıları vardı.

Parklarımız oldukça kalındı ama ikimiz de ısı geçirmeyen iç çamaşırları giymemiştik. Ceketimin ceplerinden birinde bir çift astarsız deri eldiven vardı. Lorrie ise yanına eldiven almamıştı.

Hava en fazla sıfırın altında yedi dereceydi. Kurtarma ekipleri bizi buldukları zaman -bahardan önce bulurlarsa tabi - kutup buzullarının içinde bulunan mastodonlar gibi donmuş, kaskatı durumunda olacaktık.

"Jimmy, kayalar!"

"Gördüm, gördüm."

Kayaların etrafından dolandım.

Lorrie beni, "Çukur!" diye uyardı.

Genelde arabayı kullanana çok karışan bir insan değildir. Belki de bugün, araba sürmek konusunda tutkulu bir biçimde sürekli karışması, salon dansları öğretmenliği yaptığı zaman öğrencileri fokstrot yaparken onlara atacakları adımları yüksek sesle söyleyişini hatırlamasından kaynaklanıyordu..

Arazideki çukur yaklaşık altı metre genişlikte, bir buçuk iki metre derinlikteydi. Onu çaprazlamasına geçtik ve çıkarken arabanın altı sürttü; bir köknara çarpmaktan kıl payı kurtulduk ama Lorrie'nin oturduğu taraftaki ayna koptu.

Explorer engeli zeminde sarsılarak ilerlerken farların güçlü ışığında dervişlerin gölgeleri döne döne üstümüze doğru geliyorlardı. Bu hayali görüntüleri gerçek sanmak ve oluşan hareketliliğin dikkatimi dağıtması çok kolay ve tehlikeliydi.

Lorrie, "Geyik!" diye bağırdı.

Yedi beyaz kuyruklu geyik yolumuzun tam ortasındaydılar. Hepsi yetişkin geyiklerdi. Bu mevsimde yavru olmazdı. Sürünün başı, muhteşem çatallı boynuzları olan heybetli bir erkek geyikti. Bizim geldiğimizi görünce dona kalmıştı. Başını kaldırdı, gözleri otobanı ikiye ayıran fosforlu sarı plastik şeritler gibi ışığı yansıtıyordu.

Sola dönmeyi ve geniş bir açı çizerek etraflarından dolanmayı düşündüm ve sürünün ötesindeki ağaçların arasında bir yol gördüm.

Explorer 'ı o yöne sürdüm ama yaşlı erkek geyik hareketlendi. Nefesini iki kez dışarı üfleyip dumanlar çıkardıktan sonra sürüyü de peşinde takarak ileriye atıldı.

Onlardan kaçabilecek kadar keskin bir biçimde sağa geri dönemedim. Frene belki de çok kuvvetli bastığım için, *Explorer* karın hemen altındaki ölü iğne ve kozalak örtüsüne saplandı. Bir an için yavaşladık sonra donmuş bir yüzeye çıktık. Buzun üstünde sürüye doğru kayarken tekerler sırayla kilitlendi.

Geyikler çok güzel, kıvrak ve zarifti. Rüyalardaki ruhlar gibi ayakları yere değmeden hareket ediyor gibiydiler.

Çaresizlik içindeydim. Tek istediğim onlara çarpmamaktı. Onları öldürmek düşüncesi bana korkunç geliyordu. Beri yandan her biri yüzlerce kilo ağırlığındaydı. Onlardan birine çarpmak *Explorer* 'a bir duvara çarpmak kadar hasar verecekti.

Karşılaşmamız, geyikler bizden başka bir evrende hareket ediyormuş da birbirimizi kısa bir süre onların ve bizim gerçekliğimiz arasında açılan bir pencereden görmüşüz gibi oldu. Birbirimizin bölgesine nesnel olarak girmeden, SUV sürünün arasından kayarak geçti. Korkan geyikler de sıçrayarak SUV'un yanından uzaklaştılar. Bazılarının yanından kıl payı geçsek de hiçbirine çarpmadık.

Geyikler gitmişti ama tekerlekler hâlâ kilitliydi. Ne direksiyona hâkim olabiliyor ne de frene basabiliyordum.

Aşağı doğru inişimiz benim kontrolümün dışında devam ediyordu. Sıkışıp, kirli buzdan hassas bir kabuk oluşturan karın üzerinde kayıyorduk. Bu kabuk altımızda çatlıyor ve çıtırdıyor, hızımız artıyordu.

Yolumuzda bir engel gördüm. Bu, devrilmiş bir ağaçtı. Çok uzun bir zaman önce devrilmiş olmalıydı.

Yapraklan ve küçük dalların çoğu dökülmüş, geriye yaklaşık bir metre çapında bir ağaç gövdesi kalmıştı. Daha sıcak aylarda bu gövdenin üstü yosun ve mantarla kaplanırdı ancak şimdi çıplaktı ve ormanın balçığına gömülmüştü.

Lorrie de onu görmüş olmalıydı ama çığlık atmadı sadece çarpışmaya hazırlandı.

Kütüğe çarptık. Çarpışma *Explorer* için iyi olmadı ama ona benim düşündüğüm kadar da zarar vermedi. Koltuklarımızda yukarı doğru yaylandık, güvenlik kemerlerinin direncini denemiş olduk. Bu çarpışma otodaki kar birikintisinin içine girdiğimiz zamanki kadar şiddetli değildi.

Devrilmiş olan ağaç hem çürümüş hem de kurtlar ve böcekler tarafından oyulmuş, bir kabuk gibi kalmıştı. Kabuğun altındaki tahta da çürümüştü.

Çarpışma sonucunda *Explorer* bir enkaza dönüşmedi. Sadece biraz yavaşladı. Kabuk parçaları ve çürümüş tahta parçaları ön aksa ve alt takımlara dolanmıştı. Sürtünmeye neden olarak bizi daha da yavaşlatıyordu.

Aşağıya doğru ilerlerken dönmeye başladık. Direksiyon ellerimin altında dönüp duruyor, bir işe yaramıyordu. Sonra geriye doğru kaymaya başladık. Farlar yokuş yukarı bakıyordu. *Hummer* bizi banketin kenarına doğru itelerken beni korkutan sona doğru bayır aşağı önümüzü görmeden kayıyorduk.

Sanslıydık. Tekrar hızlanacak kadar uzun süre kaymadık. Sol arka tampon bir ağaca takıldı. Yan taraftaki bir ağaca doğru sektik ve *Explorer* 'ın arkası bu iki ağacın arasına sıkıştı. Tamamen durmuştuk.

Lorrie kuru bir sesle, "Aferin," dedi.

"İyi misin?"

"Hamileyim."

"Kasılmalar ne durumda?"

"Dayanılabilir. "

"Hâlâ düzensiz mi?"

Olumlu anlamda başını salladı. "Tanrı'ya şükür."

Farları söndürdüm. Arkada bıraktığımız izler gizemli saldırganı kolayca bize getirebilirdi ama bizi daha çabuk bulmasına yardım etmeye gerek yoktu.

Köknarların oluşturduğu kubbenin altı zifiri karanlıktı. Yaklaşık üç yüz elli metre kadar aşağı inmiş olsak da sanki otoyoldan kilometrelerce uzaktaydık. Gökyüzünü tekrar görme umudumuz ise çok daha uzaktı.

Benzin kokusu almamıştım. Bundan deponun ve benzin yollarının zarar görmediği sonucunu çıkardım.

Ama arabayı sıcak tutmam gerektiği halde motoru durdurdum. Farlarımız yanmıyordu ama silahlı adam motorun sesini izleyerek bizi bulabilirdi.

Onun, yamaçtan aşağıya inerken ışık kullanmak zorunda kalarak yerini belli etmesini istiyordum.

Yürüyerek gelmek zorundaydı. Eğer arabayla gelirse geri dönerken *Hummer* bile bu kadar dik bir yamacı tırmanamaz, silahlı adam da bu riski alamazdı.

"Arkamdan kapıları kilitle," dedim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Onu şaşırtmaya."

"Hayır. Kaçalım."

"Sen koşamazsın."

Üzgün görünüyordu. "Berbat bir durum."

Ona güven vermeye çalışırken gülümseyişim korkunç olmalıydı. "Gitmeliyim."

"Seni seviyorum."

"Ben de. Maş fasulyeli muhallebiden daha çok," dedim.

Dışarı çıkarken tavan ışığının yanması ile az da olsa yerimiz belli oldu. Kapıyı -mümkün olduğu kadar sessizce- kapatınca söndü.

Lorrie kontrol paneline uzanıp diğer düğmeler arasındaki ana kilit düğmesine bastı.

Ağaçların *Explorer* 'ın daha aşağı kaymasına engel olacağından emin olmak için bir an durdum. Arka kapıların hiçbiri açılmazdı. SUV ne kayar ne de geriye devrilirdi.

Karanlık sadece ışığın olmayışından kaynaklanmıyordu. Kendine özgü bir dokusu vardı. Sanki ağaçlardan milyarlarca isli ayak izi dökülüyordu. Nem, soğuk hava

ve en çok da benim duyduğum korku, birleşerek bu de-
ğişik karanlığı özel bir dokuyla donatıyordu.

Nefesimi tutarak çevreyi dinledim. Sadece *Explorer*
'ın ayazda soğumakta olan motorundan gelen çıtırtı-
larla, güçlü rüzgârla sallanan yüksek dalların sesi duyu-
luyordu. Düşmanın yaklaşmakta olduğuna ilişkin hiçbir
belirti yoktu.

Silahlı adam hâlâ çok yukarıda Hawksbill Yolu'nun
kenarındaki bankette durmuş, bir sonraki hamlesini dü-
şünüyor olabilirdi. Yine de ben onun çabuk hareket
eden bir insan olduğunu düşünüyor ve seçenekler üs-
tünde fazla zaman harcamayacağından kuşkulanıyordum.

Onun kim olduğunu ve bunları neden yaptığını dü-
şünmeye zaman harcamadım. Eğer beni öldürürse bun-
ları hiç öğrenemeyecektim, ama onu yenersem bu so-
ruların cevaplarını öğrenebilirdim. Şöyle ya da böyle
tahmin yürütmek anlamsız olurdu.

Lorrie'yi kilitli arabada bırakınca onu terketmişim
gibi bir hisse kapıldım. Ne var ki bunu yapmasam onu
ve bebeğimizi kurtarma umudum kalmayacaktı.

Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alışıyordu. Ama ta-
mamen alışmasını bekleyemezdim. Arasına sıkıştığımız
ağaçlardan birinin gövdesinin etrafından dolanıp *Explo-
rer* 'ın arkasına geçtim.

Ormanın zemini sinsi tuzaklarla doluydu. Sertleşmiş
kardan kabuk, çevresine dağılmış döküntüler kadar so-
run oluşturmuyordu. Bunlar çam ağaçlarından dökülen,
ölü iğnelerden oluşan kaygan topaklar ve ayaklarımın
altına yuvarlanıveren kozalaklardı.

Saldırganın dik yamacın başındaki noktadan burayı
görmesi mümkün değildi. Bu canlı orman kapkara bir

leke olarak donmuştı. Yamacın karşısından güneye doğru yürüdüğüm sürece beni göremeyeceğini biliyor ama yine de keskin bir nişancının dürbünle yüzümü hedef aldığını hayal ediyordum.

Ormanın bu kuytu derinliklerinde kar düzenli bir şekilde dağılmamıştı. Bazı yerlerde beş on santim kalınlıkta iken kimi yerlerde otuz santimi buluyor kimi yerde ise parça parça toprak görünüyordu.

Gözlerim geceye alışıkça yükselen arazinin beyaz kumaş parçaları ile siyah kumaş parçalarının rastgele dikilmiş hafifçe parlayan bir örtüye benzediğini fark ettim.

Sinsice ilerlemeyi çabucak öğrendim ama arazinin doğası sessizce ilerlemeyi imkânsız kılıyordu.

Birkaç adımda bir durup saldırgan yamaçtan aşağı iniyor mu diye çevreyi dinliyor ama uğuldayarak en yüksekteki dalları sallayan rüzgârdan ve topraktan yükselen tehditkâr bir sestən başka bir şey duyulmuyordu. Topraktan gelen bu ses, rüzgârın yankısı olmalıydı.

Yaklaşık on iki metre ilerledikten sonra doğuya döndüm ve aşağı inerken bıraktığımız izlere paralel olarak yukarı doğru tırmanmaya başladım. Zemine yakın duruyor, dengemi sağlamak için kayalara, bitki köklerine ve elime gelen diğer şeylere tutunuyordum. Bir maymun becerisiyle değil ama maymun gibi tırmanıyordum.

Salırgan yamaçtan inerken onunla karşılaşmadan önce yokuşun yarısını ya da üçte ikisini tırmanmış olmayı umuyordum. O zaman yere uzanıp onun geçmesini bekleyebilir ve yamaçta kuzeye yönelerek ona arkadan sessizce yaklaşabilirdim.

Bu çılgınca bir plandı. Ben James Bond ya da Maxwell Smart bile değildim. Hareket olarak hamur yoğurmayı kafa tokuşturmaya, mutfak mikserini hafif makineli tüfeklere tercih ederdim.

Daha az çılgınca olan başka bir seçenek d ş nemediğim için tırmanmaya devam ettim. Tırmandıka kendimi bir maymun gibi hissediyordum.

Ellerim  ş m şt . Parkamın ceplerinden birindeki astarsız eldivenler ellerimi biraz da olsa ısıtabilirdi.

Ama aynı zamanda dokunma hissime zarar verecek ve herhangi bir şeye kolayca tutunmamı engelleyeceklerdi. Ellerimi nefesimle ısıtmayı tercih ettim.

Ellerimin  ş mesinden daha kötüsü sol bacağımanın ağrımaya başlamış olmasıydı. Apseli bir dişin kökü gibi zonkluyordu. Daha sıcak havalarda bacak kemiklerimdeki metallerin hiç farkında olmuyordum ama hava soğuk olduğunda, ara sıra onların tüm plak ve çivilerin yerini ve biçimini tayin edebilecek kadar farkına varabiliyordum.

Yamacın yaklaşık üçte ikisini tırmandığımı ve o ana kadar bir el fenerinin işığını ya da yukarıdan aşağı inmekte olan bir adamla ilgili tek bir işaret görmediğimi fark edince durakladım. Ayaklarımın altındaki yerin sağlam olduğundan emin olunca doğrudum ve yamacın yaklaşık yüz metre kadar yukarıdaki tepesini daha iyi görebilmek için ayağa kalktım.

Eğer *Hummer* banketin kenarında duruyorsa bu dik açıdan onu görmeyi ummuyordum. Belki farlarının ya da park lambalarının ışıltısını görebileceğimi düşünmüştüm ama yamacın tepesini belli eden tek şey otoyolun üzerindeki kar taneleriyle dolu gökyüzünün gri pırıltısıydı.

Saldırganın çekip gittiğini düşünmüyordum. Bizi durdurmaya bu kadar kararlı olduktan sonra asla kalkıp gitmezdi. Eğer amacı bizi öldürmekse bu dik ama aşılabilir olan yamacın bizi Öldüreceğine güvenmezdi.

Sabır iyi bir aşçı olmak için gereklidir ama ben zaman zaman mutfakta bile sabırsızlanırım. Orada durup saldırganın görünmesini beklerken kimi zaman yumurta sarısı, şeker ve süt ile yapılan ve yumurta sarıları katılaşmasın diye düşük ısıda çırpma teliyle sürekli karıştırılması gereken *crème anglaise* pişirirken olduğum kadar tedirgin olmuştum.

Yukarıdan bir hışırtı geldiğinde tabiri caizse yumurtalar katılaşmaya başlamıştı. Bu sadece rüzgârın uğultusu değil birbirine karışmış olan yüksek dallardan hızla düşen bir şeyin sesiydi.

Öğrenciyken tarih derslerini -Yunan tarihi ya da başkası olsun- sevmediğimi düşünerek, Demokles'in başının üstünde incecik bir saç telinin ucunda sallanan bir jilet kadar keskin kılıcının aklıma gelişini çok garip buldum. Yukarıya baktım.

Solgun havayı hışırtyla kesen ama çelikten daha yumuşak bir sürü bıçak bir kavis çizerek alaldı. Tüylü kanatlar açıldığında iki metreye yakın bir alanı kaplıyorlardı. Parlak yuvarlak gözler ve sivri bir gaga gördüm, huu diyen o tanıdaık sesi duydum ve onun bir baykuş olduğunu anladım. Yine de üzerimden geçerken şaşkınlık içinde bir çığlık attım.

Orman kemirgenlerinin izini süren bu büyük kuş önce kuzeye sonra kuzeybatıya yöneldi. Sessizce süzülerek yamala birlikte alçalıyordu. *Explorer* 'ın aşağı inerken bıraktığı izlerin ve daha önce varlığını fark etmediğim bir adamın üzerinden geçti.

Gözlerim karanlığa alışmış olduğu halde bu ormanda görüş kısıtlıydı. Çıplak toprağın ve hafifçe parlayan karların oluşturduğu yamalı görüntü ryalardaki tüyler ürpertici sahneleri andırıyor ağır ağır dönen bir kaleydoskopun dibindeki siyah beyaz mozaik gibi sürekli hareket ediyordu.

On metre kuzeyimde belki beş altı metre aşağıdaydı. Ağaçların arasından görünüyordu. İkimiz de sessizce ilerlemeye çalıştığımızdan birbirimizin yanından geçerken hiçbir şey fark etmemiştik.

Çok kısa ve kısık sesle çığlık atmıştım ama bu yerimi belli etmiş ve baykuş benim onu görmemi sağlamıştı.

Onunla ilgili ayrıntıları; paltosunun kürk yakasını bile göremiyordum. Sadece su götürmez bir insan formunu görüyordum.

Yerini bir el feneriyle belli edeceğini düşünmüştüm. *Explorer* 'ın izlerini buraya kadar bu kadar derin ve aldatıcı bir karanlıkta, bir lambanın yardımı olmadan süremezdi.

Onun beni en azından benim onu gördüğüm kadar iyi görüp göremediğini merak ettim. Onu uyaran çığlığı-mın geldiği yeri saptayamamış olabileceğini düşünerek hareket etmeye cesaret edemiyordum.

Ateş açtı.

Evimizin orada Hummer'dan ilk indiğinde elindeki tüfeği askeri bir silaha benzetmişim. Şimdi suikast tüfeğinin bu belirleyici sesi ilk izlenimimi doğruluyordu.

Kırbaç sesinden daha yüksek bir sesle sağımdaki ve solumdaki ağaçlarda büyük delikler açıldı.

Ağaçlara isabet eden bu iki atıştaki saçmaların beni iskalamalarına şaşırmış, donakalmıştım. Bu günün Josef Dedenin listesindeki beş günden biri olmayışı beni hiç de rahatlatmıyordu.

Sanki çevremdeki ağaçlardan biriydim. Oraya kök salmış gibi durmuş, bekliyordum. Bir an için, bir macera adamı konumundaki Jimmy Tock, gözüme çamaşırlarına bolca biyolojik atık salmaktan başka bir şey yapmayacak gibi göründü.

Sonra koştum.

Kör bir şekilde her şeyle yarışarak, yamacı enlemesine geçip güneye doğru giderken keşke bu heybetli ağaçlar daha sık olsaydı diye düşünüyordum. Dev gövdelerin arasından beni koruyabilecek herhangi bir şey

arayarak koşarken, arkamdan daha güçlü silah sesleri geliyordu. Yakından izlendiğim belliydi.

Bu silah seslerindeki en küçük bir değişiklik sırtıma bir kurşun yediğim anlamına gelecekti.

Bir ağaç yaralandığında *ta*k sesini, kurşun kayadan sektiğinde *ın* sesini duyuyordum. Bir şey başımın yanından vızıldayarak geçti. Onun arı olmadığını biliyordum.

Cephanenin düşüncesizce kullanımı bir hata olabilirdi. Onun ateş ettiği sıklıkta normalden daha büyük bir şarjör bile çabucak biterdi.

Eğer beni vuramadan tüfeği boşaltırsa onu doldurmak için durmak zorunda kalacaktı. O durduğunda ben kaçmaya devam edecektim. İzimi kaybedecekti.

Benim izimi kaybederse, dosdoğru *Explorer* 'a gidip Lorrie'yi öldürebilirdi.

Bu düşünce beni tökezletti. Beklenmedik bir biçimde omzumun üstüne düştüm. Yüzüm çam ağaçlarından dökülmüş iğnelerle dolu olan karın soğuğuyla tanıştı.

Düşmenin etkisiyle yuvarlandım. Bayır aşağı yuvarlanırken dizlerimi ve dirseklerimi taşlara, donmuş toprağa ve açığındaki köklere çarptım.

Bu rastlantısal bir taktikti ama hem alçakta olup hem de hareket ediyor olmak akıllıcaydı. Yine de birkaç takladan sonra yanlışı açıyla bir ağaca çarparsam boyumu kırabileceğimi fark ettim.

Çalılar çok seyrek ve azdı ama eğer bunlardan birinin içinden geçersen, sivri ve ölü bir dal gözümü çıkarabilirdi. Ondan sonra da kasa sonunda üstüme düştüğünde onu görebilme olasılığım azalırdı.

Beni yavaşlatabilecek her şeye, ölü otlara, kurumuş sarmaşıklara, kayalara tutunarak yuvarlanmaya devam etmekten kurtuldum. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde durdum. Ayağa kalktım. İki büklüm olarak bir süre daha koştum. Daha ne kadar koşmam gerektiğini merak etmeye başlamıştım. Durdum.

Aklım karışmıştı, bakışlarımla ormanı taradım. Renksiz manzara her zamanki gibi aldatıcıydı. Düzenli nefes almak için çaba gösteriyordum. Koştuğum mesafenin ne kadar olduğunu hesaplayamıyordum.

Büyük bir olasılıkla şimdilik saldırgandan kurtulacak kadar uzaklaşmıştım.

Onu göremiyordum ve bundan, onun da beni görmediği sonucunu çıkardım.

Yanlış. Bana doğru koştuğunu duydum.

Arkama bakmadan tekrar güneye, yamaca doğru koşmaya başladım. Ağaçların arasındaki dolambaçlı patikayı izliyordum. Peş peşe tökezleyerek, kayarak, sonra dengemi tekrar bularak, bir o yana bir bu yana sendeleyerek ilerlemeye çalışıyordum.

Saldırgan hemen ateş açmayınca cephanesinin bittiğini ya da tüfeği doldurmak için durarak zaman harcamak istemediğini varsaydım. Eğer şu anda tüfeğin sağladığı ayrıcalığa sahip değilse geri dönüp saldırmak akıllıca olabilirdi. Bu kadar cesur olabileceğimi ummazdı.

Birden yerinden oynamış taşlarla dolu bir alana girdim. Bu, kötü bir zemin oluşturunuyordu ama bana bir fikir verdi. Eğer bu adamla birebir dövüşeceksem, onun bir bıçağı olabilirdi ya da belki bu konuda benden daha eğitimliydi. Kendimi onunla eşit duruma getirecek bir şeye ihtiyacım vardı. Ayağımın altındaki taşlardan bir kısmı büyükçe kaya parçalarıydı.

Durdum, durdum ve küçük bir greyfurt büyüklüğündeki bir kaya parçasını avuçladım. Ama eğilmemle birlikte bir silah sesi kırılğan planımı bozdu.

Ölümün bir ısıklık gibi fısıldayışını birkaç santim ötemde duyunca kaya parçasını bulduğum yere bıraktım taşların üzerine çömeldim, iki ağacın arasından geçip sola döndüm ve hız kazanmak için ayağa kalkmaya cesaret ederek bir uçurumun kenarından aşağı atladım.

Uçurum kelimesi bir abartmaydı ama önce sağ sonra sol ayağım boşlukla buluşunca öyle hissetmiştim.

Boşlukta uçarken şok geçirip bağırdım ve yaklaşık dört buçuk metre mesafeden dikenlerden oluşan yumuşak bir tümseğe düştüm. O anda akar suyun sesini fark ettim iri parlak köpüklerle dalgalanarak akan suyu gördüm ve nerede olduğumu anladım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ben aşağı atlarken suikast tüfeği gecenin sessizliğini bozuyordu ve eğer saldırgan benim çığlığını duyduysa vurulduğumu düşünebilirdi. Bu yanlış anlamayı güçlendirmek için bir kez daha mümkün olduğu kadar korkunç, sonra tekrar daha zayıf bir sesle ve acı dolu olduğunu umduğum bir çığlık attım.

Hemen sıçrayıp ayağa kalktım ve yamaçtan mümkün olduğunca uzaklaşmamaya çalışarak yukarı doğru üç metre kadar ilerledim.

Bir akarsudan büyük ama bir nehirden küçük olan Goldmine Run, doğudaki dağlarda volkanik bir göl oluşturan sıcak bir artezyen kaynağından çıkar, Hawksbill Yolunun altından geçerek batıdaki bu yamaçtan aşağı iner.

Dere yatağı dar olup, altı metreden geniş değildir. Derinliği ise enine üç buçuk dört metre arasında değişir. Buraya ulaştığında su, artık sıcak değildir: ama derenin yatağı çok dik olduğu için sürekli akıntılar, olağanüstü soğuk kışlarda bile suyun donmasına engel olur. Bir püs-kürteçle fışkırtılmış gibi duran ve değişik desenler oluşturan buz parçalarına sadece akarsuyun kenarlarında rastlanır.

Vurulmuş bir adam bu dereye düşecek olsa yol boyunca dönerek ve sağa sola çarparak aşağıdaki vadiye kadar sürüklenirdi.

Dik yamaçlar Goldmine Run'a kadar devam etmiyor, kavisli bir şekil alarak sanki bir çift parantez işareti oluşturluyorlardı. Ağaç köklerinin oluşturduğu bir ağ bu çıkıntının çökmesini önlüyordu.

Düştüğüm yerin üç metre yukarısında bu topraktan oluşan sundurmanın altındaydım. Burası da üzerine düştüğüm yığın gibiydi. Dizlerime kadar kuru yapraklara, çam iğnelerine ve kozalaklara gömülmüştüm. Arkamı sete dayadım. Ayaklarım da yerdeki doğal örtünün altındaydı. Bu durumda yukarıdan görünmeyeceğimden emindim.

Böylesine soğuk bir gecede bile serin hava çürümekte olan bitkilerin belli belirsiz kokusunu taşıyordu.

Bu kötü koku baharda ve yaz başında çok daha belirgin olurdu.

İş yerimdeki mutfağı, fırında pişmekte olan turta kokusunu, bezelerin tesellisini özlemiştim.

Daha sessiz nefes almak için çaba göstermiyordum. Azgın suyun sesinin nefes seslerimin duyulmasına engel olacağını düşünüyordum.

Oraya saklandığım anda sağ tarafımda, yüzümden otuz santim kadar ötede yukarıdan aşağı dökülen toprak parçalarını, küçük taşlar ve ölü yaprakları gördüm. Silahlı adam yarın tepesine adımını attığında onları havalandırmış olmalıydı.

Akarsuyun ne kadar şiddetli aktığını görüp ağır yaralı olarak Goldmine Run'a düştüğümü ve akıntıya kapılarak aşağı doğru sürüklenirken boğulduğumu ya da kan kaybindan veya sağa sola çarpma sonucunda öldüğümü düşüneneğini umuyordum.

Eğer akarsuyun yanındaki dar alanı kontrol etmek için suyun açtığı kanala inerse onun için çikolatalı pastanın üstünü süsleyen tek bir vişne tanesi kadar belirgin olacaktım.

İkinci çakıl taşı ve toprak yağmuru, saldırganın beden ağırlığını bir ayağından ötekine kaydırdığı ya da yürümeye başladığını gösteriyordu.

Aslında onun kanalı daha yakından kontrol etmek için aşağıya ineceğini düşünmüyordum. Büyük bir olasılıkla bulunduğu yüksek noktadan altında bir insanın saklanabileceği kadar geniş bir kavis olduğunu fark etmeyecek ve bulunduğu yerden çevreyi tam anlamıyla gördüğünü düşünecekti.

Bu noktada ondan bir el feneriyle kanalı taramasını bekliyordum ama saniyeler karanlıkta akıp gitmeye devam etti.

Bu bana garip geldi. Buradan bile hızla akan sulara bakınca, kıyıda ve akıp giden suyun içinde yaralı bir insana ya da bir cesede benzeyen kaya parçaları görebiliyordum, insan böyle kararlı bir saldırganın hedefinin ölü mü yaralı mı olduğundan emin olmayı isteyeceğini düşünüyor.

Zamanla ilgili algılamam bozulmuş olabilirdi. Dehşet içinizdeki saate zarar verir. Saniyeleri saymıyordum ama sanırım, orada, bir dakika, ya da belki biraz daha fazla kalmıştım.

Sabırsızlanmaya başladım. Gerçek bir maceracı olmayabilirdim ama hareketsiz beklemeyi seven bir adam da değildim.

Eğer saklandığım yerden vaktinden önce çıkarsam ve onu bana bakarken yakalarsam alnımın ortasından vurulacağım kesindi. Her ne kadar inatçılık ailemden gelen kalıtımsal bir özelliğim olsa da Büyükannem Rowenna kadar inatçı değildim. Benim durumumda hızla gelen bir kurşunun kafatasımı parçalamasından daha kötü bir seçenek yoktu.

Diğer taraftan, burada çok uzun süre bekleyecek olursam, saldırgan *Explorer* 'a çok yaklaşmış olabilirdi.

Lorrie benimle değildi ve eğer silahlı adam onun hamile olduğunu biliyorsa, onu SUV'un içinde bulacağını tahmin edebilirdi.

Buna ister öngörü, ister önsezi deyin ama saldırgan için, benim elini sallayarak kovmak isteyeceği bir sinek gibi ikincil bir önceliğe sahip olduğumu ve onun asıl hedefinin Lorrie olduğundan şüpheleniyordum. Bunun nedenini bilmiyordum. Sadece, bunun böyle olduğunu *biliyordum*.

Kuru yapraklar, taş, kaya parçaları ve kuru dallardan oluşan dizlerime kadar gelen çamurun içinden çıkıp yamaçtaki girintiden dışarı adımımı atınca ani bir ışık ve acımasız bir kahkahayla karşılaşmayı ve oracıkta vurulmayı bekliyordum.

Suyun hızla akışı, rüzgârın dokunuşları, gecenin örtüsü, beni bekleyen karanlık orman...

Yukarıdaki eşikte bir gölge bile görünmüyordu.

Tökezleyip yanı başımda akıp giden azgın sulara düşmekten korktuğum için tedbirli adımlarla akarsu boyunca bayır aşağı yürümeye başladım. Yukarı çıkabilmek için daha kolay bir yol arıyordum. Bir yürüyen merdiveni tercih ederdim.

Sol ayağım çok zorlanmıştı. Metal implantlar zonk-luyordu. Topallıyordum.

Kıyının bir bölümünde akarsuyun dibinden kenara fırlamış olan insan kemiklerini andıran kayalar vardı. İnsan kemiklerini andıran bu kayalara bir ağacın açıktaki kökleri dolanmıştı. Ağrıyan bacağıma rağmen bir merdiven ve ipler bunlar kadar işime yaramazdı.

Tepeye ulaşınca çömelip karanlık koruyu gözden geçirdim. Görünürde ne geyikler, ne baykuşlar ne de psikopat saldırgan vardı.

İçgüdülerim bana yalnız olduğumu söylüyordu. Yeni tatlı tarifleri yaratırken içgüdülerim çok işime yarardı. Bu nedenle bu durumda da onlara güvenmeye karar verdim.

Topallamak zorunda olsam da, hızlı hareket edebildim. Ağaçların arasından ilerlemeye başladım.

Biraz ilerledikten sonra yön konusunda aklım karışmaya başlamıştı. Ben aşağıdayken bu yüksek bölümün sınırları kaymış gibiydi.

Otoyol yukarıda, doğru yönündeydi elbette. Sonuç olarak, batı da yamacın dibinde olmalıydı.

Goldmine Run, arkamda güney yönünde kalmıştı. *Explorer*, *Explorer* Hawksbill Yolunun batısında bulunduğum yerin kuzeyinde duruyordu.

Bunlar yeterince açıktı.

Ancak bir ağacın çevresini dolanıp iki ağacın da arasından geçtiğimde yeniden dere kenarında buldum kendimi. Pusuladaki bütün yönlerin yerini bilmeme rağmen çok kısa bir süre içinde bir daire çizmiştim.

Hayatı boyunca dağlarda, etrafı ormanla çevrili bir kasabada yaşamış biri olarak doğa ile iç içe yaşamak konusunda deneyimli olan insanların bile iyi bir havada, güpegündüz yolunu şaşırdığı konusunda hikâyeler duymuştum. Kurtarma ekipleri, sık sık, doğa içinde yürüyüş yaparken böyle yolunu şaşıran utanç içindeki kişileri arayıp bulur ve kurtarırdı.

Bazı zavallılar ise ne şaşkın durumda ne de utanç içinde olurlardı. Çünkü ölüydüler. Ölümcül derecede susuz ve aç kalmış, düşüp bir tarafını kırmış ya da bir ayı tarafından ısırılmış, pumalar tarafından parçalanmış olabilirlerdi. Tabiat ananın dehşet verici koleksiyonunda ölümün sayısız aracı vardır.

İki hektarlık her el değmemiş doğal alan, insana yolunu şaşırtan bir labirent olabilir. Her yıl ya da iki yılda bir Snow Kasabası'nın yerel gazetesi, doğada yürüyüş yapan birinin yoldan bir kilometre uzaklaşmadığı halde günlerdir kayıp olduğu haberini ön sayfada yayınlar.

Asla korkusuz bir orman adamı olmadım. Uygarlığı, ocağın sıcaklığını ve mutfağın samimiyetini severim.

Hızla akan derenin çıkardığı anlamsız seslere arkamı dönerek vahşi ormanın ilk yerleşim planını kavramaya çalıştım. Önce tereddüt içinde sonra hızlanarak yürümeye başladım. Ama kendimden emin değildim. Korku içindeydim.

Yalnız ve tehlikede olan Lorrie'nin Davy Crockett'e ihtiyacı vardı. Onun yerine sadece ben vardım.

Bunlar benim görmediklerim, ama bana anlatılanlar: *Explorer* 'ın içinde tek başına kilitli olan Lorrie benim ormanın içine dalışımı görebilmek için koltuğunda mümkün olduğunca döndü. Karanlığın derinliğini düşündüğümüzde, bunun sadece on beş saniye sürdüğünü anlayabiliriz. Bundan sonra kendi ölümünü düşünmekte serbest kalmış olmalı.

Cep telefonunu açtı ve yeniden 911'i tuşladı. Telefon yine çalışmadı.

Kol saati sadece yarım dakika geçtiğini gösteriyordu. Vakit geçirmesine yardım edecek hiçbir seçeneği kalmamıştı. Bu, "Duvarın üstünde doksan dokuz şişe bira" şarkısının söylenebileceği bir durum da değildi.

Gerçi tanıştığımız gece onun hayatını kurtarmış olsam da (o da benimkini kurtarmıştı) silahlı adama gizlice yaklaşp onu ellerimle etkisiz hale getirebileceğime yüzde yüz inanmıyordu.

Sonradan bana, *Darılmak yok, kek yapan adam ama senin kendini öldürtmeye gittiğini ve sonuçta, Koca Ayağın karısı olacağımı ya da başıma daha kötü bir şey geleceğini düşünmüştüm, demişti.*

Derin bir endişe duyuyordu ve bu onu sinirlendiriyordu, kendimden çok senin için endişeleniyordum, demişti ve ben ona inanmıştım çünkü bu tam Lorrie'ye göre bir şeydi. O, çok nadir olarak kendisini ön plana koyan bir insandır.

Doğmamış bebeğimiz onun gözünde benimle eşdeğerdeydi. Bebeğini etkin bir biçimde koruyamayacak durumda oluşu endişelenmesine ve öfkelenmesine neden oluyordu.

Güçlü duygularla boğuşurken burada oturup beklemekle yetinirse olumlu bir hareket yapmazsa korku ve öfkenin beynini kemireceğini ve sonuç olarak aklını oynatacağını hissetti.

Aklına bir plan gelmişti. Eğer *Explorer* 'ın altındaki zemin uygunsa ve şiş karnı engel olmazsa, SUV'dan çıkıp arabanın altına girebilir, orada saklanabilirdi.

Eğer ben başarılı olup da dönersem, saklandığı yerden bana seslenebilirdi. Benim yerime silahlı adam gelecek olursa, onun da benimle birlikte ya da sonradan tek başına kaçtığını düşünecekti.

Kilidin düşmesine basıp kapıyı açtı. Bir an için soğuk havanın etkisiyle yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

Kış gecesi bir vampir gibiydi. Karanlık onun kanatları, soğuk ise dişleri idi.

Explorer 'ın altında donmuş toprağın üstünde yatacaktı. Soğumakta olan motor onu biraz ısıtacak ama bu yeterli olmayacak ve uzun sürmeyecekti.

Ani bir kasılma nefesini kesti. Kapıyı kapattı ve tekrar kilitledi.

Hayatı boyunca, hiçbir zaman kendisini bu kadar çaresiz hissetmemişti. Çaresizlik onu hüsrana uğrıyor, korkusunu ve öfkesini besliyordu.

Sonra silah sesleri duyduğunu düşündü.

Kontak anahtarını motoru çalıştıracak kadar değil, sadece pencere camını birkaç santim indirmeye yetecek kadar çevirdi.

Bir silah sesi daha duydu. Bu duyduğu sesin otomatik bir silahtan geldiğini teyit ediyordu. Bu kez kasılmadan değil de korkudan midesi buruldu. Dul kalmış olabileceği aklına gelmişti.

Tuhaf ama üçüncü bir silah sesi ona bıkip usanmak nedir bilmeyen bir iyimser olduğunu hatırlattı.

Eğer peşimizdeki saldırgan beni ilk iki atışta vuramıyorsa, belki silah kullanmayı o kadar da iyi bilmiyordu ya da beni öldürmek o kadar da kolay değildi.

Kapıyı açtığı zaman büyük bir ısı kaybına neden olmuştu. Şimdi de gecenin soğuğu açık camdan içeri süzülüyordu. Titredi.

Camı kapadıktan sonra kontağı da kapattı ve önce kendi kapı kolundaki harita cebinde, silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. İçinde kullanılmış kâğıt mendiller bulunan küçük, siyah ve yumuşak bir çöp kutusu ile plastik bir el kremi kavanozu vardı.

Torpedo gözünde da daha yararlı bir şey bulamadı. Bir kutu sakız, *Life Savers* marka şekerler, bir tüp dudak yumuşatıcı, gazete ve otopark otomatlarında kullanılmak için çeyrek dolarlar dolu bir bozuk para çantası vardı.

Eğer benim ve bebeğimin hayatını kurtarırsan, sana iki dolar yetmiş beş sent vereceğim.

İki koltuğun arasındaki kutuda bir kutu *Kleenex*, iki paket de ıslak mendil vardı.

Onun durumunda kolay değildi ama herhangi bir şey, bir tornavida bulmak umuduyla öne doğru eğilip koltuğunun altına baktı. Bir tornavida bulma umudu

varsa bir tabanca bulma umudu da olabilirdi. Bir tabanca bulma umudu varsa silahlı adamı bir dokunuşta kurbağaya dönüştürebilecek sihirli bir değnek bulmayı da umabilirdi.

Ne bir değnek, ne bir tabanca, ne bir tornavida, ne de herhangi bir şey bulabildi. Sonuç sıfıra sıfırdı.

Explorer'ın önünde, nefes aldıkça ağzından dumanlar çıkan bir adam belirdi. Karanlığın içinden çıkıvermişti. Elinde suikast tüfeği vardı ve bu adam ben değildim.

Yüreği acıyla burkuldu ve gözleri sıcak yaşlarla doldu. Çünkü bu adamın gelişi, benim öldüğümü ya da en iyi olasılıkla ağır yaralandığımı gösteriyordu.

Batıl inançlarını hatırladı ve eğer üzülmese benim ölmemiş olacağımı düşündü. Ancak kaybımı kabullenirse bu kayıp doğru ve gerçek olacaktı. Buna, Tinkerbelle hayata döndürme stratejisi diyebiliriz.

Gözyaşlarına karşı direndi. Görüşü berraklaştı.

Adam yaklaştıkça Lorrie, onun gözünde tuhaf bir gözlük olduğunu gördü. Bunun gece görüşü gözlüğü olduğunu düşündü. Bu düşüncesinin doğru olduğu sonradan anlaşılmıştı.

Adam, Lorrie'nin yanındaki kapıya yaklaşırken gözlüğü çıkarıp paltosunun cebine koydu.

Kapıyı açmaya çalıştığında kilitli olduğunu anladı. Camın arkasından gülümseyerek elini salladı ve parmak eklemleriyle cama vurdu.

Yeni bir kukla için yapılmış alçı bir model gibi belirgin hatları olan geniş bir yüzü vardı. Bu adamı daha önce gördüğünü sanmıyordu ama onda tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Pencereye doğru eğildi. Arada cam olduğu için sesi güç duyuluyordu. "Selam," dedi.

Lorrie, yılanlar ve fırtınalar dünyası arasında kendine bir düzen kurmaya çalışan genç bir kız olarak, Emily Postun görgü kuralları üzerine ünlü kitabını okumuştı ama o kalın kitapta onu bu garip karşılaşmaya hazırlayabilecek hiçbir şey yoktu.

Adam, cama tekrar vurdu. "Küçük hanım?"

Sezgileri ona adamla konuşmaması gerektiğini söylüyordu. Yabancı bir adamın şeker vermek istediği küçük bir kızın yapması gerekenleri yapmalıydı: Konuşma, arkasını dön, koşmaya başla. Koşamazdı ama onunla konuşmayı reddedebilirdi.

"Lütfen kapıyı açın, küçük hanım."

Yüzü öne dönüktü. Adama bakmıyordu. Sesini çıkarmadı.

"Küçük hanım, sizin için çok uzun bir yoldan geldim."

Lorrie ellerini yumruk yapmış öyle sıkıyordu ki tırnakları avuçlarına batıyordu.

Adam, "Bebek geliyor mu?" diye sordu.

Bebeğimizden bahsedilince, Lorrie'nin hızla atmakta olan kalbi daha da hızlı atmaya başladı.

Adam, "Sana zarar vermek istemiyorum," diye onu ikna etmeye çalıştı.

Lorrie, benim çıkıp geleceğimi umarak bakışlarıyla *Explorer* 'ın önündeki karanlığı tarıyordu ama ben gelmedim.

Adam, "Senden, bebeğinden başka bir şey istemiyorum," dedi. "Bebeği istiyorum."

Küçük çöp kutusu, el kremi, sakız, *Life Savers*, dudak yumuşatıcı, bozuk para cüzdanı, *Kleenex*, ıslak mendil paketleri...

Bir ölüm makinesine dönüşme isteğiyle tutkulu bir biçimde yanıp tutuşsa bile, Lorrie bulduğu hiçbir şeyde daha önce fark etmediği öldürücü bir özellik bulamadı. Sıradan bir ip kolayca bir insanı boğmak için kullanılabilirdi. Bir çatal hem yemek yemek için hem de silah olarak iş görürdü. Ama onun ne bir ipi ne de bir çatalı vardı ve bir adamı öldürene kadar dudak yumuşatıcı kullanamazdı.

Pencerede saldırganın sesi ne suçlayıcı, ne nefret dolu, ne de düşmancaydı. Gözleri parlıyor, gülümsüyor ve 'sen haylazın birisin ve bunu biliyorsun' demek ister gibi şakacı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Sen bana canlı bir bebek borçlusun, küçük şirin bir bebek."

O bir sakat cüce değildi ama aklen ve ruhen sakattı ve bu Lorrie'ye *Rumpelstiltskin*'i* hatırlattı, ikisi arasında yapılmış olan korkunç bir anlaşmadaki payını almaya gelmişti.

Lorrie ona cevap vermeyince adam *Explorer*'ın önüne geçti ve Lorrie onun sürücü kapısına gideceğini anladı.

* *Rumpelstiltskin*: *Grimm Kardeşlerin, Alman folklorundan derledikleri bir masal. Rumpelstiltskin çirkin bir cücedir. (ç.n)*

Bu Rumpelstiltskin, Lorrie'ye keneviri altına çevirmeyi öğretmemiştir. Bu nedenle lanet olası adamın ilk bebeğini alması imkânsızdı.

Kontrol paneline uzanarak, farları yaktı.

Yamaç boyunca yukarı doğru yükselen orman, simsiyah ağaç gövdeleri, hayal meyal seçilen yapraklar, farların ışığında bir tiyatro dekoru kadar gerçekdışı ve yapay görünüyordu.

Farların aydınlattığı Rumpelstiltskin, *Explorer* 'ın önünde durarak ön camın arkasındaki Lorrie'ye baktı.

Gülümsedi. Elini salladı.

Birbirine girmiş dalların arasından aşağı süzülen kartaneleri, sırtarak el sallamakta olan adamın etrafında bir şöledeki konfetiler gibi uçuşuyordu.

Ölüm hiç bu kadar neşeli görünmemiştir.

Lorrie, farların Hawksbill Yolundan görülüp görülemeyeceğini bilmiyordu. Belki de bu fırtınalı havada, hatta berrak bir gecede bile görünmezdi.

Lorrie, hâlâ direksiyona doğru eğilmiş durumdaydı. Bir kez uzun uzun sonra bir kez daha kornaya bastı.

Rumpelstiltskin hayal kırıklığına uğramış gibi üzgün bir tavırla başını salladı. Nefesini uzun uzun dışarı üflledi ve *Explorer* 'ın sürücü kapısına yöneldi.

Lorrie tekrar tekrar kornaya basıyordu.

Adamın tüfeğin namlusunu kavradığını görünce, kornayı bırakıp arkasını dönerek yüzünü elleriyle örttü.

Adam tüfeğin dipçiğiyle sürücü kapısının camını kırdı. Sakız gibi yapışkan, sivri cam parçacıkları Lorrie'nin üzerine saçıldı.

Kilidi açtı ve kapıyı açık bırakarak içeri girip direksiyonun başına geçti.

"Bu iş planladığım gibi gitmedi," dedi. "Bugün hani şu insanın kötü büyülere ve nazara inanmasına yol açan o lanetli günlerden biri."

Farları söndürdü.

Suikast tüfeğini koltukların arasındaki panelle Lorrie'nin kucağı üzerine koyunca Lorrie korkuyla titredi ve kenara çekilerek silahtan uzaklaşmaya çalıştı.

"Sakin ol küçük hanım. Sakin ol. Sana zarar veremeyeceğimi söylemedim mi?"

Uzun süredir soğuk ve temiz havada kalmış olmasına rağmen kötü kokuyor, Lorrie'nin burnuna viski, siğara dumanı, barut ve sakız kokusu geliyordu.

İç ışıklardan birini yakarak, "Uzun zamandan beri ilk defa kalbimde umut var. Bu güzel bir duygu," dedi.

Lorrie gönülsüzce onun yüzüne baktı.

Sevecen ve mutlu bir yüz ifadesi vardı ama bu gözlerindeki acıyla o kadar tersti ki gülümsemesi yüzüne çizilmiş olabilirdi. Her hücrelerinden acı fışkırıyordu. Bedeninden yayılan korkunun altında kronik bir endişe vardı. Gözlerinde kapana kısılmış hayvanın korkusu ve saklamaya çalıştığı bir özlem vardı.

Lorrie'nin onun kalbindeki acıyı gördüğünü hissedince, yüz ifadesi değişti ama sonra aynı ifadeyi iki katı bir yoğunlukta tekrar takındı. Geniş gülüşü inanılmaz ölçüde genişlemişti. Eğer adam onu korkutmuş olmasaydı, Lorrie ona acırdı.

Saldırgan, "Silah kucağında diye," dedi; "Onu eline almayı düşünme. Nasıl kullanacağını bilmiyorsun, kendine zarar verirsin. Ayrıca oğlumun annesi olacak kadının yüzüne yumruk atmak istemem."

Adamın camın arkasından bebeğimizden ilk söz edişinde, Lorrie'nin annelik alarmı uyarı vermeye başlamıştı. Şimdi ise kafasının içinde sayısız kilise kulesi hep birlikte tehlike çanları çalmaya başlamıştı.

"Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu ve sesinin titrediğini fark edince korkuya kapıldı.

Eğer tehlikede olan sadece kendi hayatı olsaydı, bir korkusuzluk anıtı gibi görünmeyi başarabilirdi.

Oysa şimdi karnında kaderin rehin aldığı bir bebek vardı ve o masum bebek için duyduğu korkuyu gizleyemiyordu.

Adam ceketinin cebinden küçük siyah deri bir çanta çıkardı ve çantanın üç yanını çevreleyen fermuarı açtı.

"Oğlumu, biricik çocuğumu elimden aldınız," dedi. "Şuna inanıyorum ki kalbine sorarsan, haklı olduğumu ve kendi bebeğini bana vermek zorunda olduğunu kabul edeceksin."

"Oğlun mu? Ben, senin oğlunu tanımıyorum ki!"

Adamın sesinde mantık ve iyi niyet izleri vardı. "Onu müebbet hapse yolladınız ve, Rudy Tock'ın nankör evladı olan kocan onun üretkenliğini yok etti."

Lorrie şaşkına dönmüştü. "Sen... Konrad Beezo musun?" dedi.

"Tek ve biricik Konrad Beezo'yum. Benden başka yok. Yıllardır kaçak olarak yaşıyorum. Yeteneklerimi sahne ışıkları altında sergilememe çoğu kez izin verilmedi. Ama, kalbimin derinliklerinde hâlâ bir palyaçoyum. Şanım sürüyor.

Siyah çantayı açtı. Çantanın içinde iki adet sırınga ve kehribar rengi sıvı ile dolu bir ilaç şişesi vardı.

Adam, her ne kadar Lorrie'ye tanıdık gelse de, Rudy'nin sakladığı 1974 yılının Ağustos ayına ait gazete kupürlerindeki adama pek benzemiyordu.

Ona, "Kendine benzemiyorsun," dedi.

Adam gülümseyerek, olumlu anlamda başını salladı. Neşeli bir ses ve anlaşılmaz bir güler yüzlülükle, "Ah, evet, yirmi dört yıl insandan çok şey götürüyor," dedi. "Küçük Funchinello'mla birlikte Güney Amerika'da uzun bir tatil yaptık ve oldukça ünlü bir kaçak olduğum için orada yüzümü tanınmayacak kadar değiştiren bir estetik ameliyat geçirdim.

Şırıngalardan birinin ambalajını çıkardı. İğnenin ucu, kısık ışıktaki sinir bozucu bir şekilde parlıyordu.

Lorrie, bu adamı mantıklı düşünmeye davet etmenin sağır bir atla Mozart'ın müziği hakkında konuşmaktan farksız olduğunu biliyordu ama, "Punchinello'nun başına gelenler için bizi suçlayamazsın," dedi.

Konrad son derece sevimli bir yüz ifadesiyle, "Suçlamak çok ikinci bir kelime," dedi. "Suçtan ve suçlamadan söz etmemize gerek yok. Hayat bunun için çok kısa. Nedeni ne olursa olsun, bir şey oldu ve şimdi adaletin yerini bulması için bir bedel ödenecek."

"Nedeni ne olursa olsun, öyle mi ?"

Beezo, gülümseyerek başını olumlu anlamda sallayarak ısrarcı bir samimiyetle, "Evet, evet, hepimizin nedenleri var; eminim sizin de vardır," dedi. "Ben kimim ki sana yanılıyorsun diyeyim? Yargılamaya hiç gerek yok; çirkin suçlamalarla bir şey kazanılamaz. Her hikâyenin her zaman iki tarafı vardır, hatta kimi zaman on tane. Önemli olan şu ki ne olduysa oldu ve oğlum elimden alındı ve bana Beezo yeteneğini miras alacak torunlar

vermesi de imkânsız hale getirildi. Bu yüzden adalet bana bir bedel ödenmesini gerektiriyor."

Lorrie, "Senin Punchinello'n bir sürü insanı öldürdü," dedi. "Jimmy'le beni de öldürecekti." Bunları her kelimenin üstüne basa basa söylemiş ama Beezo'nun keyfini kaçırmayı başaramamıştı.

Beezo, "Hikâye böyle devam edip gidiyor," diyerek göz kırptı. "Ama emin olun küçük hanım gazetelerde okuduğunuz şeylerin hiçbirisi doğru değildir. Gerçek asla basına yansımaz."

Lorrie, "Ama ben bunları okumadım, yaşadım," dedi.

Beezo gülümsedi, olumlu anlamda başını salladı. Küçük bir kakhaha attı ve şırıngalara odaklandı.

Lorrie, Beezo'nun kendisini kontrol etme mekanizmasının her ne kadar samimi olmasa da neşeli bir sevimliliğe dayandığını anlamıştı. Bu yanıltıcı görüntüde küçük bir kayma olsa tamamen çökecek, Beezo'nun baskı altında tuttuğu kendine acıma duyguları ve öfke patlayıverecek, adam kendini kontrol edemeyerek Lorrie'yi ve o çok istediği bebeği öldürecekti.

Bu gülümsemelerin ve kakhahaların arkasında aşk yarası almış bir palyaço değil bir katil vardı.

Lorrie, küçük ilaç şişesinin içindeki sıvıya bakarak, "O ne?" diye sordu.

"Hafif bir sakinleştirici. İnsanın rüyalara dalmasını sağlıyor."

Beezo'nun elleri büyük, kaba ama hünerliydi. Bir doktorun deneyimden kaynaklanan becerikliliğiyle şişenin kapağını açıp içindeki ilacı şırıngaya çekti.

Lorrie, "Bunu kabul edemem," diye itiraz etti. "Doğum yapmak üzereyim."

"Endişelenme, şekerim. Bu ilaç bebeğin doğumunu fazla geciktirmez."

"Hayır, hayır, hayır."

"Sevgili kızım, henüz doğumun ilk aşamasındasın. Daha dört saatin var."

"Nereden biliyorsun?"

Beezo, muzip bir kahkaha atarak göz kırptı ve burununu buruşturdu. "Biraz yaramazlık yaptığımı itiraf etmeliyim, sevgilim. Bir hafta önce mutfağınıza ve oturma odanıza birer dinleme cihazı yerleştirdim."

O zamandan beri Nedra Lamm'ın yolun karşı tarafında bulunan evinden sizi dinliyorum.

Lorrie'nin başı dönmeye başlamıştı. "Nedra'yı tanıyor musun?"

Beezo, "O zavallıyı sadece birkaç dakika gördüm," diye açıkladı. "Sahi, o boynuzlu totemler ne?"

Lorrie, acaba Nedra ebedi uykusuna dalmış olarak odunluğundaki dizi dizi kuru çam kütükleri arasında mı yoksa, evinin bodrumundaki derin dondurucuda mı yatıyor diye merak etti. Bunu düşünürken elini suikast tüfeğinin üstüne koymuştu.

"Bu dostça bir davranış değil, küçük hanım."

Lorrie elini silahın üstünden çekti.

Beezo enjeksiyon takımını açık olarak kontrol panelinin üstüne koydu. "Şimdi kuzu gibi ol ve parkanı çıkarıp bir kolunu sıva. Ben de damarını bulayım."

Lorrie onun dediğini yapacağına, "Bana ne yapacaksınız?" diye sordu.

Adam onun yanağından bir makas alarak Lorrie'yi şaşırttı. Sanki Beezo hiç evlenmemiş bir teyze, Lorrie de onun en sevgili yeğeniydi. "Çok fazla endişeleniyorsun küçük hanım," dedi. "İnsanın korktuğu şey başına gelir."

Benimle işbirliği yapman ve yumuşak başlı olman için seni hafifçe uyuşturacağım."

"Peki, sonra?"

"Bu aracın güvenlik kemerlerini kesip onları bir askıya dönüştürerek seni bu yamaçtan yukarı çekip Hawksbill Yoluna çıkaracağım."

"Ben, *hamileyim*"

Beezo, "Bunu görmemek için kör olmak gerekir," diye cevap verdi ve göz kırptı. "İşte yine endişelendin. Askıyı sana ya da bebeğe zarar verecek şekilde takmayacağım. Seni yamaçtan yukarı taşıyamam. Bu çok güç ve tehlikeli olur."

"Yukan çıktığımız zaman ne olacak?"

"Seni *Hummer*'a koyup güzel bir özel mekâna götürreceğim ve zamanı gelince o sevimli bebeğini doğuracağım."

Lorrie şaşkına dönmüştü. "Sen, doktor değilsin," dedi.

"Endişelenme. Bu işin nasıl yapıldığını biliyorum.

"Nasıl bilebilirsin?"

Beezo, neşeli bir tavırla, "Bu konuda koca bir kitap okudum," dedi. "Bütün gerekli malzeme ve aletler hazır."

"Aman Tanrım!"

Beezo "Yine endişelenmeye başladın," dedi. "Daha olumlu bir tavır alman gerekiyor. Mutlu hayatın sırrı, kendi tutumumuzdur. Sana bu konuda birkaç mükemmel kitap önerebilirim." Lorrie'nin omzunu okşadı. "Her şeyi gerektiği gibi halledeceğim ve seni bulunana kadar güvende olacağın bir yere bırakacağım. O sırada, ben ve küçük oğlan uzaklaşmış ve büyük serüvenimize başlamış olacağız."

Lorrie'nin dehşetten dili tutulmuş, adama bakakalmıştı.

"Ona bildiğim her şeyi öğreteceğim. Damarlarında Beezo kanı olmamasına rağmen bu ülkedeki en ünlü palyaço olacak."

Bir bataklıktan çıkan gazlar gibi ağzından alaycı kahkahalar döküldü. "Punchinello'mla yaşadığım deneyimlerden yeteneğin kuşaktan kuşağa geçmediğini öğrendim. Ama benim paylaşacak o kadar çok şeyim ve paylaşmaya karşı o kadar büyük bir tutkum var ki onu bir *yıldız* yapacağımdan eminim!"

Lorrie, "O kız olacak," dedi.

Beezo gülümsüyor, hep gülümsüyordu. Parmağını sallayarak onu tatlı tatlı uyardı. "Sizi bir haftadır dinlemekte olduğumu söyledim; bunu unutma. Doktorun bebeğin cinsiyetini size söylemesini istememiştir."

"Ama kız olursa ne olacak?"

Adam, "Erkek olacak," diye ısrar etti. Üst üste göz kırptı. Sonra göz kırpmaktan vazgeçmezse bunun bir tik haline geleceğini farkettiler. "O erkek olacak çünkü benim bir erkek çocuğa ihtiyacım var."

Lorrie, bakışlarını ondan ayırmaya cesaret edemiyor ama onun gözlerindeki kin ve acıya da dayanamıyordu.

"Niçin? Ah, evet. Çünkü bir kadın hiçbir zaman ünlü bir palyaço olmadı."

Beezo, "Kadın palyaçolar var," diye açıkladı. "Ama bunların hiçbirisi çok başarılı değil. Neşe dolu sirk krallığını erkekler yönetir."

Eğer Lorrie'nin bebeği kız olursa, adam ikisini de öldürecektiler. Beezo, "Burası soğuk," dedi. "Hem de çok geç oluyor. Haydi uysal bir kız ol ve parkanı çıkarıp kolunu sıyr."

"Hayır."

Adamın gülümsemesi donuklaştı ve yüz çizgileri aşağı doğru sarktı. Beezo çaba harcayarak

dudaklarının çevresine tekrar gülücük kıvrımları yerleştirdi. "Bir iki yumruk atarak seni bayıltmak beni üzer. Ama bana başka seçenek bırakmazsan bunu yaparım. Her ne sebeple olursa olsun bir şey oldu ve sen de kalbinin derinliklerinde bana bir bedel ödenmesi gerektiğini bunun adil bir çözüm olduğunu biliyorsun. Sen bir bebek daha doğurabilirsin."

Kapı açık duruyordu. Sağ elimde küçük bir greyfurt büyüklüğünde bir kaya parçası vardı. *Explorer*'ın içine eğildim ve silahlı adam beni fark edip başını çevirince, kaya parçasını onun sol şakağına indirdim.

Ama istediğim kadar sert vuramamıştım.

Beni görünce şaşırdı. Vurulduktan sonra dereye düşüp boğulmuş olan bir pastacının dirildiğini kim görse şaşırdı.

Bir an ona kaya parçasıyla tekrar vurmam gerektiğini düşündüm. Sonra o, direksiyonun üstüne kapanıp yüzüyle kornayı çalmaya başladı.

Onu kaldırıp geriye doğru ittikten sonra kornayı susturdum ve Lorrie'ye baktım. Onun sağ salim oluşunun beni ne kadar rahatlattığını anlatamam.

"O şarkıyı bir daha asla duymak istemiyorum," dedi. "*Palyaçolar gelsin şarkısını.*"

Ne söylemek istediğini anlayamamıştım. Bu ilk kez olmuyordu.

Lorrie yanındaki sürücü koltuğunun üstünde iki büküm olmuş olan adamı göstererek,

"Punchinello'nun babası," dedi.

Çok şaşırmıştım. SUV'un içine eğilerek, yüzünü görmek için onun kar başlığını çekip çıkardım. "Sanırım Konrad Beezo'ya *biraz* benziyor..."

Lorrie, "Yirmi dört yıl ve estetik ameliyat," diye açıkladı. Üşümüő parmaklarımın ucuyla boğazına dokunup bekledim. Kalp atışları yavaş ve düzenliydi. "Burada ne işi var?" diye sordum.

"UNICEF için bağış topluyor. Artı, bebeğimizi istiyor." Kalbim duracak gibi oldu; midem altüst oldu. Sanki bir şey idrar torbamı buruyordu. İç organlarım önemli oranda değişikliğe uğruyordu. "Bebeği mi?"

"Daha sonra anlatırım. Jimmy, kasılmalar sıklaşmadı ama daha fazla acı veriyorlar. Çok da üşüyorum."

Onun bu sözleri beni silah sesinden fazla korkuttu. Beezo etkisiz hale getirilmışti. Ama biz bir hastanenin doğum odasından çok uzaktaydık.

"Onu acil durumlarda arabayı çekmek için bagajda bulundurduğum halatla bağlayacağım," dedim.

"Arabayla buradan çıkabilecek miyiz?" "Sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum. Ama denemek zorundayız öyle değil mi?"

"Evet."

Lorrie, büyük bir olasılıkla yürüyerek yukarı çıkmazdı. Yol çok uzun ve çok dikti. Hamile olduğu için kayar ve kötü bir şekilde düşerse kanama başlayabilirdi.

"Arabayla gideceksek," dedi; "Onun bizimle birlikte arabanın içinde olmasını istemiyorum."

"Onu etkisiz hale getirdim. Öyle kalacak." "O ünlü son kelimeler. O, senin bildiğın manyaklardan değil.

Eğer senin sıradan manyaklarından olsaydı, onu kucağıma oturtur, şeker yedirirdim. Ama o Büyük Beezo. Onun burada olmasını istemiyorum."

Lorrie'yi anlayabiliyordum. "Tamam. Onu bir ağaca bağlarım."

"İyi olur."

"Hastaneye varır varmaz polise haber veririm, bu-
raya gelip onu alırlar. Ama hava çok soğuk. Belki de be-
yin sarsıntısı geçirmiştir. Bu durumda, ölebilir."

Lorrie, baygın durumda olan Beezo'ya acımasız ba-
kışlarla baktı. Dilerim, bana hiçbir zaman böyle bakmaz
diye düşündüm. "Bebeğim, eğer bir çivi tabancam ol-
saydı onu bir ağacın üstünde çarmıha gerer ve bundan
hiç kimseye bahsetmezdim," dedi.

Bu uzun bir süre yasalara karşı gelerek yaşamayı
meslek haline getirebileceklerini ümit eden caniler için
önemli bir dersti. Annelik içgüdüğü korkunç bir şeydir.
Hamile bir anneyi, özellikle de o bir yılan terbiyecisinin
kızıysa, asla sevgili yavrusunu çalmakla tehdit etmeyi-
niz.

Suikast silahını, *Explorer*'ın arkasına götürdüm.
Arka kapıyı açıp silahı içeri koydum.

Çekme halatı alet kutusunun içindeydi. İki ucunda
vidalı birer klips vardı.

Ön taraftan Lorrie telaşla seslendi. "Jimmy! Kendine
geliyor."

Açık duran sürücü kapısının etrafından aceleyle do-
lanıp, Beezo'yu homurdanarak başını arkaya öne sallar-
ken buldum.

Korku içinde, "Vivacemente," diye mırıldanıyordu.

Daha önce kalp atışlarını hissetmek için boğazını
yoklarken elimdeki kaya parçasını onun yanındaki kol-
tuğa bırakmıştım. Onu alıp bütün gücümle alına vur-
dum.

Sağ elini güçlkle kaldırıp yüzüne götürdü ve "Fren-
gili çakal, domuzların domuzu..." diye mırıldandı.

İlk seferinde ona çok hızlı vurmamıştım. Bu kez daha hızlı vurdum ve bir kez daha bayıldı.

Dört yıldan fazla bir süre önce Punchinello tarafından şiddete itilmiş olduğum için acımasızlığım beni şaşırtmadı ama bundan zevk aldığımı hissedince tedirgin oldum. Kış soğğunun etkisiyle buz gibi olmuş yüzümü bir sıcaklık kapladı ve içimden ona tekrar vurmak geldi. Ama bunu yapmadım.

Kendimi kontrol edebilmem güzel bir şeydi. Bu erdemli değerlerle yetiştirilmiş oluşumun sonucuydu.

Ama bir yanımda, kötülüğün kontrollü tepki göstermenin ahlaki olmadığına inanıyordu ve buna hâlâ inanıyorum. İntikam ve adalet, bir trapezcinin üstünde yürümek zorunda olduğu tel kadar ince bir hattın üstündeki iki şerittir. Eğer dengenizi koruyamazsanız, ölüme mahkûm olur ve belanızı bulursunuz. Hattın sağına ya da soluna düşmeniz hiçbir şeyi değiştirmez.

Konrad Beezo'yu kucaklayıp *Explorer* 'dan indirdim ve onu bağlayabileceğim bir çam ağacının yanına sürükledim. Onu sürüklemek zordu ama baygın olduğu için bu daha da zordu.

Onu çam ağacına dayadıktan sonra paltosunun önünü açıp çekme halatını sol kolundan içeri sokup göğsünün üstünden geçirerek diğer kolunu sağ kolundan çıkardım ve paltosunun önünü boğazına kadar ilikledim.

Sonra halatın uçlarını birer birer ağaç gövdesinin arka tarafına götürüp, baştaki klipsleri birbirine geçirerek kilitledim.

Halatta çok hafif bir bolluk vardı. Ancak bu ellerini önüne getirip paltoyu çıkarmaya çalışması için yeterli değildi. Sıkı sıkı bağlı sayılırdı ve böyle olması gerekiyordu.

Tekrar boynunu kontrol edip nabzına baktım. Atardamarı güçlü ve düzenli bir biçimde atıyordu.

O günlerde aile arasında tekrarladığımız bir deyim vardı: *Bir palyaçoğu öldürmenin biricik yolu onu bir pandomima ile öldürene kadar dövmektir. Explorer* 'a döndüğümde deri eldivenlerimi giydim. Sürücü koltuğundaki cam kırıklarını temizledim, direksiyona geçtim ve kapıyı kapattım.

Lorrie yanımdaki koltuğa gömülmüş, ellerini yuvarlak karnının üstüne koymuştu. Dişlerini sıkmış, bir tıslıyor bir inliyordu.

"Kendini daha kötü mü hissediyorsun?" diye sordum.

"Yaratık filminde fetüsün, taşıyıcı yaratığın göğsünü parçalayarak dışarı çıktığı sahneyi hatırlıyor musun?"

Kontrol panelinin üstünde, içinde iki şırınga bulunan küçük siyah bir ilaç çantası duruyordu.

Lorrie, "Onunla işbirliği yapmam ve yumuşak başlı olmam için bana iğne yapmak istiyordu," diye açıkladı.

O anda öfkenin sıcaklığını hissettim. Ama onun her yanı tutuşturan bir yangına dönüşmesine izin vermek bana hiçbir şey kazandırmazdı.

İçinde ilaç bulunan şırıngayı dikkatle ambalajına koydum ve çantanın fermuarını kapatıp onu kanıt olarak kenara koydum. "Modern kimya sayesinde ailede huzur," dedim. "Bunu daha önce niçin düşünmedim? Oysa ben bir eşin yumuşak başlı olmasından yanayım."

"Eğer öyle olsaydın benimle asla evlenmezdin."

Onu çabucak yanağından öptüm. "Kesinlikle."

"Bu gece yeterince macera yaşadım. Beni epidural ile uyuşturulacağım bir yere götür."

Kontak anahtarını çevirmekte tereddüt ediyor, motorun çalışmayacağından, *Explorer*'ı sıkıştıran ağaçların bizi koyuvermeyeceğinden korkuyordum.

Lorrie, "Beezo, güvenlik kemerlerinden bir askı yaparak, öldürdüğü geyiğin leşini sürükleyen bir avcı gibi beni sürükleyerek otoyola kadar götürecekti," dedi.

Explorer'dan inip onu öldürmek istiyordum. Bir yandan da onun planını uygulamak zorunda kalmayalım diye dua ediyordum.

L ikinci denemede motor çalıştı. Farları yaktım. Kırık pencereden içeri dolan soğuk havayı dengelemek için Lorrie kaloriferi çalıştırdı.

SUV'un çevresindeki ihtiyar çam ağaçları arasındaki mesafe geriye kaymamızı engelleyecek kadar dardı. Ama ağaçlar bizi motorun çalışıp arabanın öne doğru ilerleyişini sağlamasını Önleyecek kadar sıkı sarmıyorlardı.

Yavaşça gaza bastım ve motor homurdandı. Arabanın lastikleri döndü, tekledi ve tekrar döndü.

Explorer, ağaçların ona sıkı sıkı sarılışına itiraz ederek gıcırdadı.

Daha fazla güç harcaması için baskı gören motor canhıraş bir çığlık attı, lastikler ciyaktı. Nereden geldiğini anlayamadığım esrarengiz bir takırtı duydum.

Explorer, ayaklarından biri bir taş yığınının arasına sıkışmış bir at gibi sarsılmaya başladı. Sert bir madeni sürtme sesi duyuldu ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Ayağımı gaz pedalından çektiğim zaman *Explorer*, bir iki santim geri kaydı. SUV öne atılmaya çalışırken ilerlemiş olduğumuzun farkında değildim.

Gaz pedalına belli aralıklarla basmaya başladım. *Explorer*, yavaşça öne arkaya sallanarak çam ağaçlarının arasından sıyrılmaya çalışıyordu.

Direksiyonu sağı çevirmenin hiçbir etkisi olmadı. Biraz sola çevirdiğimde üç dört santim öne sıçrayıp yine ağaçlara takıldık.

Direksiyonu yine sağı çevirdim ve gazı pompaladım. Sanki bir çanın içindeymişiz gibi *çaaaann* diye bir güm-bürtü koptu. Ağaçların arasından sıyrılmıştık.

Lorrie, "Dilerim bebek de bu kadar kolay çıkar," dedi.

"Bir değişiklik olursa hemen bilmek istiyorum."

"Nasıl bir değişiklik?"

"Örneğin su keseni patlarsa."

"Aman şekerim su keseni patlarsa; ayak bileklerine kadar su içinde kalır, benim söylememe gerek olmadan anlarsın." Bayır çok yüksek olduğundan *Explorer*'ın fazla tırmanabileceğini sanmıyordum ama denemek zorundaydım.

Eğim burada, daha yukarıda olduğu kadar dik değildi ve umduğumdan daha ileri gidebildik. Dik yokuşa dümdüz tırmanırken, ağaçların ya da arada sırada karşımıza çıkan bir kaya kitlesinin etrafından dolanmak için sağı sola kıvrılıyorduk. Yaklaşık yüz metre kadar gittikten sonra bayır iyice dikleşti ve havasız kalan motor öksürmeye başladı.

O noktadan sonra yıllankavi bir yol izlemeye ve arabanın gücünü daha az zorlamaya karar verdim.

Bayırı kuzeye ya da güneye doğru doksan derecelik bir açı oluşturarak çıkmak üzere yolumuza devam etmek intihar olurdu. Yolumuz çok dikti ve *Explorer* eninde sonunda devrilirdi. Ama tedbirli açılar çizerek bir sağı bir sola giderek bayırı bir merdiven gibi tırmanırsak hız kaybedip bocalamaktan ve devrilmekten kurtulabilirdik.

Bu strateji tedbirli olmayı ve yoğun biçimde odaklanmayı gerektiriyordu. *Explorer*'ın her geri kayışında içgüdülerimle bize en çok mesafe kazandıracak ve bizi en az riske atacak tırmanış açısını hesaplamak zorundaydım.

Arazi son derece düzensizdi. *Explorer* ilerlemesi için biraz fazla zorladığımda dalgalı arazide sallanmaya ve bizi oturduğumuz yerde hoplatmaya başlıyordu. Bu, aracın yan taraftan devinim kazandığını ve buna bağlı olarak dik yamaçta devrilebileceğimizi gösteriyordu. Birkaç kez tamponları ve çamurlukları çarpa çarpa taklalar atarak, bir langırt topu gibi uçurumun dibine yuvarlanıp parçalanışımız gözlerimin önüne geldi.

Ara sıra aracın kendini toplaması için yavaşlıyordum. Bazen de direksiyonun elimin altında kontrolüm dışında hareket edişinden korkarak tamamen duruyordum. Durakladığımda farların ışığında görünen korkunç manzarayı incelerek yolumuzda küçük değişiklikler yapıyordum.

Lorrie de kendini daha güvenli hissediyor olmalıydı. Bayırı tırmanırken arabanın içini kaplamış olan gergin sessizliği bozarak, "Sana hiç bahsetmediğim bir şey var," dedi. Bu gece burada ölseydik, bunu sana söylemediğim için esef ederdim."

"Bu benim bir aşk tanrısı olduğum muydu?"

"Aşk tanrısı olduğunu düşünen herifler kendini beğenmiş dangalaklardır. Sen... sen bir oyuncak yavru köpeksin. Ama sana bunu söyleyemeden ölseydim, esef etmezdim."

"Ben de bunu duymadan ölseydim, gam yemezdim."

"Bilirsin," dedi; "Anne babalar, çocuklar ve sevgi garip kombinasyonlar oluşturur. Yani demek istiyorum ki annenizle babanız sizi sevebilir, siz de onların sizi sevdiklerini bilirsiniz ama buna rağmen yalnız büyürsünüz ve içinde bir... boşluk kalır."

Bu kadar ciddi bir açıklama beklemiyordum. Bunun samimi bir açıklama olduğunu biliyordum çünkü onun bundan sonra ne söyleyeceğini anlamıştım.

"Sevgi yeterli değildir," dedi. "Anne babalar çocuklarıyla ve birbirleriyle nasıl ilişki kuracaklarını bilmek zordur. Herkesten çok çocuklarıyla birlikte olmak istemeli, her yerden çok evde olmaktan zevk almalıdırlar ve onlar çocuklarıyla birlikte olmayı..."

"Yılanlar ve kasırgalardan daha ilginç bulmalılar," diye ekledim.

"Tanrım, onları çok seviyorum. Onlar iyi insanlardır, Jimmy. Gerçekten iyi *niyetli* idiler. Ama daha çok kendi dünyalarında yaşar ve kapılarını kapalı tutarlar. Onları daha çok pencereden görürsün."

Konuştukça sesi daha çok titremeye başlıyordu. Sözlerine ara verdiğinde, "Sen bir hazinesin Lorrie Lynn," dedim.

"Sen benim sahip olmak istediğim, düşlerimde gördüğüm her şeye sahip olarak büyüdün. Annenle baban senin için, birbirleri için, aileniz için *yaşıyorlar*. Weena'nın kendi tarzı var ama onun için de aynı şey geçerli. Bu büyük bir mutluluk Jimmy. Beni arınıza aldığınız için hepimize çok büyük bir minnet duyuyorum."

Karımın, takdire şayan dayanıklılığının ve güzelliğinin oluşturduğu zırhın arkasında hassas bir ruhu vardır.

Eğer üslûp sahibi, mücadeleci bir insan olmayı seçmeseydi, utangaç bir kız olarak kenarda kalmaya mahkûm olurdu.

Bana gelince, görünüşüm pek sert olmadığı gibi tam anlamıyla duygusal biriyimdir. Otoyolda bir arabanın çarptığı bir hayvanı görünce ağladığımı bilir.

Onun bu sözleri karşısında dilim tutulmuştu. Eğer konuşmaya kalksam, gözlerim yaşlarla dolacaktı.

Explorer'ın bayırdan yukarı tırmanmasını sağlamaya çalışırken gözlerimin buğulanmasını göze almaya cesaret edemiyordum.

Neyse ki Lorrie, düşüncelerini dile getirmeye devam etti. Artık sesi daha az titriyordu. Benim cevabımı beklemeden konuşmayı sürdürdü. "Çocuklarımızı senin yetiştirdiğin gibi büyütmenin, onları Maddy, Rudy ve Weena'nın varlığıyla ödüllendirmenin, onları birbirine bağlı, hayatlarının en derin anlamını bulabilecekleri bir aile içinde yetiştirmenin benim için ne kadar büyük bir zevk olduğunu tahmin edemezsin, Jimmy."

Yamacın tepesine varmamız için iki ya da üç zikzak daha çizmemiz gerekiyordu.

Lorrie, "Kaç çocuğumuz olacağını hiç konuşmadık," dedi. "Şu anda beş olabilir diye düşünüyorum. Ya sen beş mi düşünüyorsun?"

Sesim çıktı. "Ben her zaman üç çocuğumuz olmasını isterdim. Ama bu küçük söylevden sonra yirmi tane olmasını istiyorum."

"Beşer beşer karar verelim."

"Anlaştık," dedim. "Biri fırından çıkmak üzere. Dördü daha pişmedi."

"iki kız, üç erkek mi olsun?" diye sordu. "Yoksa üç kız, iki erkek mi?"

"Bu bizim kararımızla mı oluyor?"

"Olumlu düşünerek kendi gerçeğimizi biçimlendirdiğimize inanıyorum. Olumlu düşünce yoluyla, her şeyi gerçekleştirebiliriz. Ama ideal bir denge için iki kız, iki erkek ve bir hermafrodit olmalı."

"Bu dengeyi fazla abartmak olabilir."

"Ah Jimmy, hiçbir çocuk onların sevineceği kadar sevilmemiştir."

"Ama onları şımartmayacağız," dedim.

"Çok doğru. Onları, o küçük yaramazları şımartmayacağız. Büyük nineleri Rowenna onlara peri masalları okuyabilir. Bu onların doğru dürüst insanlar olmalarını sağlayacaktır. Konuşuyor, konuşuyordu. Kısa bir zaman sonra bu dehşet verici ve tehlikeli tırmanışın onun anlattıkları sayesinde çabucak sona erdiğini ve yamacın tepesine, Hawksbill Yolu'na geldiğimizi fark ettim.

Hawksbill Yolu'nda park etmiş olan *Hummer*' ın altı metre önüne çıktık. Bir kar birikintisinin içine dalarak güneye doğru giden şeride geçtik. Bu şerit temizlenmiş, asfalt neredeyse tamamen ortaya çıkmıştı.

Tam güneyimizde iki araçtan oluşan bir otoyol ekibi fırtınanın içinde kasabaya doğru giden bir yol açmaya çalışıyordu. Pürtüklü, kocaman tekerleklerinin önüne kar süpüren bir saban takılmış olan bir greyder önden gidiyor, asfaltın üstüne tuz ve cüruf serpen bir kamyon onu izliyordu.

Güvenli bir mesafeden kamyonu izlemeye başladım. Bu kötü havada bir polis arabasının eşliğinde bile kasabaya bundan daha hızlı gidemezdik. Karanlık gökyüzü lapa lapa yağan karın arkasına saklanmıştı.

Rüzgâr ise kendini dalgalandırıp, havalandırdığı ve fırıl fırıl döndürdüğü bembeyaz kanatlar gibi çarpan kar örtüsü aracılığıyla belli ediyordu.

Bebek de henüz gözle görülmüyordu ama dokuz aylık hapis hayatından kurtulmak için sabırsızlandığını belli etmeye başlamış, Lorrie'nin kasımları sıklaşmıştı. Kol saatine bakarak ne kadar arayla geldiğini hesaplıyordu. Bende onun inlemeleri ve çığlıkları sayesinde aralıkların ne kadar sürdüğünü anlıyor ve otoyol ekibinin daha hızlı ilerlemesini *istiyordum*.

Acı çeken insanlar genellikle çektikleri acıya sövüp sayarlar. Her nedense kimi zaman küfür ederek fiziksel acıyla başa çıkabileceğimizi sanırız. O gece Lorrie'nin ağzından bu bağlamda tek bir kelime çıkmadı. Normalde bir yerini kestiğinde ya da berelediğinde bunları tentürdiyot sürmekten ziyade söylenerek tedavi ettiğine tanıyorum. Ama doğum gecesi sıradan bir zaman değildi. Sancıya sövüp saymadığını çünkü bunu yaparsa bebek dünyaya gelirken istenmediğini hissedebileceğini söyledi.

Çocuğumuzun gelişmiş bir lisan yeteneğiyle doğabileceği o ana kadar aklıma gelmemişti. Onun endişesini makul karşıladım ve bunun için onu daha çok sevdim.

İnlemeler ve feryatlar sancılarının etkisini ifade etmekte yetersiz kalınca bebeği karşılamak için dünyanın güzelliğini ve insanlara sunduğu nimetleri tanımlayan kelimeler sıralamaya başladı.

"Çilek, ayçiçeği, deniz kabukları," diyordu. Bunları tıslayarak söylüyor, heceler öyle bir hararetle ağzından dökülüyordu ki; hiç ingilizce bilmeyen biri onun nefret ettiği bir düşmana lanet okuduğundan, ona salgınlar ve ölücü hastalıklar temenni ettiğinden emin olabilirdi.

Kasabaya, sonra da Snow County Hastanesi'ne vardığımızda, Lorrie'nin su kesesi hâlâ patlamamıştı ama sanki hücrelerinden dışarı fışkırıyordu. Doğum süreci, odun yarmak ya da bir çukur kazmak gibi terlemesine neden oluyor, bedeninden sel gibi ter akıyordu. Fermuarını açıp parkasını çıkardı.

Sırılsıklam olmuştu.

Acil servisin girişine park edip içeri koştum ve hemen bir görevli ve bir tekerlekli iskemleyle döndüm.

Lorrie, Explorer'dan inip tekerlekli sandalyeye geçerken hiç durmadan öyle büyük bir coşkuyla, "Sardun-yalar, Coca-Cola, kedi yavruları, beyaz kazlar, *Noel kek-leri ve kurabiyeleri*," diye tekrarlıyordu ki, Cory adında çilli bir adam olan görevli, onun sayıkladığını sanarak korktu. İçeri girerken ona bunun sayıklama olmadığını ve bebeği dünyanın güzelliğini ve bize sunduğu nimet-leri tanımlayarak karşılama arzusundan kaynaklandığını anlattım. Ama sanırım bu sadece onun benden biraz korkmasına neden oldu.

Lorrie ile birlikte doğru doğum servisine gidemedim. Bunun nedeni kısmen acil servisin bekleme odası-nın arkasındaki hasta kabul masasında oturan görevliye sigorta kartımızı sunmak zorunda oluşumdu. Karımı öp-tüm; o da benim elimi mafsallarımı kıracak gibi sıktı. "Yirmi olmasa da olur," dedi.

Görevlinin yanına bir hemşire geldi ve ikisi birlikte tekerlekli sandalyeyi iterek Lorrie'yi asansörlere doğru görürdüler.

Onlar gözden kaybolurken, Lorrie'nin, "*Crêpes Su-zette, clafouti, gâteau à l'orange, soufflé au Chocolat*," dediğini duydum.

Eğer bebeğimizin İngilizce bilerek doğması müm-künse Fransızca bilerek de doğabileceğini ve şimdiden pastacılığı meslek olarak seçebileceğini düşündüm.

Masanın başındaki görevli sigorta kartımın fotoko-pisini çekip kayıt formlarını doldururken onun telefo-nundan Huey Foster'i aradım. Huey Foster, babamın ço-cukluk arkadaşıydı. Aşçılıkta başarılı olamayınca polis olmuştu.

Babam, arkasına hayatımdaki beş korkunç günü yazdığı sirke giriş kartını Huey'den almıştı.

Ama Huey'ı bundan sorumlu tutmadık.

Huey geceleri çalışırdı. Onu karakolda buldum. Ona, otoyolun banketinde duran *Hummer* 'ın batısında, üç yüz - üç yüz elli metre aşağıdaki ormanda bir ağaca bağlanmış olan kaçak katil Konrad Beezo'dan söz ettiğimde, "Orası jandarma bölgesi," dedi. "Onlara hemen haber verip ilgilenmelerini sağlayacağım ve ben de onlarla birlikte gideceğim. Bu kadar yıl sonra o çılgın herifin bileğine kelepçeyi kendi elimle takmak isterim."

Sonra aileme telefon edip hastanede olduğumuzu ve Lorrie'nin doğum yapmakta olduğunu söyledim.

Annem, "Koca göbekli bir domuz resmi yapıyorum," dedi. "Ama acelesi yok. Hemen geliyoruz."

"Bu havada gelmeniz gerekmez."

"Şekerim, taş yağsa, pek hoşuma gitmez ama yine geliriz. Yola çıkmamız biraz uzun sürecek çünkü önce Weena'ya kar tulumunu giydirmemiz gerekiyor. Bunu ne kadar büyüteceğini tahmin edersin.

Ama geleceğiz."

Kayıt işlerini yapan görevli imzalayacağım formları yazmayı bitirdiğinde hâlâ genç bir adamdım ve onun masasından ayrılıp doğum servisine gittim.

Anneme büyük bir güçlük çektirerek doğduğum o gecedен beri müstakbel babaların bekleme odasında değişiklik yapılmıştı. Birbirinin zıttı olan neşeli renkler karmaşasının yerini gri bir halı, açık gri duvarlar, deri taklidi siyah iskemleler almıştı. Sanki hastane müdürleri, aradan geçen yirmi dört yılda evlat sahibi olmanın bütün coşkusunun kaybolduğu konusunda fikir birliğine varmışlardı.

Hastaneye giriş kaydını yapan görevli telefon edip benim doğum servisine doğru yola çıktığımı bildirmişti.

Bir hemşire bana tuvaleti gösterdi. Talimat uyarınca elimi yüzümü yıkayıp yeşil hastane gömleğini giydim ve karımın yanına götürüldüm.

Lorrie'nin su torbası henüz patlamamıştı ama bütün belirtiler doğumun yaklaştığını gösteriyordu.

Ondan başka hiçbir kadın böyle bir fırtınada doğum yapmayı göze alamadığı için onu odasında çabucak hazırlamış ve doğumhaneye göndermişlerdi.

Doğumhaneye girdiğimde kızıl saçlı, tıknaz bir hemşire Lorrie'nin tansiyonunu ölçüyor, jinekologumuz Dr. Mello Melodeon bir dinleme aletiyle kalp atışlarını dinliyordu. Mello, bir futbol savunma oyuncusu kadar sağlam yapılı, çekiciliğiyle bar taburelerini doldurtan ünlü bir taverna sahibi kadar cana yakın ve sorumluluk sahibi bir insandır. Güzel ismine, kuru üzüm rengi derisine ve tatlı sesine bakarak onun bir zamanlar Jamaikalı bir Rastafaryen* olduğunu ve doktor olmak için ince örgülerle süslü saç modelinden ve Reggae'den vazgeçtiğini düşünebilirsiniz.

Ama o Atlanta'da doğmuştur ve profesyonel kilise şarkıcılarından oluşan bir aileden gelir.

Dinleme aygıtıyla işi bittikten sonra, Mello, "Jimmy," dedi; "Rachel'ın yaptığı elmalı ve çikolatalı turtanın tadı niçin seninkine benzemiyor?"

Rachel, karısıydı.

"Tarifi nereden almış?" diye sordum.

"Tatil köyünden isteyince veriyorlar. Geçen hafta oradaki lokantada yemek yedik."

"Benden istemeliydi. Ona verdikleri tatil köyünün orijinal tarifi. Ama ben onu değiştirdim. Bir çorba kaşığı vanilya, bir çorba kaşığı da Hindistan cevizi ekledim."

* *Rastafaryen: Jamaika'da doğmuş bir mezhep, (çev.)*

"Hindistan cevizini anlarım da çikolatalı turtaya vanilya yakışır mı?"

"İşin sırrı burada," dedim.

Lorrie, "Heeey, ben buradayım," diye oradaki varlığını hatırlattı.

Elini tuttum. "Ve, *crêpe Suzette* ile *clafouti*'den söz etmiyorsun."

Lorrie, "Daha güzel bir kelimedenden dolayı onlardan söz etmiyorum," dedi "*Epidural*. Ne kadar güzel bir kelime değil mi?"

Mello, "Şunu iyice anlayayım," dedi. "Malzemeye sadece vanilya ekleyeceksin değil mi?"

"Malzemeye değil hamura."

Mello, bir bilge edasıyla başını sallayarak, "Hamura," diye tekrarladı.

Lorrie, "Web sayfası hazırlatmak isteyen var mı?" dedi. "Ben web sayfaları hazırlıyorum ve çocuk doğuruyorum."

Mello Melodeon, "Web sayfası hazırlamak ilginç bir uğraş şekerim," dedi. "Ama bu hiçbir zaman Jimmy'nin işi kadar ilginç olamaz. Web sayfası yenmez. "

Lorrie, "Bebekler de yenmez," dedi. "Ama ben bir bebeği elmalı ve çukulatalı turtaya tercih ederim."

Mello, "Aynı anda olmasa bile ikisine birden sahip olabilirsin," dedi.

Lorrie yüzünü buruşturarak elleriyle üstüne örttükleri örtüyü sıkı sıkı kavradı ve "Daha fazla epidurale ihtiyacım var," dedi.

"Doktorun olarak bu kararı ben vereceğim. Epidural, acıyı tamamen ortadan kaldırmaya değil, hafifletmeye yarar."

Karım bana hitaben, "Gerçek bir doktor seçmemiz gerektiğini biliyordum," dedi.

Mello ise bana, "Yani vanilyayı kakao ile aynı zamanda mı malzemeye katıyorsun?" diye sordu.

"Hayır bu çok erken olur. Onu, yumurta sarılarından hemen önce malzemeye ekleyeceksin."

Doktor, aşçılıkla ilgili bir taktik içeren bu sözlerden etkilenmişti. "Yumurta *sarılarından* önce," diye tekrarladı.

Lorrie'nin su torbası patlayana kadar konuşma böylece sürüp gitti. Sonra Lorrie tartışılmaz bir biçimde ilgi odağı oluverdi.

Lorrie ile anlaşmıştık. Doğum videoya çekilmeyecekti. Bu kutsal olayı filme çekmenin bayağılık olacağı kanısındaydı. Ben ise bunun, makine ya da aletlerle ilgili yeteneklerimi aşacağını düşünüyordum.

Buna rağmen kısmen doğum sevincini paylaşmak ve ilk çocuğumuzu karşılamak, kısmen de Rowenna Nineye onun iddia ettiği gibi bayılmayacağımı, yüzümün üstüne düşüp burnumu kırmayacağımı kanıtlamak için orada bulunmak istiyordum.

Lorrie'nin su torbası patladıktan hemen sonra ayak-kabıları bir ordu fareyle birlikte yürüyormuş gibi gıcırdayan bir hemşire içeri girdi ve önemli bir şey için beni telefonla aradıklarını söyledi. Snow Kasabası Polis Müdürlüğü'nden, Başkomiser Huey Foster benimle çok acil olarak görüşmek istiyordu.

Lorrie'ye, "Bir dakikaya kadar geliyorum," dedim. "Bekle."

"Tamam, peki."

Hemşire bankosundaki telefonu elime aldım. "Ne oldu, Huey?"

"Adam gitmiş."

"Kim?"

"Kim olacak, Beezo."

"Gitmiş olamaz. Ağacı bulamamışsınızdır. "

"Özür dilerim Jimmy ama orada üstünde bir çekme halatı ve koyun postuyla astarlanmış yırtık bir palto olan başka bir ağaç olmadığına bahse girerim.

O gece moralimin kaç kez bozulduğunu hesaplayacak olursanız *Titanik*'in bulunduğu derinliğe ulaşabilirsiniz.

"Ellerini kullanması mümkün değildi," dedim. "Onları sıkı sıkı arkasına bağlamıştım. Ne yapmış olabilir? Paltosunu dişleyip yırtıp mı ondan kurtuldu?"

"Öyle gibi görünüyor."

Siyah *Hummer*, Hawksbill Yolunun üstünde, tam onlara söylediğim yerde duruyordu.

Huey, "Sırası gelmişken söyleyeyim," dedi. "Bu araba on iki gün önce Las Vegas'tan çalınmış."

Polislerden oluşan bir arama ekibi ormana inmiş, *Explorer*'ın ilk izlerini takip etmeye başlamıştı.

Beezo'nun kaçtığıını anladıkları zaman köpekli bir arama ekibi çağırmayı düşünmüşlerdi ama hava koşulları buna müsait değildi.

Huey, "Bu soğukta fazla ileri gidemez," diye tahmin yürüttü. "İlkbaharda buzlar çözülünce onun da dinazorlar gibi cesedini buluruz."

Sarsılmıştım. "Bu adama bir şey olmaz," dedim. "Bu... farklı biri. Kutunun kapağı açılınca dışarıya fırlayan yaylı palyaço gibi. Sürekli dışarı fırlıyor."

"Doğaüstü güçleri olan biri değil."

"Bu konuda bahse girmem, dedim.

Huey içini çekti. "Ben de aşağı yukarı senin gibi düşünüyorum," diye itiraf etti. "Dört kişiyi izinden çağırdım. Ne olur ne olmaz diye hastaneye geliyorlar.

"Buraya gelmeleri ne kadar sürer?"

"On dakika. Belki onbeş. Bu arada sen Lorrie'ye göz kulak ol. İşin o noktaya geleceğini sanmam ama gelebilir de. Bebek doğdu mu?"

"Şu anda doğmak üzere. Huey, dinle. Bizi gözetleyebilmek için Nedra Lamm'ın evinde kamp kurmuş."

"Nedra çekilmez bir kadındır. Ama buna izin verecek biri değil."

"Nedra'nın bu konuda seçim yapma şansı olduğunu sanmıyorum. Orası yakın sayılır. Beezo oraya gidebilir. Şu anda Hummer'ın çok fazla dikkat çekeceğini düşünürse Nedra'nın arabasını almak isteyebilir. "

"Şu iğrenç *Plymouth Valiant*'ı."

"Galerideki haliyle duruyor. Üstünde kar zincirleri var. Nedra onları çıkarmazdı. "

Huey, "Bakarız," dedi. "Şimdi sevgili karının yanına gitsen iyi olur. Adamlarım gelene kadar onun başına bir şey gelmesine engel ol."

Telefonu kapadım. Avuçlarım terden ıslanmıştı. Onları yeşil hastane gömleğine sildim.

Beezo geliyordu. Bunu iliklerime kadar hissediyordum, ilk ziyaretinden yirmi dört yıldan fazla bir süre sonra, Snow County Hastanesi doğum servisine dönüyordu. Bu kez istediği bebek bizim bebeğimizdi.

Lorrie'nin bu durumu öğrenmesini istemiyordum. Şu anda, onun eli doluydu. Eh, *elleri* dolu değildi ama yeterince sorunu vardı. Beezo'nun serbest olduğunu öğrenmek onun için iyi olmazdı.

Doğumhaneye dönecek olursam, Lorrie'nin düşünceleri ne kadar dağınık, kafası ne kadar karışık olursa olsun bir bakışta korku içinde olduğumu anlardı. Onun iyiliği için bile olsa ona yalan söyleyemezdim. Onu büsbütün korkutacaktım ve bu Lorrie'yi olumsuz yönde etkileyecekti.

Üstelik oraya gidersem, Dr. Mello Melodeon, elmalı ve çikolatalı turtamla ilgili yeni sorular soracaktı.

Oysa benim bu soruları cevaplayacak vaktim yoktu.

Koşar adım müstakbel babaların bekleme odasına gittim. Burada farklı bir dekorda Dr. Ferris McDonald vurularak öldürülmüştü. Beezo, bu odadan fırlayıp doğum sevisine dalmış ve Hemşire Hanson'u vurmuştu.

Katiller gerçekten suç mahalline dönmekten hoşlanıyorlarsa, bebeğimizi almak için bu yoldan gelebilirdi.

Belki.

Bebeğimin ve karımın kaderinin bir belkiye asılı kalmasına razı olamazdım.

Ellerimi tekrar yeşil gömleğime sildim ve ikinci katın ana koridoruna çıktım. Anormal bir sessizlik vardı. Sanki yoğun kar yağışının etkisi duvarlardan içeri sızarak sesleri boğmuştu.

Sağımda, sahanlığın bu tarafında dört kapı vardı. Bunlar doğum servisinin çeşitli bölümlerine açılıyor olmalıydılar. Kapılardan sonra yeni doğan bebeklerin bulunduğu odayı gösteren uzun bir pencere bulunuyordu. İçeride bebekler, beşiklerinde yatıyorlardı.

Koridorun sonunda, acil çıkış merdivenlerini gösteren kırmızı bir **ÇIKIŞ** işareti yanıyordu.

Beezo, merdivenlerden yukarı çıkabilir ve servise girmek için herhangi bir girişi seçebilirdi. Müstakbel babaların bekleme odasından onu göremezdim. Bu nedenle burada, koridorda beklemem gerekiyordu.

Çınn! Bu yumuşak ama duyulmaması mümkün olmayan bir sestti. Ana koridorun tam ortasındaki asansör boşluğundan geliyordu. ikinci kata birisi gelmişti.

Son zamanlarda nefesimi tutmak konusunda o kadar fazla deneyimim olmuştu ki inci avcılığında bir kariyer yapmaya hazırdım.

Asansörün bulunduğu girintiden elinde bir klasör bulunan ve beyaz bir laboratuvar gömleği giymiş olan bir doktor çıktı. Kısa boylu ve Konrad Beezo olamayacak kadar dişi olan bir hemşireyle konuşuyordu. Koridorun uzak ucuna yöneldiler.

Acil çıkış merdiven boşluğuna gidip yukarı çıkan ayak seslerine kulak vermem gerektiğini düşündüm.

Ama koridora arkamı dönmek istemiyordum.

Huey Foster'ın adamları neredeydi? Şu ana kadar gelmiş olmaları gerekirdi.

Kol saatime baktım ve telefonu kapattığımdan beri sadece iki dakika geçtiğini gördüm. Huey'in adamları ayakkabılarını giyiyor olmalıydılar.

Zaman, bir katili beklerken mutfakta eğlenirken geçtiğinin dörtte biri kadar bile hızlı geçmiyor.

Hastanenin giriş katındaki lobide tek bir güvenlik görevlisi vardı. Onu, alanı kontrol altında tutmama yardım etmesi için buraya çağırmaı düşünüm.

Adı Vernon Tibbit'di. Altmış sekiz yaşında, göbekli ve miyop bir adam olan Vernon'un silahı yoktu.

Genel olarak görevi konukları gidecekleri yere yönlendirmek, tekerlekli sandalyedeki hastalara yardım etmek, danışmadaki bayana kahve getirmek ve rozetini parlatmaktan oluşuyordu.

Vernon'un ölümüne neden olmak ve danışmadaki bayanı kahvesini getirecek birinden mahrum etmek istemezdim.

Konrad Beezo, bir tankla gelip hastane duvarlarını yıkarak içeri girmese bile hiç değilse korkunç bir silahla geleceğı kesindi. Onun hiçbir yere silahsız gitmediğı yolunda bir izlenimim vardı.

Silahım yoktu. Bıçağım da yoktu. Bir golf sopam ya da ona atacak sert bir topum bile yoktu.

Beezo'dan aldığım ve şu anda *Explorer*'ın arkasında duran suikast silahını hatırlayınca sevinçten ürperdim. Beezo, silahın şarjörünü ormanda değiştirmişti ve şarjörü boşaltmış olamazdı. Bir maço budalalığıyla sarsılıp kendimi Rambo olarak hayal ettim. Ancak, Sylvester Stallone'dan daha sarışındım.

Sonra bir suikast silahıyla, pürneşe, sağa sola ateş ederek bir hastanenin içinde dolaşamayacağımı hatırladım. Burada çalışan bir görevli değildim ve ziyaret saatleri sona ermişti. Vurulmaktan korkuyor, şu anda doğum yapmakta olan Lorrie'yi ve henüz doğmamış olan çocuğumu merak ediyor, çok hırpalanmış olan sol bacağımın Ölümcül bir anda bana ihanet edeceğinden korkuyordum. Üstümdeki yeşil hastane gömleği de büsbütün kafamı karıştırıyordu. Bu gömleğin içinde rahat değildim.

Ayakkabılarımın üstündeki esnek kumaştan yapılmış galoşları çıkardıktan sonra kendimi daha iyi hissettiğim söylenemezdi. Sanki kostümlü bir partiye gitmek üzere hazırlanmıştım.

Cadılar Bayramı bu yıl dokuz ay erken gelmişti. Her an gösteri giysileri içinde olmamasına rağmen çok korkunç olan manyak bir palyaço, Cadılar Bayramında kapı kapı dolaşan çocuklar gibi, "Şeker ver, yoksa karışmam," diyerek içeri girebilirdi.

Çınn!

Gırtlığımdaki âdemelmasını yuttum. O şimdi midemin içinde zıplaya zıplaya dolaşıyordu.

Bu sesten sonra ikinci kat bana daha da sessiz geldi. Bu, küçük bir batı kasabasındaki tozlu bir sokağın öğle saatindeki sessizliği idi. Bütün kasabalılar saklanmış, silahlı adamlar gelmek üzereydi.

Silahlı adamın yerine asansörden babam, annem ve Rowenna Nine indiler.

Bu kadar çabuk gelmiş olmalarına şaşırdım. Onları yarım saat sonra bekliyordum. Onların varlığı moralimi düzeltti ve bana cesaret verdi.

Ellerini sallayarak bana doğru geliyorlardı. Ben de onlara doğru yürüdüm. Kucaklaşma şöleni için sabırsızlanıyordum. Birden, bütün sevdiklerimin -annem, babam, ninem, Lorrie ve bebeğim- aynı yerde toplanmış olduğunu fark ettim. Beezo etrafa rastgele ateş açarak hepsini birden öldürebilirdi.

Büyükannem kışın dışarı çıkarken daima kapi-
tone kumaştan dikiği bir kar tulumu giyerdi.

Soğuk havaya hiç dayanamadığı için bir önceki ha-
yatında Hawai'de yaşadığına inanır, ara sıra rüyasında
boynunda puka kabuklarından bir kolye ve sazlardan
yapılmış bir etekle bir yanardağın eteklerinde dans etti-
ğini görürdü.

Onunla aynı kasabada yaşayan herkesle beraber bir
yanardağ patlamasında ölmüştü. Bunun yangın korku-
suna yol açacağı aklınıza gelebilir. Ama o daha yakın bir
hayatında Eskimo olduğuna ve bir köpek kızağı gurubu
ile birlikte, korkunç bir kar fırtınasında Eskimolar'a özgü
kar ve buzdan yapılmış evlerinin yolunu bulmaya çalışır-
ken öldüğüne inanıyordu.

Weena, beyaz, kabarık tulumunun içinde benimle
kucaklaşmak için kollarını açmış, paytak paytak yürüye-
rek bana doğru geliyordu. Tulumunun başlığını başına
geçirmiş, fermuarı çenesinin altına kadar çekmişti. Sa-
dece yüzü görünüyordu. Onun, karda oynamak için dı-
şarı çıkmış üç yaşında bir çocuğa mı yoksa Michelin las-
tiklerindeki Lastik Adama mı benzediğine karar veremi-
yordum.

Ne annem ne de babam göze çarpan şeyler giymek-
ten hoşlanmazdı çünkü büyükannemin ilgi odağı olmak
istediğini biliyorlardı.

Bana bir yığın soru sordular. Kucaklaşmalar ve bebekle ilgili heyecanın arasında, Beezo'nun geri döndüğünü söylemek için onların bana odaklanmalarını sağlamam bir dakikamı aldı. Sonra katil adaylarını yere sermekte deneyimliymiş gibi Preatoryen Muhafızları'nın katı kararlılığıyla etrafıma toplandılar.

Bu beni korkuttu. Eğer korkudan titremeye başlasalardı bu kadar korkmazdım. Birkaç dakika sonra Huey Foster'ın polislerinden biri üniformalı ve silahlı olarak gelince rahatladım.

Kısa bir süre sonra bir polis memuru merdiven boşluğuna yerleşmişti. İki başka polis, doğum servisine girişin bulunduğu koridoru tuttular. Dördüncüsü ise, asansör girişinde beklemeye başladı.

Son gelen polis, Nedra Lamm'ın evinde öldürülmüş olarak bulunduğu haberini getirdi. Cesedinin ilk muayenesi boğularak öldürüldüğünü gösteriyordu.

Ailemi müstakbel babaların bekleme odasına yerleştirdiğim sırada bir hemşire Lorrie'nin hâlâ doğum yapmakta olduğunu ve Huey Foster'ın benimle telefonda konuşmak istediğini bildirdi.

Annemi, babamı ve büyükannemi polislere emanet ederek biraz önceki gibi hemşire odasındaki telefonu elime aldım.

Huey, yapısal olarak coşku dolu bir adamdı. Küçük bir kasabada bile, polisler sıradan vatandaşlardan daha korkunç şeylere tanık olurlar. Sadece önemli araba kazalarının sonuçları bile onların kanlı ölümlere alışık olduklarının kanıtıdır. Ama Huey Foster, görevinin onu duygusal açıdan olumsuz etkilemesine asla izin vermemişti.

Bu, Şimdiye kadar böyleydi. Şu anda hem haŐın, hem  fkele, hem de bıkkın görünüyordu. Birkaç kez kendini topladıktan sonra sözlerine devam etmek için duraklamak zorunda kaldı.

Memur Paolini'nin söylediği gibi, Nedra Lamm boğularak öldürülmüştü ama çektiği iŐkencenin hangi noktasında öldürüldüğünü henüz kimse belirleyememiŐti.

Geyik avcısı olan Nedra huysuz bir kadındı; bütün işlerini kendi yapar, kimseye muhtaç olmak istemezdi. Geyik etiyle dolu büyük derin bir dondurucusu vardı. Konrad Beezo, paketlenmiş geyik etlerini arka taraftaki verandaya yığıp Nedra yi *Amana* marka derin dondurucunun içine koymuştu.

Onu derin dondurucuya koymadan önce çırılçıplak soymuŐ, vücudunu boynundan ayaklarına kadar benekli bir geleneksel palyaço giysisi Şeklinde boyamıŐtı.

Belki de bu işlem sırasında Nedra hayattaydı. Beezo, Nedra'nın yüzüne tuhaf bir makyaj yapmış, aktör ve aktislerin sahne makyajı için kullandıkları boyayla, Nedra'yı bir palyaçoya benzetmiş,    diŐini siyaha, dilini de yeŐile boyamıŐtı.

Mutfak  ekmecelerinden birinde hindinin içine salça sıkmak için kullanılan ve üstünde lastik bir pompa bulunan bir Şırınga bulmuş. Lastik pompayı çıkarıp kırmızıya boyamıŐ ve Nedra'nın burnuna yapıŐtırmıŐ.

Bu makyaj Şişirme kolay bir Şekilde uygulanmamıŐtı. Görünüşe bakılırsa Beezo, bu iş için saatler harcamıŐ, ayrıntılara büyük bir  zen göstermişti.

Bütün bunlar yapılırken, Nedra yaŐıyorsa bile Beezo onun göz kapaklarını kapatıp iğne iplikle dikerken kesinlikle  l  olmalıydı. Sonra göz kapaklarının üstüne yıldızlar çizip boyamıŐtı.

Sonunda Nedra'nın garajındaki koleksiyonun arasından bir çift geyik boynuzu seçip kadının başına bağlamıştı. Bu geyik boynuzlarıyla birlikte onu derin dondurucuya sokmak ve kendisini bulacak olanları karşılamak üzere kadının yüzünü dışarı doğru çevirebilmek için bacaklarını birkaç yerden kırmak zorunda kalmış, bunu da bir tokmakla yapmıştı.

Huey Foster, "Jimmy, yemin ederim ki bunu komik olduğunu düşünerek yaptı," dedi. "Birisinin o derin dondurucuyu açıp kahkahalara boğulacağını, bizim yıllarca Nedra'nın palyaço giysili halini hatırlayıp kıs kıs güleceğimizi ve kendi aramızda Beezo'nun ne muzip bir adam olduğunu konuşacağımızı sandı.

Orada, hemşirelerin odasında, fırtınada ve ormanda üşüdüğümünden daha fazla üşümeye başlamıştım.

Huey, "Çatlak o..... çocuğu bizi güldüremedi," dedi. "Gülümsememizi bile sağlayamadı. "Genç bir jandarma evden dışarı fırlayıp arka bahçeye kustu."

"Beezo nerede, Huey?"

"Umarım ormanda soğuktan gebermek üzeredir."

"Nedra'nın *Plymouth*'unu almak için oraya dönmemiş mi?"

"Araba hâlâ garajda."

"Beezo ormanda değildir, Huey."

"Olmayabilir," diye itiraf etti.

"Eğer Hawksbill Yoluna dönebildiyse ve oradan biri geçtiyse otostop yapmış olabilir."

"Kim onu arabasına alacak kadar salak olabilir?"

"Böyle bir gecede hangi sıradan ve akıllı başında insan onu arabasına almaz? *Hummer*'ın yanında, hava

koşullarına göre giyinmemiş birini görünce arabasının arızalandığını sanırsın. Eğer onu arabana almazsan soğuktan donabilir. Kendi kendine, *onu arabaya almam iyi olur; katil bir palyaçoya benziyor diyecek de-ğilsin.*"

"Eğer otostop yaptıysa, arabaya el koymuş olabilir."

"Onu arabasına alan adamın cesedi de bagajdadır."

"Otuz yıldan beri bu kasabada bu alçak ve oğlundan başka cinayet işleyen olmadı."

"Şimdi ne olacak?"

"Eyalet polisi yollara barikat kurmayı düşünüyor, ilçeden dışarı çıkılacak beş yol var. Kar da bize yardım ediyor."

"Bu gece buradan ayrılmaz," diye tahmin yürüttüm. "Yarım kalmış bir işi var. "

"Dilerim yanılıyorsundur."

"Benim, fırındaki tatlıların piştiğini haber veren bir iç saatim var," dedim.

"Neyin var?"

"Fırında bir şey pişerken, onu daima saat durmadan beş saniye önce kontrol ederim. Daima. Herhangi bir şeyin piştiğini, ya da henüz pişmediğini içgüdüsel olarak hissedirim. Beezo'nun işi bitmedi."

"Bu sana babandan geçmiş. Baban, aşçı olacağına polis de olabilirdi. Hatta belki aynı şey senin için geçerli olabilir. Bana gelince benim başka seçeneğim yoktu."

"Korkuyorum, Huey."

"Evet. Ben de."

Ben telefonu kapatırken bir hemşire gelip Lorrie'nin doğum yaptığını haber verdi. "Sorun yok," dedi.

Ona saçma sapan bir cevap verebilirdim.

Doğumhanede kızıl saçlı hemşire, bir küvette küçük mucizemizi temizliyordu.

Mello Melodeon, Lorrie'nin plasentayı dışarı atmasını beklerken kanamayı kontrol etmek için karnını hafif hafif ovuyordu.

Aşçı olacağıma aynı kolaylıkla polis olabilir miydim bilmem ama asla doktor olamazdım. İyi bir hasta bile değilim.

Yere düşüp yüzümün üstüne kapaklanarak burunumu kırmayışımın tek nedeni, böyle bir şey olursa Rowena Ninenin sendeleyerek buraya gelip resmimi çekeceğinden emin oluşumdu. Üstündeki kar tulumunun ceplerinden birinde tek kullanımlık bir fotoğraf makinesi olmalıydı.

Bu fotoğrafı örnek olarak kullanıp benim utancımı bir yastığa işler ve onu oturma odasının baş köşesindeki kanepenin üstüne koyardı.

Lorrie'nin üstünde doğum yaptığı masanın baş tarafı yükseltilmişti. Lorrie yarı oturur durumdaydı.

Terli, rahatsız, bitkin ama mutluluk saçan bir hali vardı.

"Eş, işte geldin," dedi. "Yemek yemeğe gittiğini sanmıştım."

Dudaklarımı dilimle ıslatıp, göbeğimi okşayarak, "New York usulü biftek, fırında pişmiş patates, kremalı mısır, biberli lahana salatası ve bir dilim çikolatalı pasta."

Mello Meodeon, "Çikolatalı pasta yaparken daima çekilmiş badem mi kullanırsın?" diye sordu. "Yoksa onun yerine fındık da kullanabilir misin?"

Lorrie, "Aman Tanrım," dedi. "Bir kız buralarda yıldız olmak için ne yapmalı?"

Tam o sırada plasentayı dışarı attı. Bu son işlem görülmeye değerdı. Ama yıldız olmakla ilgili bir şey olmadığını söyleyebilirim.

Yatağının yanında ayakta durduğum yerde yalpalıyordum. Elini sıkı sıkı tuttum. Lorrie, "Bana dayanabilirsin, koca adam," dedi. Ben de samimiyetle, "Teşekkürler," dedim.

Kızıl saçlı hemşire bebeği getirdiğinde bebek yıkanmış ve pespembeydi. Onu yumuşak, beyaz bir örtüye sarmışlardı. "Bay Tock, kızıınıza merhaba deyin."

Felce uğramış gibiydim. Dilim tutulmuştu. Lorrie, bu değerli bohçayı kucağına aldı. Dokuz ay boyunca olayın nasıl sonuçlanacağını biliyordum ama buna rağmen bu imkânsız görünüyordu.

Bebeğimiz erkek olursa, ona Andy, kız olursa Annie adını koymaya karar vermiştik.

Annie'in altın rengi yumuşak saçları vardı. Burnu kusursuzdu. Gözleri, çenesi ve küçücük elleri de kusursuzdu.

Derin dondurucudaki Nedra Lamm'ı, cezaevindeki Puchinello'yu, bu kış gecesinde dışarıda bir yerde olan Konrad Beezo'yu düşündüm ve gittikçe daha da kararmakta olan bir dünyaya kırılğan bir bebek getirmeye nasıl cesaret ettiğimi merak ettim.

Evrenin acımasız ya da en azından umursamaz görüldüğü günlerde babamın neşelenmek için söylediği bir cümle vardır. *Pastanın olduğu yerde ümit vardır. Ve pasta daima vardır.*

Konrad Beezo'ya ve bütün endişelerime rağmen gözlerim sevinç gözyaşlarıyla doldu. "Dünyaya hoşgeldin Annie Tock," dedim.

Belki hatırlarsınız, Annie 12 Ocak 1998 Pazartesi gecesi Josef Dede tarafından öngörülen beş korkunç günün ikincisinden tam yedi gün önce aramıza katıldı.

Ertesi hafta hayatımın en uzun haftasıydı. O haftayı büyük palyaço papucunun diğer tekinin de görünmesini bekleyerek geçirdim.

Fırtına geçmiş, gökyüzü yüksek rakımlarda yaşayanların alışık olduğu o kasvetli açık mavi renge bürünmüştü. Bu öyle berrak ve çeliksi bir renkti ki uzanıp ona dokunsanız elinizin kesileceğini hissediyordunuz.

Beezo yakalanmamıştı ve o korkunç gün yaklaşıyor, Hawksbill Yolu'nun üstündeki evimiz ise bana tehlikeli bir biçimde tecrit edilmiş görünüyordu. Kasabada ailemle birlikte kalıyorduk.

Doğal olarak en büyük korkumuz çok kısa bir süre önce Tanrı'nın bize armağan etmiş olduğu Annie'nin elimizden alınmasıydı.

Buna izin vermektense ölmeye hazırdık.

Huey, dedemin kehanetlerini ve bu kehanetlerin rahatsız edici bir biçimde doğru çıktıklarını bildiği için, Snow Kasabası polisi, Annie ile Lorrie'yi eve getirdiğim

çarşamba gününden itibaren ailemin evinde her gün yirmi dört saat süreyle bir polis memurunun nöbet tutmasına karar verdi. Zaten hastaneden eve de bir devriye arabası ile geldik. Her polis memuru sekiz saat nöbet tutuyor, her saat başı evin çevresini dolaşarak kapı ve pencere kilitlerini kontrol edip komşu evleri gözden geçiriyordu.

Babam işe gidiyordu ama ben izin almıştım. Evde kalıyordum. Tabi gerilime dayanamayıp aklımı oynatacak gibi olduğumda mutfağa girip tatlı ve pasta yapıyordum.

Polislerin hepsi görev mahali olarak mutfak masasını seçiyordu. Perşembe günü geldiğinde hepsi hayatları boyunca bu kadar lezzetli yemekler yemediklerine karar vermiş bulunuyorlardı.

Sıkıntının söz konusu olduğu zamanlarda komşular yemek getirerek ilgilendiklerini ve yardımcı olmak istediklerini gösterirler. Bizim durumumuzda komşular sıradan yemeklerini ve evde yapılmış keklerini sunmaya çekiniyorlardı.

Onun yerine DVD'ler getiriyorlardı. Bu medyaya bulanmış çağda DVD'lerin teselli olarak sunulan yemeklerin yerine kabul edilebilir olduğuna, her birinin diğerlerinden bağımsız olarak mı karar verdiğine yoksa bu konuda bir karar verebilmek için bir mahalle toplantısı mı yaptıklarını bilmiyorum.

Cuma günü, ev eğlencesi ihtiyacımız önümüzdeki iki yıl için karşılanmış bulunuyordu.

Rowenna Nine, bütün Schwarzenegger filmlerini seçip aldı ve kapıyı kapatarak onları odasındaki televizyonda seyretti.

Geri kalan DVD'leri bir kutu içinde oturma odasındaki bir köşeye koyduk ve onları şimdilik unuttuk.

Annem koca göbekli domuzun resmini yapmayı birtirdi ve bebeğin portresini yapmaya başladı. Belki de uzun yıllardan beri sadece hayvan resmi yaptığı için tatlı küçük kızımız onun yeni tuvalinde bir tavşana benziyordu.

Annie bizi umduğum kadar meşgul etmiyordu. Koursuz bir bebektir. Ağlamıyor, hemen hemen hiç mız-mızlanmıyordu. Bütün gece hepimizden daha iyi uyuyordu.

Neredeyse kaçak Beezo'yu düşünmemi engellemesi için huysuzlanmasını istiyordum diyebilirim. Evin içinde sürekli bir polis memuru olmasına rağmen kendime ait bir tabancam olduğu ve onu gerektiği gibi kullanmayı öğrenmiş olduğum için memnundum.

Lorrie'nin de daima ulaşabileceği bir yerde bir bıçak ve soyup yemek istediği bir elma bulundurduğunu fark etmiştim. Ama Cumartesi sabahı olduğunda elma solmuş, büzüşmüştü. Lorrie onu kaldırıp yerine bir armut koydu.

Bir meyveyi genellikle meyve bıçağıyla soyarsınız. Lorrie onun yerine kasap bıçağını tercih ediyordu.

Aman Tanrım babam eve iki beyzbol sopası getirmişti. Bunlar o modern, alüminyum sopalardan olmayıp Louisville Slugger tipi masif ahşap ve ağır sopalardı. Babam hiçbir zaman silahlara ilgi duymamış ve bunları kullanmayı öğrenecek zamanı olmamıştı Sopalardan birini anneme verdi.

Hiç kimse ona niçin büyükannem için üçüncü bir sopa satın almadığını sormadı. Hepimiz hiçzorlanma-

dan onun niçin bu kararı verdiğini açıklayacağı bir sahneyi hayal edebiliyorduk.

Nihayet korkunç gün geldi.

Pazartesi günü babam izinliydi. Pazar günü gece yarısından 19 Ocak'ta şafak sökene kadar hepimiz yemek odasında oturduk. Kurabiye, *kugelhopf* ve *streusel* yiyip fincan fincan kahve içerek güç kazandık. Perdeler sımsıkı kapalıydı. Her zamanki gibi bol bol sohbet ediyor ama daha alçak sesle konuşuyor, zaman zaman sessizleşiyor, başımızı öne doğru uzatıp evin seslerini ve saçaklarda soluyan rüzgârın sesini dinliyorduk.

Şafak söktüğünde palyaço henüz görünmemişti.

Gökyüzü yine ihtiyarlamıştı. Sakallı ve gri renkteydi.

Bizi koruyan polisler nöbet değiştirdi. Nöbeti biten memur giderken bir torba kurabiye aldı. Yeni gelen de boş bir torba getirmişti.

Dünyanın geri kalan bölümü işe giderken bizim yatma vaktimiz gelmişti. Sadece büyükannemle bebek uyuyabildiler.

Pazartesi sabahı olaysız geçti.

Öğlen oldu, ikindi oldu.

Saat dörtte muhafızlarımız tekrar nöbet değiştirdi ve bir saatten daha uzun bir süre sonra kış mevsimine özgü alacakaranlık çöktü.

Günün olaysız geçmiş oluşu bana güven vermiyordu. Son altı saate girdiğimizde bedenimdeki bütün sinirler bir verimlilik uzmanının saatinin yayından daha fazla gerilmiş bulunuyordu.

Bu durumda büyük bir olasılıkla tabancamı ancak kendi ayağımı vurmak için kullanabilirdim. Bu da, aile tarihinde tığ işi bir yastık kılıfında ebedileştirilmeye de-
gecek bir sahne olurdu.

Saat yedide, Huey Foster telefon edip Hawksbill Yolu'ndaki evimizin alev alev yanmakta olduğunu haber verdi. İtfaiyeciler alevlerin yoğunluğunun evin kundaklandığını gösterdiğini söylemişlerdi.

İçimden ilk gelen dışarı fırlayıp yangın yerine koşmak, orada bir şeyler yapmak oldu.

O sırada evde nöbet tutmakta olan Memur Paolini, Beezo'nun, yangını beni oraya çekmek amacıyla çıkarmış olduğunu söyledi. Bunu mantıklı bularak oraya gitmekten vazgeçtim.

Saat sekiz olduğunda, evimizin yanıp kül olduğunu öğrenmiş bulunuyorduk. Öyle büyük bir şiddetle yanmıştı ki geriye sadece kızgın korlar kalmıştı. Besselli, evin içine bol bol benzin döküldükten sonra kibrit çakılmıştı.

Hiçbir mobilya, mutfak gereci, giysi, ve aile yadigârı kurtarılamamıştı.

Bu kez akşam yemeği için yine yemek masasının çevresinde toplandık. Endişemiz azalmamıştı. Hâlâ tetikteydik. Ancak yeni bir şey olmadan saat on olduğunda acaba olabileceklerin en kötüsü geride mi kaldı diye merak etmeye başladık.

Bir yangında evinizi ve bütün eşyalarınızı kaybetmenin iyi bir şey olmadığı kesin ama bu; bacağınızdan iki kez vurulmaktan çok daha iyi olup, güzeller güzeli küçük kızınızın bir manyak tarafından kaçırılmasıyla da kıyaslanamayacak kadar önemsiz bir olaydı.

Kaderle şu pazarlığı yapmaya hazırдық: Evi ve sahip olduğumuz her şeyi al. Josef Dedenin öngördüğü üçüncü korkunç gün olan 23 Aralık 2002 Pazartesi gününe kadar güvende olacağımızı bilirsek, sana gücen-

meyeceğiz. Yaklaşık dört yıl huzur içinde yaşama karşılığında bu önemsiz bir bedel görünüyordu.

Saat on bir olduğunda, hepimiz -hatta o anda evin içinde tekrar dolaşmaya çıkmış olan Memur Paolini bile- kaderin teklifimizi kabul ettiğine inanmaya başlamıştık. Kararsız bir kutlama havası sohbetimizi renklendirmeye başlamıştı.

O sırada Huey telefon ederek bize bir haber verdi. Bu haber konuyu şimdilik kapamamızı sağladı ama şampanya kadehleri de tokuşturmadık.

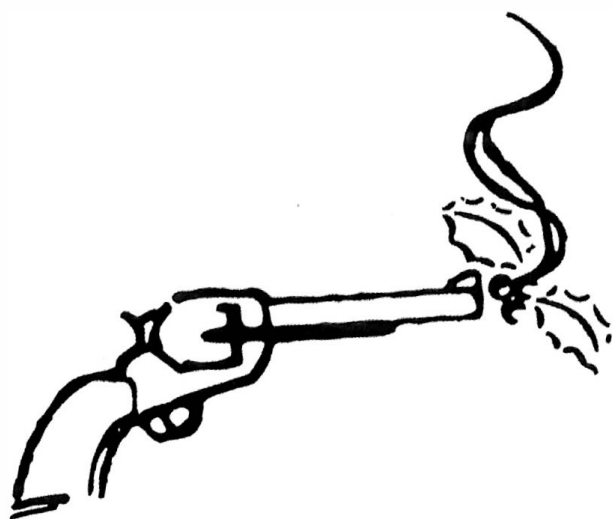
İtfaiyeciler yangın yerindeki kalıntıları ve hortumlarını toplarken içlerinden biri yol tarafındaki posta kutusunun çelik kapısının açık olduğunu farketmiş ve posta kutusunun içinde bir kavanoz bulmuş.

Kavanozun içinde ikiye katlı bir kâğıt varmış.

Kâğıdın üzerine güzel bir el yazısıyla bize bir not yazılmış. Polisler bu el yazısının Konrad Beezo'nun karısı Natalie'yi doğum için hastaneye getirdiğinde doldurduğu formlardaki yazıyla aynı olduğunu saptamışlar. Bu bir nottan çok bir **VAAT** içeriyordu: **EĞER BİR GÜN BİR OĞLUNUZ OLURSA ONU ALMAK İÇİN GERİ DÖNECEĞİM.**

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BÜTÜN İSTEDİĞİM
ÖLÜMSÜZLÜKTÜ

Hiç kimsenin hayatı korkuya odaklanmış olmalıdır. Biz mucizeler yaratmak için, coşku duymak için, umut için aşk için varlığın gizemi karşısında şaşırarak, dünyanın güzellikleri karşısında kendimizden geçmek, anlam ve doğruyu aramak, bilgelik kazanmak ve başkalarına karşı davranışımızla bulunduğumuz köşeyi aydınlatmak için doğduk. Konrad Beezo, uzak bir barınakta kimseye görünmeden sadece varlığını sürdürerek dünyayı karartıyordu. Ama biz Beezo'nun gölgesinde değil aydınlıkta yaşıyorduk..

Hiç kimse size mutluluk veremez. Mutluluk bir seçimdir ve onu yaratma gücü hepimizde vardır. Her zaman pasta bulunur.

1998 yılının Ocak ayında evimiz yandıktan sonra Lorrie, Annie ve ben birkaç hafta için ailemin yanına taşındık.

Huey Foster'ın yangın gecesi söyledikleri büyük ölçüde doğrudur. Mobilyalar, ev gereçleri, kitaplar ve giysiler yanıp kül olmuştu. Ancak küller arasında aile yadigârı sayılabilecek üç şey bulunmuştu. Oldukça sağlam durumdaydılar. Bunlar; Lorrie için satın almış olduğum işlemeli akik bir pendentif, Lorrie'nin balayımızda Carmel, Kaliforniya'daki bir hediyelik eşya dükkanından satın aldığı kristal bir Noel ağacı süsü ve arkasına babamın beş korkunç olayın tarihlerini yazdığı sirke giriş kartıydı.

Kartın yüzü hafifçe yanmış ve ıslanıp lekelenmişti. GİRİŞ ve İKİ KİŞİLİK yazıları tamamıyla kaybolmuştu. Sadece aslan ve fil resimlerinin birkaç parçası, ise bulanmış olan kartın üzerindeki yanık izleri ve su lekeleri arasında hayal gibi duruyordu.

Ne tuhaftır ki, giriş kartının altındaki BÜYÜLENMEYE HAZIR OLUN sözleri olduğu gibi duruyordu. Bu yeni koşullarda, bu sözler bana oldukça tekinsiz göründü. Oysa daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sanki bir güzellik vaat etmiyor, ciddi bir tehdit içeriyorlardı.

Sirke giriş kartının arkası ise sıcaktan hiç etkilenmemiş ve hiç ıslanmamış gibiydi. Bu daha da şaşırtıcıydı. Kartın o tarafında kâğıt sadece hafifçe sararmıştı. Babamın el yazısıyla yazılmış olan beş tarih kolayca okunuyordu.

Kart is kokuyordu. Aynı zamanda kükürt koktuğunu hissettim ama kesin bir şey söyleyemem.

Mart başında kasabada tercihen annemle babamın evine yakın bir yer aramaya başladık. O ayın sonunda annemle babamın evinin bitişiğindeki ev satılığa çıktı.

Gelecekle ilgili iyi bir belirti görünce onu hemen anlarız, Satıcıların reddedemeyeceği bir teklif yaptık ve 15 Mayıs'ta işi bitirdik.

Zengin olsaydık; içine yirmi dört saat nöbetçi bulunan tek bir kapıdan girilen bir duvarla çevrili bir çift ev alabilirdik. Ancak annemle babamın evinin bitişiğindeki ev de, onlara o kadar yakındı ki Carleone Ailesi gibi yaşayabilirdik.

Annie'nin doğumundan sonra hayatımız üç aşağı beş yukarı eskisi gibi devam ediyordu. Sadece kaka ve çiş konularına daha fazla odaklanmıştık. Nobel Ödülü komitesinin, yıllardan beri tek kullanımlık cırcırtlı çocuk

bezini icat eden kişiyi onurlandıracağına, Yasir Arafat gibilerine barış ödülü vermesindeki adaletsizlikten rahatsızlık duyuyordum.

Annie'yi memeden kesmek gerekmedi. Beş aylık olunca son derece kararlı olarak meme emmekten vazgeçti ve ısrarla mutfağın çeşitliliğine yöneldi.

Çok bilmişliğinin bir belirtisi olarak o yıl Noel'den kısa bir süre önce ilk kelimesini söyledi. Annemle Lorrie'ye inanacak olursanız, Aralık ayının yirmi ikisinde olmuş. Söylediği ilk kelime ise, anneydi. Ama babama inanacak olursanız ayın yirmi birinde oldu ve Annie bir değil, iki kelime söyledi. *Chocolade zabaglione*.

Noel günü, "Baba," dedi. O yıl başka ne hediye aldığımı hatırlamıyorum.

Bir süre büyükannem tıgla, tavşan, kedi yavrusu ve yavru köpekler ile çocukların hoşuna gidecek diğer hayvan şekilleri işledi. Ama bir süre sonra sıkıldı, ve sürüngenlere geçti.

21 Mart 1991'de, Annie ondört aylıkken Lorrie'yi güzel bir havada hiçbir olay olmadan hastaneye götürdüm ve karım Lucy Jean'i dünyaya getirdi.

Mello Melodeon bebeğin göbeğini kestikten sadece birkaç dakika sonra plasenta dışarı çıkınca Lorrie'ye, "Bu kez daha kolay oldu," diye iltifat etti. "Damızlık bir kısırağın hiç zorlanmadan bir tayı doğuruşu gibi doğum yaptım."

Lorrie'ye, "Arabayı eve kadar çektiğin zaman sana bir torba saman vereceğim," dedim.

Lorrie, "Fırsat varken istediğin kadar gülsen iyi olur," dedi. "Bundan sonra evin içinde üç kadınla birlikte yaşayacaksın. Bu sayı bir cadılar meclisi kurmaya yeter."

"Korkmuyorum. Başıma daha fazla ne gelebilir? Ben, *zaten*, büyölüyüm."

Belki de, Konrad Beezo uzaktan bir şekilde bizi takip ediyordu. Annie'nin doğumundan önce tam zamanında çıkageldiğini düşünecek olursak bu kesindi. Eğer öyleyse bu kez, bebeğin cinsiyeti belli olmadan ortaya çıkmamaya karar vermiş olmalıydı.

Bir gün bir oğlum olmasını istiyordum ama eğer bu intikam için duyduğu iştahı köreltecek ve onu bizden uzak tutacaksa, beş ya da on kız çocuğunu da hiç esef etmeden yetiştirebilirdim.

Eğer kader bize bir gurup kız lütfederse, Lorrie'nin bana düzenli aralıklarla verdiği salon dansı derslerini ciddiye almam gerekir. Eşlik etmek ve düğünlerinde kocalarına teslim etmek zorunda kalacağım beş kız babası olarak fokstrot yapmayı beceremezsem sayısız güzel anıdan mahrum olurum.

Sonuç olarak hafifçe topallayan, hantal biri olmama rağmen dans etmeyi tahmin ettiğimden daha iyi öğrendim. Fred Astaire efsanesinin gölgelenmesi gibi bir tehlike yok ama bir Strauss ya da Benny Goodman parçasına uyarak sizi pistte döndürmeme izin verirsiniz size dans eden ayı Bruno'yu unutturabilirim.

Dans etmeyi öğrenmek zahmetine katlanışımın sonra, 14 Temmuz 2000'de, kader tek bir dokunuşla hayallerimi yıkıp bir erkek evlat sahibi olma isteğimi yerine getirdi. Bu, kaderin çılgın palyaçoya kavanoz içindeki karanlık vaadini tutması için bir meydan okumaydı.

Küçük Andy annesinin rahminden yeni çıkmıştı. Mello Melodeon'un poposuna attığı şamara, genelde yeni doğan bebeklerin yaptığı gibi şaşkınlık ve korku içinde ağlamaya başlayarak tepki vermedi. Rahatsız ol-

duğunu açıkça belli eden tiz bir çığlık kopardı. Sonra, geçirdi.

Birden, Mello'yla paylaşmak istediğim bir endişe duydum. "Hay Allah!... Ne kadar küçük bir... şeyi var."

"Neyi var?"

"Pipisi."

"Siz ona pipi mi dersiniz?"

"Ne yani tıp fakültesinde daha mı süslü bir isim kullanıyorlar?"

Mello, "Çükünün büyüklüğü normal," dedi. "Yakın gelecekteki kullanımı için büyük bile."

Lorrie, sevecen bir sesle, "Benim salak kocam," dedi. "Jimmy şekerim, senin umduğun büyüklükte bir teçhizatla doğan bebeğin boynuzları da olacaktır. Çünkü böyle bir bebek ancak Deccal olur."

"Eh, Deccal olmadığına memnunum," dedim. "Deccal olsaydı, altına bağladığımız bezin içindekilerin nasıl kokacağını tahmin edebiliyorum."

Bu neşeli anda bile Beezo aklımızdaydı. Tekin olmayan bir mezarlıktan ısıklık çalarak değil gülüşerek geçiyorduk.

Huey Foster yeni polis müdürü olmuştu. Bu sayede Lorrie ve Andy bebeğe hastanede koruma sağladı. Muhafızlara mümkün olduğu kadar dikkat çekmemeleri söylenmişti.

Bir buçuk gün sonra karımı ve yeni doğan bebeği eve götürdüğümde başka bir polis evde bizi bekliyordu.

Müdür, polis memurlarının on iki saatte bir nöbet değişimi yapmaları talimatını vermişti. Göze çarpmamaya çalışarak garaj kapısından girip çıkıyor benim arabamın ya da babamın arabasının arka koltuğunda saklanıyorlardı.

Huey, bunu sadece bizi korumak istediği için değil aynı zamanda Konrad Beezo'yu yakalamak umuduyla yapıyordu.

Sinirli bir hafta geçirdik. Palyaço gelmemiştir. Artık Huey'in bize koruma sağlamanın masrafını haklı çıkarmak için gösterebileceği bir gerekçe kalmamıştı.

Üstelik tatlı bağımlısı olan adamları daha fazla kilo alırlarsa pantolonlarının düğmelerini ilikleyemeyeceklerdi.

İlk ayın geri kalan kısmını bizimle birlikte geçirmek için babam, annem ve büyükanmem bitişik evden bize taşındılar. Kasabanın dışından Colorado Ekmek ve Pasta Profesyonelleri Loncası'ndan da yardım aldık. Bu adam-

lar da kilo aldılar. Ama ailemizin genetik metabolizmasına sahip olmayan bu deneyimli hamur işi aşçıları beli istendiğinde genişleyebilen pantolonlar giiyorlardı.

Ay sonunda Loncanın yığıtleri ellerinden geleni yapmış olarak evlerine döndüler.

Annemle babam, Weena ile birlikte evlerine taşındılar.

Konrad Beezo'nun ölmüş olabileceğini düşünmeye başlamıştık. Dünyaya karşı duyduğu bitmez tükenmez kini, paranoyak korkuları, kendini beğenmişliği ve adam öldürmeye eğilimli oluşu onun onlarca yıl önce öldürülmüş olmasına neden olmalıydı.

Eğer ölmediyse şu sırada bir akıl hastanesinde olabilirdi. Belki de birçok sahte kimlik kullanmış ve sonunda parçalanmış kişiliğiyle, kendisini aynı anda hem Clappy, hem Cheeso, hem Slappy, hem Burpo, hem Nutsy, hem Bongo sanıyor olabilirdi.

Gerçi Beezo'dan sonsuza dek kurtulduğumuzu düşündüğümüz anda felaketle karşılaşacağımızdan korkuyordum ama hayatımızın sonuna kadar da yoğun bir vesvese içinde yaşayamazdık.

Hayatımıza devam etmek zorundaydık.

14 Temmuz 2001'de, Andy birinci yaş gününü kutladığı zaman Beezo'nun hayaletinin dolaştığı bir dünya ile onsuz bir dünya arasındaki sınırı güvenli bir biçimde geçtiğimizi hissettik.

Hayat güzeldi ve gittikçe güzelleşiyordu. Üç bucuk yaşındaki Annie, uzun bir süre önce tuvalet alışkanlığı edinmişti, iki yaşını geçmiş olan Lucy, oturaktan büyükler tuvaletinin üstündeki bir çocuk oturağına geçmişti ve bundan çok hoşlanıyordu. Andy, oturağın ne işe yaradığını biliyor ama ondan nefret ediyordu fakat sonun-

da Lucy'nin gerçek bir tahta terfi etmekten duyduğu gururu anlamaya başladı.

Annie ile Lucy'nin odası, koridorun üstünde bizim odamızın karşısındaydı. Annie sarı, Lucy pembe rengi seviyordu. Bu nedenle ortadan bir çizgi çekerek odanın yarısını sarıya, yarısını pembeye boyamıştık.

Annie, erkek gibi bir kız olmuştu. Odanın Lucy'e ait olan tarafı için sırtarak, *kızlara göre*, diyordu. Lucy, henüz alaycılığı öğrenmemişti. Odanın ablasına ait olan tarafına *aptal limon* diyordu.

Kızların ikisi de dolaplarında bir ejderhanın yaşadığına inanıyorlardı.

Lucy'e göre bu canavarın gür saçları ve uzun dişleri vardı. Onun çocukları yediğini sonra kusarak dışarı attığını söylüyordu. Lucy, canavarın onu yemesinden daha çok kusarak dışarı atmasından korkuyordu.

Daha yirmi sekiz aylıkken derli toplu ortamları tercih ediyordu. Oysa diğer bebekler bu seçimi yapmadıkları gibi anlamazlar da. Odanın ona ait olan tarafında her şeyin belli bir yeri vardı. Yatağını düzelttiğim zaman arkamdan geliyor, örtünün kırıışıklarını düzeltiyordu.

Lucy'nin ya parlak bir matematikçi ya dünyaca ünlü bir mimar veya obsesif kompulsif bozukluğu inceleyen psikologlar için ilgi odağı olacağını düşünüyorduk.

Lucy ne kadar düzen meraklıysa, Annie de düzensizlikten o kadar zevk alıyordu. Ben yatağını düzeltirken arkamdan gelip, ona daha rahat bir görüntü kazandırmak için karıştırıyordu.

Annie'ye göre dolaptaki canavarın bedeni pullarla kaplıydı. Birçok minik dişi, kırmızı gözleri ve maviye boyadığı pençeleri vardı. Onun canavarı da, Lucy'ninki gibi çocuk yiyordu ama Lucy'nin dehşet verici canavarı gibi

bir solukta yutmuyor, yavaş yavaş kemiriyordu.

Kızlara dolapta bir canavarın yaşamadığını ısrarla söylediysek de her anne baba, bu tür sözlerin uygulamada etkili olmadığını bilir.

Lorrie süslü bir yazı ile kırmızı ve siyah renkler kullanarak yazdığı uyarıyı bastı ve dolap kapısının içine yapıştırdı: **CANAVARLAR DİKKAT! BU YATAK ODASINA GİRMENİZ YASAKTIR! EĞER DOLABIN ALTINDAKİ BİR ÇATLAKTAN GİRERSENİZ HEMEN GERİ ÇIKMALISINIZ! SİZİN GİBİLERİ BU EVE SOKMUYORUZ!**

Bu onları bir süre rahatlattı. Ne var ki mantıksal dayanağı olmayan korkular en kalıcı olanlardır.

Hem de sadece çocuklarda değil. Çılgınlar tarafından yönetilen kızıl devletlerin nükleer silahlara sahip olmak istediği bir dünyada, kaç kişinin bomba paketlerinden korkacaklarına, diyetlerinde bir gram fazla yağ ve içtikleri elma suyunda on milyonda bir birim tarım ilacı bulunmasından korktuklarına bakın.

Kızlara daha fazla güvence vermek için asker kasketi giymiş bir ayı olan Kaptan Fluffy'i ayakta durur durumda dolap kapısının yanındaki bir iskemlenin üstüne koyduk. Kaptan Fluffy onları koruyacağına inandıkları bir nöbetçi asker yerine geçiyordu.

Annie, "O sadece salak bir ayı," dedi.

Lucy, "Evet, salak," diye tasdik etti.

Annie, "O canavarları korkutup kaçıramaz," dedi. "Canavarlar onu yer."

Lucy, "Evet," dedi. "Yer ve kusarlar."

Lorrie, onlara, "Hiç de değil," dedi. "Kaptan çok akıllıdır. Yüzyıllardan beri uslu küçük kızları koruyan bir aile-

den geliyor. Şimdiye kadar tek bir çocuk bile kaybetmiş değiller."

Annie, şüpheli bir tavırla; "Tek bir çocuk bile kaybetmemişler mi?" diye sordu.

Ona, "Tek bir tane bile," diye güvence verdim.

Annie, "Belki kaybetmişlerdir de yalan söylüyorlardır," dedi.

Lucy, "Evet," dedi. "Yalan söylüyorlardır."

Lorrie, "Kaptan Fluffy yalancı birine benziyor mu?" diye sordu.

Annie, Kaptan Fluffy'i incelemeye başladı. Sonra, "Hayır," dedi. "Ama büyükannemiz Weena da yalan söyleyecek birine benzemiyor. Oysa dedem onun anlattığı gibi osuruk yüzünden ölen birini tanımadığını söylüyor."

Lucy, "Evet," dedi. "Osuruk yüzünden öldü."

"Dedeniz, büyükanneyi hiçbir zaman yalancılıkla suçlamadı," dedim. "Sadece onun bazen biraz abarttığını söyledi."

Lorrie, "Kaptan Fluffy yalancıya benzemiyor ve yalancı değil," dedi. "Ondan özür dilemelisiniz."

Annie kısa bir an altdudağını ısırdı. "Özür dilerim Kaptan Fluffy."

Lucy, "Evet Fluffy," dedi.

Gece lambasını açık bırakacağımıza, kızlara birer küçük el feneri verdik. Herkesin bildiği gibi bir ışık hüzmesi, kusan ya da kemiren bir canavarı buharlaştırır.

On iki ay geçti. Korkunç olaylar içermeyen neşeli anılarla dolu güzel bir yıl geride kalmıştı.

Gerçi sirke giriş kartının arkasındaki beş tarihten üçü hâlâ gelecekteydi ama beni bekleyen korkunç günlerin Konrad Beezo ile ilgili olduğunu varsayamazdık.

Sağduyumuz palyaço ve hapisteki oğlundan başka yerlerden de gelebilecek tehditlere karşı daha uyanık olmamız gerektiğini söylüyordu.

Doğduğum geceden beri yirmi sekiz yıl geçmişti. Beezo hâlâ hayattaysa yaklaşık altmış yaşında olmalıydı. Hâlâ labirentlerin delirttiği bir laboratuvar faresi kadar çılgın olabilirdi ama zaman herkesi olduğu gibi onu da yıpratmış olmalıydı. Nefreti eskisi kadar tutkulu, öfkesi eskisi kadar şiddetli olamazdı. Bu kesindi.

2002 yılının yazı geçip giderken Konrad Beezo'yu bir daha görmeyeceğimizi hissediyordum.

Eylülde, Andy'miz yirmi altı aylık olmuştu. Artık onun da bir dolap canavarı vardı. Bu çocukları yiyen bir palyaçoymuştu.

Onun bu açıklaması karşısında duyduğumuz korkunun abartılı olduğu söylenemez. Evimize bu tür bir teknolojik donanım uygulanması kolay değildi ama bir alarm sistemi kurulması için bir şirketle anlaştık. Bütün kapı ve pencerelere tel çekilmişti.

Çocuklara, Konrad Beezo'dan, Punchinello'dan ya da bu adamların yaptıkları dehşet verici şeylerden ve savurdıkları tehditlerden söz etmemiştik. Annie, Lucy ve Andy bu korkunç olaylardan bir şey anlayamayacak kadar küçüktüler. Onların bu yaşta başa çıkabilecekleri en korkunç şey bir ya da üç dolap canavarıydı.

Bir arkadaşlarından bu konuda bir şeyler duymuş olabileceklerini düşündük. Bu pek olası değildi. Çünkü çocuklarımız başka çocuklarla ancak bizim yanımızda oynarlardı.

Konrad Beezo'nun ya ölmüş ya da bir akıl hastanesinde çürümekte olduğundan hiçbir zaman emin olmadık. Bu nedenle çocuklar dışarıda oynarken birimiz

daima onların yanında olurduk. Onları seyrederdik. Dinlerdik. Böyle bir konuşma olsa kesinlikle duyardık.

Andy, bir filmde televizyonda ya da bir çizgi filmde kötü bir palyaço görmüş olabilirdi. Gerçi onların seyrettikleri paket eğlence programlarını kontrol altında tutuyor ve onları yüzlerce farklı şekilde yozlaştırmaya kararlı olan bir medyadan korumaya çalışıyorduk ama gözü-müzden kaçan şeyler olmadığını kesin olarak söyleyemezdik. Çabuk etkilenen bir çocuk olan küçük Andy de böyle bir anda elektrikli testeresi olan kötü ruhlu bir palyaçoğu görmüş olabilirdi.

Çocuk, bu korkusunun kaynağına hiçbir açıklama getirmede. Onun açısından durum basitti.

Bir palyaço vardı.

Bu kötü bir palyaçoymuştu.

Kötü palyaço onu yemek istiyordu.

Kötü palyaço onun dolabında saklanıyordu.

Eğer uykuya dalarsa kötü palyaço onu hapur hupur yiyecekti. Andy, "Onun *kokusunu* almıyor musunuz?" diye soruyordu.

Hiçbir koku almıyorduk.

Andy'nin dolabının içine insan yiyen palyaçoğu uyaran gösterişli bir yazı koyduk. Andy'e, Çavuş Snuggles adında bir oyuncak ayı satın aldık. Bu, Kaptan Fluffy'nin Andy için alınmış bir benzeriydi. Oğlumuzun küçük kararsız ellere göre kolay hareket edebilen bir düğmesi olan canavar buharlaştırıcı el feneri de vardı.

Bunlara ek olarak alarm sistemini kurdurtup biber gazı sıkın küçük spreyler satın aldık ve onları evin içinde çocukların ulaşamayacağı yüksek yerlere sakladık. Bir de saldırganlara karşı caydırma amaçlı kullanılan elektrik şoku veren dört adet cihaz satın alıp aynı şekilde ço-

cukların ulaşamayacağı yerlere koyduk. Ön ve arka kapıların yanı sıra evle garaj arasındaki kapıya ikinci bir sürgü ekledik.

Josef Dede kehanetlerinde Beezo'nun ilk çocuğumuzu kendisi doğurttukten sona onu alıp kayıplara karışmak için Lorrie'yi kaçırmayı denediği 12 Ocak 1998'-den söz etmediği ve sadece evimizin yanıp kül olduğu 19 Ocak tarihini verdiği için listesindeki yaklaşmakta olan üçüncü korkunç güne yakın olan kötü bir günün tarihini verememiş olabileceği aklımıza geliyordu. Bu tarihten en az iki hafta önce mantıklı ve akılcı bir paranoya konumuna girmemiz gerekecekti.

Yaklaşık dört yıl barış içinde normal bir hayat yaşamıştık. Şimdi beş korkunç günün üçüncüsü -23 Aralık 2002- yaklaşırken üstümüze uzun bir gölgenin düştüğünü hissediyorduk. 9 Ağustos 1974'de oluşmuş olan bu gölge geçmişin içinden çıkıp geliyordu.

Ben bir Noel delisiyim ve Noel mevsiminde satılan cicili bicili şeylerin, parlak kâğıttan yapılmış zincir ya da fener biçimindeki süslerin sadık bir müşterisiyim.

Şükran Günü'nden Ocak başına kadar evimizin damında bacanın hemen yanında hediyelerle dolu çantayla duran insan boyunda ışıklı bir Noel Baba yoldan geçenlere elini sallar.

Evimizin bacası, saçakları, pencereleri ve verandasındaki direkler çok sayıda rengarenk lambalarla süslenmiştir. Hiç kuşkusuz, dünyanın yörüngesinde dönmekte olan astronotlar bile bizi görebilir.

Ön bahçede patikanın bir tarafına, Hz. isa'nın doğumunu tasvir eden üç boyutlu bir tablo konur. Bu süslü tabloda kutsal aile, bilge kişiler, melekler ve develer, bir öküz, bir eşek, iki inek, bir köpek, beş güvercin ve dokuz fare vardır.

Patikanın diğer tarafında küçük muzip varlıklar, rengeyikleri, kardan adamlar ve Noel şarkıları söyleyen şarkıcılar vardır. Hepsi mekanik oyuncaklar olup, hareket halindedirler ve saat düzeneklerine özgü tiktaklarla elektrik transformatörlerinin mırıltılarından oluşan dingin bir senfoniye seslendirirler.

Ön kapımızda asılı olan çelenk kapının kendisinden daha ağır olabilir. Kışın yaprağını dökmeyen ağaçların

sarmaşıklar dolanmış dalları, çam kozalakları, cevizler, gümüş çanlar, altın rengi boncuklar, halkalar, incik boncuk ve pullarla süslenmiştir.

Bu altı hafta boyunca evin içinde süslenmemiş bir alan ya da boş bir köşe kalmasına dayanamam. Bu nedenle her kapı çerçevesinden, tavana asılı olan her lambadan bir ökse otu sallanır.

Noel gecesinin arifesi olan 23 Aralık, o yılın korkulması gereken günüydü ama yine de Noel süsleri kutulardan çıkarıldı parlatıldı, asıldı, kuruldu ve çalıştırıldı.

Hayat çok kısadır ve Noel yılda bir kez gelir. Konrad Beezo gibilerin Noel kutlamalarımızın pırıltısını gölgelemesine izin verecek değildik.

22 Aralık akşamı saat dokuzda annemi, babamı ve büyükanne, akşam yemeği için evimize davet etmek istiyorduk. Bütün gece kalıp saatin Josef Dede'nin listesindeki üçüncü günü gösterdiği gece yarısından sonra nöbet tutmamıza yardım ederlerdi.

Saat yedide Noel porselenleri, zümrüt yeşili kristal kadehler, pırl pırl parlayan gümüş çatal bıçak takımları, tombul kardan adamlar biçimindeki mumlarla donatılmış olan sofra hazır. Masanın ortasında beyaz krizantem kümeleri arasına serpiştirilmiş yılbaşı çiçekleri vardı.

Saat 19.20'de telefon çaldı. Lorrie ile birlikte mutfakta çalışıyorduk. Oradaki telefonu açtım.

Huey Foster, "Jimmy," dedi. "Konrad Beezo hakkında iyi bir haber aldık. Öğrenmek istersin diye düşündüm."

Şefe, "Bu, Noel ruhuna pek uygun değil ama," dedim; "Umarım bir yerde o herifin ölüsü bulunmuştur."

"Aldığımız haber o *kadar* sevindirici değil ama ona yakın. Şu anda büromda Porter Carson adında Denver şubesinde bir FBI ajanıyla birlikteyim. En yakın zamanda Lorrie ve seninle konuşmak istiyor.

Onun söyleyeceklerini öğrenmek isteyeceğinden eminim."

"Onu hemen buraya getir," dedim.

Huey, "Getiremem ama yollarım," dedi. "Bu akşam bizim servisin Noel partisi var. Yumurtalı kokteylimiz alkolsüz hazırlandı ama şef olarak benim ona alkol karıştırmaya hakkım var. Sonra yıl sonu ikramiyelerini dağıtacağım. Porter'a sizin evin yolunu tarif ettim ama buna ihtiyacı olacağını sanmam.

Noel süslerinizin ışığına doğru yürürse evi kolayca bulacaktır."

Telefonu kapattığım zaman Lorrie kaşlarını çatmış bana bakıyordu. "Beezo mu?"

Ona Huey'in söylediklerini anlattım.

"Çocukları uzaklaştıralım," dedi. "Bunu duymasınlar."

Üç küçük şeytanımız oturma odasında mum boya kutuları ile Lorrie'nin bilgisayarında tasarladığı üstünde son derece gösterişli ve süslü bir yazı bulunan bir Noel flamasıyla birlikte yere serilmişlerdi. Flamanın üstünde SENİ SEVİYORUZ NOEL BABA! Yazıyordu. Onlara, bu yazıyı özenle boyama görevi verilmişti. Böylece Noel gecesi iyi kalpli Noel Baba daha da büyük bir zevkle bir kamyon dolusu armağan bırakacaktı. Üç hiperaktif ufaklığı meşgul edecek görevler yaratmakta usta olmuştuk.

O Noel'de Annie hemen hemen beş yaşını bitiriyordu. Lucy'nin dört yaşını bitirmesine üç ay vardı. Andy ise iki buçuk yaşındaydı. Üçünün medeni bir atmosferde oynayabildiklerini gururla söylemeliyim. Birden ona kadar işaretlenmiş olan bir kaos ölçer böyle anlarda dörtten yukarı çıkmazdı.

O akşam özellikle sakindiler. Annie ve Lucy boya yaparken bir rekabet ortamı yaratarak dillerini dişlerinin arasına sıkıştırıp yaptıkları işe yoğun bir biçimde odaklanmışlardı. Andy ise flama ile ilgilenmekten vazgeçmiş ayak parmaklarının tırnaklarını boyuyordu.

"Haydi bunları odanıza taşıyalım, kızlar," dedim ve onların malzemelerini toplamalarına yardım etmeye başladım. "Oturma odasını toplamam gerekiyor. Kısa bir süre sonra dedeniz, büyükanneniz ve büyüknineniz gelecekler. Zaten üstünüzü değiştirmeniz ve onlara güzel görünmeniz gerekir."

Annie, hoşgörölü bir tavırla bana, "Erkekler güzel görünmez," dedi. "Erkekler yakışıklı görünür."

Andy, "Ben güzel görünüyorum," diye itiraz ederek bacağına bize doğru uzatıp boyalı tırnaklarını gösterdi. Onları beğeneceğimizi umuyordu.

Lucy, "Babam da güzel görünüyor," dedi.

"Teşekkür ederim, Lucy Jean. Senin güzellik konusundaki düşüncen benim için çok önemli. Çünkü bir gün Colorado güzeli olacağını biliyorum."

Hep birlikte merdivenlere doğru yürürken Annie, "Ondan daha iyi bir şey olacağım," dedi. "Büyüdüğüm zaman hınzır bir sanatkar olacağım."

Bunlar beni şaşırtıyorlar. Sürekli.

Bu sözleri duyunca durdum. "Annie, *bunu* nereden duydun?"

"Dün postacı büyüknineye kurnaz bir tilkiye benzediğini söyledi. Büyüknine de ona, 'Sen gerçekten hınzır bir sanatkârsın George,' dedi. O zaman postacı güldü, büyüknine de onun yanağından makas aldı."

Onlara bir kelimenin tabu olduğunu söylemek doğru değildir. Eğer böyle bir hata yapacak olsam üçü de ağızlarından çıkan üç cümleden birinde kesinlikle hınzır sanatkâr sözlerini kullanacaklardı. Bu da, bu Noel gecesinin olumsuz anılarla hatırlanmasına neden olacaktı.

Bu sözü unutacaklarını umarak üstünde durmadım ve onları mum boyalarıyla beraber kızların odasına yerleştirdim.

Lorrie ile ben alt kattayken onların yukarıda olmaları beni hiç endişelendirmiyordu. Çünkü ev sıkı sıkı kilitliydi. Alarm sistemi kontrol konumundaydı. Herhangi bir pencere ya da kapı açılacak olsa alarm çalmayacak ama sistem çipindeki dijital bir ses evimizin her yanına yerleştirilmiş olan hoparlörlerden bunun yerini anons edecekti.

Tekrar aşağı inip ön kapının iki tarafındaki Fransız tipi dar ve uzun pencerelerin birinden caddeye baktım.

Polis karakolu, evimize on dakikalık mesafedeydi. Porter Carson kapıyı çalıp çocukların bir konuğumuz olduğunu anlamalarına neden olmadan kapıyı açmak istiyordum.

İki dakika sonra Ön tarafımızdaki özel yolumuzun önündeki kaldırımın kenarında bir *Mercury Mountaineer* durdu.

Bu arabadan inen adam koyu renk bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymişti. Koyu renk bir kravatı vardı. Paltosunun önü açıktı. Uzun boyluydu ve biçimli

bir vücudu vardı. Kararlı bir tavırla, dimdik yürüyordu. Özgüvenli olduğu belliydi.

Merdivenleri çıkarken verandanın ışıklarında onun kırk yaşlarının ortalarında yakışıklı bir adam olduğunu gördüm. Siyah saçlarını geriye doğru taramıştı.

Beni pencerede görünce *bir dakika*, der gibi parmağını yukarı kaldırdı ve cebinden dikey olarak kıvrılmış bir kimlik çıkardı. Kapıyı açmadan önce FBI belgesini okuyabilmem ve kimlikteki fotoğrafı yüzüyle karşılaştırabilmeği için cama dayadı.

Besbelli Huey Foster ona bizim güvenlik konusundaki endişelerimizden söz etmişti. Zaten eğer Ajan Carson, Beezo'nun geçmişini biliyorsa, paranoyanın niçin sağduyu anlamına geldiğini anlayabilmeliydi.

Hollywood tarafından koşullandırılmış olarak Carson un filmlerdeki FBI ajanları gibi umursamaz bir edayla konuşmasını ve kelimeleri son hecelerini yutarak söylemesini bekliyordum. Ama ona hemen ısınmamı sağlayan samimi bir sesi vardı. Bütün kelimelerin sert köşelerini Georgia şivesiyle yuvarlıyordu.

Ona kapıyı açtığımda alarm sisteminin dijital sesi, "Ön *kapı açık*," diye bildirdi.

Benimle tokalaşırken "Bizim evdeki alarm sisteminde de aynı özellik var," dedi. "On dört yaşındaki oğlum Jamie, bilgisayar konusunda uzmandır. Bu tehlikeli bir durum. Dayanamayıp, monitöre başka kelimeler de öğretti. Sistem durup dururken birdenbire, *Ön kapı açık, kışınızı kollayın*, demeye başlıyor."

Carson içeri girince kapıyı kilitledim. "Bizim üç çocuğumuz var. En büyüğü beş yaşında, diğerleri daha küçük. Ergenlik çağına hep birlikte girecekler."

"Ayyy!"

Paltosunu girişteki dolaba asarken, "Onları bir odaya kilitlemeyi ve yirmi bir yaşına gelene kadar onları kapıdaki bir çatlaktan beslemeyi düşünüyoruz," dedim.

Havayı koklayarak derin bir nefes aldı. "Bu ev cenneteki en pahalı mahalle gibi kokuyor. "

Himalaya sedirinden yapılmış çelenkler, Noel ağacı, o gün öğleden sonra hazırlanmış olan yer fıstığıyla yapılan şekerlemelerin eve yayılan kokusu, çanaklardaki patlamış mısırlar, vanilya ve tarçın kokulu mumlar, taze kahve, kirazların içinde kızarmakta olan domuz budu, ikinci fırındaki çikolata ve marmelatlı turta... Porter Carson parlak, madeni pulları ve ışıkları evin her tarafına yayılan Noel Baba figürleri koleksiyonumuzu inceledikten sonra başını uzatarak Bing Crosby'nin söylediği "Silver Bells"i dinledi. "Günümüzde hemen hemen hiç kimse, Noel'i sizin gibi kutlamıyor."

"Çok yazık öyle değil mi?" dedim. "Mutfağa gelin. Karım, elma dilimli patates yapmak için eşsiz Idaho patatesleri soyuyor."

Ancak Lorrie patates soymayı bitirmiş, yılbaşı çiçeği desenli bir havluya ellerini kuruluyordu. Onu Carson'la tanıştırdım.

Eğer evin geri kalan bölümleri cennet gibi kokuyorsa mutfak daha yüksek bir dünyaya ait kutsal alemlerin koku sarayı olmalıydı.

FBI ajanı bütün erkekler gibi, Lorrie'ye vurulmuş görünüyor, ona karşı güneylilere özgü kibarlıkla davranıyordu. Lorrie yoğun Kolombiya kahvesi karışımını üç fincana doldururken ayakta bekledi sonra karım otururken sandalyesini iterek ona yardımcı oldu.

Kendimi cahil ve ilkel biri gibi hissettim ve kahvemi höpürdeterek içmemek konusunda kendimi uyardım.

Carson masanın başındaki iskemlesine oturunca esas konuya geçti. "Boş ümitler uyandırmak istemiyorum. Söylediğim herhangi bir şeyin güvenlik önlemlerinden Allah korusun vaktinden önce vazgeçmenize neden

olmasını istemem. Ama sanırım Konrad Beezo ile yaşadığınız sıkıntılar nihayet, sona ermek üzere."

Lorrie, "Endişelenmeyin," dedi. "Onun cesedinin bir krematoryuma konduğunu ve kül olduğunu görene kadar öldüğüne inanmam."

Carson sırtıttı. "Bayan Tock, siz hayalimdeki müşfik annesiniz."

Bildiğim kadarıyla Beezo'nun işlediği cinayetler federal kaza yetkisi kapsamında değildi. "FBI'nın bu konuyla ilgilenmesinin nedeni neydi?" diye sordum.

"Kahve harika hanımefendi, içine ne kattınız?"

"Biraz vanilya."

"Mükemmel. Her neyse, Beezo evinizi yaktıktan kısa bir süre sonra oğlunu taklit ederek birkaç kişi topladı ve banka soygunları yapmaya başladı.

Banka soygunu federal bir suçtur. Bir şilteyi perakende olarak satmaya başlamadan önce içindekileri sıralayan etiketi çıkarmak da öyledir. Bilin bakalım, hangi suç FBI'nın ilgisini çeker.

Carson, "Henüz hiçbir bankayı havaya uçurmadı," dedi. "Ama korumaları, veznedarları ve önüne çıkan herkesi vurmaktan çekinmiyor."

Lorrie, "Yanındaki adamların da palyaço olmadığını söyleyin bana," dedi.

"Hayır hanımefendi. Onlar palyaço değil. Belki de ortalıktaki bütün palyaçoları oğlu toplamıştı.

Beezo'nun adamlarından biri banka soymak suçundan Leavenworth'de yatmış olan Emory Ornwall adında biriydi. Diğerleri ise sirklerde rastgele işler yaparak geçinen yanaşmalardı."

"Bu deyiimi duydum," dedim. "Ama ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Yanaşmalar, sirk çadırlarını kurup toplarlar, donanım, jeneratörlere göz kulak olur ve bu tür işleri yaparlar."

Lorrie, "Kaç banka soymuşlar?" diye sordu. "Bu konuda başarılı oldukları söylenebilir mi?"

"Evet hanımefendi, başarılı oldukları söylenebilir. 1998'de sekiz, 1999'da dört banka soymuşlar. Sonra 1999 yılı Ağustos ve Eylül aylarında iki zırhlı araç soygunu yaparak büyük vurgun vurdular."

"Son üç yılda hiçbir şey yapmamışlar mı?"

"şöyle ki o zırhlı arabalardan ikincisi çok büyük bir vurgundu. Araçta altı milyon nakit, iki milyon da şahsa yazılı olmayan tahvil bulunuyordu. Beezo özellikle de Orwall ile birlikte yanaşmaları öldürecek ve parayı paylaşmaktan kurtulacak olursa emekli olabileceğine karar verdi. Böyle yaptılar."

"Konrad Beezo'yu tanıyanların ona ihanet edebileceğini düşünmekte zorlanıyorum," dedim

"Belki de ona ihanet etmediler. İki yanaşma da çok yakından yüzlerine ateş edilerek öldürüldü. Öyle yüksek kalibreli kurşunlarla vurulmuşlardı ki kafalarının içi Cadılar Günü balkabakları gibi oyulmuştu.

Carson gülümsedi; sonra bir FBI ajanı için basit bir gerçek olan bir şeyin bizim için gereksiz bir bilgi olduğunu hatırladı.

"Özür dilerim, hanımefendi."

Lorrie, "Demek bu kadar zamandır Beezo'nun peşindesiniz," dedi.

"Orwall'i 2000 yılının Mart ayında yakaladık. John Dillinger adını kullanarak Miami'de yaşıyordu."

"şaka yapıyor olmalısınız," dedim.

"Hayır, efendim." Carson gülümsedi başını olumsuz anlamda salladı. "Ornwall bankalar ve zırhlı arabalar konusunda her şeyi bilir. Ama aklı biraz kıttır."

"Belki birazdan daha kıttır ."

"Bize Dillinger adını kullanmanın, Edgar Allan Poe'nun "Çalıntı Mektup" hikâyesine, insanların gözünün önünde saklanmaya benzediğini söyledi. Aranan bir banka soyguncusunun ölmüş olan ünlü bir banka soyguncusunun adının arkasına saklanacağı kimin adına gelir?"

"Besbelli bu sizlerin aklına gelmiş."

"Eh çünkü Emery Ornwall'i ilk kez tutuklayıp Leavenworth'e gönderdiğimizde Jesse James adının arkasında saklanıyordu."

"İnanılır gibi değil," dedim.

Carson, "Suçluların bir çoğu kaz kafalıdır," dedi.

Lorrie, "Biraz daha kahve ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim hanımefendi. Büyük bir yemek davetiniz olduğunu görebiliyorum. Bu nedenle sizi bir an önce rahat bırakmak istiyorum."

"Yemeğe kalırsanız memnun oluruz."

"Korkarım ki bu mümkün değil. Ama nazik davetiniz için teşekkürler. Herneyse... dediğim gibi Ornwall... o, bankalar ve zırhlı arabalarla ilgili hemen hemen her şeyi biliyor ama bir stratejist ya da taktik uzmanı değil. Soygunları Beezo planladı ve çok çok başarılıydı."

Lorrie duyduklarına inanamıyordu. "Bizim Beezo mu?" diye sordu.

"Yani hanımefendi bazı akıllı adamların da doğru yoldan saptığını gördük ama onun gibisine hiç rastlamadık."

Bu beni şaşırtmıştı. "O delidir."

Carson, "Belki deli, belki de değil," dedi. "Ama büyük soygunlar konusunda bir dâhi. Onun döneminin en büyük palyaçosu olacakken çok yetenekli olduğu bu diğer işi bulduğunu söylüyorlar."

"Bizim deneyimlerimize göre o aklını kullanan biri değildir. Sadece duygusal ve öfkeli biridir."

"Eh, kesin olan bir şey varsa, o da dâhinin Ornwall ya da yanaşmalar olmadığıydı. Bunlar ikinci sınıf insanlardı. Eğer Beezo bu kadar iyi bir planlama yapıp onları hizada tutmasaydı, işlerin çoğunu yüzlerine gözlerine bulaştırırlardı. O, gerçek bir dahi."

Lorrie, "O zaman bizim evi Nedra Lamm'ın evinden dinlemek ve bizi göz hapsinde tutmak için de planlamaya ihtiyaç vardı," dedi. Sonra Carson'a döndü ve asıl soruyu sordu. "O şimdi nerede?"

"Ornwell, bize Beezo'nun Güney Amerika'da bir yere gittiğini söyledi. Nereye gittiğini bilmiyordu çünkü orası büyük bir kıta."

Lorrie, "Onunla ormanda *Explorer*' in içinde başbaşa kaldığımda bana 1974'de, Dr. McDonald'ı öldürdükten sonra Güney Amerika'ya gittiğini söylemişti," dedi.

Carson olumlu anlamda başını salladı. "O zaman Şili'de altı ay, Arjantin'de iki buçuk yıl kalmıştı. Bu kez... biraz uzun sürdü ama Brezilya'da izini bulduk."

"Yakaladınız mı?"

"Hayır, hanımefendi. Bu ayın birinde biz kimliğini ve Rio'daki adresini tespit etmeden otuz altı saat önce gitmiş."

Lorrie anlamlı bakışlarla bana baktı.

Carson, "Onu orada yakalamak üzereydik," dedi. "Ama Venezüella'ya kaçtı. Bu ülkeyle suçlu iadesi ant-

laşmalarıyla ilgili sorunlarımız var. Kk bir engel. Biz bileğine kelepçe takıp ya da bir kafese koyup ıkarmadıka oradan çıkamaz. "

Sadece ailesi için duyduğu korku Lorrie'nin yüzünün bu kadar kasılmasına ve güzelliğinin kaybolmasına neden olabilir. Porter Carson'a, "O artık Venezüella'da değil," dedi. "Yarın bir ara *buraya* gelecek..."

Çikolatalı marmelatlı turta, fırında kiraz sosunda kızarmış domuz butu, koyu Kolombiya kahvesi ve yürek parçalayıcı korkunun ağır ekşi kokusu -ki bu da hafif madeni bir tat olarak- kendini belli ediyordu...

O ana kadar Konrad Beezo'nun ölmüş olduğu düşüncesine bu denli bel bağladığımın farkında değildim.

Kendi kendime onun hayatımızdan çıktığına inanmamam gerektiğini sağduyunun onun hayatta olduğunu varsaymamı önerdiğini söylemiştim.

Ancak bilinçaltımda onun kalbine bir kazık saplamış, ağzına bir diş sarımsak sokmuş, göğsüne bir haç koymuş ve onu hayalimdeki bir kilise mezarlığına yüzükoyun gömmüştüm.

Şimdi Beezo dirilmişti.

Lorie, "Yarın bir ara," diye tahminde bulundu; "Ya da bu geceyarısı burada olacak."

Onun soğukkanlılığı Porter Carson'un kafasını karıştırmış ve onu şaşırtmıştı. "Hayır, hanımefendi. Buna imkân yok."

Lorrie, "Hayatım üzerine bahse girerim," dedi. "Zaten Bay Carson, hoşuma gitse de gitmese de bunu yapacağım."

Carson bana döndü. "Bay Tock, buraya sizden bir şey istemeye geldim. Ama lütfen bana inanın. Beezo'nun kapınızın önünde olduğunu söylemeye gelmedim. Böyle bir şey yok. Size bu konuda garanti verebilirim."

Lorrie bakışlarıyla bana bir soru sordu. Bunu yazılı bir metin gibi rahatça okudum. *Josef Dede ile beş kötü günün hikâyesini onunla paylaşsak mı?*

Sadece kendi ailemizdeki yetişkinler ile güvendiğimiz birkaç yakın arkadaşımız benim hayatıma hükmeden kehanetten haberdardı. Beş Demokles kılıcı; beş saç teline bağlı olarak başımın üstünde sallanıyordu. Bunların ikisinden kurtulmuştum ama üç tanesi hâla yerinde duruyordu.

Huey Foster biliyordu ama bunu Purter Carson'la paylaştığını sanmıyordum.

Böyle bir şeyi, kendini beğenmiş bir FBI ajanına söyleyecek olsanız sizi batıl itikatları olan bir budala olarak sınıflandırıp adam yerine koymazdı. Onu duyar gibiydim: *Demek lanetli olduğunuza inanıyorsunuz öyle mi Bay Tock? Yani cadılar ve vudu büyüsü gibi mi demek istiyorsunuz?*

Josef Dede beni lanetlemiş değildi. Hayatımda beş korkunç gün olması onun isteği değildi. Hayatının son dakikalarında bir mucize olmuş, ona, beni uyarmak ve kurtulmam -belki kendimi değil de sevdiklerimi kurtarmam- için bir şans vermek amacıyla kehanet gücü verilmişti.

Ama bunun Carson'a bir lanet olarak görünmesi kaçınılmazdı. Onun şüpheciliğini aşabilsem, ona lanet ile kehanet arasındaki farkı anlatabilsem bile fala, şamanların göz boncuğundan daha fazla inanacağını sanmıyordum.

Sorumlu bir kanun adamı olarak kendisini Annie, Lucy ve Andy'nin; kendilerinin lanetli olduğuna ve satanistlerle sihirbazlar tarafından etki altında tutulduklarına inanan ve bunları çocuklarıyla paylaşıp onların dehşete düşmelerine neden olan bir anne baba tarafından yetiştirilmekte olduklarını ve çocukları koruma kurumlarına bildirmek zorunda hissedebilirdi.

Yıllardan beri gazetelerde gerçek olmayan taciz ihbarları yüzünden anne babaların çocuklarının velayetini kaybettiği, ailelerin yıllar boyunca parçalanmış halde yaşadığı sayısız hikâye yayınlanmıştı. Sonunda aileleri şikayet edenler, yalan söylediklerini itiraf etmiş ya da ihbarcılarının art niyetli oldukları ortaya çıkmıştı. Ama o zamana kadar da insanların hayatı mahvolmuş çocuklar üstesinden gelemeyecekleri travmalar yaşamışlardı.

Hiç kimse çocukları tehlikeye atmak istemediği için çoğunlukla yetkililer, yalan olduğu açık seçik ortada olan ihbarlara bile inanmayı tercih ediyorlardı. Oysa bunlar ihbarcılarının herhangi bir nedenle ailelerden intikam almak için uydurdukları suçlamalardı. Bizi yeni tanıyan bizimle ortak bir geçmişi ve bizi karalamak için hiçbir nedeni olmayan dürüst bir FBI ajanının anlattıklarına inanılacak ve hızla harekete geçilecekti.

Porter Carson'a Josef Dede'den söz ederek; kendini bir şey sanan yanılgı içindeki bir yığın bürokratı başımıza toplamamak için Lorrie'nin gözlerindeki soruya, başımı olumsuz anlamda sallayarak cevap verdim.

Lorrie tekrar Carson'a dönerek, "Peki tamam, beni dinleyin," dedi. "Size, bunu nereden bildiğimi söyleyemem ama bu çılgın herifin, bu gece yarısı ile yarın gece yarısı arasında buraya geleceğini söyleyebilirim. Onun istediği..."

"Ama, hanımefendi, bu..."

"Size *söylüyorum*, size *yalvarıyorum*, beni dinleyin. O benim küçük Andy'mi istiyor ve belki geri kalan hepimizi öldürmeye niyetli. Onu yakalamak konusunda gerçekten ciddiyseniz, Venezüella'yı unutun. O Venezüella'ya gitmiş olsa bile artık orada değil. Bize yardım edin, burada ona bir kapan kuralım."

Lorry'nin yüzündeki öfke ve sesindeki kararlılık Carson'u rahatsız etmişti. "Bana inanın hanımefendi. Beezo'nun kapınızın önünde olmadığı ve yarın da buraya gelmeyeceği konusunda size garanti veririm. O..."

Lorrie sinirlenmiş, yüzü kül rengini almıştı, iskemlesini arkaya doğru iterek ayağa kalktı. Ellerini ovuşturarak bana, "Jimmy, Tanrı aşkına onun bana inanmasını sağla," dedi. İçimde öyle bir his var ki, bu kez Huey'in elinde bizi koruyacak kadar adam yok. Önceki kadar şanslı olamayacağız. Yardıma ihtiyacımız var."

Carson, üzgün görünüyordu. Bir kadın ayağa kalktığında yerinde oturmaya devam edemeyecek kadar da kibardı. Ayağa kalkarken, "Bayan Tock, lütfen Komiser Foster'in kısa bir süre önce telefonda eşinize söylediğini tekrarlamama izin verin," dedi.

Ben de ayağa kalkmışım.

Carson, hafifçe öksürerek boğazını temizleyip, "Jimmy, Konrad Beezo hakkında iyi bir haber aldık. Öğrenmek istersin diye düşündüm," diye devam etti.

En şaşırtıcı ve tuhaf olanı, onun Huey'in telefonda söylediklerini kelimesi kelimesine tekrarlıyor oluşu değildi. Konuşan, sanki Porter Carson değil de Huey'di. Asıl şaşırtıcı olan buydu.

Hayır, bunları telefonda Huey söylememişti. Ben Huey'le konuşmamıştım. Bu adamla konuşmuştum.

FBI ajanı bana, "Hatırladığım kadarıyla, sizin cevabınız da olumluydu," dedi. Sonra durakladı, "Bu Noel ruhuna pek uygun değil ama umarım bir yerde o herifin ölüsü bulunmuştur."

Ses rengi ve tonu benimkine o kadar benziyordu ki, korkunun çok hücreli kan parazitleri gibi bütün damar ve arterlerimde kıpırdanmaya başladığını hissettim.

Ceketinin altından susturuculu bir tabanca çıkardı.

Porter Carson, Lorrie'ye, Konrad Beezo'nun kapısının önünde olduğunu söyleyip onu uyarmaya gelmediği konusunda garanti vermişti.

Bunu söylerken iki açıdan samimiydi. Bir kere onu uyarmak gibi bir niyeti yoktu. İkincisi, kapının önünde değildi. İçeri girmişti. Lorrie'nin mutfağındaydı.

Aynı şekilde Beezo'nun ertesi gün buraya gelmeyeceğinden emindi çünkü bugün gelmişti.

Konrad Beezo ela gözlüydü. Porter Carson'un gözleri ise maviydi. Renkli lensler yıllardan beri piyasadaydı.

Beezo yaklaşık altmış yaşındaydı. Carson kırk beş gösteriyordu. Şimdi beden tipinde ve kemik yapısında benzerlikler görebiliyordum ama bunun dışında iki başka adam gibiydiler.

Dünyanın en başarılı plastik cerrahların Rio'da muayenehaneleri vardı. Dünyanın her tarafından gelen jet sosyete mensuplarına hizmet veriyorlardı. Eğer zengin-seniz ve geniş çaplı bir yeniden yapılandırmanın tıbbi risklerini kabul ederseniz yeniden biçimlendirilebilir, gençleşebilir, yeniden yaratılabilirsiniz.

Eğer paranoyaksanız, intikamı saplantı haline getirmişseniz büyük olmak için yaratıldığınız halde başkalarının güç birliği yaparak sizi bundan mahrum ettiklerine

inanıyorsanız, belki çok sayıda ameliyat geçirmenin risklerine ve acısına katlanmanızı sağlayacak motivasyona sahip olabilirsiniz. Delilik, her zaman cüretkârlık olarak dışa vurulmaz. Cinayete eğilimli olan bazı paranoyaklar alacakları intikamı planlamak için yıllarca sabredebilirler.

Beezo benim konuşmamı taklit edince onun, yirmi sekiz yıl önce müstakbel babaların bekleme odasında babamı da taklit ettiğini hatırladım.

Babamın şaşkınlığı karşısında Beezo, *Sana söyledim, Rudy Tock, ben yetenekliyim. Hem de senin hayal bile edemeyeceğin kadar, demişti.*

Babam, bu kelimeleri gösteriş meraklısı, kibirli ve kederli bir adamın övünmesi olarak algılamıştı.

Neredeyse üç kuşak sonra bunun bir övünme değil bir uyarı olduğunu anlamış bulunuyordum. *Benim üstüme gelmeyin.*

Şimdi üçümüz mutfak masasının çevresinde ayakta duruyorduk. Beezo'nun gülümsemesi şeytani bir anlam kazanmıştı. Ela gözleri, mavi merceklerin arkasından bile belli oluyor, hain bir mutlulukla parlıyordu.

Beezo, Porter Carson'un yumuşak Güney şivesiyle değil de, *Hummer*'le bizim peşimize düşen adamın kendisinin sert sesiyle, "Söylediğim gibi, buraya sizden bir şey istemeye geldim," dedi. "Benim tazminatım nerede?"

Hem benim, hem de Lorrie'nin bakışları dikey bir çizgi izleyerek Beezo'nun nefretten çarpılmış olan yüzünden susturucu takılmış olan tabancasının namlusuna kaydı. Sonra ikimiz de tekrar onun yüzüne baktık.

Beezo, "Benim *quid pro quo*'m* nerede?" diye sordu.

* *quid pro quo*: Karşılık {kısasa kısas), (çev.)

Çaresizlik içinde düşünmek için zaman kazanmak amacıyla soruyu anlamamış gibi yaptık. Lorie, "*Quid pro quo* nedir?" diye sordu.

Beezo sabırsızlanıyordu.

"Benim tazminatım," dedi. "Önemsiz bir bedel. Göze göz, dişe diş. Punchinello'ma karşılık Andy'niz."

Lorrie ne öfke ne de korku belirtisi göstermeden kesin ve net bir kararlılıkla, "Hayır," dedi.

Beezo, "Ona iyi davranacağım," diye söz verdi. "Sizin, benim oğluma *davrandığınızdan* daha iyi davranacağım."

Duyduğum öfke ve dehşetten sesim çıkmıyordu. Ama Lorrie sert bir sesle, tekrar, "Hayır," dedi.

"Bana ait olması gereken şöhret elimden alındı. Bütün istediğim ölümsüzlüktü ama şimdi ikinci sınıf, küçük bir pırıltıya razıyım. Bildiklerimi çocuğa öğretirsem, çağının en büyük sirk yıldızı olacak."

Lorrie, onu, "Bu konuda yetenekli değil," diye ikna etmeye çalıştı. "O hamur işi aşçıların ve kasırga avcılarının soyundan geliyor. "

Beezo, "Soyu önemli değil," dedi. "Önemli olan tek şey benim dehamdır. Yeteneklerim arasında öğretmenlik de var. "

"Git buradan."

Lorrie fısıltıyla konuşmaya başlamış, bu kelimeleri büyülü sözler gibi söylemişti. Sanki onu büyüleyerek aklını başına getirmek ister gibiydi. "Kendine bir çocuk daha yap."

Beezo ısrar ediyordu. "Palyaçoluk konusunda çok küçük bir yeteneği olan bir çocuk bile onun ustası ve öğretmeni olursam benim rehberliğim sayesinde büyük bir yıldız olabilir."

Lorrie, "Kendine bir çocuk yap," diye tekrarladı. "Senin gibi bir alçak bile sana bacaklarını açacak deli bir kadın bulabilir."

Şimdi sesinde, soğuk bir küçümseme vardı. Beezo'yu daha fazla kızdırmaktaki amacının ne olabileceğini kavrayamıyordum.

Karım, "Yeterince para verirsen, uyuşturucu bağımlısı bir sürtük, çaresiz durumdaki bir fahişe, mide bulanmasını bastırıp seninle yatmaya razı olur. "

İnanılacak gibi değil ama Lorrie'nin hakaretleri Beezo'yu daha fazla öfkeliendireceğine şaşırtmıştı. Onu dinlerken birkaç kez irkildi ve sinirli bir tavırla dudaklarını yaladı.

Lorrie, "Kendine uygun bir deli bulursan, ona, ilk çocuğun gibi ölüm saçan bir alçak daha doğurtabilirsin," diye devam etti.

Beezo ya Lorrie'nin gözlerine daha fazla bakacak cesareti olmadığı için ya da benim öfkeli sessizliğimde daha büyük bir tehdit gördüğü için bakışlarını bana kaydı.

Titriyordu. Elindeki tabancanın namlusu da onun bakışlarıyla birlikte bana çevrilmişti. Bu namluda sonsuzluğun karanlık çukurunu görüyordum.

Beezo'nun dikkatinin dağıldığı an, Lorrie, elini neşeli Noel desenleriyle süslü önlüğünün cebine attı ve küçük metal bir biber gazı spreyi çıkardı.

Beezo, yaptığı hatanın farkına vararak bana arkasını döndü.

Lorrie'ye döndüğü anda karım on ikiden vurdu ve pas kırmızısı bir sıvı Beezo'nun yüzüne yapıştı.

Beezo, hiç değilse yarı yarıya kör olmalıydı. Tetiği çekti -sert ve boğuk bir pat sesi- ve camlı bir dolabın ka-

pısının bir kanadını havaya uçurdu, tabakları parçaladı.

O, ikinci kez ateş ederken bir iskemle kapıp onu itmeye başladım. Ben, onu, mutfağın içinde öfkeli bir aslanı uyaran bir vahşi hayvan terbiyecisi gibi geri geri iterken o üçüncü kez ateş etti.

Dördüncü kurşun aramızdaki iskemleyi oydu. ince ve küçük ahşap ve köpük parçaları yüzüme sıçradı ama kurşun beni bulmadı.

Beezo, gerileyerek mutfak evyesinin içine düştüğünde iskemlenin bacaklarını üstüne geçirdim.

Acı içinde çığlık atarak, beşinci kez ateş edip yerdeki meşe kaplama döşemeyi parçaladı.

Fare, köşeye sıkışınca içindeki kaplan uyanmıştı. iskemleyi benim elimden aldı ve beşinci kez ateş ederek açık bir pencerenin kanadını havaya uçurdu.

İskemleyi fırlattı. Yana çekildim.

Nefes almaya çalışırken ağzından biber gazının dumanları çıkıyor, buram buram tütüyor, kanlı gözlerinden yaşlar akıyor, elindeki tabancayı sallayarak mutfağın içinde yürümeye çalışırken sağa sola yalpalıyordu. Buzdolabına çarpmaktan kurtulup yemek odasının iki tarafa açılan kapısına çarptı.

Lorrie korkunç bir sessizliğe gömülmüştü. Hiç kıpırdamadan ahşap zeminde yatıyordu. Aman Tanrım bu kan da neydi?

Lorrie'yi orada yalnız bırakamazdım ama Beezo evin içinde serbest dolaşırken onun yanında kalmam mümkün değildi. Bu iç paralayıcı ikilem hayatın gerçeği doğrultusunda çözüldü: Lorrie'yi kendi hayatımdan çok seviyordum. Ama ikimiz de çocuklarımızı kendimizden daha çok seviyorduk. Matematik dilinde buna aşkın karesi denebilirdi. Aşk artı aşkın karesi kaçınılmaz bir sonuç veriyordu.

Dayanılmaz bir kaybın olasılığıyla yanıp tutuşurken bir başka dayanılmaz kaybın olasılığıyla dehşet içindeydim. Bu duygularla Beezo'nun peşinden koştum. Ne yapıp edip onu çocukları bulmadan durdurmalıyım.

Kaçıp başka bir gün tekrar gelmek onu tatmin etmezdi. Onun Brezilya yapımı yeni yüzünü görmüştük. Bir daha asla bize sürpriz yapma avantajını kullanamayacaktı. Oyunun sonuna gelmiştik. Tazminatını kısasa kısas, Punchinello'nun yerine Andy'i alıp götürecekti. Alacağının faizi karşılığında adaletli bir tahsilat olarak kızları da öldürecekti.

Açılır kapanır kapıyı bedenimle kırarcasına iterek yemek odasına daldığımda o, yalpalayarak oradan çıkıyor, omzu kemerli geçidin kenarını sıyrıyordu.

Oturma odasında bana ateş etti. Biber gazı görüşünü bulandırmış olmalıydı ama beceriden çok, şans kurşuna yol gösterdi.

Ateş, sağ kulağımı dağladı. Duyduğum acı, hareket etmemi engelleyecek boyutta değildi ama korkudan tökezleyip düştüm.

Sonra doğrulup ayağa kalktım.

Beezo kaybolmuştu.

Onu fuayede buldum. Tabanca sağ elindeydi. Sol eliyle merdiven tırabzanının topuzunu tutarak kararlı bir biçimde merdivenleri tırmanıyordu. İlk kat merdivenin yarısını geride bırakmıştı.

Benim başımdan vurulduğumu ve hareket kabiliyetimi kaybettiğimi hatta öldüğümü sanıyor olmalıydı. Çünkü arkasına bakmıyor ya da onu izlediğimi duymuyordu.

İlk sahanlığa ulaşmadan onu arkasından yakalayıp aşağı çektim.

Hayatta yalnız kalmaktan ve ailemi kaybetmekten korkuyordum. Bu korkular bana cesaret vermekle kalmadı, cüretkâr, atılgan hatta pervasız olmamı sağladı.

Merdiven tırabzanının üstüne düştük. Tahtalar çatırdadı. Beezo tabancayı düşürdü ve ikimiz birlikte fuayenin zeminine yuvarlandık.

Sağ kolumu onun boynuna dolamış, sol elimle sağ bileğimi çekiyordum. Onun boğazını en küçük bir vicdan azabı duymadan, nefes borusunu ezene kadar sıkabilir, can çekişirken topuklarını yere vurarak çıkardığı sesleri vahşi bir zevkle dinleyebilirdim. Ama ben boğazını iyice sıkmayı başaramadan Beezo çenesini aşağı eğip koluma gömdü ve onu öldürecek hamleyi yapmamı engelledi.

İki elini; Nedra Lamm'ı boğmuş, Dr. McDonald ve

Hemşire Hanson'u vurmuş olan o acımasız elleri pençe gibi kullanarak başının arkasına uzandı. Amacı beni kör etmekti.

Yüzümü ondan uzak tutmaya çalışıyordum.

Kurşunun sıyırdığı kulağımı yakalayıp büktü.

O kadar canım yandı ki bütün nefesimi dışarı üfledim. Neredeyse bayılacaktım.

Beezo, boynunu kavrayan kolumun bir an için gevşediğini fark edince ve parmaklarının benim kanımla ıslandığını hissedince zayıf noktayı öğrenmiş oldu. Kıvrılarak, bedenini sağa sola hareket ettirerek elimden kurtulmaya çalışırken sürekli olarak el yordamıyla tekrar kulağıma ulaşmaya çalışıyordu.

Er geç kulağımı yakalayacaktı.

Bu kez acı bir kapanın kapağını açacak, kendimden geçerek savunmasızlığın ve ölümün kucağına düşecektim.

Tabanca, biraz ötede en alttaki basamağın üstünde duruyordu.

Aynı anda kolumu gevşettim ve Beezo'yu iterek kendimden uzaklaştırdım. Tabancayı basamaktan aldım, döndüm ve ateş ettim.

Bana doğru uzanıyordu. Çok yakından ateş ettiğim için, kurşun boğazını parçaladı. Sırtüstü düştü. Kolları iki yana açılmış, sağ elinin tersiyle düzensiz aralıklarla yere vuruyordu.

Doğru saydımsa sekiz el ateş edilmiş, silahın içinde normal bir şarjör varsa, iki kurşun kalmıştı.

Konrad Beezo, öğürerek, kusarak, parçalanmış gırtlığından ısıklık gibi bir ses çıkartarak hırıltılar ve seğirmeler arasında ölüyordu.

Keşke ona acıdığım için iki kere daha ateş ettiğimi söyleyebilseydim. Ama merhametin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Ölüm onun canını, daha kötü bir şey de ruhunu aldı. Onun ruhunu alan varlık kendisine ait olanı almak için geldiğinde onun buz gibi soğuk rüzgârını hisseder gibi oldum.

Şu anda gözleri balık gözü gibi yuvarlak, donuk ve anlamsız ama binlerce kilometrelik gizemlerle doluydu.

Sağ kulağım, ağzına kadar sıcak kanla dolu bir fincan gibiydi. Ama Annie'nin ikinci katın koridorundan seslendiğini duyuyordum. "Baba? Anne?" Lucy'i ve Andy'i de duyuyordum.

Çocuklar henüz merdivenin başında değillerdi ama geliyorlardı.

Beezo'nun parçalanmış ölüsünü görmelerine engel olmak için delirmiş halde, "Odanıza girin! Kapıyı kilitleyin! *Burada bir canavar var!*" diye gürledim.

Onlara canavarlar konusunda asla şaka yapmazdık. Onların korkularını ciddiye alır, saygıyla karşılardık.

Bu nedenle sözüme inandılar. Koşan ayak sesleri duydum. Arkadan kızların odasının kapısı öyle büyük bir hızla kapandı ki, duvarlar sallandı, pencere camları titredi, fuayenin lambasına asılı olan ökseotu, bağlı olduğu kurdelenin ucunda sallandı.

Beezo'yu almaya gelen ölümün, birisini daha almak için kalmasından korktuğum için sessiz olmaya çalışarak, "Lorrie," diye fısıldadım.

Mutfığa koştum.

Aşk, her şeyi yapabilir ama ölüleri diriltemez.

Zihin üzerine basıldıkça içine batırılan kum gibidir; hiçbir şeyin çıkıp gitmesine izin vermez. Okulda bir gün unutmamız için öğretilen ve gönülsüzce öğrendiğimiz şeyler ihtiyaç olduğunda değil de karanlık bir ruh bizimle alay ederek öğrenmiş olduğumuz şeylerin hiçbir işe yaramadığını gösterdiğinde yüzeye çıkar.

Mutfağa koşarken, ingilizce dersinde öğrendiğim o dize *-Aşk her şeyi yapabilir ama ölüleri diriltemez-* ve şairinin adı Emily Dickenson, aklıma geldi. O, daha çok kalpleri teselli etmek için yazmıştı ama bu sözler benim kalbimi parçalıyordu.

Öğrendiklerimiz *bildiklerimizle* aynı değildir. İki tarafa doğru açılan kapıyı iterek mutfağa girerken aşkımın, şairin yapamayacağını söylediği şeyi yapabilecek kadar güçlü olduğunu biliyordum.

Lorrie'yi ölü olarak bulursam onu irade gücüyle daima onunla birlikte olmaya duyduğum gereksinimle canlandıracak ve ağzımdan onun içine üfleyeceğim, onu hayata döndürecek tatlı nefeslerle kendi hayatımı ona akıtacaktım.

Hayat verme gücüne olan inancımın delice bir şey, Beezo'nun inanmış olduğu şeyler kadar çılgınca olduğu-

nu biliyordum ama yine de bir yanımla buna inanıyordum. Hatta bundan emindim. Çünkü benim aşkımin bile bir ölüyü diriltemeyeceğine inanmak, büyük bir ümitsizliğe düşmek ve yaşarken ölmek demek olacaktı.

Mutfakta, her anın hayati bir önemi vardı ve her şey, sadece çabuk değil belli bir düzen içinde yapılmalıydı. Yoksa her şey kaybedilecekti.

Önce, Lorrie'yi muayene etmeden kırık iskemlenin çevresinden dolaşıp telefonun yanına gittim. Ahize, terli ellerimden kayıyordu. 911'i tuşladım. Telefon iki kez çaldı. Bunların her biri bana sonsuzluk kadar uzun gelmişti.

Telefon üçüncü kez çalmadan polis santrali cevap verdi. Santral memuru tanıdığım bir kadındı. Denise Derbin. İki kez çıkmış, birbirimizden üçüncü kez diğerinin vaktini harcamayacak kadar hoşlanmıştık.

Telaşlı ve çatlak bir sesle, "Denise, ben Jimmy Tock. Karım vuruldu. Lorraine, kötü vuruldu, bir ambulansa ihtiyacımız var, lütfen hemen *lütfe*."

Sesim titriyordu.

Telefon bağlantısı kurulduğunda Denise'in önündeki bilgisayarda adresimizin görüldüğünü bildiğim için onunla konuşarak daha fazla vakit harcamadım. Ahizeyi bıraktım. Telefondan çıkan kordonun ucunda sallanmaya başladı.

Lorrie'nin yanına, yere yayılmakta olan kanının içine çömeldim. Bu kadar harika ve bu kadar soluk bir güzellik genelde sadece heykellerde ve mermer anıtlarda bulunur.

Görünüşe göre karnından vurulmuştu.

Gözleri kapalıydı. Göz kapaklarının altında hareket yoktu.

Parmaklarımın ucunu boğazına bastırdım. En kötü olanla karşılaşmaktan korkarak aradım, aradım ve sonunda bir nabız buldum, hızlı ve zayıf atıyordu ama sonuçta bir nabızdı.

Boğazında bir hıçkırık patladı. Sonra bir daha, bir daha. Ama sonra Lorrie'nin baygın da olsa beni duyabileceğini ve benim acımdan korkacağını düşündüm. Onun hatırı için kendimi kontrol ettim ve göğsüm hıçkırıklarla şiştiği halde sadece korku dolu nefesimi dışarı üflemeyle yetindim.

Baygın görünüyordu ama sık sık nefes alıyordu. Yüzüne, koluna dokundum. Derisi soğuk ve nemliydi.

Şok.

Ben kalbimi ve zihnimi etkileyen duygusal bir şok geçiriyordum ama o travmanın şiddetine ve kan kaybına bağlı olarak fizyolojik bir şok geçiriyordu. Aldığı yaralar onu öldürmezse geçirdiği şok öldürebilirdi.

Sırtüstü yatıyordu. Bu tedavi için ideal bir pozisyondu.

Bir bulaşık havlusunu katladıktan sonra yastık görevi yapması için başının altına koydum. Sadece ayaklarının yukarı kaldırılması gerekiyordu.

Yakındaki raflardan, yemek kitapları alıp onları üst üste koydum ve dikkatle ayaklarını yirmi beş santim kadar yukarı kaldırdım. Tansiyonunda hızlı bir düşüş ve ısı kaybı onun durumunda öldürücü olabilirdi. Üzerine örtmek için birkaç battaniyeye ihtiyacım vardı ama yukarı gidip gelecek kadar uzun bir süre yanından ayrılmaya cesaret edemiyordum.

Eğer ölürse tek başına ölmesine izin vermeyecektim. Bitişikteki çamaşırlığa aynı zamanda kullanmadığımız eşyaları koyuyorduk. Duvardaki askılardan kışlık

paltoları aldım.

Tekrar mutfağa dönüp paltoları onun üstüne ört-tüm. Kendi paltomu, onun paltosunu. Annie, Lucy ve Andy'nin paltolarını.

Yerdeki kan gölüne aldırmadan onun yanına uzanıp onu biraz olsun ısıtabilmek için bedenimi vücuduna dayadım.

Uzaktan bir siren sesi duyulunca boğazına dokundum. Nabızı öncekinden daha güçlü atmıyordu ama zayıf da atmadığı konusunda kendi kendimi yalan söylediğimi bilsem de ikna ettim.

Benim sesime tutunacağını, kelimelerimin onu bu dünyaya bağlayacağını umarak narin kulağına bir şeyler söylüyordum. Ne söylediğimi hatırlayamıyorum. Onu yüreklendirecek, cesaretlendirecek şeyler söylüyordum. Kısa bir süre sonra sadece iki kelime söyler olmuş-tum. Bu, benim bildiğim en büyük gerçektir. Onu tutkuyla ve ısrarla tekrarlıyordum. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum..."

Babam, endişeli komşulara ön taraftaki veranda-
nın basamaklarını ve patikayı boşaltmalarını, bahçedeki
Noel oyuncakları arasına çekilmelerini ısrarla rica etti.

Babamın hemen arkasından, Lorrie'yi tekerlekli bir
sedye üzerinde evden çıkarmakta olan iki sağlık görev-
lisi geliyordu. Lorrie, yün bir battaniyenin altında baygın
halde yatıyor, bir yandan da damarına plazma verili-
yordu.

Onun yanında yürüyor, plazma şişesini yüksekte tu-
tuyordum. Sağlık görevlileri kendilerine bir polis memu-
runun yardım etmesini tercih ediyorlardı ama ben bu iş
için sadece kendime güveniyordum.

Sedyeyi merdivenlerden indirirken yukarı kaldırmak
zorunda kaldılar. Tekerlekler çıtırtılar çıkararak patikaya
oturdu ve gıcırdayarak caddeye doğru dönmeye baş-
ladı.

Annem yukarı katta çocukların odasında üç küçük
birlikteydi. Onları oyalıyor ve pencereden dışarı bakma-
larına engel oluyordu.

Sokağımıza yarım düzine polis aracı dizilmişti. Mo-
torlar rölantiye alınmış, acil durum projektörlerinin ışık-
ları karla kaplı ağaçları ve çevredeki evleri kırmızıya, ma-
viye, sonra yine kırmızıya ve maviye boyuyorlar, ambu-

yorlar, ambulans kaldırımın yanında Konrad Beezo'nun bize gelirken kullandığı *Merkür Montaineer*' in arkasında bekliyordu.

Hastaneye giderken yolda Lorrie'nin tedavisini yapacak olan sağlık görevlisi, Kevin Tolliver, plazma şişesini elimden alıp ambulansın arka kapısından içeri atladı. Bu sırada arkadaşı Carlos Nunes sedyeyi araca koyuyordu.

İçeri girmeye davrandığımda Carlos beni durdurdu. "Yer yok, Jimmy. Kevin çalışacak. Onun işini zorlaştırmak istemezsin sanırım."

"Ama ben..."

Carlos, "Biliyorum," diye söze karıştı. "Ama hastaneye vardığımızda Lorrie doğru ameliyata girecek. Onun peşinden oraya da giremezsin."

Gönülsüzce geri çekildim.

Carlos, karımla benim aramdaki kapıları kapatırken, "Seni baban getirecek Jimmy," dedi. "Arkamızdan geleceksiniz." Belki de Lorrie'yi son kez canlı olarak görüyordum.

Carlos, ön tarafa yönelip sürücü koltuğuna otururken babam yanımda belirdi ve beni caddeden kaldırıma götürdü.

Melekler, bilge kişiler ve hayvanların koruduğu kutsal ailenin önünden geçtik.

Küçük bir spot ışığı yanmış, meleklerden biri gölgede kalmıştı. Geri kalanı aydınlıkta olan tablodaki yarı açık kanatlı karanlık şekil, kötü şeylerin habercisi gibi görünüyordu.

Annemle babamın evinin özel yolunda babamın *Chevy Blazer*'inin arkasındaki egzoz borusundan dumanlar çıkıyor ve soğuk havada billurlaşıyordu.

Rowenna Nine, SUV'u garajdan çıkarmış ve bizim kullanımımız için hazırlamıştı. Domuz budu yiyeceğimiz bir akşam yemeğime göre giyinmişti. Paltosu yoktu.

Seksen beş yaşında olmasına rağmen bir sarılıştaki insanın kaburga kemiklerini kırabilecek kadar güçlüydü.

Carlos, siren çalarak ambulansı yola sürdü. Bir polis, elini sallayarak onun yakındaki kavşaktan geçişini sağladı.

Siren sesi hızla uzaklaşırken büyükannem sağ elime bir şey tutuşturup beni öptü ve Blazer'e binmem için hafifçe itti.

Kavşaktaki polis bizi de elini sallayarak geçirdi. Arabamız hastaneye doğru ilerlerken yumruk yaptığım sağ elime baktım. Parmaklarıma kendi kanım ve sevgili karımın kanı bulaşmıştı.

Elimi açtığım zaman bir süre annem ve çocuklarla birlikte üst katta olan büyükannemin, Lorrie'nin mücevher kutusundan ona flört dönemimizde armağan ettiğim akik pendentifi alıp bana getirdiğini gördüm.

Bu pendentif, ilk evimizin yanıp kül olduğu yangından kurtulan üç şeyden biriydi. Küçük bir şey olduğu için kaybolmuş olması gerekirdi. Altın zincir ve çevre erimiş, sabun taşından oyularak akiğin üstüne oturtulmuş olan kadın profili kırılmış, kararmış olmalıydı.

Buna rağmen tek hasar kadının sabun taşından oyulmuş olan birkaç tutam saçının hafifçe renk değiştirmiş oluşuydu. Yüz hatları ilk satın alındığındaki gibi duruyordu.

Bazı şeyler göründükleri kadar kırılğan değildir.

Pendentifi kana bulanmış avucumda sıktım. Yumruğumu öylesine sıkıştırmıştım ki hastaneye geldiğimizde avucumun içine bir çivi çakılmış gibi acıyordu.

Lorraine biz gelmeden ameliyata girmişti.

Bir hemşire beni acil servise götürmek için ısrar etti. Beezo, bana, oturma odasında ateş ettiğinde kurşun, kulağımın kıkırdağını parçalamıştı. Kulağımı temizledi ve pıhtılaşmış kanları östaki borusundan çekti. Lokal anestezi den fazlasına razı olmadım ve genç bir doktor kulağımı elinden geldiğince dikti.

Hayatımın geri kalan bölümünde o kulağım yüzünden ringde yıllarını geçirmiş eski bir boksöre benzeyecektim.

Lorrie'nin bulunduğu ameliyathanenin önünde beklememize izin verilmedi. Ameliyat bittiğinde, Lorrie, yoğun bakım odasına götürüleceği için, babamla ben, yoğun bakım servisindeki bekleme odasına geçtik.

Burası kasvetli bir odaydı. Bu bana uygundu. Parlak renkler, yumuşak koltuklar ve insana esin veren resimlerle teselli edilmek istemiyordum.

Acı çekmek istiyordum.

Mecnun gibi, kafam, yüreğim ya da bedenim uyuşursa herhangi bir tür ya da derecede tükenmiş olduğumu kabul edersem, Lorrie'nin öleceğinden korkuyordum. Sadece duyduğum acının şiddetiyle Tanrı'nın dikkatini çekebileceğimi ve dualarımı işittiğinden emin olabileceğimi hissediyordum.

Ama ağlamamam gerekiyordu. Çünkü ağlamak, en kötüsünü beklediğimi kabul etmek olurdu. Böyle bir şeyi kabul ederek, ölümü, istediği şeyi almaya davet etmiş olurdum.

O gece, bir süre için, yaşantılarına yerel ayinler ve kötü kaderi büyü ve sihirle uzaklaştırmak amacıyla benimsedikleri belli davranış biçimleri egemen olan obsesif kompulsif insanlardan çok daha fazla batıl inançlarım

vardı.

Bir süre babam ve ben, yoğun bakım servisindeki bekleme odasını tekinsiz insanlarla paylaştık. Sonra yalnız kaldık.

Lorraine, 20.12'de ameliyata alınmıştı. Dokuz buçukta onu ameliyat eden Dr. Wayne Cornell bir hemşireyi bizimle konuşmaya gönderdi.

Hemşire, önce bize Dr. Cornell'in mükemmel bir genel cerrah olduğunu söyledi; uzmanlık alanı mide ve bağırsaklardı. Harika bir ekibi olduğunu söyledi.

Bu tatlı dilli tezgâhtar ağzına ihtiyacım yoktu. Delirmemek için Dr. Cornell'in en ünlü konser piyanisti kadar hassas elleri olan eşsiz bir dâhi olduğuna kendimi zaten inandırmıştım.

Hemşireye göre Lorrie için hâlâ hayati tehlike mevcuttu ama ameliyat iyi gidiyordu. Ancak bu uzun bir gece olacaktı. Dr. Cornell'in tahminine göre ameliyat gece yarısı ile saat bir arasında ancak bitebilirdi.

Lorrie iki kurşun yemişti. Bu iki kurşun ona büyük hasar vermişti.

Daha fazla bir ayrıntı öğrenmek istemiyordum. Buna dayanacak durumda değildim.

Hemşire gitti.

Odada babamla benden başka kimse yoktu. Yoğun bakım ünitesinin bekleme odası bir uçak hangarı kadar büyük görünüyordu.

Babam, "İyileşecek," dedi. "Eskisi gibi olacak."

Oturmaya devam edemedim. Hareket etmek, asabiyetten kaynaklanan enerjiyi yakmak zorundaydım.

O gün 22 Aralık Pazar'dı. Bu, sirke giriş kartının arkasındaki tarihlerden birisi değildi. Gece yarısında, Josef Dede'nin listesindeki gün başlayacaktı.

Gece yarısından sonra akşam olanlardan kötü ne olabilirdi? Bu sorunun cevabını bilmiyormuş gibi yapıyor tehlikeli soruyu zihnimden dışarı itiyordum.

Dolaşmak için ayağa kalktığım halde kendimi iki pencereden birinin önünde buldum. Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum.

Pencerenin dışındaki manzaraya odaklanmaya çalışıyordum ama orada manzara yerine dipsiz bir boşluk vardı.

Pencerenin çerçevesine sıkı sıkı tutunuyordum. Başım dönüyordu. Pencereden dışarı bir girdabın içine düşecekmişim gibi hissediyordum.

Arkamda babam, "Jimmy," dedi.

Ben cevap vermeyince elini omzuma koydu. "Oğlum," dedi.

Ona döndüm. Sonra çocukluğumdan beri yapmadığım bir şeyi yaptım: Babamın kollarında ağladım.

Gece yarısına doğru annem bir kutu evde yapılmış kurabiyeyle geldi.

Arkasından Weena geliyordu. Sarı bir kar tulumu giymişti. Elinde iki termos dolusu, çok sevdiğimiz Kolombiya kahvesi vardı.

Hastanedeki otomatlarda kahve ve çeşitli çerezler vardı. Ama biz kriz anlarında bile otomatlardan beslenen bir aile değildik.

Annie, Lucy ve Andie'yi annemle babamın evine götürmüşlerdi. Onlar, çok güvenilen bir komşu gurubunun koruması altındaydı.

Annem bana üstümü değiştirmem için giysiler de getirmişti. Ayakkabılarım, pantolonum ve gömleğim üstüme bulaşan kanlar kuruduğu için kaskatı kesilmişti.

"Şekerim, koridordaki erkekler tuvaletinde elini yüzünü yıka," dedi. "Kendini daha iyi hissedersin."

Elimi yüzümü yıkamak, üstümü değiştirmek için bekleme odasından ayrılmak, nöbete ara vermek, Lorrie'yi terk etmek gibi geliyordu. Gitmek istemiyordum.

Annem, evden çıkmadan Lorrie'nin en sevdiği fotoğrafını bulup onu küçük bir çerçeveye koymuştu. Şimdi oturup onu kucağına koymuş, fotoğrafı gelininin iyileşmesini sağlayacak bir tılsım gibi inceliyordu.

Babam, annemin yanında oturuyor onun elini sıkı sıkı tutuyordu. Mırıldanarak ona bir şeyler söyledi. Annem, olumlu anlamda başını salladı. Lorrie'nin saçını düzeltir gibi fotoğrafı tek parmağıyla okşadı.

Weena, pendentifi yavaşça elimden aldı, iki eliyle birden tutup onu ısıtırken, "Git, Jimmy," dedi. "Lorrie'ye eli yüzü düzgün görün."

Bu üç kişi burada hazır beklerken nöbete ara vermiş sayılmayacağıma karar verdim.

Erkekler tuvaletinde ellerimi yıkamakta tereddüt ettim. Lorrie'yi de kanıyla birlikte yıkayıp ortadan kaldırmaktan korkuyordum.

Kendi ölümümüzden, sevdiklerimizin ölümünden korktuğumuz kadar korkmayız. Böyle bir kayıp ihtimali karşısında bile çıldıracak gibi olur reddederiz.

Yoğun bakım ünitesindeki bekleme odasına döndüğümde dördümüz, öyle büyük bir ciddiyetle kahve içip kurabiye yedik ki bizi gören biri Rab'bin sofrasından* yiyip içtiğimizi sanabilirdi.

Saat 00.30'da ameliyat hemşiresi, Dr. Cornell'in ameliyat için tahmin ettiğinden daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu bildirmeye geldi. Şimdi bizimle 1.30'da konuşabileceğini umuyordu.

Lorrie dört saatten beri ameliyattaydı.

Kurabiyeler ve kahve midemde ekşidi.

Saat 1.35'de, Dr. Cornell yeşil gömleği ve bonesi ile yanında doktoru Mello Melodeon ile geldi. Dr. Cornell kırk yaşlarındaydı ama daha genç gösteriyordu. Buna rağmen insanı rahatlatan, deneyimli ve bilgili bir havası vardı.

* Rab'bin sofrası: Komünyon. İsa'nın bu yemekte havarilere ekmek verirken "Bu benim bedenim" ve şarap verirken "Bu benim kanım" dediğine inanılır. (çev.)

"Aldığı yaraların ne kadar kötü olduğunu düşünecek olursak," dedi. "Bundan iyi olabileceğini beklemezdim. Bana kalırsa olabileceğin en iyisi buydu."

Lorrie'nin dalağını almıştı. Onsuz yaşayabilirdi. Daha kötüsü hasar görmüş bir böbreğini de almıştı ama tek böbrekle sağlıklı bir hayat yaşayabilirdi.

Mide epiplon atardamarının ve mezenterik damarların hasarı daha dikkatli bir çalışma gerektirmişti. Bacağındaki bir damardan çeşitli uzunlukta parçalar alarak bunlara eklemişti.

İki yerden delinmiş olan ince bağırsak tamir edilmiş, kalın bağırsağın parçalanmış beş santimlik kısmı kesilip çıkarılmıştı.

Cornell, "En az yirmi dört saat hayati tehlikesi olan hastalar listesinde kalacak," dedi.

Bağırsakları hasar gördüğü için peritonit tehlikesi vardı. Bu durumda Lorrie'yi tekrar ameliyat etmesi gerekecekti. Damarların dikiş bulunan duvarlarında oluşan pıhtılardan kaynaklanabilecek felç riskini en aza indirmek için kan incelticiler alacaktı.

Bizi, "Lorrie henüz tehlikeyi atlatmadı," diye uyardı. "Ama şimdi onu ameliyat etmeye başladığım andan çok daha ümitliyim. O mücadeleci bir insan, öyle değil mi?"

Mello Melodeon, "Dayanıklısıdır," dedi.

Ben de, "Benden daha dayanıklısıdır," dedim.

Onu yoğun bakım ünitesine getirip yatırdılar. Sonra onu görmeme ve bölmesinde beş dakika kalmama izin verildi.

Uyuşturulmuş durumdaydı. Uykuda gevşemiş olan yüz hatlarına rağmen ne kadar acı çekmiş olduğunu görebiliyordum.

Eline dokundum. Teni sıcaktı ama belki de ellerim

buz gibi soğuk olduğu için bana öyle geliyordu.

Yüzü solgun ama insanların, herkesten fazla da ressamların azizlere inandığı bir dönemden kalma bir tablodaki azizelerin yüzleri gibi ışıltılı idi.

Lorraine bir kalp monitörüne bağlıydı. Burun deliklerinden oksijen veriliyor, damardan serum alıyordu. Gözlerimi, sadece bir grafikte onun kalp atışlarını gösteren ışığın hareketlerine bakmak için onun yüzünden ayırdım.

Annem ve büyükannem de Lorrie'nin yanında birkaç dakika geçirip çocukların endişelerini gidermek için eve gittiler.

Babama eve gitmesini söyledim ama kaldı. "Kutuda yememiz gereken birkaç kurabiye daha var."

Hastanede olmasaydık şafaktan önceki bu saatlerde işte olurduk. Bu nedenle uykum gelmemişti. Yoğun bakım görevlilerinin izin verdikleri kısa ziyaretler için yaşıyordum.

Şafakla beraber bir hemşire, bekleme odasına gelip Lorrie'nin kendine geldiğini söyledi. Kimi görse ilk söylediği, "Bana Jimmy'yi gönderin," oluyordu.

Onu uyanık görünce ağlardım ama gözyaşları görüşümü bulandıracak için bunu yapmadım. Onu görmek için can atıyordum.

"Andy nasıl?" diye sordu.

"Güvende. Çok iyi."

"Annie ve Lucy nasıllar?"

"Hepsi iyiler. Güvendeler."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle."

"Ya Beezo?"

"Öldü."

"Güzel," dedi ve gözlerini kapadı. "Güzel."

"Daha sonra, "Bugün ayın kaç?" diye sordu.

Az kalsın ona doğruyu söylemeyecektim ama sonra söyledim. "Aralığın yirmi üçü."

"O gün," dedi.

"Besbelli, dedem birkaç saatlik bir hata yapmış. Bizi ayın yirmi ikisi için uyarmalıydı."

"Belki."

"En kötüsünü atlattık."

"Ben atlattım," dedi.

"Hepimiz atlattık. "

"Bu senin için geçerli olmayabilir."

"Ben iyiyim."

"Tedbiri elden bırakma Jimmy. " "Benim için endişelenme." "Bir an bile tedbiri elden bırakma."

Babam dönüşte rozbifli kocaman sandviçler, zeytin salatası ve fıstıklı ve bademli bir polenta turtası getirmeye söz vererek üç saat uyumak için eve gitti.

Sabahın ilerleyen saatlerinde Dr. Cornell, hastaları dolaşırken Lorrie'nin kaydettiği ilerlemeden memnun olduğunu söyledi. Bir gece önce henüz kurtulamamış olduğu ormanın ağaçları hâlâ çevresindeydiler ama saatler geçtikçe sayıları azalıyordu.

Her birinin kendine özgü bir trajedisi olan hastalar yoğun bakım ünitesine gelip gitmişlerdi. Cornell bir koltuğa oturup bana da oturmamı söylediğinde ikimiz yalnızdık.

Bana söyleyeceği bir şey olmalıydı. Bunun dedemin bu günü niçin korkunç bir gün olarak tanımladığının açıklaması olacağını anlamıştım.

Bağırsakları delen, böbreklere hasar veren, kan damarlarını parçalayan kurşunları düşündüm ve Lorrie'nin bedeninin başka nasıl bir zarar görmüş olabileceğini merak ettim. Birden, *bel kemiği* aklıma geldi.

"Aman Tanrım, karımın belden aşağısı felç oldu öyle değil mi?"

Dr. Cornell şaşırmıştı. "Üstüme iyilik sağlık! Hayır," dedi. "Böyle bir şey olsa size dün gece söylerdim."

Rahatlamış değildim. Çünkü bana söyleyeceği *bir şey* olduğu ve bunun şampanya içerek kutlanacak bir haber olmadığı kesindi.

"Bildiğim kadarıyla Lorrie ile sizin üç çocuğunuz var."

"Evet. Annie, Lucy ve Andy. Üç tane."

"En büyüğü yakında beş yaşında olacak öyle değil mi?"

"Evet, Annie. Bizim küçük erkek kızımız."

"Beş yaşının altında üç çocuk. Çok bile."

"Özellikle de tek bir dolap canavarını paylaşmaya razı olmadıklarında."

Doktor, "Bu Lorrie'nin idealindeki aile mi?" diye sordu.

"Hepsi de iyi çocuklar," dedim. "Ama ideal değiller."

"Sayı olarak demek istedim."

"Şey o yirmi çocuk istiyor, dedim."

Bana garip garip baktı.

"Bu kısmen şaka," diye açıkladım. "Beş taneye razı olmuştu ama *altı* ya da *yediyi* tercih edebilir. Altı abartılı bir söylemdi. Bunu ailenin kendisi için ne kadar önemli olduğunu belirtmek için söylemişti."

"Jimmy, hayatta kaldığı için Lorrie'nin ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun?"

Olumlu anlamda başımı salladım. "Bir süre güçsüz olacağını, uzun bir nekahet dönemine ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ama çocuklar için endişelenmeyin. Annemle babam onlara bakar. Lorrie zorlanmaz."

"Sorun bu değil, Jimmy. Sorun şu ki... Lorrie artık çocuk doğuramaz. Eğer bu onun için yıkım olacaksa ayağa kalkmadan öğrenmesini istemiyorum."

Lorrie, Annie, Lucy ve Andy'e sahip olduktan sonra

her sabah ve akşam hakkettiğimden daha fazla şeye sahip olduğum için Tanrı'ya şükrederdim.

Onun bu haberi nasıl karşılayacağını bilmiyordum. Lorrie gerçekçidir ama aynı zamanda da hayalcidir; aynı zamanda hem realist hem de romantiktir.

"Yumurtalıklarından birini ve bir dölyatağı tüpünü almak zorunda kaldım," dedi. "Diğer yumurtalık hasar görmemiş ama ona bağlı olan tüpteki travma sonucunda fibron bazlı yara izi dokusu oluşumu kaçınılmaz olup, tüpü tamamen tıkayacaktır."

"Bir gün onarılamaz mı?"

"Bundan kuşkuluyum. Üstelik artık tek bir böbreği var. Zaten tekrar hamile kalmaması gerekir. "

"Ona söylerim. Bunu ne zaman yapacağımı kestirebilirim."

"Elimden gelen her şeyi yaptım, Jimmy."

"Biliyorum. Size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Hayatınızın sonuna kadar bedava fırın mahsulleri kazandınız."

Dr. Cornell gitti. Günün saatleri ilerlerlerken tedbiri elden bırakmıyor, büyükbabamın kehanetinde dile getirdiği korkunç ve dehşet verici olayı bekliyor ve bunun Lorrie'nin kısırlığı olup olamayacağını merak ediyordum. Bu benim için içimden çıkmayan bir üzüntü kaynağı olacaktı evet, ama o kadar.

Lorrie ise bunu bir trajedi olarak kabul edebilirdi.

Sonunda ayın yirmi üçünün de, bizim hayatımız için yirmi ikisi kadar korkunç bir gün olduğunu birkaç ay boyunca niçin anlamayacağımız ortaya çıktı.

Babam, rozbif sandviçleri, zeytin salatası ve fıstıklı bademli bir polenta turtası ile döndüğünde dinlenmiş görünüyordu.

Daha sonra Lorrie'yi, yoğun bakım odasında kısa bir süre için ziyaret ettiğimde, "Punchinello hâlâ orada mı?" diye sordu.

"Maksimum güvenlik önlemleriyle korunuyor. Onun için endişelenmeye gerek yok. "

"Ben yine de biraz endişeleniyorum."

Yorgundu. Gözlerini kapadı.

Bir süre yatağın yanında durup onu seyrettim sonra yavaşça, "Özür dilerim," dedim.

Zannettiğim gibi uyumuyordu. Gözlerini açmadan, "Ne için?" dedi.

"Seni bu işe bulaştırdığım için."

"Beni hiçbir şeye bulaştırmadın. Sen, benim hayatımı kurtardın."

Gözlerini açıp bana dikkatle baktı. "Dinle muffinci. Lanet yoktur. Sadece hayat vardır."

"Ama..."

"Ben sana 'dinle' demedim mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Lanet yok. Tek gerçek hayattır. Ve sen benim hayatımdaki en güzel şeysin, bütün dualarımın kabul olmuş şeklisin."

Bir sonraki ziyaretimde uyuyordu. Kabartmalı akik pendentifi yavaşça boynuna geçirip kilidini kapattım.

Bu pendentif, kırılgan ama yok edilemeyecek bir şeydi: Sonsuz aşkın profiliydi.

1 1 Ocak 2003'de Lorrie hastaneden taburcu edildi ve bir süre orada ona yardım edecek daha çok insan olduğu için annemle babamın evinde kaldı.

Annemin oturma odasının bitişiğinde resim yaptığı bölmede, birinin evcil kaplumbağası olan Lumpy Dumpy'nin yarım kalan portresinin dikkatli bakışları altında tekerlekli bir karyolada yatıyordu.

26 Ocak geldiğinde, Lorrie artık bizim yediğimiz yemekleri yiyiyor ve başarıyla sindiriyordu. Biz de onun Tock tarzı bir bayram yemeğine hazır olduğuna karar verdik.

Noel masamızda hiçbir zaman bu kadar çok çeşit olmamıştı. Bu kadar çok lezzetli yemeğin ağırlığı altında masanın çökebileceği olasılığına konusunda ciddi tartışmalar yaptık. Çocukların da okulda öğrenmedikleri, hayal ürünü matematik bilgileriyle katkıda bulundukları hesaplar yaptıktan sonra masanın çökmesi için üstünde iki somun kabuklu ekmek daha olması gerektiğine karar verdik.

Gecikmiş Noel ziyafeti için hepimiz masanın çevresinde toplandık. Çocukların altına minderler konmuş, büyüklerin güzel bir şarap sayesinde boyları uzamıştı.

Noel mumları yüzlerimizi hiç bu kadar sıcak, bu kadar ışıltılı göstermemiştir. Çocuklar gamsız ruhlar gibi parlıyorlardı. Anneme, babama, büyükanneme ve Lorrie'ye baktığım zaman kendimi meleklerin arasında sanıyordum.

Çorba içtiğimiz sırada Rowenna Nine, "Sparky Anderson bir şişe Merlot açıp içinde kopmuş bir parmak bulmuştu," dedi. "Şarap bana bunu hatırlattı."

Çocuklar hep bir ağızdan bağırıştılar. Hem mideleri bulanmış hem de Rowenna Nine'nin anlattığı şeye bayılmışlardı.

Babam, onu, "Weena," diye uyardı. "Bu yemek sofrasında, hem de Noel yemeği sofrasında anlatılacak bir şey değil."

Büyükannem, "Tam aksi," dedi. "Benim bildiklerim arasında Noel'e en uygun olan hikâye budur. "

Babam çileden çıkmıştı. "Bunda Noel ile ilgili olan hiçbir şey yok," dedi.

Annem, büyükannemin yardımına koştu. "Hayır Rudy, o haklı. Bu hikâyede bir ren geyiği var."

Büyükannem, "Ve beyaz sakallı, şişman bir adam," diye ekledi.

Lorrie, "Biliyorsunuz, Harry Reminez'in hikâyesini henüz dinlemedim," dedi.

Annem, "Bu da bir Noel hikâyesidir, " diye açıkladı. Babam homurdandı.

Büyükannem, "Evet, öyle," diye onayladı. "O hikâyede bir de cüce var."

Babam ona şaşkın şaşkın baktı. "Bir cücenin Noel'le ne ilgisi var?"

Büyükannem, "Perilerden söz edildiğini hiç duymadın mı?" diye sordu.

"Perilerle cüce aynı şey değil."

Büyükannem, "Benim kitabımda aynı şey," dedi.

Lucy, "Benim de," dedi.

Babam, "Cüceler insandır," diye ısrar etti. "Periler ise göksel yaratıklar."

Büyükannem onu, "Kendi türlerinden olan yaratıklarla çiftleşmeyi tercih etseler bile periler de insandır," diye azarladı.

Annem, "Cücenin adı, Chris Cringle değil miydi?" diye hatırladı.

Büyükannem, "Hayır Maddy, şekerim," diye itiraz etti. "Chris *Pringle*' dı. P ile."

Lorrie, "Vay canına bu benim için Noel'in ta kendisi," dedi.

Babam, "Bu çok saçma," diye açıkladı. Annem onun omuzunu okşayarak, "Scrooge* gibi olma, şekerim," dedi.

Büyükannem, " İşte," diye anlatmaya başladı. "Sparky Anderson bu Merlot şışesi için on sekiz dolar öder. O zamanlar bu meblağ şimdikinden çok daha değerliydi."

Annem, "Her şey çok pahalılandı," dedi.

Lorrie, "Özellikle de içinde kopmuş bir parmak bulunan bir şey isterseniz," dedi.

Beş korkunç günün dördüncüsü on ay sonraydı. Cici bicili şeylerle ve hindi kokusuyla güzelleşmiş olan o gecede bu tarih bize sonsuzluk kadar uzak geliyordu.

* *Scrooge: Charles Dickens'm, Bir Noel Şarkısı adlı hikâyesindeki bir karakter, Ebenezer Scrooge, (çev.)*

BEŞİNCİ BÖLÜM

**PONTIUS PİLATUS GİBİ
ELLERİNİ YIKAYIP BENDEN
KURTULDUN**

Denver'dan on altı buçuk kilometre ötedeki Rocky Mountain Cezaevi, dağ eteğindeki bir tepeliğin üzerindedir. Ağaçlar kesilip burası bir düzlük haline getirilmiştir. Güvenlik azami düzeydedir. Daha yüksek yerler ve aşağıdaki yamaçlar sık ağaçlarla kaplıdır ama cezaevinin bulunduğu alan çıplaktır. Projektör kullanmak gerektiğinde görüşü engelleyecek, kaçakların, nöbetçi kulelerinden ateş açıldığında arkasına saklanabilecekleri hiçbir şey yoktur.

Şimdiye kadar Rocky Mountain Cezaevi'nden kaçmış olan tek bir mahkûm yoktu. Mahkûmlar buradan ancak ölü olarak ya da tahliye edilerek çıkabilirdi.

Üzerlerinde demir parmaklıklı hiçbir insanın sığamayacağı kadar küçük pencereler bulunan taş duvarlar çok yüksektir. Kaygan taş kaplı dik çatısı ise bütün yüksek duvarlara tepeden bakar.

Duvarla çevrili otoparkın ana kapısının üstünde taş üstüne oyulmuş olan **GERÇEK-HUKUK-ADALET-CEZA** kelimeleri bulunuyordu. Cezaevinin görünüşü ve buraya kapatılmış olan azıllı mahkûmlar göz önüne alınırsa rehabilitasyon kelimesinin burada yer almayışının rastlantısal olmadığı anlaşılır.

Korkunç günlerimin dördüncüsü olan 26 Kasım Çar-

şamba günü, cezaevinin üstüne çökmüş olan bulutlar ve alçak gökyüzü içerideki mahkûmların geleceği kadar karanlık görünüyordu. Buz gibi rüzgâr insanın iliğine işliyordu.

Otoparka girmemize izin verilmeden önce üçümüz *Explorer'* dan inmek zorunda kaldık, iki gardiyan, aracın içinde, dışında ve altında bomba veya roketatar gibi içeri sokulması yasak olan şeyler aradılar.

Lorrie, "Korkuyorum," diye itiraf etti.

Ona, "Bizimle birlikte içeri gelmen gerekmez," dedim.

"Hayır, gelmem gerekir. Birçok şey buna bağlı. Orada olmalıyım."

Otoparka girmemize izin verilince binaya yürüyerek gireceğimiz kapıya mümkün olduğu kadar yakın bir yere park ettik. Acı rüzgâr çok kısa bir mesafeyi bile yürüyerek aşmayı çetin bir sınava dönüştürüyordu.

Çalışanların, yeraltında ısıtmalı bir garaja sahip olmak gibi bir ayrıcalığı vardı. Açık havadaki boş otopark ziyaretçiler içindi.

İnsan, Şükran Gün'ünün arifesinde buraya mahkûm yakınlarının akın etmesini umar. Ama durum farklıydı. Her araba için dokuz arabalık boş yer vardı.

Mahkumların, bütün Batı eyaletlerinden geldiğini düşünürsek birçoğunun akrabalarının, mahkûmları düzenli olarak ziyaret etmeleri için mesafenin çok uzak olduğunu kabul etmek gerekir. Ya da belki ailelerinin onları umursadığı yoktu.

Bazı vakalarda da, onlar kendi ailelerinden birini öldürmüşlerdi ve böyle durumlarda bayram ziyaretlerini beklemeleri saçma olurdu. Bu duygusal mevsimde bile hücrelerin bulunduğu donuk kahverengi bloklardaki

küçük pencerelerinin dışındaki kül rengi gökyüzünde kanat çırpın kuşlara özlemle bakmakta olan yalnız adamlara merhamet duyamıyordum. Mahkûmlara ve hapisane hayatına romantik bir bakış açısı getiren Hollywood'un tuhaf kafa yapısını hiçbir zaman anlayamadım. Üstelik bu adamların çoğunun televizyonları, Hustler dergisine abonelikleri ve istedikleri uyuşturucuyu temin edebilme olanakları vardı.

Ana kapıdan girince, birisi silahlı üç gardiyanın bulunduğu kısa bir koridorda kendimizi tanıttık ve resimli kimliklerimizi gösterip kayıt yaptırdık. Metal bir detektörden ve floroskopik kontrolden geçtik. Tavandaki kameralar bizi seyrediyordu.

Uyuşturucu arayan bir köpek olan güzel bir Alman kurdu bakıcısının ayağının dibinde yatıyordu. Burnunu patilerinden birinin üstüne koymuştu. Başını kaldırıp bizim tarafı kokladı ve esnedi.

Yanımızda bulunan aspirinler ve mide asidine karşı kullanılan ilaçlar onun hırslayarak ayağa fırlaması için yeterli olmamıştı. Onun yasal reçetelerle alınmış *Prozac* karşısında nasıl tepki verdiğini merak ettim.

Koridorun sonunda başka bir kamera tarafından kontrol edildik. Sonra uzak bir yönden bir gardiyan demir bir kapıyı açarak, bizi bir sahanlığa aldı.

Ziyaretimiz Huey Foster tarafından ayarlandığı ve bu ziyaret olağandışı bir nedene dayandığı için VIP muamelesi görüyorduk. Silahlı bir gardiyanla beraber bize eşlik etmekte olan baş gardiyan yardımcısı bizi bir asansöre bindirdi, iki kat yukarı çıktık. Baş gardiyan yardımcısı duvardaki bir tarayıcıya elini dayadığında onun parmak izlerini okuduktan sonra açılan iki kapıdan daha geçtik.

Görüşme odasının önünde paltolarımızı çıkartıp duvardaki askıya asmamız söylendi. Kapının yanında asılı olan DAVRANIŞ KURALLARI başlığının altındaki kısa listeyi okuduk.

Önce odadan içeri sadece Lorrie ile ben girdik. Oda altıya dört buçuk metre genişlikteydi. Yerler gri muşamba kaplı, duvarlar griydi. Alçak tavanda floresan paneller vardı. Kasvetli gökyüzünün iç karartıcı aydınlığı, içinden tel geçmiş camdan yapılmış küçük pencereden içeri girmeye çalışıyordu.

Ortada bir buçuk metrelik uzun bir masa vardı. Masanın karşı ucunda tek bir sandalye duruyordu. Bu tarafta ise dört sandalye vardı.

Uzakta duran sandalyede ailemizi trajik bir durumdan kurtarmak ya da hemen hemen dayanılmaz olan bir acıya mahkûm etmek gücüne sahip olduğunu henüz bilmeyen Punchinello Beezo oturuyordu.

Punchinello'nun tarafında masaya lehimlenmiş olan ve fazla gürültü çıkarmaması için elektrikçilerin kullandığı bantla sarılmış olan iki çelik halka vardı. Punchinello'nun bilekleri bu halkalara zincirlenmişti. Bu prangaların uzunluğu, iskemlesinden kalkmasına ve bacaklarına uzatmasına izin veriyordu ama masadan uzaklaşmasını ya da etrafında dolaşmasını mümkün kılacak kadar uzun değillerdi. Masanın ayakları da yere mihlanmıştı.

Genellikle birkaç görüşmenin birden yapıldığı büyük bir salonda ziyaretçilerle mahkûmlar kurşun geçirmez cam bölmelerin arkasından bir hoparlör ızgarası aracılığıyla konuşurlar. Bu gibi görüşme odaları, daha çok müvekkilleriyle yalnız kalmak isteyen avukatlar tarafından kullanılırdı.

Biz, Puchinello ile gizli bir şey konuşmak istediğimiz için değil, daha samimi bir atmosferde onu bize söz vermesini istediğimiz konuda daha kolay ikna edebileceğimizi düşündüğümüz için özel bir görüşme yapmak istemiştik.

Görüşme odasının haşin ve korku veren atmosferini anlatmak için ambiyans kelimesi fazla entelektüel kaçardı. Burası katı kalpli bir adamın iyi kalpli bir adam olmaya ikna edilebileceği bir yere benzemiyordu.

Bizi buraya getiren gardiyan dışarıda kalarak biz içeri girdikten sonra kapıyı arkamızdan kapattı.

Punchinello ile birlikte gelen gardiyan da başka bir kapıdan bitişikteki bir odaya geçti.

Dokuz yıldan fazla bir zaman önce fırsat bulsa bizi öldürecek olan adamla yalnızdık. Kısmen bizim tanıklığımızı dayanarak ömür boyu hapse mahkûm edilmişti.

Bu nedenle herhangi bir talebimiz karşısında düşmanca davranması olasılığını göz önünde bulundurarak keşke hapishane kuralları birkaç kurabiye getirmemize izin verseydi diye düşünüyordum.

Parmaklıklar arkasında geçirdiği dokuz yıl Punchinello'da hiçbir iz bırakmamış gibiydi. Saçı, kasaba meydanını havaya uçurduğu zamanki kadar modaya uygun ve güzel değildi ama her zamanki kadar yakışıklıydı. Genç bir oğlan çocuğuna benziyordu.

Film yıldızı gülümsemesi samimi görünüyordu. Göz kamaştırıcı yeşil gözleri hayat doluydu ve ilgiyle parlıyordu.

Onun karşısına oturduğumuzda genellikle büyükanelerin, *hoşçakal* ya da *güle güle* derken yaptığı bir hareketi yaparak sağ elinin parmaklarını bize doğru salladı.

"İyi görünüyorsun," dedim.

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi.

"Dokuz yıl geçti. İnanılır gibi değil."

"Sizin için öyle olabilir. Bana yüz yıl gibi geliyor."

Bize karşı kin beslemediğine inanmak güçtü. Sonuçta o bir Beezo'ydu. Küskünlükle terbiye edilmiş, kinle demlenmişti. Buna rağmen sesinde düşmanlık hissedemiyordum.

Salak salak, "Evet, sanırım burada boş vaktin çoktur," dedim.

"Boş vakitlerimden yararlandım. Mektupla eğitim yoluyla hukuk diploması aldım ama cinayetten hüküm giymiş olduğum için baroya asla kabul edilmeyeceğim."

"Hukuk diploması. Bu etkileyici bir şey."

"Kendi adıma ve diğer mahkûmlar için başvurular yazdım.» Buradaki kaç mahkûmun hatalı olarak hüküm giydiğini duysan asla inanmazsın."

Lorrie, "Hepsi mi?" diye tahmin yürüttü.

Büyük bir ciddiyetle, "Evet hemen hemen hepsi," dedi. "insanın zaman zaman toplumdaki adaletsizlik karşısında ümitsizliğe kapılmaması güç oluyor."

"Her zaman pasta vardır," dedim. Sonra, Punchinello'nun babamın bu sözünü bilmediği için saçmaladığımı düşüneceği aklıma geldi.

Punchinello, şaşırtıcı sözlerimi ciddiye alarak, "Eh, pasta severim elbette ama adaleti tercih ederim," dedi. "Hukuk diploması almaktan başka bülbül gibi Almanca konuşmayı öğrendim. Çünkü Almanca adaletin lisanıdır.

Lorrie merakla, "Almanca niçin adaletin lisanıdır?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyorum. Eski bir II. Dünya Savaşı filminde, bir aktörün böyle söylediğini duydum. O zaman bana akılcı görünmüştü." Lorrie'ye kulağa Almanca gibi gelen bir şey söyledi; sonra tercüme etti:

"Bu sabah çok güzelsiniz."

Lorrie, "Sen de her zaman büyüleyici bir insandın," dedi.

Punchinello ona bakıp sırtıttı ve göz kırptı. "Aynı zamanda çok iyi Norveççe ve İsveççe öğrendim."

Lorrie, "Norveççe ve İsveççe öğrenen hiç kimseyle tanışmamıştım," dedi.

"Nobel ödülünü aldığımda onlara kendi dillerinde hitap etmenin terbiyeli bir davranış olacağını düşündüm."

Çok samimi görüldüğü için, "Hangi kategoride bir Nobel ödülü?" diye sordum.

"Henüz karar vermedim. Barış ödülü ya da edebiyat ödülü olabilir."

Lorrie, "Hırslı," diyerek Punchinello'yu desteklediğini gösterdi.

"Bir roman üzerinde çalışıyorum. Buradakilerin yarısı roman yazmakta olduklarını söyler ama ben gerçekten yazıyorum."

Ona, "Ben de roman yazmayı düşündüm," dedim. "Bir çeşit biyografi."

Punchinello, "Otuz ikinci bölümdeyim," dedi. "Romanımın baş karakteri trapezcinin gerçekten ne kadar kötü bir insan olduğunu yeni öğrendi." Yabancı bir lisanla bir şeyler söyledi. Norveççe ya da İsveççe olabildi. Sonra tercüme etti. "Bu ödülü kabul edişimdeki alçakgönüllülük kesinlikle onu bana verme kararınızdaki bilgeliğe eşittir."

Lorrie, "Gözyaşlarına boğulacaklar," dedi.

O, bir katildi ama aynı zamanda yalnız bir adamdı. Gözle görülebilen başarılarından etkilenmiştim.

"Hukuk diploması, Almanca, Norveççe ve İsveççe, bir roman yazıyor olmak... Ben bunları yapabilmek için

dokuz yıldan çok daha fazla zamana gereksinim duyarım."

"Bunun sırrı size göre benim zamanımı çok daha iyi değerlendirebilmem ve testislerim dikkatimi dağıtmadan enerjimi belli bir noktaya odaklayabilmemdir."

Eninde sonunda bu konunun açılmasını bekliyordum. "Bu durum için üzgünüm. Ama gerçekten bana başka seçenek bırakmadın."

Kaybı hiç önemli değilmiş gibi elini salladı, sanki boşver demek istiyordu. "Ortalıkta herkese yetecek kadar suç var," dedi. "Olan oldu. Ben geçmişte yaşadım. Gelecek için yaşıyorum."

"Soğuk havalarda topallıyorum," dedim.

Elini masaya bağlayan zinciri şingirdatarak bana parmağını salladı. "Sızlanma. Sen de *bana* başka seçenek bırakmamıştın."

"Sanırım bu doğru."

"Şunu demek istiyorum," dedi. "Eğer bu suçlama oyununa başlayacaksak koz benim elimde. Sonuçta sen benim babamı öldürdün."

"Fazlası var..." dedim.

"İlk çocuğunuza da onun adını vermediniz. Annie, Lucy, Andy, hayır Konrad."

O, çocuklarımızın adlarını sıralarken omurgamın üstünde bir ürperti hissettim, "isimlerini nereden biliyorsun?"

"Geçen yıl o şamatadan sonra gazetede okumuştum."

Lorrie, "Şamata derken babanın bizi öldürüp Andy'yi kaçırmak isteyişinden mi söz ediyorsun?" dedi.

Punchinello, eliyle yumuşak bir hareket yaptı. Onun gerginliğini gidermek ister gibiydi. "Sakin ol. Sakin ol."

Aramızda, Hathfield ile McCoy* gibi bir durum yok. Babam huysuz bir adam sayılabilirdi."

Lorrie, "Huysuz, yeterli bir tanım olmayabilir," diye önerdi.

"Gerçeği söyle kızım. Benden iyi kim bilebilir? Belki hatırlarsın dokuz yıl önce bankanın ikinci bodrumunda olay sadece bir eğlenceyken henüz çirkinleşmemişken, size soğuk ve sevgisiz bir çocukluk geçirdiğimi söylemiştim."

"Söylemiştin," diye tasdik ettim. "Tam böyle söylemiştin."

Punchinello, "O, bana iyi bir baba olmaya çalıştı ama bu içinde yoktu," dedi. "Burada geçirdiğim yıllar boyunca bana bir Noel kartı ya da küçük bir şeker parası göndermediğini biliyor musunuz?"

"Bu kolay değil," dedim ve içimde ona karşı hafif bir acıma duygusu hissettim."

"Ama eminim ki buraya, birbirimize onun ne alçak bir herif olduğunu anlatmamız için gelmediniz."

"Aslında..." dedim.

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Siz, buraya niçin geldiğinizi söylemeden önce şartlarda anlaşılm."

Lorrie, "Hangi şartlar?" diye sordu.

"Besbelli, benden önemli bir şey istiyorsunuz. Buraya kadar beni hadım ettiğiniz için özür dilemeye gelmediniz. Yine de bu davranışınızı takdir ediyorum. Adalet benden aldığınız bir şey karşılığında bedel ödemenizi gerektirir."

"Önce senden ne istediğimizi öğrenmen daha iyi olur," dedim.

* Amerikan folklorunda, aralarında kan davası olan bir ikili. (çev.)

"Hayır, ana şartların belirlenmesini tercih ederim," dedi. "Sonra benim payıma düşenin yetersiz olduğunu hissedersen antlaşmayı yeniden gözden geçirebiliriz. "

Lorrie, "Peki," dedi.

"Bir kere her 9 Ağustos'ta bir doğum günü kartı ve her yıl Noel'de bir tebrik kartı almak istiyorum. Burada-kilerin çoğuna ara sıra bir kart gelir. Ama bana hiç gelmez."

"İki tebrik kartı," diye onayladım.

"Ama basit bir kart ya da komik gibi görünüp aslında acımasız olan kartlardan değil. Üzerinde duygusal bir yazı olan bir *Hallmark* kartı."

"*Hallmark*," diye onayladım.

"Buradaki kütüphanenin fonları yetersiz. Kitapları ya doğrudan yayıncı kuruluştan ya da bir kitapçıdan alabiliyoruz. Bunun dışında kimse bize kitap gönderemez," diye açıkladı. "Bana Constance Hammersmith'in yeni çıkan bütün cep kitaplarını göndermesi için bir kitapçıyla anlaşırsanız çok sevinirim."

"Bu kitapları biliyorum," dedim. "Nörofinromatis hastası bir dedektifle ilgili hikâyeler yazıyor. Bu dedektif kapüşonlu bir pelerinle San Francisco'nun her tarafını dolaşıyor."

"Harika kitaplar," diye açıkladı. İkimizin de edebiyata meraklı oluşuna sevinmiş görünüyordu. "Bu dedektif, Fil Adam gibi. Onu hiç seven olmamış. Onunla her zaman alay etmişler. Hep dışlanmış. Bu durumda kimseyi umursamaması gerekir. Ama o, öyle yapmıyor. Hiç kimsenin yardım etmediği güç durumdaki insanlara yardım ediyor."

"Hammersmith yılda iki kitap yazıyor," dedim. "Bu kitaplar cep kitabı olarak yayımlandıkları anda eline ge-

çecek."

"Sonuncu olarak da... bir banka hesabı, şeker, çiklet ve ara sıra *Cheez Doodles* alabilmek için biraz para istiyorum.

Sonunda zavallı bir canavara dönüşmüştü.

Lorrie, "Para sorun olacak," dedi.

"Fazla bir şey istemiyorum. Ayda elli ya da kırk dolar. Bu sonsuza dek sürmeyecek. Uygun olduğu sürece istiyorum. Parası olmayan için burası berbat bir yer."

"Buraya niçin geldiğimizi anlattığımız zaman," dedim; "Sana niçin para veremeyeceğimizi anlayacaksın. Ama hepimiz bunu bir sır olarak saklayabilirsek sana para gönderecek üçüncü bir kişi bulabiliriz."

Sevindi. "Vay be! Bu harika olur. Hammersmith okurken, *Hershey* çikolatası yenir. "

Hammersmith'in kitaplarındaki pelerinli, eciş bücüş dedektif, çikolataya ve harpsikorda büyük bir tutkuyla bağlıdır.

Ona, "Sana bir harpsikord* alamayız," diye hatırlattım.

"Olsun. Zaten müzik konusunda yetenekli değilim. Sadece şu ana kadar üzerinde anlaştığımız şeyler geçerli. Bunlar benim yaşantımda büyük bir değişiklik yapacak. Burada hayat çok sınırlı, insanları, hayatını bu kadar kısıtlayarak ve onlara bu kadar az mutluluk vererek yaşatmak doğru değil. Bana sanki bin kişiyi öldürmüşüm gibi davranıyorlar."

Lorrie, "Ama epeyce insan öldürdün," diye hatırlattı.

Puchinello "Ama bin kişi öldürmedim," dedi. "O ihtiyar kadının üstüne de adalet sarayı çöktü. Onu öldür-

* *Harpsikord: Klavsen gibieski tip bir piyano.*

meve niyetim yoktu. Adaletli ceza, suçla doğru orantılı olmalı."

"Keşke olsaydı," dedim.

Punchinello, zincirlerini şangırdatarak ellerini masanın üstünde kavuşturdu ve büyük bir ilgiyle öne doğru eğildi. "Peki, meraktan ölüyorum. Buraya niçin geldiniz?"

"Sindaktili," dedim.

Sindaktili. Bu kelimeyi duyunca irkildi. Yüzünün soluk hapishane rengi önce krem, sonra süt, sonra tebeşir rengine dönüştü.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Sol ayağındaki beş parmak birbirine yapışık olarak doğdun," dedim.

"Bunu size o alçak söyledi, öyle değil mi?"

Lorrie, "Hayır," dedi. "Senin sindaktilili olduğunu bir hafta öncesine kadar bilmiyorduk. "

"Sol elindeki üç parmak da yapışıktı," dedim.

İki elini havaya kaldırıp parmaklarını açtı. Bunlar güzel ve biçimli ellerdi ama şu anda tir tir titiyorlardı.

"Sadece deri yapışıktı, kemikler değil," dedi. "Ama o, bana bu konuda bir şey yapılamayacağını, böyle yaşamak zorunda olduğumu söyledi."

Gözleri yaşlarla dolmuştu. Sessizce ağlıyordu. Ellerini açıp birleştirdi ve yüzünü avuçlarına gömdü.

Lorrie'ye baktım. Başını olumsuz anlamda salladı.

Ona vakit tanıdık. Birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Dışarıda gökyüzü kararmıştı. Sanki göksel bir yöne-

tici, günü üç perdeden ikiye indirgemiş, öğleden sonrası aradan çıkartarak sabahı, akşamın alacakaranlığıyla bi-tiştirmişti.

Bu açıklamaları yaptığımızda Punchinello'nun nasıl bir tepki göstereceğini bilmiyordum. Ama bu mutsuzluk gösterisi beklediğim tepkiler arasında değildi. Onun bu hali beni sarsmıştı.

Konuşabilecek hale gelince başını kaldırdı. Yüzü sı-rılsıklamdı. "Büyük Beezo... bir ayağımın beş yapışık ayak parmağıyla aksayarak yürüyüşümün bana bir pal-yaço olarak büyük avantaj sağlayacağını komik bir yürü-yüş yaptığımda bunun otantik olacağını söylemişti."

Bu acımasız katilin ağladığını görünce gözetleme penceresinden bizi izleyen gardiyanın yüzünde meraklı ve şaşkın bir ifade belirmişti.

"İnsanlar ayağımı değil sadece komik yürüyüşümü görüyorlardı. Ama elimi görebiliyorlardı. Onu her za-man cebimde tutamıyordum."

Kendimi onu teselli ederken buldum. "Çirkin değildi. Sadece farklıydı ve kullanımında sorunlar vardı."

"Yoo, bana çirkin görünüyordu," dedi. "Ondan nef-ret ediyordum. Annem kusursuzluğun ta kendisiydi. Bü-yük Beezo, bana onun fotoğraflarını göstermişti. Birçok fotoğrafını. Annem kusursuzluğun ta kendisiydi... ama ben değildim."

Annem Maddy'i düşündüm. Şirin bir insandır ama fiziksel açıdan kusursuz olmaktan çok uzaktır. Ancak se-vecen ve cömert kalbi kusursuzdur ve Hollywood'un bü-tün güzellerinden daha değerlidir.

"Ben büyüdükçe Büyük Beezo zaman zaman ku-surlu ayağımın ve elimin fotoğraflarını çeker göndere-nin adresini yazmadan onları domuzların domuzu

frengili, ihtiya kunduz Virgilio Vivacemente'ye gönderirdi."

Lorrie, "Niçin?" diye sordu.

"Virgilio'ya, en güzel ve yetenekli kızının bir trapezci doğurmadığını, Vivacemente hanedanından gelen gelecek kuşak sirk yıldızlarının daha az umut vaat eden diğer çocuklar doğurması gerektiğini göstermek için. Bu ayağımla yüksekteki bir telde nasıl y r yebilirdim? Bu elimle, havada trapezden trapeze nasıl ge ebilirdim?"

"Ne zaman ameliyat oldun?" diye sordum.

"Sekiz yaşımda ağır bir boğaz enfeksiyonuyla yatağa düştüm. Büyük Beezo beni bir kliniğe götürmek zorunda kaldı. Oradaki bir doktor kemiklerde sorun olmadığı için derideki yapışıklığı a manın kolay olacağını söyledi. Ondan sonra bu sakatlığım düzelmeden palyaçoluk dersleri almayı kesinlikle reddettim."

"Ama senin palyaçoluk yeteneğin yoktu."

Olumlu anlamda başını salladı. "Ameliyattan sonra verdiğim sözü tutmak için büyük çaba gösterdim.

Ama berbat bir palya oydum. El ve ayak parmaklarım ayrıldığı andan itibaren bunu anlamıştım."

Lorrie, "Sen bir trapezci olarak doğmuşsun," dedi.

"Evet. Gizlice dersler aldım. Ama çok geç kalmıştım. Bu i e çok erken başlamak gerekir. Üstelik o pislik Virgilio'nun gözünde ben palyaço kanıyla lekelenmiştim. Benim gösteri yapmamı engellemek için elindeki bütün olanakları kullanacağı kesindi."

"Sen de hayatını bir intikam çılgınlığı yolunda harcamaya karar verdin," dedim. 1994 yılında karşılaştığımızda bana buna benzer bir şey söylemişti.

Bize yaklaşık on yıl önce söylediğini tekrarladı. "U amıyorsam,  lse de olur."

Ona, "Doğduğun gece ile ilgili olarak babanın sana anlattığı deli saçması hikâye; katil hemşire, Virgilio'nun anneni öldürmesi için rüşvet verdiği hemşire, hepsi koca bir yalandı," dedim.

Punchinello, göz yaşları arasında gülümsedi ve başını salladı. "Öyle olduğundan şüphelenmiştim."

Bu itiraf kanımı dondurdu. "Yalan olabileceğinden şüphelendin öyle mi? Ama yine de bir sürü insanı öldürmek ve bazı yerleri havaya uçurmak için Snow Kasabasına gelmedin mi?"

Omuz silkti. "Bu yapılacak herhangi bir işti. O nefret ise tutunabileceğim herhangi bir şeydi. Başka bir şeyim yoktu."

Yapılacak herhangi bir iş. Hareketsiz bir cuma akşamı. Haydi bir kasabayı havaya uçuralım!

Bu düşünceyi dile getirmek yerine, "Anlaşılan senin yabancı dil öğrenmeye yeteneğin var," dedim.

"Öğretmen ya da çevirmen olabilirdin."

"Hayatım boyunca, Büyük Beezo'yu memnun etmeyi başaramadım. Ondan başka kimse benden kendisini memnun etmemi bekleliyordu. Öğretmen olmak onu etkilemezdi. Ama annemin ölümüne karşılık, korkunç bir intikam almak... Bunun için benimle iftihar ettiğini biliyorum." Yüzünde neredeyse mutlu bir gülümseme belirdi. "Babamın bunu yaptığım için beni sevdiğini biliyorum."

Saklamayı başaramadığım bir küçümsemeyle, "Gerçekten mi?" dedim. "Seni sevdiğini biliyorsun öyle mi? Sana bir Noel kartı bile göndermemiş."

Acı, bir bıçak olup gülümsemesini yontmaya başladı.

"Onun hiçbir zaman iyi bir baba olmadığını itiraf etmeliyim. Ama o iş yaptığım için beni sevdi."

Lorrie, "Bundan eminim Punch," dedi. "Bana kalırsa sen yapmak zorunda olduğun şeyi yaptın." Bu sözleriyle bana buraya onu kendimizden soğutmaya değil kazanmaya geldiğimizi hatırlatmıştı.

Lorrie'nin bana samimiyetsiz ama Puchinello'ya samimi gelen onayı genç adamın gülümsemesini yineledi. "Eğer o gece Snow Kasabası'nda işler ters gitmeseydi seninle Jimmy'nin yerine, seninle benim ortak bir geleceğimiz olabilirdi."

Lorrie gülümseyerek, "Vay canına, bunun üstünde düşünmeli," dedi.

Ben yine, "Sindaktili," dedim.

Gözlerini kırıştırdı. Anlamsız gülümsemesi şaşkın bir ifadeye dönüştü. "Bunu nasıl öğrendiğinizi söylemedin."

"Doğduğumda ellerimde bir sorun yoktu. Ama sağ ayağımın üç, sol ayağımın ise iki parmağı yapışıktı."

Puchinello şaşırmaktan çok dehşete düşmüş görünüyordu. "Bu ne berbat bir hastaneymiş?"

Onun; bazen bu kadar akıllı başında bazen de bu kadar deli olmasına hem bir hukuk diploması alabilecek ve Almanca öğrenebilecek kadar akıllı olup hem de biraz önceki kadar aptalca bir şey söyleyebilmesine şaşıyordum.

"Bunun hastaneyle ilgisi yok," dedim.

"O hastaneyi de havaya uçurmalıydım."

Bakışlarımla Lorrie'ye akıl danıştım.

Derin bir nefes alıp başını salladı.

Punchinello'ya, "İkimizin de yapışık parmakları vardı çünkü biz kardeşiz. İkiziz," dedim.

Önce bana, sonra Lorrie'ye şaşkınlıkla baktı. Sonra yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Gözleri kuşkuyla kısılmıştı. "Bu oyunu kendisini aynada hiç görmemiş olan biriyle oynamayı deneyin," dedi.

"Birbirimize benzemiyoruz," dedim. "Çünkü çift yumurta ikiziyiz. Tek yumurta ikizi değiliz."

Sadece bu beni manyak bir katilin kardeşi yapacağı için değil, aynı zamanda Konrad Beezo'nun fotoğrafını aile albümüne koymak ve altına BABAM yazmak istemediğim için onunla çift yumurta ikizi olmak istemiyordum. Natalie Vivacemente Beezo hayallerin ötesinde güzel, kusursuzluğun nesnelleşmiş hali olabilirdi ama aile ağacımda onun da yeri yoktu.

Benim tek bir annem ve tek bir babam var. Rudy ve Maddy Tock. Onlar - ve yalnız onlar – beni yetiştirip bugünkü kişiliğimi kazanmamı ve kaderin bana uygun gördüğü yere gelmemi sağladılar.

Kaderimde aşçılık vardı, sirkte çalışmak değil. Eğer damarlarımda onların kanı dolaşmıyorsa onların sonsuz sevgileri dolaşıyor. Çünkü hepsi o sevgiyi bana zerk ettiler.

Natali ve Konrad tarafından yetiştirilmiş olabileceğim gibi diğer olasılıklar düşünmeye bile değmeyecek şeylerdi.

Üstelik diğer olası hayatların hepsi olamayacaklar kategorisine girer. Düşünün. Benim gerçek dedem olmayan Josef Dede, o gece ölü olarak doğan kendi öz torunu hakkında değil de benim Rudy ile Maddy'nin yanılgıya düşüp, kendi çocukları sandıkları, benim hakkımda kehanette bulunmuştu. Hangi nedenle aslında arasında kan bağı olmayan bir "torun'un hayatıyla ilgili kehanetlerle bulunmuş olabilirdi?

Kaderin yapmak üzere olduğu bu tuhaf değişiklikten haberi olan daha yuce bir gúcün, dedemi sadece beni, hayatımdaki beş korkunç gün konusunda uyarmak için değil aynı zamanda Rudy'nin, büyüdüğünde kendilerine hiç benzemeyen bu yapışık parmaklı çocuğun Maddy'nin dokuz ay karnında taşıdığı bebek olduğuna inanması için kullandığına inanmaktan başka ne yapabilirim? Josef Dede, Rudy'e, benim 22.46'da doğacağımı, boyumun elli santim sekiz milimetre, ağırlığımyın ise üç kilo dokuz yüz gram, ayak parmaklarımyın bazılarının ise yapışık olacağını söylemişti. Bir doğumhane battaniyesine sarılmış olarak onun kucağına verildiğimde babam benim hakkımda bilgi sahibiydi ve beni, babasının ölüm döşęindeki kehanetlerini doğrulayan bir oğul olarak kabul etmişti.

Bir koruyucu melek benim bir yetimhanede büyümemi ya da başka bir aile tarafından evlat edinilmemi istememişti. Dünyaya gelmeden, yolda ölen Jimmy Tock'un yerini almamı istemişti.

Niçin?

Belki Tanrı dünyada iyi bir pastacıya daha ihtiyaç olduğunu düşünmüştü.

Belki Tanrı, Rudy ile Maddy'nin bana verdikleri sevgi, güzel duygular ve cömertlikle yetiştirecekleri bir evladı hakkettiklerini düşünmüştü.

Tek doğru ve eksiksiz cevap çok derinlerdeki gizemlerde saklı. Onları asla öğrenmeye çalışmayacağım. Ölümden sonra bana açıklanırsa buna bir diyeceğim olmaz. Söylediğim şeylerden biri yanlış. Jimmy Tock, dünyaya gelirken yolda ölmedi; ölen isimsiz bir bebektir.

Kimin rahminden çıkmış olursam olayım Rudy ve Maddy'nin oğlu olmak için yaratılan biricik Jimmy Tock

benim. Benim kaderimde tatlı hamur işleri, Lorrie Lynn Hicks ve Annie, Lucy ve Andy ile henüz bilmediğim şeyler vardı. Hayatımın her gününde bu plana uygun yaşıyorum ama onu anladığımı söyleyemem.

Büyük bir minnet duyuyorum. Alçakgönüllüyüm ve bazen korkuyorum.

1779'da, William Cowper adında bir şair şöyle yazmış: *Tanrı mucizelerini uygulamak için esrarengiz bir biçimde hareket eder.*

"Tebrikler, Bill"

Punchinello, çarpık gülümsemesiyle, kuşkuyla kısılmış gözlerinin arkasından, "Anlat bakalım," dedi.

Lorrie, "Birisini getirdik," dedi. "O daha ikna edici olabilir."

Gidip kapıyı açtım. Koridora eğildim ve koruyucu meleğimin dünyadaki aracı olan Charlene Coleman'a masanın başına gelip bize katılmasını rica ettim.

Charlene Coleman, doğduğum gece doğum servisinde hemşire olarak görevliydi ve şu anda elli dokuz yaşında olmasına rağmen hâlâ çalışmaya devam ediyordu. Uzun yıllardır Colorado'da yaşamasına rağmen Mississippi şivesinden tam olarak kurtulmuş değildi. Yüz ifadesi bugün de o günkü kadar tatlıydı ve rengi de o günkü kadar siyahtı. Biraz kilo almıştı ve bunu babamın ona gönderdiği hediye kurabiye ve pastalara bağlıyordu. Ama dediği gibi cennete gitmek isterseniz önce bu hayatı yaşamamız gerekir ve bunu yaparken yediğiniz ağır darbelerle dayanabilmek için biraz takviyeye ihtiyacımız vardır. Charlene'den daha fazla kişilik sahibi olan çok az kadın vardır. Son derece becerikli ve işinin ehlidir ama kibirli değildir. Kararlı bir insandır ama başkalarına hükmetmeyi sevmez. İlkelerinden ödün vermez ama eleştirel değildir. Kendisinden memnundur ama kendini beğenmiş değildir.

Charlene, masada Lorrie ile benim arama Puchinello'nun tam karşısına oturdu.

Ona, "Buruşuk, kırmızı suratlı huysuz bir küçük bohçaydın," dedi. "Ama büyüyünce hiç uğraşmadan yürek yakan bir yakışıklı olmuşsun."

Punchinello'nun kızardığını, solgun hapislane renginin canlandığını görünce şaşırdım.

Bu iltifattan hoşlanmış görünüyordu ama, "Bunun bana bir yararı olmadı," dedi.

"Kuzucuğum, Tanrı'nın sana verdiği armağanları asla sorgulama. Eğer armağanlarımızı değerlendiremezsek bu bizim suçumuzdur, Tanrı'nın değil." Bir an durup genç adamı seyretti. "Bana kalırsa sen hiçbir zaman yakışıklı bir çocuk olduğunun farkında olmadın. Hatta şimdi bile buna pek inanmıyorsun."

Punchinello, bir zamanlar sindaktili ile lanetlenmiş olan eline bakıyordu. Sanki parmakları dün birbirinden ayrılmış da kullanmayı yeni öğreniyormuş gibi onları açıp tek tek oynattı.

Charlene, "Annen de çok güzeldi," dedi. "Ve bir çocuk kadar tatlıydı ama dayanıksızdı." Eline bakmaktan vazgeçip bize baktı ve eski bir alışkanlıkla babasının uydurduğu çılgın hayale döndü. "Onu doktor öldürdü çünkü..."

Charlene onun sözünü kesti. "Böyle bir şey yok. Deli saçması bir şeyi duyunca sen de benim gibi anlarsın. Gerçekle başa çıkmaktan daha kolay olduğu için doğru olmayan şeylere inanmış gibi yaparsak bütün hayatımızı bir yalana dönüştürürüz. Bu bizi nereye götürür?"

Punchinello, "Buraya," diye açıkladı.

"Annen dayanıksızdı derken bunu sadece doğumda öldüğü için söylemiyorum. Gerçi iyi kalpli doktor onu kurtarmak için elinden geleni yaptı ama doğumda öldüğü bir gerçek. Ancak onun ruhu da dayanıksızdı. Birisi onu kırmış olmalıydı. Korku içindeydi. Doğumdan başka bir şeyden de korkuyordu.

Elime yapıştı ve bırakmak istemedi. Sanırım bana bir şeyler söylemek istiyor ama kendi söyleyeceklerini duymaktan korkuyordu." Masaya zincirlenmiş olmasa ve

duvarda asılı olan davranış kuralları izin verse Punhinel-lo'nun annesinin yaptığı gibi uzanıp Charlene'in elini tutacağını hissettim.

Büyülenmiş gibi ona bakıyordu. Donakalmıştı.

Yüzü bir keder gölü gibiydi. Gözlerinde boğulmuş umutlar vardı ve bu keder gölünün yüzeyinde çocuksu özlemler yüzüyordu.

Charlene, "Annen öldü ama sağlıklı ikiz bebekler doğurdu," diye devam etti. "Sen daha ufaktın. Jimmy daha iriydi."

O, Charlene'e bakarken ben de onu seyrediyor ve Charlene kurtarmak için beni seçeceğine onu seçseydi hayatım ne kadar farklı olurdu diye düşünüyordum.

Hayatlarımızın yer değiştirmesi, benim yerimde onun olması olasılığı onu kardeşim olarak görmemi kolaylaştırıyordu. Ama ona yakınlık duyamıyordum. O, benim için hâlâ bir yabancıydı.

Charlene Punchinello'ya, "Maddy Tock da güç bir doğum yapmıştı," dedi. "Ama onun durumunda annenin başına gelenin tam aksi oldu. Maddy yaşadı, bebeği öldü. Son kasılmalar o kadar acı veriyordu ki bayıldı ve çocuğunun ölü doğduğundan hiç haberi olmadı. O küçük paketi alıp bir battaniyeye sardım ve Maddy uyanıldığında onun küçük vücudunu görmesin diye çocuk odasındaki bir beşiğe koydum."

Tuhaf ama o ölü doğan bebeği düşününce kaybettiğim bir kardeş olarak onun için üzüliyordum. Oysa Punchinello için böyle üzülmem asla mümkün değildi.

Lorrie, "Sonra Dr. McDonald müstakbel babaların bekleme odasına, Konrad Beezo'yu karısının ölümü, Rudy Tock'u da bebeğinin kaybı için teselli etmeye gitti," dedi.

Charlene, "O akşam elemanlarımız eksikti," diye anımsadı. "Hain bir virüs ortalıkta dolaşıyor, insanlar hasta olmuş, yatıyordu. Benden başka tek doğum hemşiresi Lois Hanson'du. Konrad Beezo'nun doktora, ağza alınmayacak kelimeler kullanarak onu suçlayarak bağırdığını duyunca ikimiz de ikizleri düşündük. Ama nedenlerimiz farklıydı. Lois, Beezo'nun bebeklerini görünce sakinleşeceğini düşünüyordu. Ama ben kötü bir adamla yaşadığım evlilikten yeni kurtulmuştum. Bu adamda da aynı şiddeti, iyilikle yatıştırılmayacak ancak kendi kendini yakarak tükenebilen öfkeyi hissettim. Tek düşüncem bebeklerin güvenliğini sağlamaktı. Lois seni koridora çıkarıp bekleme odasına götürdü ve vurularak öldü. Ama ben Jimmy'i kucağıma alıp diğer tarafa gittim ve saklandım."

İkimizin de sindaktili ile doğduğumuzun söylenmiş olmasına rağmen Puchinello'nun açıkça reddetmese de Charlene'in hikâyesini kuşkuyla karşılayacağından korkuyordum. Ama o inanmakla kalmayıp onun anlattıklarını kendinden geçmiş bir halde dinliyordu.

Belki Alexandre Dumas'nın *Demir Maskeli Adam* romanındaki ihanete uğrayan kahramanla ortak yanları olduğu fikrine ısınmış olabilirdi. Kendisi kahraman köylü olarak yaşarken onun ikiz kardeşi olan ben, Fransa tahına çıkmıştım.

Charlene, "O şeker adamın, sempatik Dr. McDonald'ın ve de Lois Hanson'un öldürüldüğünü öğrenince Maddy'nin bebeğinin ölü doğduğunu ve Natalie Beezo'nun ikiz doğurduğunu bilen benden başka kimse kalmadığını anladım. Eğer ben bir şey yapmazsam Maddy ile Rudy bir trajedi yaşayacaklardı.

Bu, kolay kolay üstesinden gelebilecekleri bir şey değildi. Kurtardığım bebek de devletin merhametine terk edilecek, bir yetimhaneye ya da geçici ailelere verilecek... Ya da belki Konrad Beezo'nun, her biri kendisi kadar çılgın olan akrabaları tarafından alınacaktı. Hayatı boyunca insanlar onu işaret edip, Bu *bir katilin oğludur*, diyeceklerdi. Rudy ve Maddy'nin ne kadar iyi ve namuslu insanlar olduklarını ve bebeklerine ne kadar büyük bir sevgi göstereceklerini biliyordum. Bu yüzden ne yaptımsa yaptım.

Eğer Mesih İsa, kendimi Tanrı yerine koyduğumu düşünüyorsa beni bağışlasın."

Punchinello, gözlerini kapayıp hemşirenin anlattığı hikâyeyi sessizlik içinde özömsedi. Sonra bana döndü. "Peki, gerçek sana ne oldu?" diye sordu.

Ne demek istediğini hemen anlayamadım. Sonra, "gerçek sen" derken annemle babamın ölen bebeğini kastettiğini fark ettim.

"Charlene'in büyük bir hasır çantası varmış," dedim. "O gece ölü bebeği yumuşak beyaz bir örtüye sarıp, çantasına koymuş ve hastaneden çıkarıp kendi kilisesinin papazına götürmüştü."

Charlene, Punchinello'ya, "Ben, Baptist olarak doğdum ve yetiştirildim," dedi. "Coşkulu mezheplerden biridir. Ben ilahiler söyleyerek Rab'bi yüceltmeyi seven bir ailede, kızlar pazar günü kiliseye giderken cumartesi gecesinden daha güzel giyinir anlayışıyla yetiştirdim. Kilisemizin papazı bana yanlış bir şey yaptığımı söyleseydi sanırım hatamı düzeltirdim. Ama onun bu konuda kuşku-ları bile merhamet duygularının etkisinde kaldı. Kilisemizin kendi mezarlığı vardır. Papazla ben Maddy'nin bebeği için güzel bir köşe bulduk. Onu dualarla gömdük.

Sadece ikimiz. Yaklaşık bir yıl sonra ona bir mezar taşı satın aldım. Kutsal Ruh beni dürtükleyince elimde çiçeklerle oraya gidiyor ona Jimmy'nin ne kadar güzel bir hayat yaşadığını ve bu kadar iyi bir kardeşi oluşuyla gururlanması gerektiğini anlatıyorum."

Annem ve babamla birlikte mezarlığa gidip o mezar taşını görmüştük. Beş santim kalınlığında, dörtgen biçiminde, sade bir granitti. Üstüne şu kelimeler kazınmıştı: BURADA KÜÇÜK BİR BEBEK OLAN T. YATILIR. TANRI ONU O KADAR ÇOK SEVDİ Kİ, DOĞUMUNDA YANINA ÇAĞIRDI.

Bu bizim özgür irademizden ya da sadece utanç verici bir gururdan kaynaklanıyor olabilir ama bizler olayların merkezinde olduğumuza inanarak yaşarız. Bizi kendi dışımıza çıkaran, egomuzdan ayıran ve büyük resmi görmeye, olayların aslında bir dokuma ve her birimizin o rengarenk örgüde bir iplik ve her ipliğin, kumaşın bütünlüğü için gerekli olduğunu anlamaya zorlayan anlar çok seyrektir.

Mezar taşının önünde dururken böyle bir an, beni kabaran bir dalga gibi içine aldı, kaldırdı, çevirdi ve tekrar kıyıya getirdi. Artık hayatın haritalanamaz karmaşıklığına daha büyük bir saygı ve çözümlenemeyen gizemleri karşısında daha alçakgönüllü bir huşu duyuyordum.

Acı, soğuk kar tanelerini hapishane pencerele-
rine çarpıp çıtırtılar çıkaran granüllere dönüştürüyordu.

Sanki o gün mahkûmların kurbanlarının hayaletleri hapishaneyi ziyarete gelmiş, onları çağırmak için camlara vuruyorlardı.

Charlene bütün söyleyeceğini söyleyip tekrar koridora çıkmıştı. Punchinello bana doğru eğilip, "Bazen gerçek olup olmadığını merak ediyor musun?" diye sordu. Samimi olduğu belliydi.

Bu soru karşısında gerginleştim. Çünkü soruyu anlamamıştım. Çünkü onun konuyu değiştirip bizi çılgınca bir konuşmanın içine çekeceğinden ve buraya gelmemize neden olan talebimizi rahatça dile getirmemizi engelleyeceğinden korkuyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi anlamıyorsun çünkü sen hiçbir zaman gerçek olduğundan şüphe etmedin. Kimi zaman bir caddede yürürken kimse beni görmüyormuş gibi hissedirim ve görünmez olduğumdan emin olurum. Ya da geceleyin penceremin ötesinde karanlıktan, bir boşluktan başka hiçbir şey olmadığından emin olarak uyanırım ve perdeleri açıp dışarı bakmaya korkarım. Sadece bir boşluk göreceğimden ve pencereye arkamı

döndüğümde odanın da kaybolmuş olacağından korkarım. Bağırıldığında sesimin çıkmayacağı, dokunma, tat ya da koku alma duygularından yoksun, kör ve sağır olarak boşlukta yüzeceğimi, dünyanın hiç var olmamış gibi kaybolmuş olacağını, dokunabileceğim bir bedenim, hissedebileceğim kalp atışlarım olmayacağı aklıma gelir. Ama düşüncelerime engel olamam. Hiç durmadan yoğun bir biçimde sahip olmadığım ama sahip olmak istediğim, sahip olduğum ve kurtulmak istediğim şeyleri hiç kimse için bir anlam taşımadığımı ve hiç kimsenin benim için bir anlamı olmadığını, hiçbir zaman gerçek olmadığımı ama buna rağmen bütün bu sarsıcı, ısrarlı, korkunç *anıları* düşünürüm."

Umutsuzluk, umudun terk edilmiş oluşudur. Çaresizlik, umutsuzluğun harekete geçmiş şeklidir. Eylem açısından şiddet içerir. Pervasız ve gözü karadır. Puncchinello, bana silah ve patlayıcıları kullanmaktan Almancaya kadar, hukuk kurallarından, Norveççe dil bilgisine kadar her şeyi çaresizlikten madde ve gerçeklik kazanmak için öğrendiğini söylüyor ama yine de gece yarıları penceresinin dışında insanı yutan bir boşluk olduğuna inanarak uyanıyordu.

O, bana içini gösteren bir kapı açmıştı ve onun içinde gördüklerim hem acıklı, hem de korkunçtu.

Sözlerinin açıkladığı şeylerin hepsinin farkında değildi. Bana kendisini en derin bir biçimde analiz ettikten sonra bile hâlâ bir yalana inandığının farkında olmadığını göstermişti. Kendisini bana kendi gerçekliğinden ve dolayısıyla varoluşunun anlamından kuşku duyan bir insan olarak sunuyordu. Gerçekte ise kuşku duyduğu şey dünyanın varlığıydı ve sadece kendisinin gerçek olduğuna inanıyordu.

Buna solipsizm* deniyordu. Benim gibi bir aşçının bile bundan haberi vardı. Bu sadece benliğin kanıtlanabileceği varsayımına ve insanın kendi duyguları ve isteklerine abartılı bir biçimde odaklanışına dayanan bir teoriydi. O, kendisini hiçbir zaman bir kumaşın dokusundaki bir iplik olarak görmeyecekti. O, evrenin ta kendisi geri kalan bizler ise onun hayalleriydik. Öldürülür ya da öldürülmezdik. Bu, onun kararına bağlıydı. Bunun bizim için ya da onun için önemi yoktu.

Bu düşünce delilikten kaynaklanmıyordu ama sonunda bir akıl hastalığından ayırt edilemez hâle gelebiliyordu. Dünyanın en iyi üniversitelerinde üstünde düşünmeye değer bir felsefe olarak öğretilen bu düşünce biçimi bir seçim olarak başlıyordu. Bu, onu koşulların çıldırttığı, yolunu kaybetmiş zavallı bir çocuk olacakken daha önemli ve korkunç bir kişilik haline getiriyordu.

Şimdi beni her zamankinden daha fazla korkutuyor, ödümü patlatıyordu. Buraya onun kalbine dokunmayı umut ederek gelmiştik. Buna ihtiyacımız vardı. Ama biz rüyamızda gördüğümüz bir hayalin sızlanmalarından nasıl etkilenmezsek onu da daha fazla etkileyemeyecektik.

Bu, benim hayatımdaki beş korkunç günün dördüncüsüydü ve şimdi, bugünün niçin dördünün en korkuncu olduğunu anlayabiliyordum. Bizi reddedecekti ve onun reddedişiyle dayanılmaz bir kaybın acısını yaşamaya mahkûm olacaktık.

"Buraya niçin geldiniz?" diye sordu.

Buna cevap vermek için gerekli olan kelimeleri bulamıyordum. Bu, ilk kez başıma gelmiyordu. Lorrie nasıl konuşacağını biliyordu. Her şeyin temeli olan büyük ya

* Solipsizm: Tekbencilik. (çev.)

lanı kullandı. Bu yalan aracılığıyla Puchinello bir canavar değil bir kurban olduğuna inanıyordu.

"Sana, gerçek olduğunu ve bunu kesin olarak kanıtlayanın bir yolu olduğunu söylemeye geldik," dedi.

"Neymiş bu yol?"

"Kızımızın hayatını kurtarmanı istiyoruz. Bunu ancak sen yapabilirsin ve hiçbir şey senin gerçek olduğunu bu kadar kesin kanıtlayamaz.

Lorrie, çantasından Annie'nin fotoğrafını çıkarıp masanın üstünden Punchinello'ya doğru itti.

Punchinello, "Sevimli," dedi. Ama fotoğrafa dokunmadı. Lorrie, "iki aydan kısa bir süre sonra sonra altı yaşımda olacak," dedi. "Eğer o zamana kadar yaşarsa."

Puchinello, bize, "Ben asla çocuk sahibi olamayacağım," diye hatırlattı.

Hiçbir şey söylemedim. Gerçi sonradan bir cerrah benim yarım bıraktığım işi tamamlamıştı ama onu hadım ettiğim için bir kez özür dilemiştim.

Lorrie, "Neoplazması vardı," dedi.

Punchinello, "Bir grunge topluluğunun adına benziyor," dedi. Sonra kendi yaptığı anlamsız şakaya gülümsedi.

"Böbrek kanseri," diye açıkladım. "Tümörler çok hızlı büyüyor. Erken teşhis edilmezse akciğerlere, karaciğere ve beyine yayılıyor."

Lorrie, "Tanrı'ya şükürler olsun ki zamanında teşhis edildi," dedi. "Her iki böbreği de alıp, radyoterapi ve kemoterapi yaptılar. Kanserden kurtuldu."

Punchinello, "Aferin," dedi. "Hiç kimsenin kanser olmaması gerekir."

"Ama başka bir sorun var."

Punchinello, "Bu bebeklerin değıştirilme hikâyesi kadar ilginç değil," dedi.

Kendime güvenemediğim için konuşmadım. Annie'nin hayatının bir kelimeyle koparabileceğim kadar ince bir ipliğe bağlı olduğunu hissediyordum.

Lorrie, Puchinello hiçbir şey söylememiş gibi konuşmaya devam etti. "Böbrekleri olmadığı için haftada üç gün, dörder saat hemodiyalize giriyor."

Punchinello, "Altı yaşında," dedi. "İş gücü yok. Bol bol boş zamanı var."

İlgisiz olduğu kadar kaba olup olmadığına karar veremiyordum ya da acaba bizi iğneleyerek eğleniyor muydu?

Lorrie, "Diyaliz makinesinin ortasında diyaliz cihazı adı verilen büyük bir metal kap vardır."

Punchinello, "Charlene adındaki o kadının yaptığı şey yüzünden başı yasalarla derde girebilir mi?" diye sordu.

Kendime hâkim olmaya ve sinirlenmemeye kararlıydım.

"Bu dediğin ancak annemle babam onu şikayet ederlerse olur," dedim. "Onlar da böyle bir şey yapmayı düşünmüyorlar."

Lorrie, kararlı bir biçimde işine devam etti. "Diyaliz cihazında binlerce ince elyaf var. Bunların içinden kan geçiyor."

Punchinello, "Genellikle kara derili insanları sevmem," diye açıkladı. "Ama o hoş bir insana benziyordu."

Lorrie, "Ve bir sıvı var. Temizleyici bir sıvı," diye devam etti. "Atıkları ve artık tuzları alıp götürür. "

Punchinello, "Adamakıllı şişman," dedi. "Her gün bol miktarda yemek yemesi gerekir, insan acaba o bebeği gömeceğine yedi mi diye merak ediyor. "

Lorrie, gözlerini kapadı. Derin derin nefes aldı. Sonra, "Çok nadir rastlanan bir şey ama," dedi, "Bazen diyaliz olan hastanın temizleme solüsyonunun içindeki bir ya da daha fazla kimyasala karşı alerjisi oluyor."

"Zencilere karşı önyargılı değilim. Eşit haklara ve buna benzer şeylere sahip olmaları gerekir. Sadece onların beyaz olmayışı hoşuma gitmiyor. "

"Diyalizat adı verilen bu solüsyonun içinde kimyasallar var. Bu kimyasalların çok küçük bir bölümü kanla birlikte vücuda dönüyor. Bunlar genelde zararsız olan ölçülemeyecek kadar küçük miktarlar. "

Punchinello, "Avuçlarının soluk, ellerinin üstünün siyah oluşu hoşuma gitmiyor," dedi. "Topukları da soluk. Kılık değiştirmek amacıyla zenci gibi görünmek isteyen beyaz insanlara benziyorlar. Zenci olmak için iyi tasarlanmamış, kötü yapılmış kostümler giymiş gibiler."

Lorrie, "Eğer doktor gerektiği kadar yararlı olmayan bir diyalizat kullanılmasını önermişse," diye açıkladı; "Ya da hasta olanın ona karşı hassasiyeti varsa formülde değişiklik yapılabilir."

Punchinello, "Dünyanın hatalı olduğunu anladığım şeylerinden biri de zencilerin varlığı," dedi. "Eğer herkes beyaz olsaydı dünyanın görünüşü çok daha ikna edici olurdu."

Belki farkına varmadan, dünyanın sadece bir sahne, onu aldatmak için hazırlanmış bir hayal, kendisinin de oradaki biricik değerli motif olduğuna inandığını itiraf etmeye her zamankinden daha fazla yaklaştı. Lorrie bana baktı. Yüz ifadesi sakindi ama gözlerinde öfke pırıl-

tıları vardı. Onu cesaretlendirmek için başımı salladım.

Her geçen an ona ulaşma ümidimizi zayıflatıyordu. Ama pes edersek Annie için hiçbir umut kalmayacaktı.

Lorrie, "Pek olacak bir şey değil ama kırk yılda bir," dedi, "Diyaliz hastalarından biri diyaliz için şart olan kimyasallardan birkaçının en küçük miktarına bile şiddetli bir alerji geliştirir. Bu durumda solüsyonun formülünde değişiklik yapılması işe yaramaz. Alerjik reaksiyon her seferinde artar ve sonunda hasta anafilaksi* nedeniyle komaya girer. "

Puchinello, "Tanrı aşkına ona kendi böbreklerinden birini ver," dedi. "Bunu niçin yapmıyorsun? Senin böbreğinin ona uyması gerekir."

Lorrie, "Babanın sayesinde," diye hatırlattı, "Sadece tek böbreğim var."

Punchinello, bana, "Seninkilerin birini ver," dedi.

"Verebilseydim çoktan ameliyat masasına yatar-dım," dedim. "Böbrek nakli yapılabilmesi için buna uygun olup olmadığının belirlenmesi amacıyla testler yapıldı ve her iki böbreğimde de kan damarlarından kaynaklanan kistler olduğu ortaya çıktı."

"Sen de mi öleceksin?"

"Bunlar iyi huylu kistler. İnsan, onlarla hayatının sonuna kadar yaşayabilir ama verici olmaya uygun değilim."

Josef Dede'nin ölüm döşeginde söylediği son söz *Böbrekler!* olmuştu. *Lanet olası böbrekler. Neden bu kadar önemli olsun ki? Bu saçma, çok saçma!*

Babam, dedemin son anda ipe sapa gelmez şeyler söylemeye başladığını bu son sözlerin hiçbir önemi olmadığını düşünmüştü.

* Anafilaksi, ani başlangıçlı, hızlı seyirli, tüm doku ve organları etkileyebilen, ölüm ile sonuçlanabilen acil bir durumdur.

Şair William Cowper, 1800 yılında ölmüş olmasaydı bu konuda ne derdi biliyoruz.

İhtiyar Bili, Tanrı'nın gizemli yollarından söz ettikten sonra *Tanrı, çatık kaşlı bir ilahi adaletin arkasında gülümseyen bir yüz saklar*, yazmıştır.

Ben de hep aynı şeye inanmışımdır. Ama itiraf etmeliyim ki son zamanlarda onun gülümsemesinin de Puchinello'nun ara sıra bize lütfettiği tebessümler gibi delice olup olmadığını merak eder olmuştum.

Katil ruhlu kardeşim şimdi, "Çocuğu herkesin yaptığı gibi böbrek nakli için sıraya sokun," dedi.

Lorrie, "Uygun bir böbrek bulmak için bir yıl belki daha da fazla beklememiz gerekebilir," dedi. "Lucy ve Andy verici olamayacak kadar küçükler."

"Bir yıl o kadar uzun bir süre değil. Ben sekiz yaşına kadar sindaktili için ameliyat olmadım. O zaman neredeydin?"

Lorrie gergin bir sesle, "Beni dinlemiyorsun," dedi. "Böbrek bulunana kadar Annie'nin diyalize girmesi gerekiyor. Ama bu mümkün değil. Biraz önce anlattım."

"Ben, ona uygun bir verici olmayabilirim."

"Uygun bir verici olacağın hemen hemen kesin," diye itiraz ettim.

"Yine kafanı kovaya sok olayı olacak," diye tahmin yürüttü. "Her zaman öyle olur."

Lorrie, onunla Annie arasında duygusal bir bağ kurmak için, "Sen onun amcasısın," dedi.

Punchinello bana, "Sen de benim kardeşimsin," dedi. "Peki adalet sistemi beni çarmıha gerdiğinde, dokuz yıl boyunca neredeydin? Pontus Pilatus gibi ellerini yıkayıp benden kurtulmuşsun."

Bu suçlamanın mantıksızlığı ve kendisine mal ettiği

hayali ihtişamın yansıması olan kendisini İsa ile mukayese ediş i ona cevap vermemi engelledi.

"Zenciler konusunda çok yanlış olan başka bir şey de zenci bir erkeğin menisinin de beyaz bir erkeğinki gibi beyaz oluşudur. Biliyorum yeterince porno seyrettim. Oysa siyah olmalıydı."

Bazı günler, içinde yaşadığımız dünyanın edebiyattaki en inandırıcı tasvirinin Lewis Carrol'un Alis'e gezdirdiği düşlerdeki gibi tutarsız hayallerin oluşturduğu o krallık olduğunu düşünürüm.

Lorrie ısrarcı olmayı denedi. "Eninde sonunda, anafilaksi Annie'yi öldürecek. Bunu tekrar risk edemeyiz. Şu anda köşeye sıkışmış durumdayız. Onun, sadece..."

Sesi çıkmıyordu.

Onun cümlesini ben tamamladım. "Annie'nin iki günü kaldı."

Bunu dile getirince korkunun demir bir kısıkaç gibi kalbimi sıktığını hissettim ve bir an nefes alamadım.

Kardeşim, "İş daima zavallı Punchinello'ya düşer. Punchinello Beezo gelmiş geçmiş en büyük palyaço olacaktır! Ama olamadım. Bakın, çağının en iyi trapezcisi Punchinello Beezo olacaktır! Ama buna izin verilmedi. Hiç kimse annesinin ölümünün intikamını Punchinello gibi alamayacaktır! Ama parayı alıp kaçamadım ve testislerim kesildi. Şimdi yine dünyadaki bütün insanların arasında yalnız Punchinello küçük Annie Tock'u kurtarabilir - bu arada, onun adı, aslında, Annie Beezo olmalıydı - yalnız Puchinello! Ama sonunda Annie nasıl olsa ölecek çünkü bu, her zaman olduğu gibi bana karşı hazırlanmış bir komplo."

Onun konuşması Lorrie'yi perişan etmişti. İskemlesinden kalkıp ona arkasını döndü. Ayakta dururken ken-

dini kontrol edemiyor, tir titriyordu.

Punchinello'ya tek söyleyebildiğim, "Lütfen," oldu.

"Git buradan," dedi. "Evine dön. Küçük şeytan ölünce onu, Baptist mezarlığındaki hayatını çaldığın isimsiz bebeğin yanına gömersin."

Görüşme odasından koridora çıktığımızda Charlene Coleman yüzümüzü görür görmez korkunç gerçeği anladı. Kollarını açtı ve Lorrie onun kollarına atılarak ağlamaya başladı.

Son yarım saat içinde olup bitenleri düşünürken keşke zamanı geri sarıp ona daha kurnazca yaklaşıyordum diye hayıflanıyordum.

Elbette onunla on kere hatta yüz kere görüşmenin biraz önce sona eren görüşmemizden farklı bir sonuç vermeyeceğini biliyordum. Onunla konuşmak, bir fırtınayla konuşmaktan farksızdı. Ona söylenecek şeyler Muson rüzgârlarına verilecek "vazgeç ve dur" emirleri gibi harcanıp gitmeye mahkûmdu.

Annie'ye yardım edebilmek için elimden geleni yaptığımı, buraya gelişimizin baştan beri ümitsiz bir kumar olduğunu biliyordum. Buna rağmen ona yardım edemediğimi, bunu başaramadığımı hissediyordum ve büyük bir çaresizlik içindeydim. Üstüme öyle bir yorgunluk çökmüştü ki otoparka kadar yürüyecek gücüm yoktu.

Lorrie birden, "Fotoğraf," diye hatırladı. "Annie'nin fotoğrafı o ahlaksız alçakta kaldı."

Ayrıntılara girmesine gerek yoktu. Gözlerinin çevresinin niçin morardığını, ağzının niçin nefretle kasıldığını anlıyordum.

Onun, hücresinde tek başına oturup Annie'nin fotoğrafına bakarak kızımı gözleriyle yediğini ve onun acılı ölümünü hayal ederek başkalarına acı çektirmeye karşı duyduğu açlığı giderdiğini düşünmeye dayanamazdım.

Fırtına gibi görüşme odasına girdim ve onun gardiyanla birlikte olduğunu gördüm. Gardiyan onun zincirlerini çözmek üzereydi.

Ona doğru uzanarak, "O fotoğraf bize ait," dedim.

Tereddüt etti, fotoğrafı uzattı. Ama benden bir kol boyu uzakta tutuyordu. Elinden almaya çalıştığım zaman vermedi.

"Kartlar?" dedi.

"Hangi kartlar?"

"Doğum günümde ve Noel'de bana göndereceğiniz kartlar."

"Ha, evet."

"Gerçek Hallmark olacak. Anlaşmıştık."

"Anlaşma yapmadık. Seni gidi orospu çocuğu."

Yüzü kızardı.

"Anneme küfür etme."

Ciddiydi. Bunu daha önce görmüştük.

Sonra öfkesi geçti ve "Ama unuttum... O senin de annen öyle değil mi?" dedi.

"Hayır. Benim annem Snow Kasabası'nda, evde bir iguana resmi yapıyor."

"Yani şeker parası da yok mu?"

"*Cheez Doodles* da yok."

Bu tavrım karşısındaki şaşkınlığı samimi görünüyordu. "Ya Constance Hammersmith'in kitapları?"

"Fotoğrafı ver."

Fotoğrafı bana verdikten sonra gardiyana, "Birkaç dakika daha yalnız kalmamız gerekiyor, lütfen," dedi.

Gardiyan bana baktı.

"Beyefendi?"

Konuşmaktan korkuyordum. Sadece başımı salladım.

Gardiyan odadan çıktı. Pencereden bizi seyretmeye başladı.

Punchinello, "Bana imzalamam için bir anlaşma getirdiniz mi?" diye sordu.

Lorrie görüşme odasının kapısında bekliyor ve benim dışarı çıkmam için kapıyı aralık tutuyordu.

"Çantamda üç kopya hâlinde iyi bir avukat tarafından hazırlanmış bir anlaşma var," dedi.

Genç adam, "İçeri gir," dedi. "Kapıyı kapat."

Lorrie masanın akli başında insanların oturduğu tarafında bana katıldı. Eminim ki o da benim gibi, Punchinello'nun bizi aptal yerine koyarak, bizimle oynadığını, yine kararından acımasızca vazgeçeceğini düşünüyordu.

"Bunu ne zaman yapabiliriz?" diye sordu.

"Yarın sabah," dedim. "Denver'daki hastane bu işi yapmaya hazır. On iki saat önceden bildirmemiz yeterli."

"Yaptığımız antlaşma..."

Lorrie çantasından kalemle anlaşmayı çıkarırken, "İstiyorsan hâlâ geçerli," dedi.

Punchinello içini çekti. "O dedektif hikâyelerine bayılıyorum."

"Ve *Hershey* çikolatalarına," diye hatırlattım.

"Ama pazarlık sırasında bir böbreğimi vereceğimi bilmiyordum," dedi. "iki testisimi de elimden aldığınıza göre bu çok fazla."

Bekledik.

"Bir şey daha istiyorum," dedi.

İşte şimdi can alıcı bir cümleyle bizi vuracak ve yıkılışımıza bakıp gülecekti.

"Burası özel bir oda," dedi. "Dinleme aygıtları yok. Çünkü mahkûmlar burada genellikle avukatlarıyla görüşürler."

Lorrie, "Biliyoruz," dedi.

"Penceredeki moronun da dudak okumayı bildiğini sanmam."

Veremeyeceğim bir şey isteyeceğinden emindim. "Ne istiyorsun?" diye sordum..

"Bana insanların kardeşlerine güvendiği gibi güvenmediğini biliyorum," dedi. "Bu yüzden bunu kızına böbreğimi vermeden yapmanı beklemiyorum. Ama kızın benim böbreğime kavuşunca yapacaksın."

"Eğer yapabileceğim bir şeyse."

Neşeli bir tavırla, "Yapabileceğinden eminim," dedi. "Yani baksana, Büyük Beezo'ya ne yaptın."

Ne demek istediğini hiç anlamamıştım. Bunun sonunun kötü bir şakaya mı gerçek bir teklife mi varacağını da bilmiyordum.

Punchinello, "İblisin izindeki o it herifi, Virgilio Vivacamente'yi öldürmeni istiyorum Onun acı çekmesini ve seni benim yolladığımı bilmesini, sonunda da ölmesini istiyorum."

Bu şaka değildi. Ciddi konuşuyordu.

"Elbette," dedim.

Gri tavandaki beyaz floresan lambalar gri elik masanın üstündeki beyaz belgeler, gri gökyüzünden yağmakta olan beyaz buz taneciklerine dönüşmüş kar, pencere camlarını tıklatırken onun imzasını atışı ve tükenmez kalemin kâğıt üzerinde çıkardığı hafif fısıltı...

Punchinello'nun gardiyanı ve bize buraya kadar eşlik etmiş olan gardiyan tanıklık edip kardeşimin imzasının altına imzalarını attılar.

Lorrie belgelerin bir kopyasını Punchinello'ya bırakıp diğerlerini çantasına koydu. Şartları kağıda dökülmüş olmasa da anlaşma yapılmıştı.

Tokalaşmadık. O isteseydi, ben tokalaşır, Annie'nin hatırı için küçük bir sıkıntıya katlanırdım. Ama onun tokalaşmayı gerekli görmediğı belliydi.

"Bu iş bittikten ve Annie iyileştikten sonra onu ara sıra hiç değilse Noel'de, buraya beni ziyarete getirmeni isterdim," dedi.

Lorrie, hiç tereddüt etmeden küt diye, "Hayır," dedi. Oysa ben onun duymak istediğı her şeyi söylemeye hazırdım.

Punchinello, "Bir kere onun amcasıyım," dedi. "Ve kurtarıcısıyım."

Lorrie ona, "Sana yalan söylemeyeceğim," dedi. "Jimmy de söylemez. Sen hiçbir zaman bizim ailemizin küçük bir parçası bile olmayacaksın."

Punchinello, zincirlerin izin verdiği kadar geriye uzanarak sol böbreğini işaret edip, "Belki en küçük parçası olacağım," dedi.

Lorrie ona aşağılayarak baktı.

Sonunda Punchinello sırttı.

"Tuhafsın."

"Senin gibi."

Onu orada bırakıp dışarı çıktık ve koridorda bekleyen Charlene Coleman'a onun kararını değiştirdiğini söyledik.

Cezaevinden Denver'a gittik. Burada, Marriot Otelinde kalıyorduk. Annie ise hastanede her ihtimale karşı ameliyata hazırlanıyordu.

Gökyüzü morarmıştı. Kırık dişler gibi buz parçaları tükürüyordu.

Şehirde asfaltın üstü yer yer buz tutmuştu. Kaldırımlarda yürüyen yayaların paltolarının etekleri rüzgârda uçuşuyordu.

Charlene o sabah bizimle otelimizde buluşmuştu. Şimdi kucaklaşmalardan, teşekkürlerden ve kutsamalardan sonra Snow Kasabasına doğru yola çıktı.

Yine Explorer'ın içinde ikimiz başbaşaydık. Hastaneye giderken, Lorrie direksiyondaydı. "Annie'nin hiçbir zaman onun hayatının bir parçası olmayacağını söyleyerek ödümü koparttın," dedim.

"Bizim buna asla izin vermeyeceğimizi biliyordu," diye açıkladı. "Eğer kabul etseydik yalan söylediğimizi anlardı. O zaman senin Vivacemente'yi öldürmekle ilgili olarak yalan söylediğini de anlayacaktı. Ama şimdi senin

bunu gerçekten yapacağını sanıyor. Çünkü "Baksana, Büyük Beezo'ya ne yaptın," dedi. Senin bunu yapacağına inanırsa o da kendine düşeni yapar."

Hiç konuşmadan birkaç bloğu arkada bıraktık. Sonra, "O, deli mi yoksa kötü biri mi?" dedim.

"İkisi arasındaki fark benim için önemli değil. Şöyle veya böyle ona katlanmak zorundayız."

"Eğer başlangıçta deli olduğu için kötü yola saptıysa bu onun için bir açıklama olabilir. Hatta insan ona acıyabilir bile."

"Bu benim için geçerli değil," dedi.

O, yavrusu tehlikede olan bir dişi aslandı ve yırtıcı hayvanların acıması söz konusu değildi.

"Eğer o başlangıçta kötü olup kötülüğünden delirdiyse, ona, kardeşin kardeşe borçlu olduğu hiçbir şeyi borçlu değilim."

"Bunu bir süredir düşünüyor olmalısın."

"Evet."

"Biraz ara ver. Unut. Mahkeme bu konuda çoktan karar verdi. Akli dengesinin yerinde olduğu tespit edildiği için yargılandı."

Kırmızı ışıktaki durdu.

Ara sokaktan Cadillac marka, pırıl pırıl, siyah bir cenaze arabası geçti. İçi görünmesin diye camları koyu renkti. Belki de ünlü bir ölüyü taşıyordu.

Lorrie'ye, "Vivacamente'yi öldürecek değilim," dedim.

"Güzel. Eğer cinayet işlemeye karar verersen insanları rastgele öldürmeye kalkma. Benimle konuş. Sana bir liste veririm."

Yeşil ışık yanmıştı.

Kavşaktan geçerken köşede duran ergenlik çağında-

ki üç erkek çocuğu gülerek müstehcen hareketler yaptılar. Ellerinde hakaretleri vurgulamak için orta parmağı kesilmiş olan siyah eldivenler vardı. İçlerinden biri buzdan kalbura dönmüş bir kartopunu bize doğru fırlattı ve kartopu hızla kapıma çarptı.

Hastaneden bir sokak ötedeydik. Hâlâ Punchinello'yu düşünüyor ve Annie için endişeleniyordum.

"Vazgeçecek."

"Bunu aklına bile getirme. "

"Çünkü bu hayatımdaki beş korkunç günün dördüncüsü." "Zaten bir süredir oldukça korkunç şeyler yaşıyoruz." "Yeterince korkunç şeyler yaşamadık. Daha beteri geliyor. Geçmişe bakarsak böyle olması gerekir."

Lorrie beni, "Olumsuz düşüncenin gücü," diye uyardı. Buz çözücüye rağmen ön camdaki silecekler buzlanmaya, bıçaklar camın üstünde teklemeye başlamıştı.

Bugün Şükran Günü'nün arifesiydi. Hava, ocak ayındaymışız gibi dondurucuydu. Sanki Cadılar Bayramıydı.

Canavarların dolaptan çıkıp çocukları kemirmesine engel olan kahraman muhafız ayı Kaptan Huffy, Annie ile hastane yatağını paylaşıyordu. Bu onun hayatındaki en güç görevdi.

Odaya girdiğimizde kızımızı uyurken bulduk. Daima yorgun olduğu için bu günlerde çok uyuyordu. Çok fazla.

Annie, on bir ay önce annesinin ölümüne ne kadar yaklaştığını bilmiyordu ama akik pendantsinin hikâyesini, her şeyi yakıp kül eden yangından kurtulduğunu, annesi yoğun bakım odasındaiken onun boynunda olduğunu biliyordu. Onu takmak istemişti. Şimdi boynundaydı.

Benim güzel küçük Annie'm değişmiş, yüzü sararmış, saçları kurumuştı. Gözlerine ölümün ağırlığı çökmüş, dudakları solmuştu. Bir kuş gibi küçücük görünüyordu. Sanki ihtiyarlamıştı.

Ne dergiler, ne televizyon ne de pencereden görünen manzara ilgimi çekmiyordu. Gözlerimi küçük kızımın ayıramıyor hayalimde onu eskisi gibi ve ileride olacağı gibi görüyordum.

Onun boyun eğmeyen inatçı ruhu, hastalık, acı ve çöküşle mücadele ederek geçirdiği aylar boyunca gösterdiği cesaret bana ilham veriyordu. Ama ben daha fazlasını istiyordum. Ona, tekrar iyileşmiş sağlıklı ve hayat dolu haliyle kavuşmayı istiyordum. Benim küçük erkek kızım.

Annemle babam, beni Tanrı'dan lütuflar ya da bereketler istemek üzere yetiştirmediler. Evet, Tanrı'dan bana yol göstermesini doğru olanı yapacak güç vermesini istemeyi öğrettiler. Kazanan loto numarası, aşk ya da sağlık veya mutluluk için dua etmeyi öğrenmedim. Dua, bir istekler listesi, Tanrı da Noel Baba değildir.

Onların bana öğrettiği gibi ben de ihtiyacımız olan her şeyin bize verildiğine inanırım. Elimizdeki gücün ve araçların farkına varacak akıl ve bilgeliğe sahip olmamız ve yapılması gerekeni yapacak cesareti bulmamız gerekir.

Örneğin bu durumda insan olarak yapabileceğimiz her şeyi yapmıştık sanki. Eğer şu anda onun kaderi Tanrı'nın elinde olsaydı daha huzurlu olurum. Ama görünüşe bakılırsa onun kaderi Punchinello Beezo'nun elindeydi ve endişe, kanatlı bir sürü gibi midemin içinde dolaşüyor, kemiklerimde kanat çırpıyordu.

Bu yüzden küçük erkek kızımı bana geri vermesi ve Virgilio Vivacamente'nin öldürülmesini satın almak gibi şeytani bir neden yüzünden olsa bile Puchinello'yu doğru olanı yapmaya yönlendirmesi için dua ediyordum.

Tanrı'nın kendisi bile bu etiğin hesabını yapabilmek için yüksek kaliteli bir hesap makinesine ihtiyaç duyabilirdi.

Annie'nin yanında otururken duyduğum endişe yüzünden felce uğramış gibiydim. Lorrie ise sürekli hareket halindeydi. Telefonlar ediyor, hastane ile hapishane yönetimi arasında koordinasyon sağlamaya çalışıyordu.

Annie uyanınca birçok şeyden, balkabaklarından, krallardan, gelecek yıl Disney World'e, ondan sonraki yıl Havai'ye gideceğimizden, kayak ve pasta yapmayı öğ-

renmekten söz ettik. Ama, içinde bulunduğumuz andan hiç bahsetmedik.

Alnı sıcak, ince parmakları soğuktu, narin bilekleri o kadar incelmışti ki çarşafların üstünden elini kaldıracak olsa kırılacakmış gibi duruyordu.

Filozoflar ve ilahiyatçılar yüzyıllardır cehennemin var olup olmadığını ve niteliklerini tartışıyorlar. Ama orada, hastanede cehennemin var olduğunu ve sokaklarını tarif edebileceğimi anlamıştım.

Cehennem; evladınızı bir daha hiçbir zaman göremeyeceğinizi anladığınız andaki korkudur.

Sigorta ve hastane görevlileri çok yardımcı oldular ve son derece hızlı ve becerikli davrandılar. Öğleden sonra Punchinello Beezo, bir hapishane kamyonetiyle iki silahlı gardiyanın gözetiminde kelepçeli ve ayak bileklerine pranga vurulmuş olarak geldi. Onu görmedim. Sadece geldiğini haber verdiler.

Testler yapıldı. Onun uygun bir verici olduğunu söylediler.

Sabah, saat altıda böbrek nakli yapılacaktı.

Bu korkunç günün gece yarısına hâlâ saatler vardı. O saate kadar kararını değiştirebilir ya da kaçabilirdi.

Saat 8.30'da babam, Josef Dede'nin kehanetini beklenmedik bir biçimde doğrulamak için Snow Kasabası'ndan telefon etti. Weena, akşam yemeğinden önce biraz dinlenmek için uzanmış ve seksen altı yaşında, uykuda, huzur içinde ruhunu teslim etmişti.

Lorrie, bu haberi vermek için Annie duymasın diye beni istemediğim halde koridora çıkardı.

Annie gözyaşlarımı görmesin ve kendisi için ağladığımı sanarak endişelenmesin diye bir süre boş bir hastane odasındaki bir koltukta oturdum.

Bir cep telefonundan annemi aradım ve bir süre Rowena Nine hakkında konuştuk. Bir annenin, bir büyü-kannenin arkasından elbette yas tutarsınız. Ama, uzun ve mutlu bir hayat yaşamışsa ve ölüm acı ya da korku olmadan gelmişse, çok fazla yas tutmak Tanrı'ya saygısızlık olur.

Annem, "Beni şaşırtan," dedi, "Tam da yemekten önce gidişi. Başına bunun geleceğini bilseydi, yemeğimizi yedikten sonra yatardı."

Gece yarısı oldu. Ve Şükran Günü sabahına uyandık.

Annie'nin gittikçe kötüye giden durumu yüzünden bir gün daha beklersek ameliyat olamayacak kadar zayıf düşebileceğinden korktuk ve böbrek nakli ameliyatı saat altıda başladı.

Puchinello sözünden dönmedi.

Aradan saatler geçtikten sonra onu odasında ziyaret ettim. Yatağına zincirlenmişti ve başında bir gardiyan bekliyordu. Gardiyan bizi yalnız bırakmak için koridora çıktı.

Bu canavarın nasıl bir insan olduğunu bildiğim halde sesim minnetten titreyerek, "Teşekkür ederim," dedim.

Yüzünde o sinema yıldızı gülümsemesi belirdi. Göz kırparak, "Teşekküre gerek yok, kardeş," dedi. "Doğum günü kartlarını, şekerlemeleri, polisiye romanları... ve yılan ruhlu bir trapezciye kızgın kerpetenlerle işkence edilip, onun son nefesini vermeden kollarının, bacaklarının, bedeninden ayrılmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Yani, eğer işi bu şekilde bitirmek mümkün olursa demek istiyorum."

"Evet, bana uyar."

"Senin yaratıcılığını engellemek istemem," dedi.

"Beni düşünme. Önemli olan senin isteklerin."

Punchinello, "Belki onu önce bir duvara çivileyip sonra üstünde çalışmaya başlayabilirsin," dedi.

"Alçıpan çivi tutmuyor. Vidaların yerini tespit eden bir alet satın almalıyım."

Başını salladı. "İyi bir fikir. Onun parmaklarını ve ellerini kesmeye başlamadan önce burnunu kes. O çok ki-birli bir heriftir. Büyük Beezo, bana onun burnuyla çok gururlandığını söylemişti."

"Peki. Ama istediğin başka şeyler de varsa not almaya başlamam gerekir."

"Bu kadar." İçini çekti. "Hay Allah! Orada senin yanında olmak isterdim."

"Harika olurdu," dedim.

Annie'nin ameliyatı çok iyi geçti. Böbrek, vericisi gibi deli ya da kötü ruhlu değildi. Sahibinin yeğenine o kadar uygundu ki ameliyattan sonra tek bir sorun bile çıkmadı.

Annie yaşadı. Annie gelişip serpildi. Şimdi, kanser onu yatağa mahkûm etmeden önceki gibi parlıyor, herkesi büyülüyor ve göz kamaştırıyor.

Önümde, o beş korkunç günden sadece biri kalmıştı. 16 Nisan 2005. Ondan sonra hayat bize tuhaf gelecekti. Takvimde bizi korkutan tarihler olmayacak, gelecek karanlık beklentilerle gölgelenmeyecekti. Elbette bunlar hayatta kalırsam mümkün olabilirdi.

ALTINCI BÖLÜM

**BEN YÜRÜYEN AY IŞIĞIYIM,
HER KADININ AŞKIYIM,
HER ERKEK BENİ KISKANIR.**

Josef Dedenin verdiği beş tarihini sonuncusundan bir önceki yıl boyunca pasta yapmakla, çikolata ve kestaneli terrine tarifimi kusursuz hale getirmeye çalışmakla, çatlak böbrek donörleri ile ısmarlama cinayet pazarlıkları arasında bu kitabın buraya kadar olan altmış iki bölümünü yazmakla uğraştım.

Kendimi niçin yazmak zorunda hissettiğimden tam olarak emin değilim.

Bildiğim kadarıyla şimdiye kadar hiçbir pastacının anı kitabı *New York Times*'in en çok satanlar listesine girmedi.

Çağdaş okurlar tarafından aranan kitapların, ünlülerin özel hayatları hakkındaki kitaplar, nefret satan siyasi kitaplar, tereyağından başka bir şey yemeden kilo kaybetmenin sırlarını açıklayan diyet kitapları, samurayların kurallarını iş hayatına uyarlayarak zengin olmakla ilgili kişisel gelişim kitapları gibi yayımlar olduğu anlaşılıyor.

Beni harekete geçiren şey egom değildi. Eğer bir mucize olup da kitap başarılı olsaydı yine de herkes olduğundan daha iri göründüğümü, ayı gibi olduğumu söyleyecekti. Benim adım James değil ve bir kütüphane dolusu kitap yazsam da James olamam. Ben Jimmy olarak doğdum ve Jimmy olarak da mezara gireceğim.

Bu kitabı, kısmen çocuklarıma, buraya nasıl, hangi fırtınalı denizlerden, hangi tehlikeli balık sürülerinin arasından geçerek geldiklerini anlatmak için yazdım. Onların, ailenin ne demek olduğunu - ve ne demek olmadığını - bunu onlara yüzbin kere söyleyecek kadar uzun yaşamazsam ne kadar sevildiklerini bilmelerini istediğim için yazdım.

Kısmen de karım için yazdım. Çünkü o olmasaydı beş korkunç günün ilkinde ölmüş olacağımı bildiğinden emin olmak istiyordum. Hepimizin kendi kaderi vardır. Ama kimi zaman iki kader birbirine dolanır. Öyle ki mukadderat bunlardan birini kesmek isterse ikisini birden kesmek zorunda kalacaktır.

Bu kitabı aynı zamanda hayatı kendime anlatmak için yazdım: Hayatın gizemini, kara veya beyaz mizahı, saçmalığı, umudu, sevinci, kaderi ve ancak dolaylı olarak görebildiğimiz Tanrıyı anlamak için.

Bunda başarısız oldum. Otuz birinci doğum gününe dört aydan az bir zaman var. Birçok şeye dayandım, bütün bu kelimeleri biriktirdim ama hayatı, Charlene Coleman'ın beni Punchinello'nun kaderinden kurtardığı gün anlatabileceğimden daha iyi anlatamam.

Hayatın niçinini, kıvrımlarının nasıl ve neye göre açıldığını anlatamam. Anlatamam, ama hayatı çok seviyorum.

Ve sonra on yedi ay süren bir huzur ve mutluluktan sonra, beşinci korkunç günün sabahı, 16 Nisan geldi.

Deneyimlerimiz bize bu korkunç günlere nasıl hazırlanacağımızı öğretmişti. Her şekilde hazırlandık.

Ama aynı zamanda hiçbir şekilde hazır olamayacağımızı da biliyorduk. Neler olabileceği hayal edilebilir ama tam olarak tahmin edilemez.

Biz, aşıların saatlerine göre yaşadığımız ve çocuklarımızın farklı bir programa göre yaşamalarını istemediğimiz için onlara evde eğitim veriyorduk. Dersleri sabaha karşı ikide başlıyor, sekizde bitiyordu. Sonra bizimle birlikte kahvaltı ediyorlar, güneşte ya da karda oynuyorlar, daha sonra da yatıyorlardı.

Yemek odasındaki masa onların okuluydu. Arada sırada, mutfaktaki masaya öğrenim gezileri yapıyorlardı. Öğretmenleri anneleriydi ve başarılı bir öğretmendi.

Geçen Ocak ayında, Annie, böbrek biçiminde bir pastayla yedinci doğum dününü kutlamıştı. Birkaç ay sonra Lucy altı yaşında olacaktı. Andy ise kendinden emin bir şekilde beş yaşına doğru ilerliyordu. Öğrenmeye bayılıyorlardı ve onlar bu sözlerin en olumlu anlamıyla canavar gibi öğrencilerdi.

Özel günlerimde her zaman yaptığım gibi işe gitmeyip evde kaldım. Eğer evin her tarafına timsahlar yerleştirip bütün pencerelerin üstüne tahta çakarak kapatmak gerektiğini düşünseydim, onu da yapardım. Bunun yerine bir süre çocukların derslerine yardım ettim sonra kahvaltı hazırladım.

Kapı çalındığında kahvaltı masasındaydık. Çilekli turtalarımızın yarısını ancak yemiştik.

Lucy doğru telefona gitti. 911'i çevirmeye hazırlanarak ahizeye uzandı. Annie, duvardaki panodan araba anahtarlarını aldı, mutfakla çamaşırılık arasındaki kapıyı sonra da çamaşırılıkla garaj arasındaki kapıyı açtı. Tekerlekler üzerinde kaçmanın yolunu hazırlıyordu. Andy, kaçmaya hazır olsun diye çiş yapmak için tuvalete gitti.

Lorrie, yemek odasıyla oturma odası arasındaki kemerli geçişe kadar eşlik ettikten sonra beni telaşla öptü.

Kapı tekrar çalındı.

"Ayın ortasına geldik. Gazeteci çocuk olabilir," dedim.

"Doğru."

Bu günün şerefine değil de koltuğumun altındaki tabanca askısını saklamak için spor bir ceket giymiştim. Elimi ceketin altına uzattım.

Kapının yanındaki ince uzun Fransız penceresinden verandadaki misafiri görebiliyordum. Bana gülümsedi ve kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış olan gümüş bir kutuyu öne doğru uzattı.

On yaşlarında kadar görünüyordu. Yakışıklı bir çocuktuk. Simsiyah saçları ve yeşil gözleri vardı. Metalik gümüş kumaştan iyi dikilmiş bir pantolon ve kırmızı ipek bir gömlek giymişti. Gömleğinin payetli düğmeleri vardı. Gömleğinin üstüne, kırmızı ve gümüş rengi karışımı düğmeleri olan gümüş rengi, parlak bir ceket giymişti.

Elvis'in taklidi olmak üzere eğitim alan birine benziyordu.

Eğer on yaşındaki çocuklar beni öldürmeye geliyorsa, ölmem daha iyi olurdu. Niyeti ne olursa olsun küçük bir çocuğu vurmayacağım kesindi;

Kapıyı açtığım zaman, "Jimmy Tock siz misiniz?" diye sordu.

"Evet, benim."

Bir Mutluluk Günü merasiminde, bir bandonun önünde yürüyen bir maskot gibi gülümseyerek kutuyu uzattı. "Bu *sizin*."

"İstemem."

Gülümsemesi genişledi. "Ama o *sizin*!"

"Hayır, teşekkürler."

Yüzündeki tebessüm solar gibi oldu. "Benden, *size*!"

"Bu, senden değil. Bunu seninle kim yolladı?"

Gülümsemesi çöktü. "Beyim, Tanrı aşkına şu lanet olası kutuyu alın. Eğer arabaya onunla birlikte dönersen benim ağzımı burnumu kırar."

Kaldırımın kenarında, *Mercedes* marka, pırıl pırıl parlayan gümüş rengi bir limuzin duruyordu. Kırmızı yarış çizgileri ve koyu renk pencere camları vardı.

"Kim?" diye sordum. "Kim dövecek seni?"

Çocuk sararacağına, zeytin rengi teni kahverengiye dönüştü. "Bu çok uzun sürdü. Ne konuştuğumuzu öğrenmek isteyecek."

Sizinle *sohbet* etmemem gerekiyor. Bana bunu niçin yapıyorsunuz? Benden niçin nefret ediyorsunuz? Niçin bu kadar *huysuzluk* ediyorsunuz?"

Kutuyu aldım.

Çocuğun yüzünde hemen o bando maskotu gülümsemesi belirdi. Beni selamladı ve, "*Büyülenmeye hazır olun!*" dedi.

Bu sözleri daha önce nerede duyduğumu düşünmeye bile gerek yoktu. Topuğunun üzerinde fındak gibi döndü. Verandayı geçip, merdivenlerden inmeye başladı.

Onun ayağında bale pabuçlarına benzeyen tuhaf ayakkabılar olduğunu fark etmiştim. Bu ayakkabıların ince ve yumuşak topukları vardı. Kırmızı renkteydiler.

Basamakları olağanüstü bir zarafetle indi ve *Mercedes*'e sanki yürüyerek değil de uçarak ulaştı. Limuzinin arka tarafına binip kapıyı kapattı.

Sürücüyü ya da arabanın içindeki diğer kişileri görmedim.

Limuzin uzaklaştı. Ben de hediye kutusundaki bombayı eve soktum.

Kutu, masanın üstünde duruyor, pırıl pırıl parlıyordu, insanda merak uyandırıyordu.

Aslında onun bir bomba olduğunu düşünmüyordum. Ama, Annie ve Lucy, onun başka bir şey olamayacağından emindiler.

Andy, ablalarının bir hediye hakkında tahmin yürütme yeteneklerini küçümsediğini belli eden bir gülümsemeyle, "Bu bir bomba değil," dedi. "Birinin kafasını kesip bu kutuya koymuşlar. Dişlerinin arasında bir ipucu var."

Hiç kimse onun, kan bağıyla olmasa bile mizaç olarak Weena'nin torunun çocuğu olduğundan kuşku duyamazdı.

Annie, "Bu çok saçma," dedi. "Ne konuda bir ipucu olabilir?"

"Bir sırrın aydınlanması konusunda."

"Hangi sırrın?"

"Sır olan, kafayı kimin gönderdiği, salak."

Annie, öfkelenmiş gibi yaparak içini çekti. "Kafayı gönderen kişi, onu kimin gönderdiğini öğrenmemizi istese adını niçin onun üstüne yazmasın?"

Andy, "Neyin üstüne?" diye sordu.

Annie, "Her neyse, o şeyin üstüne. O salak kafanın dişlerinin arasındaki şeyin üstüne," diye açıkladı.

Lucy, ciddi ciddi, "Eğer bunun içinde bir kafa varsa kusarım," dedi.

Lorrie, "Kutunun içinde kafa yok tatlı çocuklarım," dedi. "Bomba da yok. Bombaları, kırmızı ve gümüş renkli, parlak limuzinlerle göndermezler."

Andy, "Kim göndermez?" diye sordu.

Annie, "Hiç kimse göndermez," diye cevap verdi.

Lorrie, mutfak çekmecelerinden birinden bir makas aldı ve kırmızı kurdeleyi kesti.

Kutuyu inceledim ve onun tam olarak bir kafayı alacak büyüklükte olduğuna karar verdim, ikisinden biri için iddiaya girecek olsam paramı kafaya yatırırdım.

Kutunun kapağını açacağım sırada, Annie ve Lucy elleriyle kulaklarını kapadılar. Bir patlamanın gürültüsü onları bomba parçalarından daha fazla endişelendiriyordu.

Kapağın altında katlanmış olarak duran ince, beyaz bir hediye paketi kâğıdı vardı.

Andy kutunun içinden ne çıkacağını daha iyi görebilmek için bir iskemleye çıkıp, üzerine çömelmişti. Kâğıda uzandığımda beni, "içinde yılan olabilir," diye uyardı.

Kutunun içinde yılan yerine, bantlanmış yirmi dolarlık banknotlar vardı.

Andy, "Vay canına, zengin olduk," diye açıkladı.

Lorrie, "Bu para bizim değil," dedi.

Annie, "Peki, kimin?" diye sordu.

Lorrie, "Bilmiyorum," dedi. "Ama kesin olan bir şey varsa bu da onun kötü para olduğu. Onu elimizde tutamayız. Burnuma pis kokular geliyor."

Andy, hazineyi koklayarak, "Ben hiç koku almıyorum," dedi.

Annie'de, "Ben sadece dünkü akşam yemeğinde

Andy'nin yediği fasulyelerin kokusunu alıyorum," diye açıkladı.

Lucy, "Bu para belki benim olabilir," diye önerdi.

"Ben senin annen olduğum sürece olamaz."

Beşimiz, hep birlikte bütün parayı kutudan çıkardık ve daha iyi koklayabilmek için masanın üstüne yığdık.

Yirmi beş tomar, yirmi dolarlık banknot, her to-marda ise yüz banknot vardı. Elli bin papel.

Kutuda bir de zarf vardı. Lorrie zarftan, bir tarafına el yazısıyla bir şeyler yazılmış olan düz beyaz bir kart vardı.

Kartı okudu ve, "Hmmm," dedi.

Kartı bana verdiğinde, üç çocuğun altı gözü birden onu derin bir ilgiyle izliyordu.

Şimdiye kadar, bitişik harflerle bu kadar özenle yazılmış bir yazı hiç görmemiştim. Harfler koyu renkle, gayet zarif bir biçimde yazılmıştı. Bir makineden çıkmış gibi kusursuz bir şekilde akıp gidiyordu. **Lütfen bunu, size duyduğum saygının bir belirtisi ve samimiyetimin kanıtı olarak kabul ediniz. Bu akşam saat yedide, Halloway Çiftliği'nde, sizinle buluşarak samimi bir görüşme yapma şerefini bana bahşetmenizi rica ediyorum. Oraya vardığınız zaman nereye gideceğiniz hemen belli olacaktır.**

Notun altında Vivacemente'nin imzası vardı.

Çocuklara, "Bu kötü para," dedim. "Onu tekrar kutuya koyacağım ve gidip ellerimizi bol sabunlu suyla yıkayacağız. Su canımızı acıtacak kadar sıcak olacak. "

Adım Lorry Tock. Jimmy'nin anlattığı tanrıça değilim. Bir kere burnum çok ince. Dişlerim de o kadar düz ve simetrik ki gerçek olmadıkları izlenimini veriyorlar.

Ameliyatı yapan cerrah ne kadar özen gösterse de bir kere karnınızdan vuruldunuz mu, bikini giydiğinizde herkes size bakar ama Miss Amerika'ya bakar gibi değil. Jimmy sizi, benim *Yaratık* filmlerindeki kan emen böceklerle karşı kullanılan asit kadar güçlü olduğuma inandırmak istedi. Bu biraz abartılı ama şu gerçek ki, beni öfkeliendirmek de büyük bir hatadır.

Doğduğum gece kimse geleceğim hakkında kehanette bulunmadı. Bunun için Tanrıya şükrediyorum. Babam, Kansas'ta bir kasırga kovalıyordu ve annem de kısa bir süre önce yılanların babamdan daha iyi bir arkadaş olacağına karar vermişti.

İleride anlaşılacak olan nedenlerden dolayı bu hikâyeyi anlatmaya ben devam edeceğim. Mecazi olarak elinizi tutmama izin verirseniz bunu birlikte başacağız.

Hava kararmak üzereydi. Gökyüzü alev alev yanıyordu. Çocukları, Jimmy'nin anne ve babasıyla kalmaları için bitişik eve götürdük. Oraya gittiğimizde, Rudy ve Maddy, oturma odasındaaydılar ve 1998'de satın almış oldukları *Louisville Sluggers* marka beyzbol sopalarıyla talim yapıyorlardı.

Saat altıdan hemen sonra mahallemizde oturan en güvendiğimiz komşularımız görünüşte kâğıt oynamak için geldiler. Ama hepsi beyzbol sopaları getirmişlerdi.

Maddy, "Saldırgan bir briç oyunu oynuyoruz," dedi.

Jimmy ile çocuklara sarıldık, onları öperek veda ettik, tekrar öptük ama korkutmamak için abartmadık.

Eve döndükten sonra, samimi bir görüşmeye' uygun gördüğümüz biçimde giyindik. Beş korkunç günün beşincisine hazırlanırken giysi dolaplarımızdaki eşyalarımıza bazı ilâveler yapmıştık. Tabancalarımız, omuzda taşınan tabanca askılarımız ve her birimiz için ikişer kuru biber gazı spreyi vardı.

Jimmy, trapezciyle buluşmaya yalnız gitmeyi ve benim evde çocuklarla kalmamı önerdi. Ama ben onunla birlikte gitmek için mâkul bir neden ileri sürdüm. "Punchinello'nun testislerinin başına geleni hatırlıyor musun?" diye sordum. "Eğer seninle gelmeme engel olursan Punch'un kolay kurtulduğunu anlayacaksın."

Huey Foster'e gidip polisleri bu işe bulaştırmanın iyi bir fikir olmadığına karar verdik.

Bir kere, Vivacemente şu ana kadar kötü bir şey yapmamıştı. Jüriyi elli bin papellik naktin tehditkâr bir davranış olduğuna inandırmak kolay olmazdı.

Üstelik Vivacemente'nin amacı her neyse polislerin önünde susacak, ama daha sonra istediğini elde etmek için sinsice çaba gösterecekti. Onun ilk yaklaşımıyla bir

farkındalık kazanmış olsak bile, zayıf bir anımızda zayıf bir noktamızdan vurulacaktık. Aramızda herşeyin açıkça konuşulması daha iyi olacaktı.

Hava, Colorado'nun bu yüksek bölgesinde bir nisan akşamı için şaşılacak kadar ılıktı. Bu size fazla bir şey ifade etmez çünkü kimi zaman nisanda sıfırın altındaki bir sıcaklık bile ılık sayılabilir. Jimmy için gerçekler, pasta tariflerindeki malzemeler gibidir. Bu nedenle benim yerimde o olsa, sıcaklığın kaç derece olduğunu yazmadan önce Snow Bölge Gazetesi'ne bakardı. Bana gelince, sanırım hava sıcaklığı belki on sekiz derecedi.

Halloway Çiftliği'ne vardığımızda, aramızda Vivamente'nin bizimle nerede görüşeceği konusunda konuştuk ve onun bizimle kırmızı beyaz, dev boyutlu, sirk çadırında görüşmek isteyebileceğine karar verdik.

1974 yılının Ağustos ayında, Jimmy'nin doğduğu o hafta, otoyolun bitişiğindeki bu büyük ve düz çayırdaki gösteri yapmak için sirk kurulmuştu. O zamandan beri büyük bir olasılıkla, bir önceki gelişlerinde palyaçolarından birinin kasabalıların çok sevdiği iki kişiyi öldürmüş oluşunun bilet satışlarını ters yönde etkileyeceğini düşündükleri için bir daha hiç gelmemişlerdi.

Jimmy de ben de sirkin kasabaya gelip buraya kurulduğunu duymamıştık. Bunu çocukların da duymadıkları kesindi. Aksi halde, *aldınız mı, aldınız mı* havasına girecekleri kesindi. *Bilet aldınız mı, aldınız mı, aldınız mı?*

Andy, yine dolaptaki palyaço rüyalarını görmeye başlamış olurdu. Büyük bir olasılıkla ben de.

İkinci kez baktığımızda bütün sirkin burada olmadığını gördük. Onlarıki gibi bir işletmenin çok sayıda kamyonu, karavanı büyük taşınabilir jeneratörleri ve başka araçları olmalıydı. Uzaktaki Halloway Çiftlik Evi'ne

giden yolda dört adet Peterbilt kamyon, bir VIP otobüsü ve elli bin papeli getiren kostümlü çocuğun bindiğı limuzin duruyordu.

Gümüş rengi dev kamyonların yanlarında kırmızı süslü harflerle **VIVACEMENTE**, daha küçük ama yine daha küçük ama yine kalın harflerle de, **BÜYÜK SİRK! BÜYÜK GÖSTERİ! BÜYÜK EĞLENCE!** yazıyordu.

"Büyük iş," dedim.

Jimmy kaşlarını çattı. "Büyük bela," dedi.

Dev çadır Jimmy ile beni bekliyordu. Daha önemsiz gösteriler için kurulan küçük çadırlar, hayvanların kafesleri, sosisli sandviç, kar konileri ve patlamış mısır satan yiyecek kamyonları yoktu.

Büyük sirk çadırı, hareketli ortaçağ panayırının ortasında olsaydı tek başına duruşu bu kadar etkileyici olmazdı.

Dört yatay direk, çadırın yüksek çatı çizgisini belirtiyordu. Her bir direğin üstünde bir spot lambasının ışığında, ortasında gümüş rengi bir halka olan birer bayrak dalgalanıyordu. Halkaların içinde yatık yazıyla yazılmış ve hemen arkasında ünlem olan bir V harfi vardı.

Bir kırmızı bir beyaz ampullerin oluşturduğu düşük voltajlı ışıklar belirli aralıklarla çatı çizgisinden çadırın yanlarına sallandırılmıştı. Ana girişin çevresini pırıl pırıl parlayan beyaz ışıklar kuşatıyordu.

Elektrik jeneratörleri dört Peterbilt'ten birinin içindeydi. Gecenin sessizliğinde sadece benzinle çalışan jeneratörlerin pat patları ve homurtuları duyuluyordu

Ana girişin parlak ışıklarının üstündeki bir bayrak, insanları **BÜYÜLENMEYE HAZIR OLUN!** Diye uyarıyordu.

Bu uyarıyı ciddiye alarak tabancalarımızı çıkardık, şarjörlerimizin dolu olup olmadığını kontrol ettik. Oysa evden çıkmadan da kontrol etmiştik. Sonra omuz askı-larımıza koyup tekrar çıkardık ve bunu birkaç kez tek-rarladık. Tabancalarımızı hızla elimize almamıza hiçbir şeyin engel olmayacağından emin olmak istiyorduk.

Arabamızı park edip dışarı çıkarken bizi karşılamaya hiç kimse gelmemişti. Büyük çadıra ve ışıklara rağmen çayır terkedilmiş görünüyordu.

Jimmy, "Belki de Virgilio hakkında yanlış düşünüyö-ruz," dedi.

Ben de, "Konrad Beezo onun bir canavar olduğunu düşünüyorsa belki de bir azizdir," dedim. "Konrad ne za-man saçma sapan olmayan bir şey söyledi?"

Jimmy, "Aynen öyle," diye tasdik etti. "Puch da onun, İblis'in izinden giden bir alçak olduğunu düşünö-yorsa..."

"... Domuzların domuzu..."

"...Lağımındaki pisliklerin canlanmış hali..."

"...Frengili kunduzun boku.,."

"...Şeytanın dölü..."

"...Bu durumda büyük bir olasılıkla çok tatlı bir adamdır," dedim.

"Evet."

"Evet."

"Hazır mısınız?"

"Hayır."

" Haydi gidelim."

"Tamam."

Gümüş rengi kutuyu kapatıp bağlamıştık. Jimmy, yeni bağladığımız kırmızı kurdelesinden tutarak kutuyu taşıyordu. Çayırı geçip çadırın önüne geldik. İçeri girdik.

Sirk çadırının içinde çayırın otları biilip kısaltılmış ama talaş serpilmemişti.

Bilet alarak çadıra giren halkın oturacağı tribünler kurulmamıştı. Bu iki seyirci için tertiplenmiş bir gösteriydi.

Çadırın iki ucuna trapezcilerin kullandığı platformlar ve trapezleri taşıyan sağlam iskeleler kurulmuştu. Yukarı çıkmak için ip merdivenler ve tavandan sarkan ipler vardı.

Yukarılara doğru çevrilmiş sahne ışıkları havada uçanları aydınlatıyor, kırmızı ve gümüş rengi taytlar giymiş olan erkekler süper kahramanlara benziyorlardı. Kadınlar, kırmızı ve gümüş renginde bacaklarını açıkta bırakan tek parça jimnastik üniformaları giymişlerdi. Çıplak kolları ve bacakları sürekli hareket ediyordu.

Elleriyle ve dizleriyle trapez çubuklarına asılıyorlar, sallanıyorlar, fırıl fırıl dönüyorlar, uçuyorlar, birbirlerini havada yakalıyorlardı.

Sirk orkestrası almıyordu. Müzik gerekli değildi. Müzik göstericilerin kendileriydi. Zarif bir ahenk, kusursuz bir ritim, göstericilerin sıradan hareketlerinin karmaşası içinde bir senfoniye dönüşüyordu.

Jimmy para kutusunu elinden bıraktı.

Birkaç dakika, mest olmuş bir halde kalakaldık. Koltuk altlarımızdaki askıların içinde tabancaların ağırlığını hissediyorduk ama tehlikeyle ilgili bütün düşünceleri zihnimizin arka planına itmiştik.

Trapezciler inanılmaz bir zamanlama ile bir anda sadece iki trapez varken üçünün birden trapezden trapeze uçtukları, özellikle şaşırtıcı olan bir dizi hareketle gösteriye son verdiler. Bu gösteri sırasında çarpışma ve felaket her an mümkündü.

Kanatsız kuşların bu büyüleyici gösterisi sırasında erkeklerden biri elindeki çubuğu bırakıp havada döndü, takla pozisyonu aldı ve döne döne alçalmaya başladı. Son anda kollarını kanat gibi açarak top pozisyonunu bozdu ve güvenlik ağına sırtüstü düştü.

Havaya sıçradı, sonra tekrar sıçradı ve yuvarlanarak ağın kenarına gelip yere atladı. Bir dansçı gibi parmaklarının ucunda duruyordu. Ayaklarını birbirinin üstüne çapraz şekilde koyarak sıçrama hareketini yeni tamamlamış gibi kollarını başının üstüne kaldırmıştı.

Yaklaşık dokuz on metrelik bir mesafeden yakışıklı görünüyordu. Çarpıcı yüz hatları, mağrur bir Romalı burnu vardı. Kaslı göğsü, geniş omuzları, ince kalçaları ve biçimli vücudu ona heybetli bir adam görüntüsü veriyordu.

Saçları simsiyahtı. Kırk beş yaşından fazla göstermiyordu ama ben onun Virgilio Vivacamente olduğundan emindim. Çünkü ondan krallara, beylere, aile reislerine özgü bir gurur yayılıyordu.

1974'de bile bir ailenin reisi, ünlü bir sirk ailesinin en parlak yıldızı, yirmi yaşındaki kızı Natalie dahil olmak üzere birkaç çocuk babası olduğuna göre bu nisan gecesi yetmiş yaşında ya da daha yaşlı olmalıydı. Sadece çok daha genç görünmekle kalmıyordu. Biraz önce ne kadar atletik ve olağanüstü esnek olduğunu kanıtlamıştı.

Anlaşılan sirk hayatı onun gençlik kaynağıydı.

Diğer göstericiler de birer birer güvenlik ağının içine atladılar. Zıpladılar, yere indiler ve Virgilio'nun arkasında bir hilal şeklinde dizildiler. Ayakları yere bastığında, sağ kollarını başlarının üstüne kaldırıyorlardı. Sonra teatral bir şekilde kollarını aşağı indirip Jimmy ile

beni göstererek hep bir ağızdan, "Uçan Vivacementeler sizin için uçuyorlar!" dediler.

Jimmy ile ben alkışlamaya başlamıştık ama kendimizi topladık ve çocuklar gibi sıırtırmaktan vazgeçtik.

Trapez gurubu, hepsi de yakışıklı ve güzel olan kadınlar ve erkeklerden oluşuyordu. Bir de sekiz ya da dokuz yaşlarında bir kız çocuğuyla, on yaşında bir erkek çocuğu vardı. İkisi de birer ceylan gibi çadırdan dışarı süzüldüler. Sanki havada yaptıkları gösteri hiçbir ciddi çaba gerektirmemişti. Sanki o, sadece bir oyundu.

Uzun boylu, kaslı bir adam, kolunda kırmızı bir sabahlıkla gösteri yapanların kullandığı -ve biraz önce trapez gurubunun dışarı çıktığı- kapıdan içeri girdi. Vivamente'nin yanına gitti ve sabahlığı tutarak yıldızın giymesine yardım etti.

Sabahlığı getiren adamın vahşi yüzünde yara izleri vardı. Gözleri uzaktan bile bir engerek yılanının gözleri kadar tehditkâr görünüyordu.

Gerçi o, bizi patronla yalnız bırakarak gitmişti ama yine de tabancalarımız olduğuna memnundum. Keşke saldırgan köpeklerle gelseydik diye düşündüm.

Ağır ama biçimi çok güzel olan sabahlık pahalı bir kumaştandı. Kaşmir olabilirdi. Omuzları vatkalıydı. Geniş bir yakası vardı. Trapezci onu giyince 1930'ların film yıldızlarına benzedi. O zaman Hollywood'da gösteriş yerine göz kamaştırıcı bir sihir vardı.

Gülümseyerek bize doğru yürüdü. Yaklaştıkça zamanın etkilerini yok etmek için önlemler almış olduğu belli oluyordu. Saçlarının parlak siyah rengi, gerçek olmayacak kadar koyuydu. Bir şişeden çıkmıştı. Vücudunu hiç durmadan etkin bir biçimde egzersiz yaparak ve her öğlen yemeğinde kas yapıcı steroidler alarak korumuş

olabilirdi. Ama yüzündeki yaşlılık izleri, düzinelerce bisturi kullanılarak silinmişti.

Hepimiz çok genç yaşta yüzünü gerdiren ve bu ameliyatı sık sık tekrarlayan, altmış yaşlarına geldiklerinde yüzleri çatlayacakmış gibi gergin olan talihsiz kadınlar görmüşüzdür. Botox'lu kaşları plastik gibi görünür. Uyurken bile gözleri tam kapanmaz. Burun delikleri, kötü bir koku olup olmadığını anlamak için havayı koklar gibi devamlı olarak kabarıktır. Şişirilmiş dudakları ise belli belirsiz bir tebessümle kaçınılmaz olarak Batman'da Joker'i oynayan Jack Nicholson'u hatırlatır.

Erkek olmasına rağmen Virgilio Vivacemente o zavallı kadınlara benziyordu.

Bize o kadar yaklaştı ki, Jimmy ile ben ister istemez bir iki adım geriledik. Ev sahibimiz bir köpekbalığı gibi gülümsedi. Besbelli, başkalarının alanını işgal etmek onun hükmedici tarzının bir parçasıydı.

Konuştugu zaman ses perdesi olarak bastan çok tenora yakın olan bariton bir sesi vardı. "Benim kim olduğumu elbette biliyorsunuz."

Jimmy, "Tahmin edebiliyoruz," dedi.

Kutuyu getiren on yaşındaki çocuğu korkuttuğu için ve gönderdiği paranın ifade ettiği saldırgan anlam yüzünden ona saygı göstermedik. Bunu hak etmemiştir. O "Hangi Köpek Daha Büyük?" adında bir oyun oynamayı seçmişti ve biz de onun kadar yüksek sesle havlayabiliydik.

Aile reisi, "Dünyanın her köşesinde," dedi, "Herkes benim kim olduğumu bilir."

"Önce sizin Benito Mussolini olduğunuzu zannettik," dedim. "Ama sonra onun hiçbir zaman trapezci olmadığını hatırladık."

Jimmy, "Üstelik," dedi. "Mussolini, II. Dünya Savaşı'nda öldü."

Ben de, "O kadar uzun süredir ölü olan birine de benzemiyorsunuz," dedim.

Virgilio Vivacemente'nin gülümsemesi genişledi. Şimdi bu gülümseme bir bıçak yarasına daha az benziyordu.

Yüzünün gerginliği çeşitli tebessümlerinin anlamını çözmeyi güçleştiriyordu ama Jimmy ile beni dinlerken gözlerinde gördüğüm buzlanmayı tanıdım. Bu, şakadan hiç anlamayan bir adamdı.

Kendi aramızda şakalaştığımızı anlamadı ve ses tonumuzun anlamını ve niyetimizi anlamadığı için kendisine hakaret ettiğimizi de anlamadı. Onun kulağına abuk sabuk şeyler söylüyorduk ve o bizim geri zekâlı olup olmadığımızı merak ediyordu.

Gür bir sesle böbürlenerek, "Yıllarca önce, Vivacementeler, dünyanın her tarafında tanınan o kadar ünlü yıldızlar oldular ki," dedi, "Bir zamanlar çalıştığım sirkî satın alabildim. Şimdi dünyanın bütün önemli noktalarında gösteri yapmakta olan üç Vivacemente sirkî var."

Jimmy inanmamış gibi yaparak, "Gerçek sirkler mi?" diye sordu. "Filleriniz bile var mı?"

Vivacemente, "Elbette fillerimiz var," diye açıkladı.

"Bir tane mi? iki tane mi?"

"Birçok filimiz var."

"Aslanlarınız da var mı?" diye sordum.

"Sürüyle aslanımız var."

Jimmy, "Kaplan?" diye sordu.

""Hırlayan kaplanlarımız var. Sayıları kalabalık."

"Ya kanguru?"

"Ne kangurusu? Hiçbir sirkte kanguru yoktur."

Jimmy, "Kangurusu olmayan hiçbir sirk, sirk sayılmaz," diye ısrar etti.

"Saçma! Sirkler hakkında *hiçbir* şey bildiğiniz yok."

"Palyaçolarınız var mı?" dedim.

Vivacemente'nin gergin yüzü dondu. Konuştuğunda bariton sesi, sert kabuklu yemişlerle beslenen bir kuşun çenesini andıran dişlerinin arasından çıkıyordu. "Kıt akıllıları ve budala çocukları çekmek için her sirkin palyaçolara ihtiyacı vardır."

Jimmy, "Yaa," dedi. "Demek diğer sirkler kadar çok sayıda palyaçonuz yok. "

"İhtiyacımıza yetecek kadar hatta daha fazla palyaçomuz var. Palyaçolar tarafından istila edilmiş durumdayız. Ama hiç kimse özellikle palyaçoları görmeye gelmez."

Jimmy, "Lorry ile ben hayatımız boyunca palyaçolar için deli olmuşuzdur," dedi.

"Yoksa," dedim; "Bütün hayatımız boyunca palyaçolar mı bizim için deli oldu?"

Jimmy, "Bir delilik var," dedi.

Trapezci yüksek sesle, "Bizim en çok müşteri çeken gösterimiz her zaman Uçan Vivacementeler'dir. Vivacementeler, tarihteki en büyük sirk ailesidir. Sirklerimin üçünde de trapezci gurubunun bütün üyeleri Vivacemente Ailesi'nin üyesidir. Onlar kan bağıyla ve yetekte birbirleriyle akrabadır. Bu da daha önemsiz göstericilerin kıskançlıktan gözyaşlarına boğulmalarına neden oluyor. Ben bir kısmının gerçek babası, hepsinin de ruhsal babasıyım."

Jimmy, bana, "İnsan, bu kadar başarılı bir adamın çok mağrur olacağını sanır," dedi. "Ne kadar yanlış."

"Alçakgönüllü," diye tasdik ettim. "Çok alçakgönüllü"

Vivacemente, "Alçakgönüllülük başarısız insanlar içindir," diye gürledi.

"Peki, ya Gandhi?" diye önerdim.

Jimmy, olumsuz anlamda başını salladı. "Bence Mesih İsa'dan söz ediyor."

Vivacemente'nin gözleri yine buzlandı. Bizim aptal olduğumuzu düşünüyordu. "Ve ben, bütün Vivacementeler'den daha üstünüm," dedi. "Trapezde hareketli bir şiir gibiyim."

Jimmy, "Altmışlı yılların başında, Hohnny Tillotson'un 'Hareketli Şiir' adlı parçası ilk onun arasındaydı," dedi. "Dans müziği olarak, güzel bir temposu vardı."

Vivacemente, onu duymazdan gelerek, "Telde yürürken, yürüyen ay ışığı gibiyim," diye övündü. "Her kadının aşkıyım, Her erkek beni kıskanır." Derin bir nefes alarak geniş göğsünü kabarttı ve "Üstelik de her zaman her istediğimi elde edebilecek kadar zengin ve azimliyim," diye devam etti. "Bu durumda benim isteğimin sizin de isteğiniz olacağından eminim. Çünkü bu size başka hiçbir zaman elde edemeyeceğiniz serveti ve büyük bir şerefi bahşedecektir."

Jimmy, "Elli bin dolar büyük para," dedi. "Ama bir servet değil."

Vivacemente öyle kuvvetle göz kırptı ki ameliyatl gözkapakları hareketi kusursuz bir biçimde tamamlayabildi. "Elli bin dolar sadece samimiyetimin kanıtı olan bir teminattır," dedi. "Toplam parayı üç yüz yirmi beş bin olarak hesapladım."

Jimmy, "Peki karşılığında ne bekliyorsunuz?" diye sordu.

Vivacemente, "Oğlunuzu," dedi.

Jimmy ile ben manyak trapezciye tek bir kelime söylemeden çadırdan çıkıp arabamıza binerek evimize gidebilirdik. Ama oradan hemen çıksaydık onun bunu niçin istediğini anlayamayacak ve bir sonraki hareketinin ne olacağını düşünerek huzursuzluk içinde yaşayacaktık.

Vivacemente, oğlumuzun adının bize hatırlatılması gerekiyormuş gibi, "Adı Andy," dedi. "Ama ona daha iyi bir isim bulacağım, elbette. Alt tabakanın kullanmadığı klasik bir isim. Eğer bu çocuğu kendi kuşağının en büyük yıldızı yapacaksam, beşinci doğum gününden önce ona ders vermeye başlamalıyım."

Bu bir kara mizah örneği olarak eğlenceli olabilirdi ama onun oyununu daha fazla oynamak ürkütücü olmaya başlamıştı.

"Onun adı daima Andy olarak kalacak," dedim. "Trapez konusunda da hiç yetenekli değil."

"Mutlaka yeteneklidir. Onda Vivacemente kanı var. O, benim Natalie'min torunu."

Jimmy, "Bunu biliyorsanız onun Konrad Beezo'nun da torunu olduğunu biliyorsunuzdur," diye hatırlattı. "Eminim ki onun palyaçoluk yanının yüksek tele çıkamayacak kadar ağır bastığını ilk kabuledecek kişi siz olmalısınız."

Aile reisi, "Onun kanı kirlenmemiş," dedi. "Onu izlettirdim. Filmlerini seyrettim. O Vivacemente kanı taşıyor."

Onun *filmleri*.

O gece ılık bir hava vardı ama kalbim buz gibi oldu. "İnsanlar çocuklarını satmaz," dedim.

Vivacemente, "Satarlar," dedi. "Ben Avrupa'daki Vivacemente Ailesi'nden kanları bozulmadığı için yetenekli trapezciler doğurabilecek olan bazı kuzenlerimin çocuklarını satın aldım. Bazılarını beşikteyken, iki, üç yaşında ama daima beşinci doğum gününden önce satın aldım."

Jimmy nefretle yerde duran kutuyu gösterdi. "Paranızı geri getirdik. Bu konu burada kapansın."

Kuşkusuz, Jimmy'nin nefreti de şakalarımız gibi Vivacemente'nin gözünden kaçmıştı.

"Üç yüz yetmiş beş bin," diye önerdi.

"Hayır."

"Dört yüz bin."

"Hayır."

"Dört yüz on beş bin."

Jimmy, "Susun," dedi.

"Dört yüz yirmi iki bin beş yüz. Bu son teklifim. Bu özel çocuğu almam gerekiyor. O, kendim gibi bir trapezci yaratmak için benim son ve en büyük şansım. Trapezci kanı, onda daha önce hiç kimsede olmadığı kadar yoğun bir biçimde mevcut."

Vivacemente'nin gerilmiş yüzü dramatik duygularını ifade etmeye çalışırken, derisinin köşelerde çatlayarak kemiklerinden ayrılmasını bekler gibiydim.

Dua eder gibi ellerini birleştirdi. Jimmy'e zorbalık etmek yerine yalvarmaya başladı. "Eğer 1974'de, ya da

hemen sonra Natalie'nin ikiz doğurduğunu ve senin bir aşçıyla karısına verildiğini bilseydim..." -aşçı kelimesini mavi kan taşıyan bir züppe olarak zehirli bir aşığılama ifadesiyle söylemişti - "Yemin ederim ki gelip seni alır, ait olduğun yere getirir, şöyle ya da böyle kurtarırdım. Ama ben sadece tek bir oğlum olduğunu ve hain Beezo nun onu alıp kaçtığını sanıyordum."

Bu tuhaf baba sevgisi gösterisini Jimmy, buz gibi bir tavırla reddetti. "Gurubunuzdaki herkesin ruhsal babası olduğunuzu söylediğiniz anlamda bile babam değilsiniz," dedi. "Punchinello ile ben sizin gurubunuza mensup olmadığımız için hiçbir anlamda sizin oğlunuz değiliz. Tanrı yardımcımız olsun biyolojik olarak torunlarız. Ama ben bu bağı bile kabul etmiyorum. Sizin büyük-babam olma hakkınızı *reddediyorum*. Sizi kabul etmiyorum, inkâr ediyorum."

Yalvarma pozisyonundaki eller birden birbirinden ayrıldı. Beyaz mafsalları olan birer yumruk haline geldi.

Vivacemente'nin mizah duygusu yoktu ama güçlü bir nefret duygusu ve bu konuda büyük bir yeteneği vardı. Bu da gözlerini bıçak uçları gibi sivirliyor ve gergin yüzünün büzülen hatlarında yanılığa yer bırakmayacak bir biçimde kendini gösteriyordu.

İhtiyar adamın sesi derisinin altından geliyordu. Kelimeleri zehirliydi. "Konrad Beezo'nun yattığı hiçbir kadından çocuğu olmadı," dedi. "O, işe yaramaz kısır bir adamdı."

Konrad Beezo'yla, Porter Carson olmadığı ortaya çıktıktan sonra mutfağımızda beni vurmadan hemen önce konuştuklarımızı hatırladım. Eminim Jimmy de hatırlamıştı. Punchinello'yu cezaevine gönderişimiz karşılığında bir tazminat olarak Andy'i istiyordu. Jimmy'nin

Puchinello'nun ikizi olduğunu, Andy'nın onunla kan bağı olabileceğini bilmiyor sadece *quid pro quo*, "tazminatını" istiyordu. O zaman, Konrad'a, niçin onu kabul edebilecek bir sürtükle yatıp bir çocuk yapmadığını sordüğümde, bu sözlerim karşısında irkilerek geri çekilmiş gözlerime bakamamıştı. Şimdi bunun nedenini anlamıştım.

Karşımızdaki bu kin ve nefretle dolu zehirli pislik, bu kırmızı sabahlıklı yürüyen solucan iyice dikleşti ve mağrur bir tavırla, "Trapezci genlerini, daha önce hiç olmadığı kadar yoğunlaştırmak istedim," dedi.

"Ve rüyam, Kutsal Kitaptaki anlamıyla döllendi. Ama o Beezo için beni terk etti ve bana ait olanı elimden aldı. Ben sizin hem büyükbabanız hem de babanızım."

Aman Tanrı'm!

Konrad Beezo'nun oğlu ve Punchinello'nun kardeşi olduğu yolundaki tüyler ürpertici gerçeğe alışmış olan zavallı Jimmy şimdi daha tüyler ürpertici bir düşünceyle karşı karşıyaydı. Punchinello'nun kardeşiydi ama gerçekte Vivacemente'nin oğlu ve torunu, aile içi bir cinsel ilişki ürünüydü.

Çadırın kenarındaki hareketlilik dikkatimizi çekti. Kaslı canavar, kobra yılanını hatırlatan bakışlarıyla ana girişten içeri girdi ve bacaklarını iki yana açarak orada durdu. Kaçmak üzere olan bir filin yolunu kesmeye hazırlanır gibiydi. Elinde bir av tüfeği vardı.

Ona benzeyen başka bir korkunç adam da sirk çalışanlarının kullandığı kapıdan içeri girdi. Yalnız bunun yüzünde ve boynunda bulunan yara izlerinin üstünde keloidler oluşmuştu. Uzuvarları Viktor Frankeştayn tarafından birbirine eklenmiş gibiydi. Onun da elinde bir av tüfeği vardı.

Sirk çadırının yan duvarlarını oluşturan çadır bezinin altından kazıkların arasındaki en gevşek yerlerden, üç adam daha içeri süzölmüşü. Çadırın içine, ışıkların arkasına, gölgelerin arasına dağıldılar, ama görünüyordı. Silahlı olduklarından kuşkulandım, fakat onları iyi göremediğim için emin olamıyordum.

Vivacemente, "Göröyörsünüz ya," diye devam etti. "Oğlunuz Andy, Natalie'nin torunu ve aynı zamanda benim torunum ve torunumun çocuğudur. Rüyam, bir kuşak gecikti ama şimdi gerçeğedönüşecek. Küçük Andy'i bana dört yüz yirmi iki bin beş yüz dolara satmazsanız ikinizi de öldürürüm. Rudy ile Maddy'i de öldürürüm ve hiç para vermeden çocuklarınızın üçünü de alırım."

Jimmy'nin tortop olmuş çingiraklı bir yılanı arkasını dönmek istemeyeceği gibi Virgilio Vivacamente'den de gözlerini ayırmak istemeyeceği kesindi ama bana baktı.

Çoğunlukla Jimmy'nin ne düşündüğünü anlardım. Onun güzel başının içi benim arka bahçemdi. Orada kendimi evimde hissedirdim.

Bu kez güzel gözleri her zaman olduğu gibi düşüncelerini gösteren birer pencere değildi. Bu kez gizemli bakışlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Daha zayıf bir adam bu açıklamalar karşısında dayak yemiş gibi olur, nefret, çaresizlik ve geçirdiği şok nedeniyle felce uğrardı. Jimmy nefret duymuş, şok geçirmiş olabilirdi ama o hiçbir zaman umutsuzluğa kapılmazdı.

"Bu uçuruyor mu, yoksa uçuyor mu?" dedi.

"Uçuruyor," dedim.

Vivacamente başarıya ulaşmak üzere olduğunu hissetti ama bu mağrur ifadeli gergin yüzünden belli olmadı. Ellerini kırmızı sabahlığının ceplerine sokmuş, kırmızı pabuçlarının üstünde bir öne bir arkaya sonra tekrar bir öne bir arkaya sallanıyordu. "Eğer hepinizi öldürüp hiçbir ceza almadan kurtulacağıma inanmıyorsanız yanılıyorsunuz. Siz ikiniz ve Rudy ile Maddy ölünce dördünüzün cesetlerini parçalayıp benzine bulayacak, yakacak ve küllerinizin üstüne işeyeceğim. Sonra ıslak külleri bir kovaya koyup sahibi olduğum güzel bir çiftliğe götüreceğim ve domuz ahırının köşesindeki çamur birikintisine dökeceğim. Bunu daha önce de yaptım. Hiçbir intikam Virgilio Vicamente'nin intikamıyla boy ölçüşemez."

Jimmy bakışlarını benden ayırmadan alçak sesle, "Kendine uygun sapık bir sürtük bulursan ilk çocuğun gibi katil bir ucube daha doğurabilirsin," dedi.

Vivacemente, başını öne doğru uzattı. "Ne dedin?"

"Jimmy'nin sözlerini hatırlamıştım. 2002'de, o Aralık gecesı, evimizin mutfağında Konrad Beezo beni vurmadan hemen önce, ona söylediklerimi tekrarlamıştı. Sözlerim ve davranışlarımla Beezo'nun aklını karıştırmaya çalışıyordum ve bir yere kadar başarılı olmuştum. Sözel hakaretim karşısında irkilmiş, bakışlarını benden ayırarak Jimmy'e bakmış ve bana biber gazını cebimden çıkarıp onun yüzüne sıkma fırsatını vermişti.

Jimmy benzer bir taktiğı Vivacemente'ye uygulamamızı öneriyordu.

Anladığımı gördü.

Manyak, bizi daha fazla zorlayarak, "Siz, sidiğıe bulanmış küller halinde, bir domuz ahırındaki çamur birikintisinin içindeyken üç çocuğunuzu Arjantin'deki malikâneme götürüp, Andy'im ve belki Lucy'yi kendi kuşaklarının en başarılı trapezcileri olarak yetiştireceğim. Belki Annie'yi de. O bir trapezci olabilmek amacıyla çalışmaya başlamak için biraz geç kaldı... Ama başka işlere yarayabilir. Ya hayatınızı ve çocuklarınızın hepsini kaybedecek ya da Andy'i bana satacaksınız. Ancak bir palyaço bu iki seçenek arasında doğru olanı seçemeyebilir.

Jimmy bana, "Büyük bir para," dedi. "Yarım milyona yakın nakit. Vergiden muaf."

"Annie ile Lucy de bize kalacak," dedim.

"Yeni bir bebek bize Andy'i hemen unutturur."

Jimmy, "Ben onu üç ayda unuturum," dedi.

"Benim unutmam altı ay sürebilir. "

"Genciz. Onu unutmamız sekiz ay da sürse önümüzde güzel bir hayat var."

Vivacemente gülümsüyor ya da öyle görünüyordu. Bunu ancak onu ameliyat eden cerrahlar anlayabilirdi.

Olur şey değil ama bize inanmış görünüyordu. Onun saflığı beni çok da şaşırtmamıştı. Ne de olsa Jimmy ile ben manyaklarla, onların dilinde konuşmakta deneyimliydik.

Jimmy bana, "Baksana," dedi. "*Daha* iyi bir fikrim var."

Gözlerim parlayarak yüzüme merak maskesi taktım. "Neymiş o?"

Jimmy tekrar Vivacemente'ye dönerek, "İki tane satın almak ister misiniz?" diye sordu.

"İki tane ne?"

"İki erkek çocuk. Bir oğlumuz daha olursa onu erkenden satın alabilirsiniz. Henüz beşikteyken."

"Jimmy..." dedim.

Beni, "Sus sevgilim," diye uyardı. "Sen para işlerinden anlamazsın. Bunu bana bırak."

Jimmy şimdiye kadar bana hiç susmamı söylememişti. Bana ihtiyacım olan fırsatı vermek için hedefimizin kafasını karıştırmak istediğini anlatmaya çalıştığını anlamıştım.

Jimmy, çatlak trapezciye, "Çocuk yapmak konusunda boğa gibiyimdir," dedi. "Birbiri ardına çocuk doğurmak konusunda da kimse yanımdaki küçük hanımefendiyle boy ölçüşemez. Hormon hapı da alabilir. Belki yığınla çocuk yapabiliriz."

Jimmy ve ben *ikimiz*, *de* ölecektik. Şu anda birer ölü adayı olduğumuzun farkındaydık. Çadırın içindeki silahlı güç kaçmamıza engeldi. Ama ölürken Vivacemente'yi de yanımızda götürebilirdik. Bu canavar kurşunlarla delik deşik olup öldükten sonra çocuklarımız Rudy ve Maddy'nin yanında güvende olurlardı. Jimmy, teklifini

heyecanla açıklarken ihtiyar adam mest olmuştu. O an bana ideal göründü ve elimi tabancama attım.

Vivacemente'nin yan gözle beni gördüğünü sanmıyorum. Sanırım şampiyon bir poker oyuncusu gibi Jimmy'nin yüzünden bir şeyler anladı.

Elini kaşmir sabahlığının cebinden çıkarmadan sağ cebinde saklı olan bir tabancayla Jimmy'e ateş etmeye başladı. İki kez ateş edip ikisinde de Jimmy'i karnından vurdu. O sırada ona ateş etmek üzere tabancamı çıkarmıştım. Vivacemente iki kez daha ateş ederek bu kez Jimmy'i göğsünden vurdu. Silah sesinin kükreyişinden güçlü bir silahla ateş ettiğini anlamıştım. İlk ikisinin karnına isabet edişiyile Jimmy arkaya doğru sallandı ve son iki kurşun onu yere serdi.

Vivacemente beşinci kurşunu bana sıkmaya niyetlenip benden yana döndü ama yeterince hızlı davranmadı. Onu tek bir kurşunla başından vurdum ve yere düştü.

Sadece haklı olan, akli başında insanların hissedebileceği, delilerin ahlaki karmaşaları içinde asla rekabet edemeyecekler bir öfkeye kapılmıştım. Valkure* gibi çılgılık atarak öz kızına tecavüz etmiş olan bu insanlıktan uzak nesneye, çocukları satın alan bu canavara, beni dul bırakacak olan bu iblise üç kez daha ateş ettim.

Yüzü parçalanmıştı ama bunun ötesinde bu yüzde bir şaşkınlık ifadesi gördüm. Ölebileceğini aklına getirmemiş olmalıydı.

Cephanemi harcamamalıydım. Çünkü eşkiya görünüşlü yanaşmalar koşarak bana doğru geliyorlardı. Hepsini etkisiz hale getiremezdim. Zaten Vivacemente'nin

* *Valkure: İskandinav mitolojisinde Odin'in yardımcısı olan ve ata binen savaşçı bakire. (çev.)*

kesin olarak öldüğünden emin olmadıkça hiçbirini vurmak da istemiyordum.

Yaklaşan adamlardan ilkinе döndüğümde silahını yere attı. İkincisi ise çoktan atmıştı.

Diğer üçü gölgelerin arasından çıkıp yarıdaki spot ışıklarını geçtiler. Birinin elinde bir balta vardı. Onu bıraktı. Birinde bir balyoz vardı. Kenara fırlattı. Eğer dördüncü adamın silahı vardıysa bile onu çadırın yan duvarının dibine bırakmış olmalıydı. Hayret ve şaşkınlıktan, dehşet ve korkudan nefesim kesilerek bu güçlü kuvvetli beş adamın Virgilio Vivacemente'nin cesedinin çevresinde toplanışını izledim.

Şaşkınlık ve huşu içinde ona bakıyorlardı... Ve birden gülmeye başladılar.

Benim tatlı Jimmy'm, pastacım, sessizce, yerde sırtüstü yatıyordu. Yanaşmalar gülüyorlardı. İçlerinden biri ellerini ağzının etrafına koyarak sirk argosuyla bir şeyler söyledi ama söylediklerini hiç anlamadım.

Ben dizlerimin üstüne, Jimmy'min yanına çökerken trapezci gurubunun üyeleri fırtına gibi çadıra girdiler. Üstlerinde hâlâ gösteri kıyafetleri vardı. Kuşlar gibi tiz çılgınlıklar atıyorlardı.

Birkaç gün göğsüm ve midem o kadar ağrıdı ki, neredeyse kurşunların gömleğimin altına giydiğim kurşun geçirmez yeleği delerek bedenime girdiğine ve içerde hatırı sayılır bir hasar yaptığına inanacaktım, iğrenç çürükler ise haftalarca geçmedi.

Lorie'nin size anlattığı gibi çocuklarımızı annemle babamın evine bıraktıktan sonra evimize gidip olası bir manyakla yapacağımız 'samimi görüşmeye' uygun şekilde giyindik, iki kurşun geçirmez yeleği bir yıl önce Huey Foster aracılığıyla almıştık.

Tamam sizi yirmi dördüncü bölümde yaptığımız gibi yine kandırdık. Sirk çadırında benim kurtulduğumdan emim olabilseniz ne kadar da eğlenceli olurdu, öyle değil mi?

Kurşun geçirmez yelek dört kurşunun da önünü kesmişti ama kurşunların etkisi yeleğin yüzeyine yayılarak nefesimi kesip beni bayıltmıştı. Çikolatalı amaretto ile ilgili kısa ama hoş bir rüya gördüm.

Kendime geldiğimde bazı insanlar kahkahalarla gülyüyorlar, bazıları da çığlıklar atıyorlardı. Ama bu ilk andaki şaşkınlıktan olacaktı ki çabucak delifişek bir sevince dönüştü.

Yetişkinler, gençler ve çocuklar Virgilio'nun cesedinin başına geldiler. Hiçbiri onun ölümüne öfkelenmiş ya da parçalanmış yüzünden iğrenmiş görünmüyordu.

Bunun yerine, hepsi cesede gözlerine inanamayarak bakıyorlardı. Ama yavaş yavaş özgürlüğe kavuştuklarını fark ederek sevinmeye başladılar. Vivacemente ölebileceğine inanmıyordu, kırbacını her şaklatışında onun emirlerine boyun eğen ekibindekiler de öyle. Sovyetler birliğinin çöküşü, bu insanları kesinlikle bunun çok küçük bir yüzdesi kadar bile şaşırtmamıştı.

Trapezciler onun öldüğüne inanınca enerji ve sevinçle coştular. İp merdivenlere ve tavandan sarkan iplere koşarak çadırın yüksek noktalarına, platformlarına ve trapezlerine tırmandılar.

Uzaktan sirenler duyulduğunda Lorrie ayağa kalkmama yardım ederken onlar büyük bir heyecan içinde coşkuyla uçuyorlardı.

Dağa önce rüzgârlı bir anda, intikam ve adaletin bir trapezcinin üstünde yürümek zorunda olduğu tel kadar ince ve bir şeridin iki yanındaki çizgiler dengenizi koruyamazsanız sağa ya da sola düşmenizin kaçınılmaz bir lanet olduğunu yazmıştım. Kötülüğe gemlenmiş bir tepki vermek ahlaki değildir ama aşırı şiddet de öyledir.

Lorrie'nin sirk çadırından çıkarken zihnini kurcalayan ahlaksal ikilem şuydu: Virgilo Vivacemente'yi vurup yaralayarak sakat bırakmakla yetinmeliydi mi, yoksa onu dört isabetli vuruşta delik uçlu mermi çekirdekleriyle paramparça etmesi haklı çıkarılabilir miydi?

Yaklaşık yirmi dört saat bunu düşünerek acı çekti. Ama 17 Nisan Pazar günü Vivacemente hâlâ morgdaki bir çekmecede yatarken annemle babamın evinde akşam yemeğinden sonraki tatlı resmi geçidinin arkasından rahatsız edici duygularından kurtulmasına yarayan bir boşalım yaşadı. Manyak orospu çocuğuna öldükten sonra üç kere ateş edeceğine dört kere ateş edişi de dahil olmak üzere toplam beş kere ateş etmiş olsaydı bunun aşırı ve haklı çıkarılması mümkün olmayan bir tepki olacağına karar verdi. Şu ana kadar yaptıklarıyla meleklerin tarafında olduğundan kuşkusuz yoktu - ki, benim de yoktu.

İnsanın kendi nedenlerini ve davranışlarını analiz etmeye çalıştığı bütün ahlaksal ikilemlerde bol bol tatlı yenirse daha çabuk ve genellikle tatmin edici bir sonuca ulaşılabilir.

Bana gelince bu deneyimden çözümlenmesi güç ahlaksal sorunlarla çıkmadım. Annemin rahmine düşüşümün gerçek hikâyesi benim kim olduğumu değiştirmede. Bunun üzerinde fazla durmadım.

Daha da önemlisi korkunç günlerimin beşincisinin de gelip geçmiş oluşuydu. Hayatta kalmıştım. Rowena Nine hariç ailemin bütün fertleri sağlıklı ve hayattaydılar. O da uykusunda ölmüştü.

Bu güvenli limana gelene kadar yolda, çok acı çekmiştik ama hayatta acı çekmeyen var mı? Acı geçince daima pasta vardır.

Hayat sigortası şirketleri poliçelerinde birçok faktörü esas alırlar. Bunlardan biri yaşam beklentisi tablolarıdır. Sizin ne kadar yaşayacağınızı hesaplamakta kullandıkları gizli formülleri vardır. Bunu yapmasalar kısa sürede işlerini kaybederler.

Ama ben yaşam süresini hayatın uzunluğu olarak değil, hayatımın kalitesiyle, hayattan *beklentilerimle* ve beklentilerime ne ölçüde kavuştuğuma bakarak tanımlıyorum. Gerçek babam Rudy'den, gerçek annem Maddy'den, muhteşem karımdan ve sevgili çocuklarımdan, hayattan ne kadar çok şey isterseniz, hayatın size o kadar çok şey vereceğini öğrendim. Gülerek kahkaha deponuzu tüketmez, onu daha çok doldurursunuz. Ne kadar severseniz o kadar sevilirsiniz. Daha fazla verdikçe daha fazla alırsınız. Hayat her saat, her gün bunu bana kanıtlıyor. Hayat şaşırtmaya devam ediyor.

Sirk adırındaki olaydan on dört ay sonra, Lorrie hamile kaldı. Ona bir daha asla hamile kalamayacağı söylenmişti. Doktorları onun kısır olduğundan o kadar emindiler ki hamile kalmaması için hiçbir tedbir almıyorduk.

Dr. Mello Melodeon, Lorry'nin atlattığı ciddi sağlık sorunlarını ve tek böbreği olduğunu düşünerek çocuğu aldirmamızı tavsiye etti.

Bu haberi aldıktan sonra gece yatakta Lorrie, "Hiçbir zaman beş çocuğumuz olmayacak," dedi. "Olup olacağı dört tane. Bu son şansımız. Belki riskli, belki de değil."

Karanlıkta, "Seni kaybetmek istemiyorum," diye fısıldadım.

"Kaybetmezsin" dedi. "Bu hayatta senin yakını bırakmam, sık sık yanına uğrarım; diğer tarafa geldiğinde de geç kaldığın için kıcına bir tekme atarım."

Bir sessizlikten sonra, "Bu beni felç etti," dedim.

"Ne?"

"Birlikte olduğumuz ve bunun sonsuza dek süreceğinden emin olduğumuz zamandan beri ne zaman cesaretimizi kaybettik?"

Bir süre düşündüm. Sonunda, "Ne zaman?" dedim.

"Hiçbir zaman. Buna şimdi niçin başlayalım? Aylar sonra küçük Rowena, kızartma makinesinden fırlayan bir dilim ekmek kadar kolay doğdu. Kırk beş santim boyunda, üç yüz altmış iki gram ağırlığındaydı. Sindaktilisi yoktu.

Henüz doğumhanedeydik. Ertesi gün emekli olacak olan Charlene Coleman, bebeği bir beze sarıp ilk kez Lorrie'nin kucağına verdi. O sırada kızıl saçlı genç bir hemşire kapıyı açarak Dr. Mello ile konuşmak istediğini söyledi.

Doktor, onunla koridorda birkaç dakika konuştu ve genç hemşireyle birlikte içeri girdi. Bu hanımın adı Brit-tany Walters," dedi. "Yoğun bakım ünitesinde çalışıyor. Size anlatacağı hikâyeyi dinlemeniz iyi olur."

Brittany Walters'a göre, yoğun bakım servisine kırk sekiz saat önce Edna Carter adında yaşlıca bir kadın getirilmişti. Ağır bir inme geçirerek felç olmuştu ve konuşamıyordu. Bu akşam birden -anlaşıldığına göre Lorrie doğum yapmadan birkaç dakika önce -Edna, yatağında doğrulup oturmuştu. Artık felçli değildi. Gayet, anlaşılır bir biçimde ve telaşla bir şeyler söylemişti.

Hemşire Walters hikâyesinin burasına geldiğinde artık Lorrie'ye bakmaya cesaret edemiyordum.

Onun gözlerinde ne göreceğimi bilmiyordum ama onun benim gözlerimdeki dehşeti görmesinden korkuyordum.

Hemşire devam etti: "Israrla bu hastanede birkaç dakika sonra Rowena diye bir bebeğin doğacağını, boyunun kırk beş santim, ağırlığının üç yüz altmış iki gram olacağını söylüyordu."

Charlene Coleman, "Aman Tanrı'm," dedi.

Hemşire Walters, bir kâğıt uzattı. "Edna, şu beş günü yazmamda ısrar etti," dedi. "Ben yazdıktan sonra da yatağına sırtüstü düşüp öldü."

Kâğıdı ondan alırken ellerim titriyordu.

Mello Melodeon'a baktım. Yüzünde böyle bir anda bir dostun yüzünde görmeyi bekleyeceğim türden bir ifade yoktu.

Gönülsüzce kâğıttaki tarihleri gözden geçirirken, "Beş korkunç gün," diye mırıldandım.

Hemşire Walters, "Ne dediniz?" diye sordu. "Beş korkunç gün," diye tekrarladım. Ama açıklama yapacak

gücüm yoktu.

Hemşire Walters, "Edna Carter öyle söylemedi," dedi.

Mello, "Ne dedi?" diye sordu. Ama onun, bu sorunun cevabını bildiğini anlamıştım.

Tepkilerimiz Hemşire Walters'i şaşırtmıştı. "Bu tarihlerin onun mutlu hayatındaki en güzel, en görkemli günler olacağını söylemişti. Ne tuhaf öyle değil mi? Sizce bunun bir anlamı var mı?"

Sonunda Lorrie'yle göz göze gelmiştim.

"Sence bunun bir anlamı var mı?" diye sordum.

"Önsezilerim evet diyor."

Kâğıdı katlayıp cebime koydum, içimi çektim. "Cennetin bu tarafı kesinlikle ürkütücü," dedim.

"Ama çok güzel."

"Gizemli."

"Her zaman."

"Tatlı."

Lorrie, "Ah, evet," diye onayladı. "Tatlı."

Yavaşça, şefkatle Rowena'yı Lorrie'den aldım. Çok küçüktü ama ruh ve güç bakımından hiçbirimizden küçük değildi.

Onu yüzü dışarı bakacak şekilde tutarak olduğum yerde tam bir daire çizerek döndüm. Henüz gözleri odaklanamasa da belki içinde doğduğu odayı ve onun gelişini karşılayan insanları görebilirdi. Belki onların kim olduğunu ve bu odanın dışındaki şeyleri de merak ediyordu.

Onunla birlikte dönerken, "Rowena, işte burası dünya. Bu senin hayatın. Büyülenmeye hazır ol," dedim.

Zaman Gezgini

DEAN KOONTZ

KEHANET

Jimmy Tock'un büyükbabası fırtınalı bir gecede ölmeden önce torununun hayatında beş karanlık günün olacağına dair kehanette bulunur ve bu beş felakete karşı Jimmy'nin hazırlıklı olmasını ister. İlk kehanet Jimmy'nin yirminci doğum gününde, sonuncusu ise otuz yaşında gerçekleşecektir. Peki, bu beş günde Jimmy'i hangi korkunç olaylar bekliyordur? Hangi olaylar karşısında sağ kalmak zorundadır? Kehanetleri önlemek için savaşıırken aynı zamanda aşkı ve cesareti de öğrenen Jimmy Tock, beş gün içinde başarması gerekenlerle dünyasının tehlikeli ama bir o kadar da harika olduğunu görecektir.

Kehanet... Hâlâ vaktiniz varken tadını çıkarmaya bakın.

ISBN 978-975-10-3077-1

9 789751 030771

info@sayfa6.com
www.sayfa6.com

